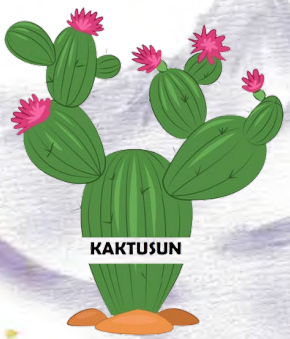
ANA JOHNS

Bu, bizim hikâyemizdi, sadece bizim bildiğimiz bir şarkıydı.

Ateşböceğinin Şarkısı





ARKADYA

ROMAN

Bu, bizim hikâyemizdi, sadece bizim bildiğimiz bir şarkıydı.

Bir ateşböceğinin şarkısı...

1957 yılının Japonya'sında, on yedi yaşındaki Naoko Nakamura için ailesinin ticari ilişkilerini güçlendirecek bir evlilik planlanmıştır. Tören için her şey hazırdır tek bir şey hariç, Naoko'nun kalbi. O ne yazık ki ailesinin beklediği gibi gönlünü onları gururlandıracak bir adama değil, Amerikalı bir askere, bir yabancıya, hatta düşmana kaptırmıştır. Dahası, her şeye rağmen gelenekleri ve kendisi için hazırlanan geleceği hiçe sayarak sakladığı büyük sırla beraber aşkın peşinden gitmeye, yüreğinin ona fısıldadığı şarkıyı dinlemeye hazırdır. Öte yandan o şarkının yankılarının, yıllar sonra okyanusun ötesinden bile duyulacağından tamamen habersizdir.

Günümüz Amerikası'nda ise ölmek üzere olan babasının başında bekleyen gazeteci Tori Kovac, o güne kadar çok sevdiği babası, kendisi ve ailesi hakkında bildiği her şeyi altüst edecek bir mektup bulur. Mektubun ardındaki gerçeği öğrenmek için çıktığı yolculuk onu, Japonya'nın uzak bir sahil kasabasına kadar getirecektir.

Biri, kalbi ve ailesi arasında seçim yapmak zorunda kalmış, diğeri ise gerçek yuvasının neresi olduğunu merak eden iki güçlü kadının, yıllara ve mesafelere meydan okuyan duygu yüklü hikâyesi. *Ateşböceğinin Şarkısı*, sevdiklerimiz uğruna neler yapabileceğimizi gözler önüne seren, kolay kolay hafızalarınızdan silinmeyecek bir başyapıt.

KAKTÜSÜN

KDV'den muaftır.

ISBN: 978-605-69556-4-8

9 786056 955648

instagram.com/arkadya_kitap facebook.com/ArkadyaKitap twitter.com/ArkadyaKitap

"Geçmişle günümüzü birbirine bağlayan, her kelimesi ilmek ilmek yüreklere işleyen bu unutulmaz hikâye, Ana Johns'un kalemiyle birleşince âdeta bir başyapıta dönüşmüş. Her sayfayı boğazınızda bir yumru ve gözlerinizde yaşlarla çevireceksiniz."

Publishers Weekly

"Ana Johns'un babasının hikâyesinden ilham alarak yazdığı Ateşböceğinin Şarkısı, *Japon tarihinin karanlık bir dönemine ışık tutarken sizi duygudan duyguya sürüklüyor."*

Booklist

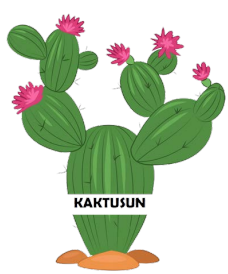
"Ateşböceğinin Şarkısı, *azim, umut ve aşkla süslenmiş büyüleyici bir mücadelenin öyküsü. Ana Johns'un kalemine hayran olmamak elde değil."*

Kelli Estes,

***İpeği İşleyen Kız*'ın yazarı**

Ateşböceğinin Şarkısı

ANA JOHNS



ARKADYA

ARKADYA YAYINLARI

ATEŞBÖCEĞİNİN ŞARKISI
ANA JOHNS
Özgün adı: The Woman In The White Kimono

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Çağla Dirice Çakır
Çevirmen: Yasemin Büte
Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt Çakır
Kapak Tasarım: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: My Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1.Baskı: Mayıs 2020
Yeni Baskı: 2021
ISBN: 978-605-69556-4-8
© Ana Johns, 2019

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Lorella Belli Literary Agency Ltd.'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Ömerli Mah. Harman Tepe Cad.
No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ateşböceğinin Şarkısı

ANA JOHNS

İngilizceden Çeviren
Yasemin Büte



Bir kere tanışıp konuştuk mu
o andan itibaren artık kardeşiz demektir.

-Japon atasözü

Giriş





Doğduğum zaman bana Naoko Nakamura adı verilmiş. Evlendiğimdeyse adım Naoko Tanaka oldu. Arada çok kısa bir süreliğine hiç alışık olmadığım bir düğün töreninde, geleneklerimize uygun düşmeyen bir isim, titreyen ışıklarla süslenmiş bir çınar ağacının altında fısıldandı kulağıma.

Töreni yerine getirmesi için bir pederle anlaşmamıştık. Kutsal tapınakta evlenmemiş, geleneklerimize uygun olarak üç kere kıyafet değiştirmemiştim.

Ama âşıktım.

O akşam… Gece, kutu gibi evlerden oluşan köyü sarıp sarmalamış, siyah peleriniyle üzerini örtmüştü ama batı tarafında, ufukta yerini alan turuncu gökyüzü merakla izliyordu olup biteni. Verandadan yere adım attığımda nemli hava yanağıma bir öpücük kondurdu. Tam köşeyi döndüğümdeyse nefesim kesildi.

Kâğıttan fenerler çakıl kaplı yolun her iki yanına yerleştirilmişti ve altın sarısı küreler, temmuz sağanağından sonra âdeta sarı *hotaru*, yani ateşböcekleri gibi ağaçları aydınlatıyordu. O kadar çoklardı ki dalların altından geçip yukarı baktığımda,

beni binlerce kayan yıldızdan korumak isteyen dev şemsiyeler gibi duruyorlardı.

Yüzümde bir gülümsemeyle, parmak uçlarımda o yumuşak dokuyu hissedebilmek için elimi gelinliğimin eteğinde gezdirdim. Hayatımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim kendimi. Bir o kadar da gergin... Heyecandan karnımda kelebekler uçuşuyor, o heyecan dalgası beni baştan ayağa sarıp sarmalıyordu.

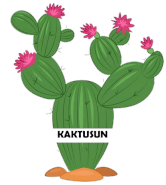
Önümde, bekleyen küçük kalabalığın ortasında müstakbel kocam duruyordu. Fenerin gözlerine vuran ışığı, mavi okyanusta süzülen yelkenliler gibi dans eden göz bebeklerinde beyaz beyaz parlıyordu. Ve ben o gözlerde kayboldum. Ben o adamda kayboldum. Tam da o anda...

Attığım her adım beni geleceğime yaklaştırırken ailemden uzaklaştırıyordu. Her hareketimde uçları yaşıyor olsam da bir şekilde bu ikisi arasında yerimi bulmuştum. Buddha'nın orta yol dediği şey de buydu. Hayatın gerçek dengesi.

Ben buna mutluluk diyordum.

Aşkla *dolu* bir hayat mutluluk demektir. Aşk *için* hayatı yaşamak ise aptallık. *Keşkelerle* geçirilmiş bir hayat ise dayanılmaz. Yaşadığım yetmiş sekiz yıllık hayatta bu üçünü de tecrübe ettim.

Büyükannem şöyle derdi: "İster acı sarsın yüreğini, isterse mutluluk... Hepsi gelip geçici." Ancak bu yaşımda bile gözlerimi kapattığım zaman, hâlâ binlerce küçük ışığın uzaklardan bana göz kırptığını görebiliyorum.



Birinci Bölüm



Amerika, Günümüz

Taussig Kanser Merkezi gecenin bir yarısı az personeliyle bile adına yaraşır bir şekilde düzgünce işliyordu. Dr. Amon başında olduğu için babamın bu fırtınayı sağ salim atlatması için dua ediyor, giderek kötüleşen sağlığı yüzünden yanından hiç ayrılmadan her ihtimale karşı onu izliyordum.

Işıkları kısıp televizyonun sesini kapamama rağmen babam huzursuz bir şekilde uyuyordu. Makineler vızıldıyor, monitörlerden bip sesleri geliyor ve koridorda birilerinin sohbet sesleri yankılanıyordu. Birisi ıslık çaldı.

"Rüzgâra karşı ıslık çalmak tehlikelidir," derdi babam denize açıldığı günlerde. "Denizi huzursuz eder, tufanı çağırır." Hastane, onun ellili yıllardaki gemisi değildi artık ama tesadüf bu ya, burası da o gemiyle aynı adı taşıdığından denizcilerin bu inancını yok sayamadım. Ayağa kalkıp kapıyı kapadım.

"Ne…" Babam kollarını sağa sola sallayınca halatların gemi direğine çarpması gibi serum hortumunun sallanmasına neden oldu. "Tori?"

"Buradayım, babacığım," dedim, hızlı adımlarla yanına gidip elimi koluna koyarak. "Hastanedesin, hatırladın mı?"

Geçen haftadan bu yana dinlenme sırasında birkaç kez uyanıp durmuştu, tabii ki aklı karışıktı. Bu bizim yeni alışkanlığımız olmuştu.

Babam doğrulmaya çalışırken yüzünü acıyla buruşturunca elimi sırtına yerleştirip ona yardım ettim, ardından arkasına bir yastık yerleştirdim. Kollarının altından tutarak rahatça oturmasını sağlarken, nasıl bu kadar zayıf düştüğünü hayretle fark ettim. "Artık minicik bir adamım, geri kalan yarım nerede?" diye kendisiyle dalga geçse de ben buna gülmezdim. Bu gerçek hiç de komik değildi. Espri ise bir o kadar gerçeklikten uzaktı. Bu adam *hâlâ* benim arkamı yasladığım duvarım, babamdı.

Ona buzla dolu plastik bardağı uzattım. Babam buzlar erisin diye çalkaladıktan sonra eriyen sıvıyı yudumladı. Bir yudumla refleksleri harekete geçmiş, kurtulmaya çalıştığı ısrarcı öksürük onu ele geçirmişti. Bardağı elinden alıp ona birkaç peçete verdim ve bu nöbetin yatışmasını bekledim. Babam son bir çabayla arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"İyi misin?" Ne boş laftı ama! Elbette iyi değildi, yine de her zaman yaptığı gibi başını olumlu anlamda sallayarak beni rahatlatmaya çalıştı.

Sonra bir iç çekti. Derin, hırıltılı bir iç çekişle kelimeler dudaklarından dökülmeye başladı. "Sana daha önce hiç ünlü mavi sokaktan bahsetmiş miydim? Japonya'da gemiden indiğim zaman gördüğüm ilk yer orasıydı."

"İkincisi de gözlerine âşık olan kadındı, değil mi?" İçim içime sığmıyordu, bilinci açık olduğu için mutluydum, dahası bu hikâyeyi yeniden anlatacak kadar kendinde olması için dua ediyordum.

"Ee, tabii o zamanlar yakışıklıydım."

"Sen şimdi de yakışıklısın." Öyleydi de. Daha iyi görünüyordu. Yanaklarına renk gelmişti, gözleri ise keskindi. Hem bakışları hem de hareketleri daha canlıydı. Bu muhteşem olsa da bir yandan da rahatsız ediciydi. Dr. Amon, babamın son dönemeçten dönmeden önce "sıhhatli" görünebileceği konusunda uyarmıştı.

Babam için son gösteri, benim içinse son hikâye demekti bu.

Yatağının yanındaki sandalyeye yerleşip yanağımı elime yasladım. "Yani yere adımını attın, sokağa döşenmiş taşları yokladın ve…?"

"Ve ayağa kalktığımda o karşımda duruyordu."

"Sana öylece bakıyordu."

"Evet. Ben de ona baktım. Onda geleceğimi görmüştüm sanki, işte o an ona âşık oldum." Babam hafif bir gülümsemeyle başını yana yatırdı.

Babam detaylı bir şekilde defalarca anlatmış olsa da hikâyeye her seferinde tutuluyordum çünkü peşinden başka hikâyeler de getiriyordu.

"Ne zaman limana gelsem beni orada karşılardı," dedi babam. "Ama ben her seferinde geliyor ve dönmek zorunda kalıyordum. Durum bundan ibaretti. Longfellow* şiirlerindeki gibi gecenin karanlığında birbirinin yanından geçip giden iki gemiydik sadece." Babam hırıltılı ve derin bir nefes aldı.

Uzanıp yaşlılıktan buruşmuş elini sıktım.

"Donanma görevinden sonra Detroit'e demir attım ve orada kendimi içkiye verdim. O sırada annenle tanıştım, beni o kurtardı." Gözlerini gözlerime dikti. "İşte bilmen gereken kısım burası. Dinliyor musun?"

---

* Henry Wadsworth Longfellow. Amerikalı şair. (Ç.N.)

"Dinliyorum." Söylediği her kelimeyi can kulağıyla dinliyordum.

"Annen hayatımın aşkıydı ama *o* hayattan önce başka bir hayat daha yaşadım. Söylemeye çalıştığım şey buydu." Dudakları seğirdi.

Ne zaman? Bana ne zaman söylemeye çalışmıştı ki? Zihnim son haftaları düşünüp duruyor, kaçırdığım bir nokta var mı diye anlamaya çalışıyordu. "Başka bir hayat yaşamak" tabirinin ne anlama geldiğini bile kavrayamamıştım. Kavramak istediğimden de emin değildim.

"Mektubu okursan senin için daha kolay olur. Bunu şimdi yapmanı istiyorum, tamam mı Tori? Vakti geldi."

Vakti mi geldi?

İçim huzursuzdu, nefes alamıyordum. Bu huzursuzluk kalbimi sıkıştırıyordu. Sığ nefeslerle içimdeki duygusal yoğunluğu yatıştırmaya çalışırken kendime hâkim olamayacağım diye çok korkuyordum. Hareket edemiyordum.

Babam uzanıp elimi okşadı. "Mektup, eşyalarımın arasında. Git de getir."

Çantasını tuvalet kapısının arkasından alıp masanın üstüne koydum ve fermuarını açtım. Titreyen ellerimle çamaşırlarını karıştırırken parmaklarım bir kâğıt parçasına değince donakaldım. Zarfı çıkardım ve şaşkın gözlerle bakakaldım.

Kırmızı mürekkep. Kanji alfabesi. Buruşmuş bir kâğıt.

Babamın yanına giderken bakışlarımız kenetlenmişti. Karşımda son yolculuğuna çıkmaya hazırlanan bir adam vardı. Onun karşısında ise kalbi bin parçaya bölünmüş kızı.

"Gel buraya, otur," dedi. "Her şey yolunda."

Ama değildi. Çünkü vedaları geri alamazdınız. Ben hoşça kal demeye hazır değildim, babamın veda edişini de duymak istemiyordum. Yapamazdım.

Duygu yoğunluğundan boğazım düğüm düğümdü. "Ben, hımm..." Ona doğru bir adım atıp durdum; her şeyi kabullenip derin bir nefes almaya ihtiyacım vardı, o zaman bunu yapabilirdim. Son birkaç ayın stresi, gittikçe güçten düşmesinin verdiği kırgınlık, iflah olmaz kanser ve şimdi... Gözyaşlarım gözlerime hücum ederken boğazımdaki baskı artıyordu. Daha fazla dayanamayarak kapıya koştum.

Babam bir şey söyledi ama kendimi çoktan koridorun gözlerden uzak köşesine atmıştım. Elimle ağzımı kapatıp uzun, derin nefesler alarak bu duygu selini yatıştırmaya çalışıyordum. Biz bu noktaya nasıl gelmiştik? En uygun tedavileri araştırmış, her ilacı denemiş, uzman doktorlar ayarlamıştık, yine de yeterli gelmemişti işte. Şaşkınlık ve suçluluk omuzlarıma çökmüştü ve ben, bu yükün altında eziliyordum. Zarfa bir göz attım. İşte o zaman, bu mektubu elime geçtiği o ilk gün okumuş olmam gerektiğini anladım.



O gün babam salonda maç izliyordu. "Tori, sen misin?"

"Evet, benim." Anahtarımı ve onun mektuplarını masaya attım. Televizyonun sesi bu kadar açıkken geldiğimi duymuş olması beni şaşırtmıştı. "Sana bir posta var." Başımı salona doğru uzatıp postayı salladım.

Babamın gözleri televizyon ekranındaydı. Benimki ise hâlâ onun sandalyesinin yanında duran boş valizindeydi. Hastane için hazırlanması gerekiyordu, yarın sabah yatış işlemimiz olacaktı. Doktorun hastanede onun için bir yer bulması mucizevi olsa da babamın çok hevesli olmamasını anlıyordum.

Kanserden nefret ediyordum.

Bu illet hastalık onun bedenini yiyip bitirmekle kalmıyor, ruhunu da sömürüyordu, tabii benimkini de... Otuz sekiz yaşında umutsuz bir kız çocuğuna dönmüştüm.

Keyfini bozmayıp maç izlemesi için onu rahat bıraktım. Sonuçta bu, hâlâ yapmaktan keyif aldığı birkaç şeyden biriydi. Kendime bir kahve doldurdum, sonra aşırı kalın postayı incelemeye başladım. Evrak kalın bantlarla sarılmış ve babamın posta kutusuna bırakılmıştı. Sanki aylarca seyahat edecekmiş de postalarını almayı unutacakmış gibi. Ancak unutmamıştı. Sadece posta kutusunu kontrol edeceğim onun aklından çıkmıştı.

Kahvemden bir yudum aldım ve mektuba göz attım. Her yeri kırmızı renkli Asya alfabesi harfleriyle doluydu. Üstünde İngilizce olarak Muhteşem Kişi yazıyordu. *Muhteşem kişi*? Önce diğer tarafını, ardından yine ön yüzünü çevirdim. Birçok kez katlanmış, kenarları da sanki otomatik ayırıcıdan geçmiş gibi yıpranmıştı. Mektubun doğru düzgün teslim edilebilmesine şaşırmıştım.

İçimdeki araştırmacı gazeteci zarfı yırtıp açmam için beni dürtüyordu.

Onu tepemdeki ışığa doğru tuttum. Bu şekilde katlı bir kâğıtla bir çeşit ipliği seçebiliyordum. Dosyayı salladım ama içinde öyle ağır bir şey yoktu. Diğer tarafına çevirip kenarlarını düzelttim, sonra katlı olan yerde tanıdık bir kelimeye denk geldim.

Japonya.

J harfinin mürekkebi silinmişti. Kelimeyi parmak ucumla takip etmek zorunda kalmıştım. Japonya'da babamı tanıyan biri var mıydı hâlâ? Donanma ile birlikte oradayken denizlerle

ilgili abartılı hikâyeler anlatıp dururdu ama bu elli sene önceydi. Dosyanın üzerinde herhangi bir ordu amblemi yoktu, bu yüzden yeniden askere çağrılma belgesi de olamazdı. Belki resmî bir belge değildi. Askerlik yaparken, Japonya'da bile beyzbol oynamıştı.

Bir keresinde Seventh Fleet* donanma takımı, Yokosuka ligindeki Shonan Searex ile karşı karşıya gelmişti. Babam ne zaman bunu anlatsa sanki kalabalıkta birini arıyormuş gibi bir elini gözlerine siper ederdi. "Göz alabildiğince her yer doluydu. Hayal edebiliyor musun, Tori?"

Her zaman etmiştim.

Açık hava stadyumu, muhteşem çimlerle döşeli alan ve top atıcısının olduğu yerde duran genç, tutku dolu babam.

"Nasıl gürültü vardı anlatamam," derdi babam. Alkışlar yerine renkli plastiklerle koltukların arkasına *güm-güm-güm* diye vurulurmuş. Amigolar tribünlerin önünde bir sağa bir sola giderken davullarını çalıyor, zafer nidaları atıyormuş. Takımların taraftarları takım şarkılarını söylüyor, megafonlardan anonslar yapılıyormuş. Babam 1950'lerdeki beyzbolun, Japonya'nın sessiz kültürüne fırtına gibi girdiğini söylerdi.

Maç dostça olsa da Amerika'ya karşı yapılan maçın bir ağırlığı olurmuş. Babam her zaman Land of the Rising Sun**'ın etrafı kırmızı, beyaz ve mavi renklerle boyamak istediğinden bahsederdi.

"İçimden hep kaybedelim diye dua ederdim," derdi babam her zaman. "Sevgilimin ailesi o sıralarda otururdu, ben de yuhalanmaya sebep olmak istemiyordum, özellikle onlarla henüz tanışmamışken..."

---

* *İng.* Yedinci Filo. ABD Donanması'nın sayılı bir filosudur. Japonya'nın Yokosuka kentinde bulunan ABD Filo Etkinlikleri Yokosuka'da bulunmaktadır. Amerika Birleşik Devletleri Pasifik Filosunun bir parçasıdır. (Ç.N.)

** Japonya'nın lakabı. (Ed. N.)

Bu hikâyeleri anlattığı zaman o kadının adı hep *sevgilimdi.* Adını hiç duymamıştım. Annem etrafta dolanırken bu hikâyeleri de hiç duymazdım. O kadını soracak olsam babam başını iki yana sallar, yanaklarını şişirerek derin bir nefes verir ve şöyle derdi: "O hep özeldi."

Babam da öyleydi. O benim her şeyimdi.

Slovak babası gibi meyveli konyak içen, sarhoş ağzıyla John Wayne gibi konuşan ve hiç kimsenin yapamadığı şekilde renkli hikâyeler anlatan bir adamdı.

Öte yandan çoğu hikâyenin gerçek olup olmadığını anlayamazdım. "Kendimize anlattığımız bir hikâye gerçek olmasa da olur," der ve göz kırpıp parmağıyla burnuma dokunur, beni o hayal dünyasında bırakırdı. Bu hâlâ yapmayı sürdürdüğüm bir şeydi.

Fakat Japonya'dan gelen bu mektup *gerçekti.*

"Kaplanlar kaybetti," dedi babam, buzdolabına doğru ayağını sürüyerek geldiğini görmek beni şaşırtmıştı. Dolabın kapağını açıp içine baktı.

"Öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordum. Bir şeyler yemesi gerekiyordu. Çok kilo kaybetmişti. İlk başta zinde görünüşü takdir kazansa da gittikçe kilo vermesiyle bu hayranlık duygusu kaybolmuştu. Bir zamanlar stadyumun tozunu attıran o eller bile bir deri bir kemik kalmıştı.

Buzdolabının kapağını kapattı, elinde hiçbir şey yoktu. Mavi sabahlığının kemerini düzeltip kirli sakalla kaplanmış çenesini kaşıdı. "Hayır, teşekkür ederim." Sonra zarfı işaret etti. "O ne?"

"Söyledim ya. Sana bir mektup gelmiş." Mektubu ona doğru uzattım. "Japonya'dan."

Babam hızla dosyayı açıp içindeki mektuba göz gezdirdi. Yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Mektubu göğsüne bastırarak arkasına döndü, tek kelime dahi etmedi.

Birkaç dakika bekledikten sonra peşinden gittim.

Babam karanlık odasında öylece durmuştu, gözlerini mektuptan ayırmıyordu. Pileli perdeler güneşin meraklı gözlerini uzak tutamıyordu ya da benim meraklı gözlerimi... Kapıyı hafifçe ittim. Aralıktan sızan ışık odaya doğru uzanmış, babamın omzuna konmuştu. Babam benden yana döndüğünde, bu zamana kadar görmediğim bir ifadeyi saklamak istercesine eliyle tıraşsız yüzünü sakladı. Şu mektup kadar bu tavır da bana yabancıydı.

Babamı gözü yaşlı görmek de...

İkinci Bölüm



Japonya, 1957

Büyükannem her fırsatta, "Endişe küçüktür ama gölgesi büyüktür," derdi. Peki, o küçük şey aslında kocamansa? Beni saran gölge öyle büyük, öyle bunaltıcıydı ki âdeta içimde yaşıyordu.

Pirinç pilavı, ızgara balık ve miso soslu çorba yaparken anneme yardım edeyim diye güneş doğmadan önce kalktım. Henüz acıkmamıştım, içim endişeyle dolup taşıyordu.

Neredeyse on sekiz yaşındaydım ve yarın *omiai*, yani görücü usulü aile tanışma toplantısı gerçekleşecekti.

En azından artık şu Amerikan görüşleri, bu eski gelenek savaşını alt etmişti de tanışma faslının tek bir tarafta yapılmasına karar verilmişti. Kiminle evleneceğimin kararını ben veriyordum ama bu hakka sahip olmak ile bunun gerçekleşmesine izin vermek iki ayrı olaydı. Bu da benim mücadelemdi. Yüzleşmem gereken sorunlardan sadece bir tanesiydi.

Annemden servis tabağını aldığım sırada, politika konuşarak içeri giren babamla erkek kardeşini başımı öne eğerek selamladım. Birleşmiş Milletler ile Japonya'nın

bağımsızlığından tutun da, Amerika'dan ayrılmaya kadar uzanan tahmin edilebilir bir konuşmaydı bu.

Babam kısa saçlıydı ve sürekli tıraşlı gezerdi. Askerlik yıllarından kalma bir alışkanlıktı. Üstünde yabancı tüccarları etkilemek için Batılı tarzda dikilmiş siyah bir ceket pantolon takımı vardı. Ağabeyim Taro, babamla çalıştığından beri onun gibi giyinir ve davranırdı. O keskin konuşma üslubu hariç, babamın mükemmel bir kopyasıydı. Kendisi pek kibar konuşmazdı.

"Naoko yakında Satoshi ile tanışacak, gelecekteki kazancımızı güvence altına almış olacağız," dedi Taro kendini beğenmiş bir tavırla.

"Kaderde yeri olan bir eşleşme," diye ekledi büyükannem, arkalarından ayaklarını sürüyerek içeri girerken. O ince dudaklarına kondurduğu hafif tebessüm, sarkık yanaklarında sonlanıyordu.

Satoshi ile bir sene önce tanışmıştım, bu yüzden birbirimizin kaderi olsaydık anlardım. Zoraki eşleşme aslında bunun gibi bir şey oluyordu. Benim mutluluğum ne olacaktı? Aşkı hesaba katmayacak mıydık? Büyükannemin önüne bir fincan koyup çayını doldurmaya başladım. "Ama önce *benim* gönlümdekiyle tanışacaksınız," diyerek ben de karşılığında hafifçe gülümsedim.

Satoshi ile evlenmem ailemin en büyük *isteğiydi*.

Hajime ile evlenmek ise benim kalbimin derinliklerinde hissettiğim ümidimdi.

"İki karpuz bir koltuğa sığmaz," dedi büyükannem. Bu, atasözü hazinesinden çıkardığı sadece bir örnekti. Yeri geldi mi atasözlerini üzerimize ok gibi fırlatırdı. Hatta bir taneyle de yetinmez, o okları bir demet yapar öyle atardı.

Tam daha fazlası için kendimi hazırlamıştım ki annem bir kalkan gibi aramıza girdi. "Hajime ile yarınki görüşmemizi düşünüyorum da bahçede çay içer, tanışmayı orada yaparız. İyi olmaz mı?" Annem, babamın sorgulayan bakışlarından kaçınmak için topuzundan çıkan bir tutam inatçı saçı yerine sokmaya çalışıyordu.

Annem her daim düzenli ve hoş bir kadındı. İnce çenesi ve o rengi yakalamak için *sumi* mürekkebi kullandığı kömür karası, uzun saçları olan zarif bir kadın. Ensesinde sıkı bir topuzla o saçları toplar, yüzünün yanlarından uzun tutamlar bırakırdı.

Başımı öne eğerek hafifçe selam verdim, konuşmaya katılmasına minnettardım. Babam, savaş ithalat ihracat işini engellemeden önce âdeta bir imparatorluğun kralıydı ve evimiz hizmetçilerle, bahçıvanlarla dolup taşıyordu. Şimdi herkes gibi yardıma muhtaç olmadan yaşamaya çalışıyorduk. Bu yüzden bahçe demek fazla hazırlık ve iş demekti. Annemin, Hajime'nin hoş karşılanmayan takdimi için bahçeyi kullanacak olması tartışmaları şimdilik susturmuştu.

Annem bunun bir risk olduğunun farkındaydı. Her şeyi riske attığımızın…

Toshiba için güçlü bir alıcı olan Satoshi'nin babası, babamın en önemli müşterisiydi. Bu beni iyi bir yem yapıyordu. Eğer Satoshi oltaya gelirse ailem borçlarımızı kapatmak için düzenli gelecek olan parayı kazanmış olacaktı. Eğer reddeder ve anlaşmazlığa neden olursam, adam ailemle olan iş ilişkisini kesip borcumuzu ikiye katlayacaktı.

Tek bir yol vardı.

Hajime'nin mantıklı bir seçim olarak düşünülmesi için yarınki tanışma merasiminin kusursuz olması gerekiyordu.

Satoshi de beni uygun bulmayıp başka birini tercih etmeliydi. Böylece onun ailesinin yüzü kızarmayacak, benim ailem de bunun bedelini ödemek zorunda kalmayacaktı. Ailemin serveti hakkıyla yerine gelecek, ben de aşk evliliği yapabilecektim.

Bu benim planımdı.

Taşla suyun mücadelesinde kazanan her zaman su olurdu. Ailemin düşüncesi kaya gibi sertse ben de bunu değiştirmek için su olmalıydım.

"Geç geleceğim, anne," dedim, içimdeki huzursuzluğu önemsemeden. "Çünkü birkaç gündür geleneksel dans derslerine gidemiyorum, alıştırma yapmam için Kiko ile dersten sonra okulda kalmam gerekiyor." Prova olduğu için pek yalan sayılmazdı. Öte yandan Kiko ile dans derslerine kalmak yerine Hajime ile hazırlık yapacaktım.

Küçük erkek kardeşim Kanji, hızla içeri girdi ve kendini pat diye yer minderine bırakıp tabakları tıngırdatmaya başladı. Büyükannem hayretle ona bakıyordu.

Kardeşim dokuz yaşındaydı ve çok tatlı bir çocuktu. Parlak gözleri, uzun siyah kirpikleri ile her şeyi yapabilirdi, en çılgın yaramazlıkları bile...

Ona dik dik bakınca o da bana dil çıkardı.

"*Itadakimasu.* Verdiğin nimetlere şükürler olsun," dedik hep beraber sofraya otururken. Ama ben başım önde biraz daha dua etmeye devam ettim. *Lütfen, yarınki tanışma merasimi muhteşem geçsin ki Hajime'nin varlıklı bir aileden gelmemesi benim ailemi utandırmasın ya da Satoshi'nin öncelikli konumu baskın çıkmasın.*

Evet, içim huzursuzdu ama kalbim umut doluydu.



Okuldayken zaman âdeta bir salyangoz gibi ağır ve yorucu geçmişti. Şimdi bile Hajime'yi Taura İstasyonu'nda beklerken vakit bir türlü ilerlemek bilmiyordu. Platforma adım attığımda akşamüstü güneşi çelik çatılardan yansıyarak gözlerimi âdeta kör etmişti. Gözlerimi kısıp kalabalığın arasında Hajime'nin tanıdık yüzünü görmeye çalıştım. *Neredesin?* Prova yapmak için can atıyordum.

Yanımdan bir yandan yemek yiyen, üniformalı Amerikalı askerler geçiyordu. Hajime böyle basit hataları yapacak biri değildi. Ailemi etkilemek için belli başlı görgü kuralları üzerinde çalışıyorduk. Yürüme ve yemek yeme. Önce saygısını sunmak için bir süre oturmalı ve ekilip biçildiği, sonra sofraya geldiği için şükretmeliydi. Amerikalılar, bu görgüsüzlükleri karşısında herkesin onlardan gözlerini kaçırdığının farkında değil gibiydiler. İki askerin tam ortasında duran Hajime hariç tabii.

Beyaz bir tişörtle taba rengi bir pantolon giymişti. Simsiyah, bakımlı saçları geriye taranmıştı, dik duruşu ve çenesindeki gamzesiyle Elvis Presley'ye ya da bir film yıldızına benziyordu. Belki de James Dean... İkimiz de bu modern dünya için çıldırıyorduk. Keşke ben de üniformamı çıkarmış olsaydım. En azından son zamanlarda popüler olan Batılı tarzdaki atkuyruğu saçım hâlâ düzgün duruyordu.

Hajime bana doğru yürüyünce el salladım.

Onu görür görmez ağzım kulaklarıma varmıştı. İçimdeki koşma ya da haykırma isteğini bastırmaya çalışırken tutan öksürüğü engelleyememiştim.

Tuhaf bir anın içindeydik. Birbirimizin kollarına atılmamak için kendimizi zor tutsak da başımızı öne eğerek hafifçe

selam verdik, ardından kahkaha atmaya başladık. Hajime elimi tuttu –aslında bu toplumsal bir tabuydu– ve beni hızlı adımlarla mağazaların olduğu dar bir sokak arasına çekiştirdi.

Kötü kalpli insanların yargılayan bakışlarına maruz kaldığımız endişesiyle başımı öne eğdim. "Güve gibi etraftalar. Gitmeliyiz, Hajime."

"Evet, güve gibi yaydığın ışığın etrafına toplanıyorlar. Ben de diyorum ki bırakalım baksınlar." Ön dişlerinin arasındaki minicik boşluğu gözler önüne sererek gülümsedi. Ardından bağırmaya başladı. "Selam millet! Ben bu kıza âşığım!"

"Şişşt!" diyerek onu yanıma çekip duvara yapıştırdım. Bir yandan da kahkahalara boğuluyordum. "Ne ışığı?" Gülümsemeye devam etsem de bir gözüm sokaktaydı.

Hajime benden yana dönüp yeniden elimi tuttu. "Gözlerinin derinliklerindeki ışık..." Elimi sıkıp diğer elimi de tuttu. "Kalbinde parlayan ışık." Her iki avucuma da birer öpücük kondurdu.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Sadece Hajime'ye bakmam yetiyordu. Hem muzip bir çocuk hem de koca bir adamdı ve bu ikisinin karışımı müthişti.

Hajime yaklaşıp alnını alnıma dayadı. "Merhaba, Ateşböceği."

"Merhaba, Hajime." Yüzümde kocaman güller açarken onun yanında bu kadar cesur oluşuma şaşırıyordum. Bu yaşıma kadar öğrendiğim hayat derslerinin tamamen zıddını yaşıyordum. *Alçakgönüllü ol, sessiz ol, kendini önce karşındakinin yerine koy. Tüm bu güzel öğretiler ve...* Gözlerimi ondan kaçırarak başımı öne eğdim. Dikkatli olmazsam gözleri beni içine hapsedecekti. Hijame yüzümü ellerinin arasına aldı ve çenemi yukarı kaldırdı.

"Seni tam şu anda öpeceğim, dudağından, tamam mı?"

Parmak uçlarıma yükselip önce ben onu öptüm.

Kalbim hem panikten hem de mutluluktan deli gibi atıyordu. *Dönüştüğüm bu kız da kim böyle?* Doğan güneşi karşılayan sabah çiçeği gibi kendimi ona açmıştım. Ama evet, tadı öyle lezzetliydi ki, dilimde eriyen *kompeito* şekerlemesi gibi tatlıydı. Bu tatlı şekerle açlığım daha da artıyor, daha fazlasını istiyordum. Kalbimin sahip olmak için yanıp tutuştuğu şeyi almak ise...? O tam bir özgürlüktü ama birbirimize söz vermiştik. Evlenmeden bir daha olmayacaktı.

O yüzden birbirimizden ayrıldık.

Gülümseyince Hajime de bana sırıtarak baktı. Göğsünden itekleyip bir kahkaha attım. Evet, bu kız *kimdi*? Hajime beni kollarının arasına alırken kalbimde hissediyordum. Ben ona aittim. Hâlâ bildiğim kızdım ama daha cesur, daha ışıltılı ve daha *özgürdüm*. Eğer ışığım kalbimden yansıyorsa bu, onun bana yaşattığı mutluluk sayesindeydi.

"Sana bir sürprizim var," dedi Hajime, beni bırakmadan önce başımdan öperek. "Haydi, gel." Uzun adımlarla sokaktan çıkıp dönerken onu takip etmem için eliyle işaret etti.

"Nereye gidiyoruz?" Hajime uzun çimlerle kaplı bir tarlaya giderken arkasından yetişmeye çalışıyordum.

Arkasına döndü ve yüzünde muzip bir ifadeyle geri geri yürümeye devam etti. Bir çimin tohumlu kısmına uzanıp kopardı, sonra da ucunu çiğnemeye başladı.

"*Nereye*, Hajime?"

Arkasına dönerken yağmurun ardından beliren gökyüzü gibi masmavi olan gözlerini önce kıstı, sonra kapadı. "Hayır, sana söyleyemem." Omzunun üzerinden bir an bana baktı. "Sürpriz demiştim."

Gözlerimi iri iri açtım. Hajime koşmaya başladı.

"Bekle!" diye kahkaha atarken, onun hızlı adımlarına yetişmeye çalışıyordum. Uzun çimler çıplak baldırlarımı dövse de hızla koşmaya devam ettim. Hajime fazlasıyla uzaklaşıp yavaşladığında onu artık göremiyordum. "Hajime?" Yakınlardaki ağaçlığa, geldiğimiz yola baktım, ardından yeniden önüme döndüm.

"Ah!"

Birden ortaya çıkıp beni korkuttu. O an korkuyla çığlık atarak yüzümü kapattım. Hajime kahkahalar eşliğinde kollarını bana doladı ve beni ileri geri sallarken kulağıma beni sevdiğini fısıldadı.

Ben böyle mutluydum.

Ellerimi biraz aşağı indirip parmak uçlarımın üzerinden ona baktım. Hajime bana doğru eğildi ve beni alnımdan öptü. Evet, ben ona aittim. O da bana aitti. Bu yazgıydı.

"Gel, haydi, hemen şurası," dedi Hajime elimden tutup beni çekerek.

El ele yürümeye başladık. Hajime ağzında yeni bir otu çiğnerken, içim endişeyle doluydu. "Çalışmamız lazım, unutmadın, değil mi? Bunun ne kadar önemli olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Elbette." Yan yan bakarak beni dikkatle süzdü. "Bu yüzden en azından yüz kere çalışıp durduk."

"Yüz kere çalışmanın hiçbir anlamı yok." İçimde artan huzursuzluk yüzünden kalbim hızla atıyordu. "Çay sanatında ustalaşmak için yıllarını vermen gerek, belki de bütün hayatını. Görgü kurallarını tamamen öğrenmen için elimizde sadece şu an var." Olduğum yerde durunca o da durdu, gözlerimle âdeta ona yalvarıyordum. "Yarınki görüşme çok önemli. Lütfen, çalışmak zorundayız."

"Tamam..." Hajime bir yanıt ararmış gibi bakışlarını yukarı kaldırdı. "Öncelikle kâseye hayranlığımı sunuyorum, sonra iki kez döndürüyorum, tevazu göstermek için diğerlerinden önce içersem özür diliyorum ve çayımı yudumlamadan önce de hafifçe öne eğilerek selam veriyorum." Hajime başını kaldırdı. "Gördün mü? Hazırız, şimdi gidelim." Sonra yine elimi çekiştirdi.

İkna olmamıştım, bu yüzden aşağıda kalan kalabalık caddeden çok uzaktaki yokuşu çıkarken onu çekiştirmeye devam ettim. Nereye gittiğimizi bilmiyordum fakat amacımızı unutmamaya kararlıydım. "Kâseye *geçmeden* önce ne yapman gerekiyor?"

Hajime duraksadı.

İşte, o an kendimi tutamayıp patladım. "Peçeteyle kenarını silmelisin, yoksa bu büyük bir utanç olur, unuttun mu?" Midem kramplar girmişti. Böyle bir hata ne unutulur ne de *bağışlanırdı*. "Kenarını sildikten sonra çay kâsesini hangi yöne çevirmen gerekiyor?"

Hajime'nin yüzünde donuk bir ifade vardı.

Bense telaş içindeydim. "Sol. *Sol!*" Kalbim hızla atıyordu, hızlı adımlarla önden yürümeye başladım. "Tüm bunları hatırlamazsan onları uygun bir çift olduğumuza nasıl inandırabiliriz ki?"

"Ateşböceği."

"*Kusursuz* olmalıyız." Yürümeye devam ettim. Hızlı hızlı yürürken sözlerimi esirgemiyordum, paniklemiştim. "Hiçbir hata olmamalı. En ufak bir hatada bizim isteğimizi reddederler ve beni Satoshi ile zorla evlendirirler." Sözlerim hararetlendikçe kollarımı sağa sola savuruyordum. "*Sen* benim mutluluğumsun. *Sen* ait olduğum yersin. Anlıyor musun? Biz

birbirimiz için yaratılmışız, bu yüzden kusursuz olmalı ve onların bunu görmesini sağlamalıyız!"

"*Naoko!*"

Sert bir ses tonuyla söylenen gerçek adımı duyunca ondan yana döndüm.

"Şunu görüyor musun?" Hajime yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışırken başıyla bir yeri işaret etti. "Bak. Şimdiden bir yuvamız varken bizi nasıl reddederler ki?"

Güneşe doğru dönüp etrafı görmeye çalışırken yamaçtaki küçük bir köyü andıran minik evleri gördüm. Bu evler çok küçüktü, sazdan çatılarının onarılmaya ihtiyacı vardı. Yüzüne bakmak için ondan yana döndüm. *Şimdiden bir yuvamız mı var?* O an kalbim duracak gibi oldu. "*Burası mı?*"

Hajime beni küçük köyün olduğu tarafa döndürüp çenesini omzuma yerleştirdi ve bir yeri gösterdi. "Orası. Şu küçük tepenin en tepesindeki yer bizim." Gülümsediğini hissedebiliyordum, benim de gülümsememi istiyordu.

Sadece dudağımı ısırdım.

"Çok bir şey olmadığının farkındayım. Küçük ve eski, yani alışık olduğun ya da hak ettiğin gibi bir şey değil." Hajime telaşlı bir ifadeyle hızlı hızlı konuşuyordu. "Benim sana sunabileceğim pek bir şey yok, sadece aşkım ve..."

Hajime beni seviyor.

Hangi erkek bu tür kelimeler söylerdi ki? Hiç bilmiyordum. Babam bile annemle hiç böyle konuşmamıştı. Evin tamir işlerinden bahsederken başımı göğsüne yaslayıp onun deri ve limon karışımı kokusunu içime çektim. Bilmediğim tıraş losyonunun kokusu müthişti. Onunla ilgili her şeyi seviyordum çünkü hiçbir şey sürpriz değildi.

"...ve işte şuradaki iskelenin yanına da bahçe için küçük bir yer açacağım. Görebiliyor musun? Satoshi ve onun ailesiyle

büyük, modern bir malikânede yaşayabileceğini biliyorum ama..."

"Kim büyük, modern bir malikâne istiyor ki?" Yüzümü ondan yana çevirdim, verdiğim ters yanıt beni bile şaşırtmıştı. "Kim memnuniyetsiz bir kaynanayı ya da başka bir ailenin düzen ve kurallarının boyunduruğu altında yaşamayı ister? Ben istemiyorum, içinde senin olduğun tek katlı küçük bir ev bana yeter de artar bile." Hajime'nin yanındayken kalbim ve aklım çok daha özgürdü ama... Kalbim bir an korkuyla atınca bakışlarımı ondan kaçırdım.

Neden bunu ispat etmek bu kadar zor?

"Ne oldu?" Hajime'nin soru soran gözleri benim suçlu bakışlarımı inceliyordu. "Beğenmedin mi?"

Korku bedenimi ele geçiriyordu.

"Ateşböceğim, bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun. Düşüncelerini saklamak zorunda değilsin, tamam mı?"

Minnet dolu bir ifadeyle başımı salladım. Hajime'nin yanındayken içimden geçeni söylemekte ya da aptalca davranmakta özgürdüm çünkü gülümsemem kadar düşüncelerim de onun hoşuna gidiyordu. *Ama bunu nasıl açıklayacaktım?* Endişemin nedeni bu yıkık dökük ev değil, çevreydi. Toplumdan dışlananların yaşadığı, *eta** köyü diye bilinen bölgedeydi. *Burakuminler* toplumun en alt sınıfına mensuptu. Fakirlerdi, soyları karışıktı ve genelde ceset işleriyle uğraşırlardı. Kasap, deri tabakçısı, cenaze levazımatçısı olarak çalışıyorlardı. Bu yüzden onlara kusurlu, pis ve şanssız olarak bakılırdı.

---

* Hiyerarşik sıralamanın Japonya'daki yansıması "savaşçılar (samuraylar) > çiftçiler > zanaatkârlar > tüccarlar" şeklindeydi. Bu dörtlü Japon mibun sistemine dâhil bile edilmeyecek kadar hor görülen bir grup daha bulunmaktaydı: burakuminler, yani eta sınıfı. Etalar, vatandaş sayılmadıkları için vergiden de muaf tutulurlardı. Halka da bu etaların insan bile olmadığı, onlarla ahbaplık edilmemesi gerektiği ve onlarla alışveriş yapmamaları tembihlenirdi. (Ç.N.)

Ben de şanssızdım.

Ailem buna engel olacaktı. Burada yaşamak babamın şöhretine ve Taro'nun daha fazla kazanç beklentisine zarar verecekti. Hajime, ailemin Satoshi'yi tercih edeceğini, onu istemeyeceğini bilmiyor muydu sanki? İçim sıkılıyordu. Burnumu ovuşturup ayaklarıma baktım.

Büyük gölgeler lafı yalandı, benim endişelerim hiç de küçük değildi.

Üçüncü Bölüm



Amerika, Günümüz

Babamın doktor randevusuna gideceğimiz sabah, üstü açık Cadillac marka aracına atlayıp doğuya doğru yol almaya başladık. Soya, mısır tarlalarını ve kilometrelerce süren demir yel değirmenlerini geçtiğimiz iki şeritli yol, bizi Ohio'daki Taussig Kanser Merkezi'ne götürüyordu. O kocaman yel değirmenleri rüzgâr santralleriyle birlikte göz alabildiğince ufku dolduruyordu. Babam kasketinin kenarını yukarı kaldırıp alnını bir mendille silerken, kapalı camdan yel değirmenlerini izliyordu.

Göz ucuyla onu izliyordum.

Japonya'dan gelen mektupla ilgili hiç konuşmamıştık. Bunun ne demek olduğu, kimden geldiği, neden öyle bir tepki gösterdiği... Hiçbirinden bahsetmemiştik. Ancak bunların konuşulmaması konu üstünde düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Nasıl düşünmezdim ki? Mektup şu an yanındaydı. Evden ayrılmadan önce bir an o kırmızı yazılar dikkatimi çekmişti. Babam nereye baktığımı fark etmiş, mektubu alıp ikiye katlayarak cebine koymuştu. Tek kelime bile etmemişti. Sormayı çok istiyordum ama o an sürekli yükselen ateşinden başka hiçbir şey umurumda değildi.



O mektubu kim göndermişti? Belki donanmadan eski bir dostu ama o zaman mektup Amerika'dan bir yerden gelmiş olurdu, denizaşırı ülkeden değil. Bir dernekten teşekkür notu ya da bir gazete olabileceği aklıma geldi. Babam dünya genelinde çocuklara ve bu tarz derneklere yardımcı olurdu ama bu şekilde tepki vermesi normal değildi. Onu daha önce sadece bir kere ağlarken görmüştüm. Annemin cenazesinde...

Babam, göğsünün derinliklerinden geldiği belli olacak şekilde şiddetle öksürdü, acıyla boğazını temizlemeye çalışırken bana baktı. "Sessizsin."

"Odaklanmaya çalışıyorum," dedim. Öyleydim. 1958 model araç fazlasıyla dikkat çekiciydi. Kırmızı deri koltukları, inci beyaz gövdesi ve farından abartılı kuyruğuna kadar uzanan koyu kırmızı çizgisiyle bu koca aracı kullanmak gerçekten zordu. Ayrıca ilk defa kullanıyordum.

Ama ben henüz küçükken annem karşı çıkmadan önce, babam beni aralarına almıştı ve direksiyonu çevirerek ona yardım etmiştim. Annem, babamın direksiyonu tamamen bırakıp sadece diziyle kontrol ettiğini görünce çığlık atmış, hız sınırını geçmeye başladığında ise *yavaşla* dercesine ona öfkeyle bakmıştı. Babamın Caddy'sini kullanmak her zaman eğlenceli olmuştu.

Öte yandan bu klasik arabayı kullanmak tamamen farklı bir tecrübeydi. İdare etmesi zordu, yanımızdan arabalar geçtikçe rüzgârdan savruluyorduk. Camların kapalı ve gözümde gözlük olmasına rağmen saçımı gözümden çekemiyordum. Sakin olmaya çalışmak hatırladığım kadarıyla hiç bu kadar ürkütücü olmamıştı. Babam için de aynısını söyleyebilirdim.

Âdeta bir sihir yapıyormuş gibi torpido gözünden kırmızı bir fular çıkardı. Fular, rüzgârda koca bir yelken gibi dalgalanmaya başladı.

O an onun ne olduğunu anlayınca gözlerim iri iri açıldı. *Annemin fuları!* Bunu yıllardır görmemiştim. Onu taktığı zamanki hâli hâlâ gözlerimin önündeydi. Bir gece önceden sarılmış küllü sarı saçlarını, hoş çiçekli desenleri olan bu fularla toplardı.

Fuları saçıma bağlamaya çalışırken babam direksiyona uzandı. Yol farklı olsa da tarih bir şekilde yeniden yaşanıyor gibiydi, ne tuhaf. Araba zikzak yapınca yanımızdan geçen başka bir aracın, direksiyon kırıp korna çalmasına neden oldu. Hemen fuların uçlarını çenemin altında bağladım ve babama bakıp sırıttım.

Babam da gülümseyerek karşılık verdi. "Sana yakıştı. Sende kalsın."

Dikiz aynasından bakınca anneminki yerine karşımda kendi yüzüm vardı. "Yapamam. Bu onun."

"Hayır, ciddiyim," dedi babam omzunu silkerek. "Gerçek bu, bu fuları her zaman senin kullanmanı istemiştim ama annen buldu. Elimden başka ne gelirdi ki?"

Kalbim hızla atmaya başladı. "Emin misin?"

"Evet. Sende kalmasını istiyorum. Bu benim için önemli."

Saçımı düzeltip gülümsedim. Bu fuları severdim. Yıpranmış kırmızı beyaz motifi muhteşem renklerle birleşiyordu ama tamamen açtığınızda babama göre fuların motifi bir hikâye anlatıyordu.

"Bu bir sır," demişti babam, parmaklarını fuların kıvrılmış kenarında gezdirerek. Sonra bana Çin'in bu sırrı yüzyıllardır nasıl sakladığını anlatmıştı. Fuların ortasındaki çiçek desenini işaret ederek bu çiçeklerin, gerçekte sarayın bahçesinde bulunduğunu söylemişti. Genç imparatoriçenin altından çok daha değerli olan bir şeyi, ipek böceklerini bulduğu yerde.

"Koza yukarıdan düştüğünde çay içiyormuş. Olacak bu ya, koza fincanına düşmüş." Babam etkiyi artırmak için gözlerini kocaman açarak hikâyeyi anlattığında, yüzünün girdiği şekil yüzünden kıkırdamıştım. Sonra imparatoriçeyi taklit ederek onu fincanından çıkarıyormuş gibi yapmıştı. Yaklaşık bir kilometre uzunluğunda parlak bir ip olduğundan bahsetmişti.

İnci gibi parlayan bu iplikten etkilenen kraliyet ailesi, bu narin ipi muhteşem kumaşlara dönüştürerek tüm dünyaya yaymıştı. Bu narin ipek efsanenin kaynağı olduğu için imparator, kaynağı korumak adına bir hüküm çıkarmıştı. Bahçelerinde bulunan dut ağaçlarındaki ipek böcekleri bir sırdı. "Bu şekilde korunuyormuş, ta ki..." Babam işaret parmağını kaldırmıştı.

Bu noktada hikâyenin değişeceğini bildiğim için ona biraz daha yanaşmıştım.

Bazen şımarık bir prenses çok uzak diyarlarda yaşayan bir prensle evlenirdi. Gelin, gösterişli kıyafetler olmadan yaşamaya dayanamadığı için ipek böceği kozalarını saçında saklardı.

Diğer zamanlarda ise babam Nasturi* keşişlerinin, ipek böceklerini almak için uzun bambu çubuklarını kullandığını iddia ederdi. Ama benim en çok hoşuma giden, babamın fulara işlendiğini söylediği İpek Yolu'nu kullanan Japon casuslardı. Yaklaşık 7000 kilometrelik yolu nasıl gittiklerini hayal eder dururdum.

Eğer babamın eski arabası en kıymetli hazinesiyse, annemin hatıraları ve gizli bir hikâyeyle dolu olan bu fular da benim en kıymetli hazinemdi.

"Yine sessizleştin," dedi babam, beni anılardan uzaklaştırarak.

* Asya'nın çeşitli ülkelerinde mensupları olan bir Hristiyanlık mezhebi. (Ç.N.)

Ona baktım. "İmparatoriçeyi ve o ipek kozasının fincanına nasıl düştüğünü düşünüyorum."

"Hatırlıyor musun?"

"Elbette. Anlattığın bütün hikâyeleri hatırlıyorum. Çok uzaklarda, denizde bir yerde bir geminin Japon prensesi için savaştığı bir hikâye vardı..." Babam bazen bu hikâyede, sözleri kılıçtan bile keskin olan bir Samuray'ın varlığından bahsederdi. Diğer zamanlarda ise prensesin istediği tek şey hariç her şeyi ayaklarına serebilen bir prensten... O şeyin ne olduğunu babama sorduğumda yandan yandan gülerek, "Beni," demişti.

"Ah," dedim direksiyona vurarak. "Bir de İmparator ile Çay vardı."

"İmparatorluk," dedi babam bir kahkaha atarak. "Tüm *imparatorluğu* yöneten bir tüccar kral. Bunu nasıl unutursun?"

"Çayla ilgili o kadar çok hikâyen var ki." *Bir de Japonya...* Dikkatli bakışlarımı babama çevirdim. "Bana hatırlatabilirsin."

Babam da bana gülümseyerek baktı. O an zaman geriye aktı sanki. Muhteşem, efsanevi bir adamın, söylediği her sözü yüreğinde saklayan küçük bir kıza hikâyeler anlattığı zamana...

"Sana şu kadarını söyleyebilirim, ipek bir yana..." dedi babam, boğazını temizleyerek. "Çay *her zaman* faydalı değildir."

Dördüncü Bölüm



Japonya, 1957

Kendime gelebilmek için uykulu gözlerimi ovuşturdum. Yüzüme vuran ışık dikkatimi dağıtıyordu. Sonra pencerenin dışından bir kanat çırpma sesi geldi. Beyaz bir kelebek gölgeye benzer incecik kanatlarını havalandırıyordu. Kanatlarını bir açıp bir kapatıyordu.

Göz kapaklarım ağırlaşmış, karşımda sergilenen bu dans beni büyülemişti. Gerinerek esnerken ruhların dünyada böcek şeklinde gezdiğini anlatan batıl hikâyeleri düşünüyordum. O an sabah esintisini kanatlarında taşıyan bu kelebek olduğumu hayal ettim. Özgür, memnun ve mutlu. Hajime'yi ziyaret eder ve bugünkü tanışma için ona rahatlatıcı sözler fısıldardım. *Çalışmamızı yaptık. Hazırız. Seni sevecekler.*

"Naoko!"

Gözlerimi kırpıştırdım, zihnimdeki ince kanatların yerini rahatsız edici gün ışığı almıştı. Annem yine mutfaktan bana seslendi. Birden doğrulup oturunca başım dönmüştü, bu yüzden geçene kadar kendimi yeniden yastıklara bıraktım. Sonra diğer tarafıma dönüp yataktan kalktım ve annemin yanına gittim.

"Beni uyandırmalıydın, anne!" dedim yanına giderek, acele ettiğim için neredeyse büyükanneme çarpıyordum. Yeni yapılmış *miso* soslu çorbanın tuzlu kokusu duyularımı canlandırmıştı. Herkes yemeğini yemişti ve küçük erkek kardeşim okula gitmek için ayakkabılarını giyiyordu.

"Erkek arkadaşınla sana bol şanslar, Naoko," dedi Kenji, ardından dudaklarını büzerek sulu bir öpücük verdi.

Ceza olsun diye onu cimcikleyince ciyakladı.

"Kenji, git haydi!" diye bağırdı annem, elime bir boş kâse tutuşturup babamın yanına, masaya oturmamı işaret ederken. "Ne kaldıysa onu ye, sonra hazırlanmamız lazım. Uzun bir gün bizi bekliyor."

Babam kaşlarını çattı, çayını yudumlamadan önce derin bir nefes verdi. Şakağındaki damar, yeni yeni grileşen saçının altında belirgin bir şekilde atıyordu. Bunun nedeninin ben olduğumu biliyordum.

"Görünen köy kılavuz istemez," demeyi severdi büyükannem. Benim gördüğüm, babamın Hajime ile tanışmayı sadece göstermelik olarak kabul ettiğiydi. Ancak yakında sadece bu tanışmayı garantiye almak için Satoshi ile görüşmeyi kabul ettiğimi anlayacaktı.



Hajime'nin gelmesi şerefine yapılan akşamüstü hazırlıkları devam ederken gerginlikten içim içimi yiyordu. Neredeyse hazırdım ama annem, pembe beyaz geleneksel tarak tokamla topladığım saçımı beğenmemişti, bu yüzden saçımı yeniden yapıyordu. Saçımı güzelce tararken ben de tokayı kucağımda tutuyordum.

Başparmağım tarak tokamın düzgün kısmında bir ileri bir geri gidip geliyordu, saçıma düzgünce takıldığı sürece gerisinin bir öneminin olmadığını biliyordum. Hajime, bahçenin üç kurala uygun şekilde simetri içinde ya da çay kâsesinin yaz mevsimine özel olup olmadığını bilmediği gibi, bunu da bilmeyecekti. Öte yandan annem de henüz Hajime'nin bunların hiçbirini bilmediğinden habersizdi.

Ya biliyorsa? Ya sakladığım şeyi bir şekilde öğrendiyse? Ya babamın tepkisinden korkuyorsa?

Ben korkuyordum.

Büyükannem sinirlerimizi iyice germekten başka bir şey yapmıyordu. "İyi olmadı, görmüyor musun? Tokası hâlâ eğik," diye homurdandı ayaklarını sürüyerek yanımızdan geçerken. Hazırlıklarla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu ama araya girip fikir sunmak için de türlü bahaneler buluyordu.

Hepsi umursuyordu. Tanışma toplantısında insanların karşısına kusursuz bir şekilde çıkmak, ailemin ne kadar onurlu olduğunu ve duruma ne kadar önem verdiğini gösteriyordu. Misafirlerinin gururu hiçe sayılsa bile gerçek buydu.

Zihnim kurallar ve oturma düzeninin nasıl olacağıyla doluydu. Hajime'ye nereye oturması gerektiğini söylemiş miydim? Ne zaman konuşması gerektiğini? Ne kadar yiyebileceğini? Nabzım hızla atmaya başlamıştı. *Tabağına çok fazla yemek almaması gerektiğini söyledim mi?* Hajime iştahlı bir adamdı. Bunu ona söylemiş olmam gerekiyordu. Öte yandan bundan bahsettiğimi hatırlamıyordum. Yüzümün alev alev yandığını hissediyordum. Başım dönüyordu. Midem bulanıyordu. Kimonomun üstüne bağladığım kuşağım *obi* kaburgalarımı sıkıyordu. Bu âdetler aldığım her nefeste beni boğacaktı.

"İşte, oldu." Annem başımın yanını düzeltti, sonra ortaya koyduğu işe bakmak için biraz geriye çekildi. Tarak tokamdaki erik çiçeği hoş bir şekilde başımın yan tarafında duruyordu. "Böyle iyi. Evet, böyle güzel oldu."

Babam ile Taro bana hiç göz atmadan yanımızdan geçip gitti. Satoshi geldiği zaman çok daha farklı davranacaklarından emindim. Bugün ise görünmezdim. Bir hayaletten farkım yoktu.

Annem kimonomu son kez düzeltti. Satoshi'nin ziyaretinde giyeceğim *furisode*'ye göre daha düz ama dikkat çekiciydi. Bunda aşağı doğru sarkan, renkli kanatlara benzeyen geniş kollar vardı.

"Hımmm... Hâlâ yamuk," dedi büyükannem arkamızdan. Başını bir yana eğmiş, saçımdaki tokaya bakıyordu. "Eğik bir demliğin tepesi gibi duruyor."

Midem altüst olmuştu. *Hajime'yi o da biliyor mu?*

Küçük kardeşim büyükannemin emrinde çalışan tilkilerin olduğuna, bu sayede duydukları her şeyi ona anlattıklarına inanırdı. Bunu söylediğinde onunla dalga geçerdim ama artık emin değildim.

Annem saçımın tepe kısmına bir kez daha bakıp derin bir nefes vererek büyükannemin yorumunu görmezden geldi. Ardından bana onunla bahçeye geçmem için işaret etti. Orası tanışma merasiminin gerçekleşeceği yerdi. Sazdan yapılmış yumuşak şilte, masanın altındaki yosun kaplı avlu taşını örtüyordu. Masanın üstündeki buket tek bir beyaz çiçekten oluşuyordu. Çay yapımı için gerekli hazırlıklar tamamdı.

Sadece babamla Taro yerlerini almamıştı.

Bahçenin arka tarafındaki girişte sessizce oturuyorlardı. Pipolarından çıkan duman havaya yayılıyor, iki yılan gözle

görülmeyen bir asmaya dolanıyor gibi duruyordu. İçimde bir huzursuzluk vardı.

Neredeyse vakit gelmişti.

Hajime tam vaktinde gelmenin ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ne bir dakika erken ne de bir dakika geç olmalıydı. Dünyevi kirden kendini arındırmak için suyla ıslatılmış çiyle kaplı bahçe yolundan yürümesi ve çay merasimine geçmeden önce, kendini takdim etmesi için orta kapıya yanaşması gerektiğini biliyordu. O an gelip çatmıştı. Babam ile Taro gözlerini ona diktikleri zaman tetikte bekliyordum. Tenim alev alev yanıyor, gerginlikten içim eziliyordu. Yargı başlamıştı.

Ev yola bakan bir açıyla konumlandığından, Hajime'nin yaklaştığını görebiliyordum. İzlemeye devam etsem de nefes alamıyor, boğulacak gibi oluyordum. Nefes almaya çalıştıkça göğsüm acıyordu.

Ne düşünüyordum ki?

Onlara söylemeliydim.

Ona söylemeliydim.

"Ah, bak! Sana şans getiren biri var, Naoko," dedi annem, kolumu işaret ederek. Beyaz bir kelebek kimonomun pembe çiçekli koluna konmuştu. Rüzgârda o incecik kanatları titreşiyordu. O an sabah gördüğüm şeyi hatırlayınca derin bir nefes aldım.

"Seni rüyamda görmüştüm, kelebek," dedim yüzümde bir gülümsemeyle. Yeniden yanıma gelen bu sevimli arkadaşı görünce biraz olsun rahatlamıştım. "Rüzgârı yönlendiriyorduk, sen ve ben. Bana güzel haberler mi getirdin yoksa?"

"Belki hâlâ Chuang Tzu'nun kelebek rüyasındaki gibi uykudasındır," dedi büyükannem, Taro onun oturması için yardım ederken.

Kolumu sabit tutarak küçük ziyaretçimi izlemeye devam ettim, bu şekilde ipeği daha çok keşfedebilirdi. Büyük Taoist üstat rüyasında kendini gerçekten bir kelebek olarak görmüştü. Uyandığında her şey yerli yerindeydi. Yeniden bir insandı. Peki, kendini kelebek olarak gören bir insan mıydı? Yoksa kelebek kendini bir insan olarak mı görmüştü? Hangisi gerçekti?

"Belki de Chuang Tzu gözlerini yanlış yere dikmişti, büyükanne," dedim. "Sadece gerçeğe odaklanmak yerine belki ikisinin de gerçek olduğunu görmek gerekir. Gerçek mutluluk ikisinin arasında bir yerdedir belki."

Büyükannem lafı kesildiği için dudaklarını büzmüştü.

Büyükannemi mi susturdum?

Annem uzanıp saçımdaki tokayı düzeltti, sanırım yamuk durduğuna karar vermişti. Büyükannemin yüzünde zoraki bir gülümseme hâkimdi.

Bu anlık bir zaferdi.

Kelebek kanatlarını açtı, sonra da uçup gitti. Onun muhteşem hareketlerini takip ederken gözlerim yeni bir şeye odaklandı. Geleceğime...

Hajime artık *buradaydı*.

Kelebek âdeta onu selamlamak istercesine yakınından uçarken, yanından geçip gitmeden önce sanki ona şans dilercesine tepesinde dolandı. Öte yandan karnımdaki kelebekler onun kadar zarif değildi. İçimdekiler çılgınca bir oraya bir buraya uçup duruyordu.

Hajime yaklaştığında göz göze geldik. Geleneksel kıyafetim kimonoya, özenle toplanmış saçıma ve pudrayla yapılan makyajıma bakakalmıştı. Gülümsemesi kaybolmuştu çünkü ben gülümsemiyordum.

O anki panikle ne yapacağımı bilemiyordum, donup kalmıştım.

Kalbim âdeta boğazımda tarifi mümkün olmayan bir hızla atıyordu. Hajime güzelce taranmış saçı ve tıraşlı yüzüyle bir film yıldızına benziyordu ama *neden* işçi kıyafetini giymişti ki? Neden üstünde bir takım yoktu? Bunu düşünmemiştim. Dikkatsizliğim her şeyi mahvedecekti!

Hajime kaşlarını çattı, tepkim karşısında aklı karışmıştı. *Nerede hata yaptım?* dedi sadece ağzını oynatarak. Ancak bunu açıklamak için artık çok geçti. Ailem durumu anlamıştı.

Annem sert bakışlarını Hajime'den çekip bana çevirdi. Yüksek sesle dile getiremeyeceği soruyu sessizce soruyordu.

"İşteeee..." dedi büyükannem. "Bunu biliyordum!"

Onun sözünü duyan Taro bakışlarını bize yöneltti. Gözlerini iri iri açınca babam da durumu merak etmişti. Tüm gözlerin nereye baktığını merak ederek o tarafa döndü.

"Bu da ne?" dedi babam doğrularak. Ani hareketiyle en yakınındaki bir çay kâsesi *gürültüyle* yere düşüp parçalara ayrıldı.

Annem derin bir iç çekti.

Babam suçlayıcı bakışlarını önce anneme, sonra bana dikti.

Mideme kramplar girmişti. Hızlı olmam gerektiğini fark ederek başımı öne eğip konuşmaya başladım. "Babacığım, size takdim etmek isterim ki..."

"Böyle bir şeyi yapamazsın." Babamın kırılan gururu âdeta dile gelmişti, bir ok gibi keskin ve deliciydi.

Gözlerimi Hajime'ye çevirdim. Hajime dudaklarını birbirine bastırdı. Ailemin tepkisi karşısında aklı karışmış olsa da başını öne eğerek selam verdi. "Benim için bir onurdur..."

"*Onur mu?*" diye bağırdı babam öfkeyle. "Hayır. *Hayır*. Bu işte onur falan yok." Ardından aramızdan geçip gitti.

Taro da bilerek Hajime'nin omzuna çarpıp geçti ve babamı takip etti.

Aklım karışmış bir hâlde annemden yana döndüm. "Okaasan? Anne?"

"Naoko, lütfen arkadaşına veda edip içeri gir." Annem özür diler gibi bir ifadeyle başıyla selam verdikten sonra babamla kardeşimi takip etti.

"Yaptığını beğendin mi?" dedi büyükannem, kırılan çay kâsesini göstererek. Bakışları keskindi, âdeta içimi deliyordu. "Ortadan ikiye bölünerek kırıldı. Bir daha rafa koyamazsın. Ait olduğu bir yer yok artık." Başını kaldırarak konuşmasına devam etti. "Gördün mü, Naoko? Mutluluk arada kalmaz. Bir *gaijin*, bir yabancı ile mutluluk hiç olmaz." Kelimelerini söylemiyor, âdeta tükürüyordu. Yanımdan ayrılırken mırıldanmaya başladı. "Seni aptal kız."

Gözlerim kırılan parçadaydı. Sonra bir cesaretle Hajime'ye baktım. Âşık olduğum o gözleri yaşlarla parlıyordu.

Ne yöne adım atacağını bilemez hâlde sallanıp duruyordu. "Onca çalışmamıza rağmen onlara bundan hiç mi bahsetmedin?" Şapkasını çıkarıp elini düzgünce taranmış saçının arasından geçirdi. "Neden?"

"*Yapamadım.*" Sesim çatlamıştı, tıpkı şu kırılan çay kâsesi gibi. Gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Ona doğru yaklaşırken, çaresizce beni anlamasını umuyordum. "Bu tanışma gününün ayarlanması sessizliğim sayesinde oldu, Hajime. Seninle tanışmalarını, âşık olduğum, evlenmek istediğim adamı gerçekten görmelerini istedim. Tek çare buydu."

"Yine de onlara söylemeliydin." Benden uzaklaşırken bir eliyle ensesini ovalıyordu. "Çünkü *bu* şekilde sadece düşmanlarıyla yüzleştiler." Gözleri Taro ile büyükannemin bizi izleyip

beklediği ve yargıladığı yere, pencereye kaydı. "Amerikalı bir *gaijin*, bir yabancı."

Bu korkunç söz aramızda asılı kalmıştı.

Bugünün mutlulukla dolu olması gerekiyordu. Zor olacağını biliyordum. Babam ve kardeşimin zorluk çıkaracağını da... Büyükannemin de... Ama ben sanmıştım ki... Benim umudum vardı. Fakat yanılmıştım.

Ellerimi yüzüme kapattım. "Üzgünüm." Duygularımı bastırmaya çalışıyordum, bu utancı taşıyamıyordum.

"*Naoko*." Hajime'nin dudaklarından dökülen ismimde âdeta bir yalvarış saklıydı. Ellerimi yüzümden çekti, sonra gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıma yapışan saçlarımı geriye itti. "Hayır, ben özür dilerim. Senin için istediğim şey bu değil. Bizim için de... Hatta onlar için de... Ben sadece..."

Tık-tık-tık. Büyükannemin camı tıklatmasıyla ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık. Öfkeli bakışlarla eliyle Hajime'ye gitmesini işaret etti. Hajime başını öne eğerek geriledi ama onun görüş alanından çıktığında bahçenin köşesinde durdu. Elleri cebindeydi.

Ben bu mavi gözlerde kaybolmuştum. Hayal kırıklığı okunan o mavi gözlerde... Hajime ailemin rızası haricinde hiçbir şey istemiyordu. Ben de onun ailesinin rızasından başka bir şey istemiyordum ki... Dudaklarım titremeye başladı. "Fikrini mi değiştirdin?"

Hava durgunlaşmıştı. Kuşlar bile cıvıldamıyordu. Tüm dünya nefesini tutmuştu sanki.

Hajime başını iki yana salladı. "Hayır, *hayır* ama sen onların fikrini değiştirmek zorundasın."

"Nasıl? Beni dinlemeyecekler bile."

"Sen çok akıllı ve zeki bir kızsın, Ateşböceği. Sözlerini kullan." Hajime bana doğru bir adım attı. "Onların seni dinlemelerini sağla."

Büyükannem çatık kaşlarla yine camı tıklatıp içeri girmem için bağırdı.

Hajime ile birbirimize baktık.

Yalnızca kalplerimizin konuştuğu sessiz bir sohbetti bu.

Hajime geri geri adım atarken dudaklarını oynatmaya başladı. *Seni seviyorum.*

Ben de seni seviyorum, dedim dudaklarımı oynatarak.

Hajime gülümseyerek başını salladı. Ardından gitmek için arkasını döndü.

"Hajime!" dedim yalvaran bir sesle.

Büyükannem hâlâ camı tıklatıyordu ama ben bir adım ilerledim. "Onları ikna edeceğim."

"Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin," dedi Hajime, ardından yine arkasını döndü.

Derin bir iç çekerek Hajime'nin köşeden kaybolmasını izledim. Bir hayalet. Bir gölge. Uzayan gölgesi görünüyordu, sonra o da yok oldu. Tamamen gözden kaybolmuştu.

Büyükannem haklıydı.

Ben aptal bir kızdım.

Öte yandan Hajime'nin akıllı, zeki ve insanları ikna edebilecek sihirli sözleri olduğuna inandığı kızdım. Ve sözlerimi sonuna kadar kullanmaya kararlıydım.

Çünkü ben aynı zamanda sırılsıklam âşık bir kızdım.

Beşinci Bölüm



Amerika, Günümüz

Babamla birlikte hastaneye vardığımızda âdeta kendimizi kaybetmiştik. Kelimenin tam anlamıyla içinde bir dünya barındıran devasa tıp merkezini düşününce, aslında bu duruma çok da şaşmamak gerekirdi. Peş peşe sıralanmış yüksek cam binalardan oluşan göz korkutucu bir labirente benziyordu. Dahası akşam güneşi bu cam binalara yansırken bir tür aynalı koridor görüntüsü oluşturuyordu.

Girişe doğru ilerlediğimizde yan yana yürüyorduk, büyük çaba gerektiren her bir adımda devasa yansımalarımız bizi karşılıyordu. Binaya yaklaştıkça o kocaman yansımalar gittikçe küçüldü ve sonunda olduğumuz hâlimizle yüz yüze geldik.

Hasta bir adam ile onun endişeli kızı. Gördüğümüz bundan ibaretti. Olduğumuz kişiler bunlardı. Bir eğlence evinin yapı taşları.

"*Taussig*," dedi babam, bir an duraksayıp hastanenin kapıda yazan adını incelemeye başladı. Binanın dış cephesindeki yansımasından, şaşkınlıktan ağzının bir karış açık kaldığı görülüyordu. "Bu gemimin adıydı. Sumner sınıfı muhrip filosundaydı, bunu biliyor muydun?" Babam şapkasını çıkarıp elini

saçının arasından geçirdi. Alnı terlediğinden saçı kıvrılmıştı. "*Evet, efendim, on yedi yaşındayım.* İşte, orası benim hayatımın başladığı yerdi. Yine orada son bulacağını kim bilebilirdi ki?"

Sonlanmak mı? Kapıyı açarken ona göz ucuyla baktım, sonra bu tuhaf isim benzerliğini düşündüm.

Bir araştırmacı gazeteci olarak işaretlere ya da kadere inanan biri değildim. Mantığa dayalı sebeplerin ve tutarlı gerçeklerin dilinden anlardım. Ancak hastane ile babamın gemisinin aynı isme sahip olması oldukça şaşırtıcıydı. Belki de evren bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Belki de babamın dile getirdiği gerçek, hayat tarafından yüzüme açıkça vurulmuyor da hafif hafif kulağıma fısıldanıyordu ve ben de bunu dinlemek zorunda kalıyordum.

"1955 yılıydı... Donanmaya o zaman katılmıştım."

Lobide ilerlerken babam anılar denizinde kendini kaybetmişti.

"*Rock and roll*'un yeni ortaya çıktığı, sivil haklarla huzursuzluğun baş gösterdiği bir yıldı." Elindeki mendille alnını sildi. "*Asi Gençlik* filmi benim dönemimin sesiydi. Boyun eğmek istemiyorduk. Değişim istiyorduk. Ben de bunu yapmıştım ve bunun için mücadele etmiştim."

"Biliyorum, babacığım." Bu hikâyeyi ilk kez duymuyordum. "Bu taraftan." Asansörleri gösterdim.

"O yıl gerçekleşen iki şey hayatımı değiştirdi," dedi babam, elini havaya kaldırarak. Pütürlü parmaklarıyla sayıyı gösteriyordu. "Birincisi, James Dean bir araba kazasında hayatını kaybetti. İkincisi, siyahi bir kadın olan Rosa Parks, otobüste beyaz bir adam ona kalk demesine rağmen yerinden kalkmadı." Bunlar birbirinden bağımsız olaylar olsa da 50'li yıllarda bir delikanlı için küçük farkındalıklara neden olmuştu.

"Ne kadar zamanımız kaldığını bilemezdik ama elimizdeki bu zamanla neler *yaptığımız* bizim elimizdeydi." Babam bir elini göğsüne yerleştirerek konuşmasına devam etti. "Babamın yaşadığı hayattan farklı bir hayat istiyorsam, ona karşı gelmek zorundaydım. Bu yüzden onun karşısına geçip orduya katılacağımı söyledim."

"Ama daha on yedi yaşındaydın ve onun izni gerekiyordu," dedim, babamın zorlu bir adam olan büyükbabamın karşısına geçtiğini hayal ederek.

"Evet, ama bir konuşma hazırlamıştım. Hem de sağlam bir konuşma." Babam omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı, sonra bana büyükanne ve babasının göç etmiş olmasını babasına karşı nasıl kullandığını anlattı. Çünkü Birinci Dünya Savaşı patlak vermeden önce, daha iyi bir hayat yaşamak için baskıcı Slovakya yönetiminden kaçmışlardı. Çevrelerindeki her göçmenin yaptığı gibi büyükbabası ve babasının izinden giderek fabrikada çalışmak *iyi* bir hayatken, babam için bu yeterli değildi.

"Ben de bunları anlamasını sağladım. Dedim ki, 'Size iyi bir hayat sunmak adına daha fazlasına ulaşmak için fedakârlık yapan büyükbabam ile bu durumdan yararlanan *sana* borçlu değil miyim?'" Babamın yüzünde tatminkâr bir gülümseme belirdi. "Ve işte bu kadardı. Kazanan belliydi. Babam hemen eline bir kalem alıp orduya yazılmam için izin kâğıdını imzaladı."

"Güzel bir hikâye, baba," dedim, danışmada onun kaydını imzalarken.

"Fazla geçmeden *Taussig* ile denize açıldım ve şimdi yine buradayım." Babam duvara asılı olan ambleme bakıp ağzına kapattığı mendiline öksürdükten sonra başını olumlu anlamda salladı. "Evet, efendim, 1955..."

Orduya kaydolmadan yaklaşık altı ay önce, Detroit İmar Planı'nda büyükbabamların yaşadığı mahalle ağır endüstri bölgesi olarak imara açılmıştı. Gittikçe artan nehir ve hava kirliliğinden dolayı insanlar evlerini terk etmeye ya da sigortadan para almak için o evleri yakmaya başlamıştı. Aileler taşındıkça sıkıntılar da taşınıyordu. Detroit'teki fakir Macar halkın oluşturduğu köy, yaklaşan zor zamanların habercisiydi.

Her ne kadar babamın özgürlük mücadelesi hikâyesini takdir etsem de, büyükbabamın babama konuşması yüzünden değil, ailesinin gittikçe artan yükünü bir nebze de olsa hafifletmek için izin verdiğine bahse girerdim.

Şu anda da babamın uzmanla görüşmeyi, sadece beni rahatlatmak için kabul etmemiş olmasını umuyordum.

Doktor Amon'un sıcak gülümsemesi ile sarı renkteki kravatı içimi huzurla doldurmuştu. Babamın sağlık raporlarını incelerken kısa ve öz konuşuyor, muayene sırasında espriler yapıyordu. Bu yüzden babamı tomografi çekimi için radyolojiye gönderdiğinde hiç endişelenmedim.

Üç buçuk saat sonraki ikinci görüşmemizde ise doktorun o parlak, sıcak gülümsemesi yerini yeni, ciddi bir ifadeye bırakmıştı. Konuşma sırasında o ifade hep oradaydı, başka bir şey düşünemez olmuştum.

Doktor bizi beklettiği için özür dileyerek uzman heyetin görüşünü almak istediğini açıkladıktan sonra, ellerini birleştirip bize havadisleri vermeye başladı.

"...kanser yayılmış..."

"...her iki ciğerde, lenf boğumunda ve plevral efüzyonda yayılma söz konusu..."

"...zatürre."

Ağzımın içi kupkuru olmuştu.

Öksürük, nefes darlığı, ateş, terleme, tırnaklarına kadar morarma, beyaz kan hücrelerinde düşüş ve bağışıklık sisteminde zayıflık... Daha bir sürü şey söylenmişti. Doktorun söyledikleri ruh hâlimi değiştiriyordu.

Sonunda doktorun son sözüyle ağzım kapanmıştı.

Babamı acilen hastaneye yatıracaklardı.

Lüks bir otel odasını aratmayan tek kişilik oda bile, bir hastanenin meşhur ilaç kokusuyla aletlerin gürültüsünü yok edemiyordu. Her şeyin bir anda değişmesi çok şaşırtıcıydı. Derin bir iç çektim ve gözlerimdeki baskıyı azaltmak için gözlerimi ovaladım. "Uzun bir gündü. Yorulmuş olmalısın."

"İyiyim." Babam elindeki dergiyi bir kenara bıraktı, sonra ellerini karnının üstünde birleştirdi. "Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bir yandan kansere yakalanmam iyi bir şey."

"*Baba*..."

"Hayır, dinle. Yani demek istediğim, bu kanser sayesinde daha çok vaktimiz olacak. Annenle doyasıya yaşayamadığımız zamanımız yani..."

O an kalbim sıkıştı sanki. Evet, kanser bize zaman kazandırmış ama yaşam kalitesini elimizden almıştı. Sancılar yüzünden tükenen sabır, hatırlamak bile istenmeyecek acı dolu hatıralar... Ben *onu* istiyordum. Kanserin tükettiği şeyi değil. "Annemi özlüyorum," dedim ama babamı özlemeye hazır değildim.

"Ani bir kalp kriziyle bırakıp gitti bizi. Sürekli bunu düşünür dururdum. En azından onu olduğu hâliyle hatırlayabiliyoruz."

Gökyüzü rengindeki mavi gözleri anılarla bulutlanmıştı, sonra ağırlaşan göz kapaklarını yumdu. "Benim gibi değildi o."

"Neden bahsediyorsun öyle, ne demek senin gibi değildi?"

"Böyle işte," dedi babam, eliyle baştan ayağa kendini göstererek. "Bolca vaktimiz olacağı için minnettarım ama huysuz, yaşlı bir adam olarak hatırlanmak istemiyorum."

Bu doğruydu. Babam ağrı ve sancıları yüzünden huysuz, sızısı dinsin diye verilen ilaçlar yüzünden donuktu. Ancak tüm bunların altında o neşeli hâli saklıydı. Bu şartların onu alt etmesine izin vermeyen kararlı delikanlı, gemiyle tüm dünyaya yelken açan tez canlı hayalperest ve eğlenceli bir aile babası.

Onun bunun farkında olduğuna karar vererek bacaklarımı öne uzattım. "Bu huysuz yaşlı adam benim babam değil. Ben babamın kim olduğunu biliyorum. Karısını seven, ailesi için yaşayan kibar ve düşünceli bir adam. Senin kim olduğunu biliyorum. Seni görüyorum, baba. Ve *bu*..." Babamın yaptığı gibi elimle işaret ettim. "Bu bir hastalık. Sadece bir hastalık."

"Ama bu, insanların cenazemde göreceği şey."

O an yanımızda biri olsa, işittiğim bu sözlerle kalbimin âdeta bir cam gibi kırıldığını duyabilirdi. Kanser onu öldürüyordu ama babam da beni öldürüyordu. "Keşke elimi şöyle bir sallayıp sihirli sözler söyleyerek parmağımı şıklatsam." Gerçekte de parmaklarımı şıklatmıştım. "Sonra hepsi kaybolup gitse."

Babam arkasındaki yastıklara yaslanarak kıkırdadı. "Abrakadabra."

"Benim büyülü ağacım," dedim hikâyeyi düşünerek, sonra ince bir battaniyeyle babamın zayıf bedenini örttüm.

Babam derin bir iç çekti. "Ağaç sihirli değildi. Sihirli olan sözlerdi." Yüzündeki gülümseme esnemesiyle kayboldu.

"Güzel sözlerdi, baba."

Güzel bir hikâyeydi.

Bu hikâyeyi bana ilk kez, arka bahçemize tohumdan yetiştirdiği bir fidanı ekerken anlatmıştı.

"Ne çok derin ne de çok geniş, hava alacak kadar çukur kazsak yeter," demişti babam ve fidanı güzelce ekmişti. Geriye birkaç adım attığımda yerden birden dallar ya da onun gibi bir şeyler fışkıracak sanmıştım. Ne de olsa babam ağacın büyülü olduğunu söylemişti. Beklediğim mucize gerçekleşmeyince ağacın bozuk olduğunu düşünmüştüm.

Ama babam sihrin *sözlerde* olduğunu söylemişti. Tıpkı bizim ektiğimiz bu ağaç gibi bir ağacın altında dururken, biri ona yazılı bir mesaj vermişti. "Bu ağaç büyüyüp on metreye ulaşacak. İşte o gece, kâğıttan fenerler tüm dallarını ışıklarla donatacak. Öyle çok olacak ki gövdesine dokunup yukarı baktığında, seni yüzlerce kayan yıldızdan koruyan dev bir şemsiye gibi görünecek."

"Peki, sihirli sözler ne?" diye sormuştum, ön dişim yeni düştüğü için peltek konuşuyordum. "Abrakadabra mı yoksa hokuspokus mu?"

Babam kahkaha atmış, hafifçe omzunu silkmişti. Bir elini başıma yerleştirip saçlarımı karıştırmış bu yüzden örgülerim boncuklu küçük bir davul gibi öne arkaya sallanmıştı.

"Yönünü bulmak istiyorsan hem köklerinin nerede olduğunu hem de gitmek istediğin yeri bilmelisin," demişti babam. "Bana böyle söyledi."

Ona göre söz, şu an hayatta bulunduğu yer yüzünden sihirliydi. Kök saldığı yuvayı, yeni bir yuvaya ulaşmak için terk etmekle ilgili bir şeylerden bahsetmişti.

Uzun bir süre babamın, ağacın onunla konuştuğundan bahsettiğini düşünmüştüm. Küçük fidanıma farklı bir gözle bakarken, onu konuşturmak için şu büyülü sözleri hatırlamaya çalışmıştım. Ama sonra burnumu kırıştırıp onun yerine abrakadabra dememde bir sakınca var mı diye sormuştum.

Babam da kahkahalarla gülmüş, ardından yanına çekerek beni neşeyle ciyaklayana kadar gıdıklamıştı. Sonraki saatimizi, çimenleri dudaklarımızın arasına sıkıştırıp ıslık çalarak geçirmiştik. O ağaç hâlâ bizim eski evimizde duruyordu. Boyu on metreye ulaşmadı belki ama eninde sonunda konuştu.

Babamın hikâyesiyle yıllar boyunca da dile gelmeye devam edecekti.

"Şunu bana verir misin?" diye sordu babam, buz dolu bardağı işaret ederek. Bardağı almak için ayağa kalktım. Sonra hiç düşünmeden üzerindeki battaniyesini yeniden düzeltip yanlarından sıkıştırdım.

Babam yorgun gözlerle bana bakarken bir kahkaha attı.

"Ne var?" Dalga geçercesine gülümsedim çünkü biliyordum. Babam da aynısını benim için yapardı. "Bir hikâye daha mı istiyorsun?" diye sordum, gece nöbetimi rahatça tutabilmek için sandalyemi ayarlayarak. "İşle ilgili güzel bir hikâyem var. Buna ne dersin? Sahte raporlar? Yolsuzluk yapan kişiler ve tüylü orman yaratıklarıyla dolu bir masal oluşturabilirim."

Babamın göğsü sarsıldı, hafifçe güldüğünü anlayabiliyordum. Benim için bu büyük bir zafer demekti.

Dudaklarını ıslatarak, "Benim büyülü ağaç hikâyem," dedi. "Sana *neden* orada olduğumu anlattım mı hiç?"

Zihnimi kurcaladım. Hayır, anlatmamıştı. "Ama hikâyeme daha fazla ekleme yapamazsın."

"Ben yaşlı bir insanım. Ne istersem onu yaparım." Gözlerini gözlerime dikti. "Dinleyecek misin?"

"Dinliyorum," dedim yanına yanaşarak.

"Tamam, bildiğin gibi bu eski ağaç on iki metre uzunluğundaydı ve çok heybetliydi."

"Ve sihirli," dedim kahkaha atarak. "Her anlatışında bu ağacın boyu biraz daha uzuyor."

Babam hafif bir gülümsemeyle beni susturdu. "Çünkü üstünde bir sürü çiçek vardı. Düğün için muhteşem bir yerdi."

Babam düğün törenini papaz yerine beyaz cübbeli bir ruhani liderin yaptığından bahsetmişti. Törene aileler yerine yabancılar ve yeni dostları katılmıştı. Yüzük yerine ipek bir kese verilmişti. O kesenin içinde bir tarafında İngilizce, diğer tarafında Japonca yazan küçük bir yazı ve muhteşem bir ağaç tohumu vardı. "Sana söylediğim sihirli söz yazılıydı."

"Hikâyeye güzel bir ekleme oldu, baba."

Babam uykulu gözlerini kırpıştırdıktan sonra yumdu. "Sen bir de gelinin kıyafetini görseydin."

O an yüzümde mutlu bir ifade belirdi. Her zaman aynı elbiseden bahsederdi. Anneminki 50'li yılların modasına uygun klasik bir gelinlikti. Kolsuz, yüksek yaka ve belden oturtmalı... Dizlerinin üstünde kat kat tüllerden oluşan eteği vardı. "Annemin gelinliği gibi mi?" diye sordum.

"Hayır, hayır," diye iç çekti babam. "O bir kimonoydu."

Altıncı Bölüm



Japonya, 1957



Kenji ile birlikte annemin düğün fotoğraflarına bakarken, annem kıymetli düğün kimonosu *shiromuku*'yu getirmeye gitmişti. Hajime ile dünkü başarısız tanışma faslından beri ruh hâlimin nasıl olduğunu merak ediyor, moralimi düzeltmeye çalışıyordu.

Annemin fikrini değiştirmeyi umuyordum.

Bir fotoğraf dikkatimi çekince yakından incelemek için onu elime aldım. Annem üç kıyafet değiştirmişti; karşılama için pembe bir elbise, evden ayrıldıklarında koyu kırmızı bir elbise ve düğün töreni için muhteşem bir tasarımı olan, işlemeli beyaz *shiromuku* elbisesi. Bu fotoğrafta üstünde o elbise vardı. Soluk fotoğraf zarafetle dolu olsa da annemin mutluluğunu yansıtmıyordu.

"Çok güzel," dedim, fotoğrafı Kenji'ye göstererek. "Babam da çok yakışıklı görünüyor." Babam pek gülmezdi fakat güldüğünde de ifadesi, o sert görünümün altında yatan kediyi gösterir cinsten olurdu. Bu yüzünü sadece anneme saklardı. Bu fotoğrafta da o an yakalanmıştı.

Kenji fotoğrafa yakından bakıp yere bıraktı. "Tıpkı benim gibi." Sonra yüzünde koca bir gülümseme belirdi. "Sen de Haha gibisin," dedi, çocukken *anne* yerine kullandığı kelimeyi söyleyerek. Gözlerini benden çekip fotoğrafa kaydırdı.

Annemin fotoğraftaki yüz hatlarını inceleyerek gülümsedim. Sanki fotoğraftan bana bakan benim yüzümdü. Aynı keskin elmacık kemiklerine, dar çeneye ve belirgin köprücük kemiğine sahiptik. "Çok gençler, daha bebek sayılırlar."

"Yakında senin de bebeklerin olacak," dedi Kenji yüzünü buruşturarak.

Onunla dalga geçtikten sonra elime başka bir fotoğraf aldım. Kardeşimle bu mahrem konuyu tartışacak değildim ama şu an başka bir şey düşünemiyordum. O yasaklı öpücük beraberinde daha fazlasını getirmişti. Sonra da Hajime'nin evlilik teklifi gelmişti. O anki şaşkınlığımı hatırlayarak gülümsedim.

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye sormuştum, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle.

"Her şeyden çok." Hajime beni kendine çekince kalplerimiz âdeta tekmişçesine aynı anda çarpmaya başlamıştı.

"Nerede yaşayacağız?" diye sormuştum, kollarında olmanın tadını çıkarırken. Amerika'nın o gençlikle dolu enerjisi hayallerimi süslerken, Japonya'nın kültürel gelenekleri beni evime bağlıyordu. Burnumu onun çenesine sürterken içimi saran mutluluk gerçeklerin gölgesi altında yok olmuştu. "Hajime, ben *asla* buradan ayrılamam."

"O zaman..." Hajime beni şakağımdan öptükten sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirmişti. "Ya ben burada kalırsam?"

"Kalmak mı?" diye sormuştum, başımı yukarı kaldırarak. "Ailen peki?"

Hajime omuz silkmişti. "Onları çok özleyeceğim. Yani, zaten özlüyorum. *Anneme* gelince... Evet, bu haber onu mahvedecek..." Başını diğer tarafa çevirip iki yana sallamıştı. "Arkadaşlarımla hafta sonları yaptığımız maçları, pazar günleri geleneği olan aile kahvaltılarını özleyeceğim. O hayatı kesinlikle özleyeceğim çünkü güzel bir hayatım var. Evet, oraya dönüp o bildiğim hayatı yaşamaya devam edebilirim. Ama günün birinde yaşlı bir adam olup çıktığımda *ya öbür türlü olsaydı?* diye merak edeceğimi de biliyorum." Parmaklarıyla yanağımı okşamıştı. "Görmüyor musun, Ateşböceği? Yuva diye bildiğim tüm o rahatlıktan vazgeçiyorum çünkü benim evim sensin. Eğer hayatımda sen olmayacaksan o hayat ne işe yarar ki?"

Onu öpmüştüm. O benden elimi istemişti ama ben ona tüm kalbimi vermiştim.

"Bak!" Kenji beni anılar denizinden çıkarmak için bir fotoğrafı gözlerimin önünde sallayınca kendime geldim. "Ben de orduya katılmak istiyorum. Bu şekilde *gaijinleri* öldürebilirim." O tatlı yüzü öfkeyle buruşmuştu.

"Ne? *Bunu sakın söyleme...*" Fotoğrafa baktım. O an içim burkuldu. Üzerinde askerî üniforma olan babamın fotoğrafıydı bu. Küçük kardeşim tanışma toplantısında neler yaşandığını bilmiyordu çünkü o sırada okuldaydı. Fotoğrafı hemen uzaklaştırdım. "Savaş şeytan işi, Kenji."

"Ama gerekli." Babamın derinden gelen sesi ikimizi de korkutmuştu. Kısık gözlerle etrafa saçılmış anılar silsilesine bakıyordu.

Acaba ne zamandır orada duruyordu?

Babam iki parmağıyla Kenji'ye üniformalı fotoğrafını getirmesini işaret etti. Ardından da tuhaf bir ifadeyle homurdandı.

Birden fazla savaş tecrübe etmişti. "Biri bile çok fazla," derdi annem, ne zaman bu konu açılsa.

Hajime'nin cesaretinden güç alarak zorla yutkundum ve konuşmaya başladım. "Gerekliydi ama bitti, baba. Aksi hâlde tıpkı yengeçle maymun hikâyesinde olduğu gibi sonsuza kadar savaşıp, didişip dururuz."

Babamın gözleri âdeta bir hançer gibi delip geçiyordu, sonra elinde çayla ayaklarını sürüyerek gelen büyükanneme baktı.

"Yengeç ve maymun gibi savaşmak... Ne boş bir savaş ama! Cık cık cık." Büyükannem bahçeye giderken yazlık ince *yukata*'sı günbatımın renklerine karışıyordu.

İlk defa büyükannemle aynı düşüncedeydim. Korkunç gerçeği yansıtan saçma bir hikâyeydi. Yengeç bir pirinç topu tutuyordu, maymun da bir hurma çekirdeği karşılığında onu ikna etmeye çalışıyordu. Yengeç de bunu kabul edip meyve versin diye tohumu ekiyordu. Ama sonra maymun ağaca tırmanıp meyveleri çalıyordu. Yengecin çocukları da öfkelenip intikam almanın yollarını arıyor ve bu böyle devam ediyordu.

Başımı yukarı kaldırdığımda babam hâlâ bana sert bir ifadeyle bakıyordu, bu yüzden başımı öne eğip konuşmama devam ettim. "İntikam sadece intikamı doğurur," dedim. Kalbini biraz olsun yumuşatmayı umuyordum.

"Bu kadarı yeterli," dedi annem içeri girerken hoşnutsuz bir sesle. "Naoko'nun Satoshi ile tanışma merasimi birkaç gün sonra. Haydi, güzel şeylerden konuşalım."

Onu üzmemek için bu sohbetimizi yarıda kestik. Annem üzüldüğünde o koca kalbi bazen gereğinden hızlı atıyordu. Pek önemli bir şey değildi ama her zaman aklımızın bir kenarında tutuyorduk.

Annem durumundan memnun bir hâlde geleneksel kimonosunu gösterip gülümsedi. "Naoko, işte, haydi dene de bir görelim."

"Denemek mi?" Gözlerim elbisenin gösterişli kumaşına takılıp kalmıştı. Kaliteli beyaz ipeği ve ince işçiliği ile tam bir görsel şölendi. Karışık deseni, ışığın yansımasına göre ya belli oluyordu ya da görünmüyordu. Elbise göz kamaştırıcıydı, öyle ki ona dokunmaya cesaret edemiyordum. Düğün günümde bunu giymek, ailemi onurlandırmak demekti ve kocama tamamen kusursuz, temiz olduğumu gösteriyordu. Hissettiğim suçluluk duygusuyla başımı şiddetle iki yana salladım. "Anne, bu çok güzel, benim için çok fazla."

Babam, annemden yana döndü. Annem kıymetli kimonosunu onun kollarına bırakırken birbirlerine sevgiyle baktıkları o ana şahit oldum.

Babam daha sonra bakışlarını bana çevirerek başını salladı. "Dene bakalım. Uygun bir aileye gelin gidecek bir kız için hiç de fazla değil. Her şey savaş demek değil, Naoko."

İşte buydu. Yeni başlayan bir savaşa şartlı barış getirmek...

Akşam yemeğinden sonra avluda sohbet eden babamla ağabeyimi izleyerek bulaşık yıkarken, annem onları kuruluyor, büyükannem de yerlerine yerleştiriyordu.

"Çayını bahçede içmek ister misin, büyükanne?" diye sordum, dışarıyı göstererek. "Ayaklarını dinlendirirsin, ben de sana taze çay getiririm."

Annem meraklı bir ifadeyle bana doğru baktı. Her şeyi çok mu belli ediyordum?

Büyükannem üzerine sinen vanilya ve yasemin kokusuyla yanımıza gelip bize şüpheyle baktıktan sonra, avluda duran babamla ağabeyimin yanına gitti.

Çaydanlığı ocağın üstüne koydum. Büyükannemin bahçeye gittiğinden emin olunca da konuşmaya başladım. "Anneciğim, bugün her zamankinden çok daha güzel görünüyorsun." Bu yalan değildi. Saçını iki yana ayırmış, altın ve koyu safir renkteki tokalarla da toplamıştı. "Yazlık kimonon da seni resmen göklere çıkarıyor."

"Senin de beni göklere çıkardığın gibi, Naoko," dedi annem bana yan yan bakarak. Fakat bu sefer gözleri ışıl ışıldı ve gülümsüyordu.

Başımı hafifçe öne eğerek sözlerime odaklandım.

Gerçekleri yansıtan, şairane ama tuzak sözlerdi.

Annem elimdeki yıkanmış kâseyi alıp, "Kulağım sende, Naoko," dedi.

Kalbim, sanki küçük bir kuş göğsüme hapsolmuşçasına deli gibi çarpıyordu. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. Ricamı dile getirirken onun hassas kalbinin bundan etkilenmemesini umuyordum. "Sence Satoshi'nin benimle ilgili fikrini değiştirme ihtimali var mı?"

"Canını sıkan şey bu mu?" Sanki tonlarca yükü sırtlanmış gibi omuzları düşmüştü.

"Lütfen anne, bu mümkün mü?"

"Elbette, mümkün ama sanmıyorum..."

"O zaman fikirlerin değişebileceğini düşünüyor musun?"

Annem kaşlarını çattı. Durumu lehime çevirmeye çalıştığımı biliyordu, bu yüzden hiçbir şey demedi.

Anneme yanaştım. "Ya Satoshi'nin benimle evlenmek istememesine neden olacak bir şey öğrenirsek? O zaman babasının işini kaybetme riski ortadan kalkar."

Annem bulaşık kurulamayı bırakmıştı.

Derin bir nefes alarak defalarca tekrarladığım sözleri dile getirmeye başladım. "Sadece bunu düşünmeni istiyorum. Fikirlerin değişebileceğini düşünüyorsan, Satoshi de hiçbir gücenme olmadan fikrini değiştirirse, sen de babamın kararını değiştiremez misin? Kalbimde yatanı görmesi için onun kalbini açamaz mısın? Anne, ben âşık olduğum adamla evlenmek istiyorum."

"Naoko..." dedi annem, başını yana yatırarak.

"Hajime'yi seviyorum." Fısıltıyla da olsa adını söylemeye cesaret edebilmiştim. "O da beni seviyor. Hem de Amerika'daki yuvasından vazgeçecek kadar. Bizimle birlikte burada bir hayat kurabilmek için ailesini ardında bıraktı." Henüz nerede olduğunu söylememiştim. "Bizim gelenek göreneklerimizi kucaklayan iyi, onurlu bir adam. Üstelik bana da saygı duyuyor." Gülümsedim, yüreğimi saran duygular gözlerimin yaşarmasına neden oluyordu. "Bana cesaret veriyor, anne. İçimden geldiği gibi konuşmamı, özgürce hareket etmemi istiyor çünkü beni olduğum gibi *seviyor*. Ben de ona ait her şeyi seviyorum. Onunlayken sanki her şeyi yapabilirmişim gibi geliyor. Bana ne dediğini duymak ister misin?" Onun o güzel sözleri, sanki kendisi söylüyormuş gibi zihnimi süslüyordu. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Akıllı ve zeki bir kız olduğumu söyledi, birlikte olmamız gerektiği konusunda seni ve babamı ikna edecek biri varsa onun ben olduğumu dile getirdi." Annemin elini tutup sıktım. "Bu yüzden ben de sana diyorum... Sen akıllı ve zeki bir kadınsın, babamın yeniden düşünmesini sağlayacak biri varsa o da sensin. Lütfen, cesaretini toplayıp onu ikna etmen için sana yalvarıyorum."

Annem ellerini önündeki tezgâha dayayarak gözlerini karşıya dikti. Camdan dışarı, herkesin oturduğu yere bakıyordu. Serçe parmağının gerginlikle seğirmesi, odaklandığını gösteriyordu.

Tık-tık-tık... Sonra yeniden *tık-tık-tık*... Her ikimiz de eviyenin önünde tek kelime etmeden öyle duruyorduk, ta ki çaydanlık ben kaynıyorum dercesine buharını püskürtene kadar.

Annem kaynayan çaydanlığın yanına gitti, ardından bulaşıkları kurulamaya kaldığı yerden devam etti. Sorumun yanıtını bir süre beklemem gerektiğini gösteren bir işaretti bu. Kalp kırıklığı genelde gerçeğin fısıldandığı bir deliktir bazen. Benimse bu sessizlikte bile kulaklarım çınlıyordu. *Ya annem soruma hiç yanıt vermezse?*

Akşam çayını hazırladıktan sonra dışarıda oturan büyükanneme ikram ettim. Babam ile Taro'nun dış ticaret üzerine tartışması ben gelince durdu. Ağabeyim dikkatle beni süzse de babam oralı bile olmadı. Bunun yerine kitabının yanında duran bir böceği inceleyen Kenji'ye bakıyordu.

"Kenji-kun..." Babamın, onun adını söylemesi ikaz anlamındaydı.

Büyükannem başını olumlu anlamda sallayarak çayını aldı, bu benim oradan çekilmem gerektiği anlamına geliyordu, onlara katılmam istenmemişti.

Arkamı dönüp yürümeye başladığım zaman Taro konuşmasına devam etti, tam o sırada kulağıma *gaijin* kelimesi çalındı. Babamdan ziyade ağabeyim, Hajime için büyük bir tehlike oluşturuyordu çünkü o koyu milliyetçi düşünceleri babamın eski, kökleşmiş ön yargılarını besliyordu.

Taro âdeta sönmekte olan ateşe dökülen bir benzin gibiydi.

Yangından korunmanın en iyi yolu ise iki eve sahip olmaktı, bu yüzden annemin yanıtını bekleyecektim. Annemin o yüce gönlünü ikna edersem, belki o da dar görüşünü değiştirmesi için babamı tatlı sözleriyle kandırabilirdi. Böylece evimiz ikiye bölünmüş olmazdı.

Yedinci Bölüm

Japonya, 1957

Trenin sarsıntısı ekşiyen midemi daha kötü etmişti, neredeyse içimde ne varsa çıkarmak üzereydim. Geleneksel dans provasından sonra doğruca eve gitmeliydim ama limana gitmeyi tercih etmiştim. Hajime'nin gemisi denizdeydi. Düzenli olarak Yokosuka ve civar limanlarda seyrediyordu ama oradaki bekçiye bir not bırakmıştım.

Notumda şunlar yazılıydı:

Kaderin Kırmızı İpliği eski bir Doğu Asya inancıdır. İnanca göre tanrılar birbirinin kaderi olan kişilerin serçe parmaklarını kırmızı bir iplikle bağlar. Bu görünmez ip sayesinde birbirine yazılan bu kişiler zaman ya da şartlar ne olursa olsun eninde sonunda kavuşurlar. O süre zarfında ip uzayabilir, karışabilir ama hiçbir zaman kopmaz. Sen de bizim ipimizi takip et, küçük sazdan evimizde seni bekliyor olacağım.

İkimiz için de birer küçük kırmızı iplik kesip onunkini zarfın içine koydum. Hajime'nin hislerimin ve düşüncelerimin değişmediğini bilmesi gerekiyordu. Babamın düşüncesinin

değişmediğinden bahsetmedim. Annemin beni desteklediğine dair inancım tam olsa da teslimiyetini ve sessizliğini anlıyordum. Annem farklı bir kuşaktan geliyordu, ömrü boyunca Hajime gibi biri kendi duygu ve düşüncelerini ifade etmesi için onu hiç teşvik etmemişti. Benim bu tavrımın onu cesaretlendirmesini umuyordum.

Derin bir iç çekerek sırtımı oturduğum tren koltuğuna yaslayıp tam karşımda duran kadınla çocuğunu izlemeye başladım. Benim yanım dolu olmasına rağmen onlar tek başlarına oturuyordu. Yolcular bu duruma aldırmıyormuş gibi yapıyorlardı ama oturdukları yerin boş olması bir nefret ifadesiydi. Kıyafetlerinin temiz, saçlarının taranmış olması ya da hasta insanların kullandığı maskelerden takmamaları hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kimse küçük çocuğun bir melez olduğu gerçeğini göz ardı etmiyordu.

Küçük kız ona baktığımı fark edince gülümsedim. Elimi cebime atıp iki tane şeker çıkardım ve birini ona uzattım. Küçük kız öylece bakıyordu.

"Lütfen," dedim, elimi daha da öne uzatarak. "Bende çok şeker var."

Küçük kız fark edilebilir bir sevinçle uzanıp şekeri aldı.

Şimdi kimse ilgisiz davranmıyordu.

Sol tarafımda oturan adam hemen ayağa kalktı. Onun yanındaki kadın da benden uzaklaştı. Uyuklayan başka bir kadın da uyandı ve olan biteni hoşnutsuz bir ifadeyle izlemeye başladı. Sanki hastalıklıymışım gibi davranılıyordu ama önemli değildi, şimdi de ben umursamıyordum.

Aslında bu durum içimi acıtmıştı. Hajime ile çocuklarımız olsa biz de aynı şeyi yaşayacaktık.

Beyaz teni ve badem gözleriyle küçük kız savaşı kaybettiğimizin, Amerika'nın katı Batı inançlarının geleneklerimizi etkilediğinin ve kanımıza karıştıklarının yaşayan bir kanıtıydı. Melezdi ve masum bir yavru olmasına rağmen varlığı bu insanları utandırıyor, korkutuyordu.

Ülkemin bu despot tutumu ile ailemin korkusu da beni utandırıp ürkütüyordu.

O an gözlerim yaşlarla doldu. Gözyaşlarım hem onlar hem de kendim içindi. Nasıl hareket edeceğimi bilemediğim içindi. Elimi tekrar cebime atıp ne kadar şeker kaldıysa hepsini çıkardım. Küçük kız da hiç reddetmedi.

Tren ıslık çalarak durdu. Sabırsız yolcular ayağa kalktı ve bizden kurtulmak istercesine hemen kapıya yöneldi.

Eve giden uzun yolu yürümek için platforma indiğimde ufka baktım. Acele etmeliydim fakat fazlasıyla geç kalmıştım. Büyükannemin bir lafı vardı. "Zehri yiyeceksen tabağını da güzelce temizlemelisin." Ayağımla yerdeki çakıl taşını tekmeleyince toprak parçaları itiraz edercesine etrafa saçıldı.

"Naoko!" Derin ses âdeta yeri göğü inletmişti.

Bana seslenenin kim olduğunu çıkarmak için gözlerimi kısarak baktım. Birden karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Tüm bedenimi ateş basmış, tüylerim diken diken olmuştu.

Satoshi!

Ah, olamaz. *Yoksa unuttum mu?* Tanışma merasimimizin yarın olduğunu sanıyordum! Önce hızlı hızlı yürümeye başlasam da sonra adımlarımı yavaşlattım. Hajime ailemin fikrini değiştirecek biri varsa o kişinin ben olduğumu söylemişti. Şimdiyse elime Satoshi'nin fikrini değiştirme şansı geçmişti. Satoshi bana doğu hızla gelse de ben ağır ağır yürümeye çalışıyordum. Benim saygısız olduğumu düşünmesini istiyordum.

"Baban, Taro ile beni sana bakmamız için gönderdi." Yanıma yaklaşınca sesi yumuşamıştı. "Taro'yu arkadaşın Kiko'nun evine gönderdi, ben de istasyona geldim. Neyse ki buradasın."

"Buradayım." Esir düşmüş bir seyirci gibi öylece dururken yapraklar hışırdadı. Belki de bir tutsaktım. Kafam hâlâ karışıktı. "Tanışma merasimimiz *yarın* değil miydi?"

"Evet ama baban resmî görüşme haricinde bizi bugün de davet etti."

Babam bunu söyleseydi aklımda olurdu.

O an birbirimizi incelemeye başladık. Ben, bir plan düşünüyordum. O da şansına sövüyordu belki? Aklım karışıktı. *Güzel*. Umarım beni kendine uygun görmez diye dua ediyordum. Bu fikri desteklemek için omuzlarımı düşürdüm. Hajime bunu duyunca kahkaha atacak, hatta gururdan yüzü ışıldayacaktı. Omuzlarımı daha da düşürdüm.

Satoshi'deki değişimi görmezden gelmeye çalışıyordum. Onun tatlı biri olduğunu hatırlıyordum ama Hajime kadar olmasa da etkileyici bir adama dönüşmüş olduğunu kabul etmeliydim. Tepe kısımları uzun olan saçı geriye doğru taranmıştı ama normal bir günde bu kadar düzenli olduğunu sanmıyordum, fazlasıyla modern giyinmişti. Belirgin burnu ve bana diktiği iri gözleriyle zayıf bir yüzü vardı.

Başımı öne eğip ayak ucumla toprağı dürttüm, bu kadar şanssız olduğum için öfkelenmiştim. Yani, biraz şanslı olsam Satoshi çirkin bir adam olabilirdi, ben de aileme dert yanabilirdim. *Benden böyle bir canavarla evlenmemi nasıl isterseniz? Doğacak torunlarınızı bir düşünün! Hajime'nin ne kadar göz alıcı biri olduğunu görmediniz mi?* Yine de bu sözlerim işe yaramazdı.

Satoshi'yi denemek için özür dilercesine başımı öne eğerek selam verdim. "Bağışla beni Satoshi, bugünkü görüşmeyi

unutmuş olmalıyım. Aklımdan çıkmış olmalı. Büyük dikkatsizlik. Zayıf karakter zayıf bir eş demek." Ciddiyetten uzak laflar olsa da onun tepkisini artık rahatlıkla inceleyebilirdim. O güçlü, köşeli çenesi sinirden mi gerilmişti? Taro gibi o da kibirden mi başını kaldırmıştı? Babam gibi küçümseyen gözlerle mi bakıyordu?

"Ben de bu kafa karışıklığı için üzgünüm." Satoshi nazik bir ifadeyle başıyla selam verdi. Ardından gülümsedi. "Yürüyelim mi?"

Göz ucuyla ona baktım, bu tutumuna güvenmesem de yürümeye başladım.

Kuşlar trenin düdüğü ötsün diye susmuştu sanki. Uzun bir ötüş trenin hareket edeceğini göstermişti. Japonlar varış ve kalkış saatlerinde dakikti, her şey zamanında olmalıydı.

Ben hariç.

Büyükannem şöyle derdi: "Gerçek, doğru zamanı bekler. O gerçek erken ya da geç vakitte dile gelirse bil ki yalandır." Satoshi ile evlenmemiz için baskı yapılması ne onun ne de benim için âdildi. Yalan söylemek istemiyordum, bu yüzden Satoshi'ye gerçeği söylemek için en uygun zaman şu andı. Öfkelenmesine sebebiyet vermeden bunu nasıl söyleyeceğimi düşünürken dişlerimi sıkıyordum. Ne de olsa babamın müşterisinin oğluydu.

Hajime her zaman akıllı ve zeki olduğumu söylüyordu. Ancak insanları ikna edebilir miydim? Birden durdum ve sözlerimi rüzgâra bıraktım. "Eminim senin kadar kaliteli biri başka bir eş bulabilir. İtaatkâr ve dikkatli, sana karşı kusursuz olan bir eş. Aslında ben de böyle bir ikilem yaşıyorum." Yüzümü ondan yana çevirsem de gözlerim kahverengi, kaliteli ayakkabılarındaydı.

"Anlıyorum." Boyalı ayakkabılarının burnunu bir kez birbirine vurdu, sonra bir kez daha. "Onu tanıyor muyum?"

"Hayır, tanımadığına eminim, tıpkı benim de senin evlenmeyi istediğin kişiyi tanımadığım gibi. Fakat senin yoğun programına ayak uydurduğuna eminim, benim gibi olmayacaktır. Gerçekleşme ihtimali düşük bir eşleşme bizimki. Ailelerimiz ne düşünüyordu ki?" Neredeyse kahkaha atacaktım. Hajime olsa kendim gibi davranmam gerektiğini söylerdi.

"Senin okulundan mı?"

"Hayır. O eğitimini tamamlamış."

Satoshi ağırlığını diğer yanına verdi. "O zaman babanla birlikte mi çalışıyor? Tanışmış olabilir..."

"Çalışmıyor ve sen de tanışmadın." Öfkeyle dişlerimi sıkmaya başlamıştım. *Söylediğim hiçbir şeyi duymamış mıydı bu çocuk?*

"Ama nereden biliyorsun ki? Ben..."

"Biliyorum çünkü kendisi Amerikalı." Birden başımı kaldırdım, bu tepkime ben bile şaşırmıştım. Sonra hiddetim hemen sönüverdi. Mideme taş oturmuştu sanki. *Ben ne yaptım böyle?* "Çok özür dilerim, seni ya da aileni gücendirmek istemiyorum. Lütfen, babana bundan bahsetme yoksa... Ben..." Ne nefes alabiliyor ne de düşünebiliyordum. Şu an birinin ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım vardı.

İçimde duygusal bir fırtına kopmak üzereydi. O kahkaha atan tilkilerle birlikte ormanda bir sığınak bulmak istiyordum. Büyükanneme her şeyi söyleyen o tilkiler, belli ki benimle hiç konuşmuyorlardı.

Yüzüm kıpkırmızı bir hâlde zihnimden sayı saymaya başlamıştım.

Bir... bin...

İki... iki bin...

Üç...

"Amerikalılara karşı koymanın zor olduğunu kabul etmeliyim."

Ne? Başımı kaldırıp ona baktım. Satoshi ne öfkeliydi ne de başka birini, Amerikalı birini tercih ettiğim için şaşkındı. Aksine o... *Gülüyor muydu?* Acaba gerçekten onun da kalbinde başka biri vardı da bu yüzden mi bu kadar anlayışlı davranıyordu?

Satoshi yürümeye devam edince ben de ona eşlik etmeye başladım, gözlerimi ondan alamıyordum.

"Beyzbolu biliyor musun, Naoko?"

Başımı olumlu anlamda salladım, onun bu doğal tavrı beni şaşırtsa da dikkatliydim. Hajime beyzbol oynuyordu. Yoksa onu tanıyor muydu? Amerikan takımı açık ara farkla maçları kazandığı için bir hile olabilir miydi? Sözleri öfke ve nefretle dolu bir sağanak gibi üzerime mi yağacaktı?

"Amerikalı beyzbol oyuncusu Joe DiMaggio ünlü sarışın bir film yıldızıyla evlendi. Onları balayı için geldikleri Tokyo'da görmüştüm." Benden yana dönüp dikkatli bir ifadeyle beni süzdü. "O kocaman mavi gözleriyle beni büyülediğine yemin edebilirim."

Ardından güçlü bir kahkaha attı, zihnimde kopan fırtınaya rağmen kahkahası beni de güldürmüştü.

Bu mavi göz büyüsünü en iyi ben anlardım. Hajime'yi Yokosuka'da gördüğüm ilk gün onun gözleri de beni büyülemişti. Işığı içinde hapsediyor, güneşi içine çeken su gibi ışıldıyordu.

"Yani, evet, Naoko, hayranlığını anlıyorum. Ama..." Satoshi susmuştu, o kocaman kahkahasının yerini daha ılımlı

bir gülümseme almıştı. "Ama ben nadir bulunan bir elmas gibi ışıldayan gece karası gözleri de beğeniyorum." Sonra göz kırptı. "Belki sen de seversin, ne dersin?"

Yüzüm alev alev yanıyordu, aklım karışmış bir hâlde karşımdaki ağaçlara bakakaldım. Sevimliliği sadece göstermelik miydi? Japonya'da iki tür aşk vardı: Eş ve çocuklar için duyulan aile aşkı, bir de kocanın evin dışında başkalarıyla sürdürdüğü ilişki aşkı. Ben evliliğimde her ikisini de, dahası *kendi* yuvamı istiyordum. Kayınvalidenin hüküm sürdüğü bir yuva istemiyordum.

Sessizce yürümeye devam ettik.

Neden sinirli değildi? Bu eşleşmenin kabul edilemez olduğunu söylemesi, ailemi Hajime'yi düşünmeye zorlaması gerekiyordu. Satoshi kurallara uymuyordu.

"Düşüncelere daldın gittin. Nerelere daldın?" diye sordu Satoshi.

"Ah..." Ona doğru dönsem de gözlerim ötesine bakıyordu. Eğer bu bizim resmî tanışmamızsa ve ben de onu etkilemeye çalışıyorsam, bilgimi göstermek ve detayları sunmak için bahçedeki bitkilerden bahsetmem gerekiyordu. Ya da onun elektronik alanındaki çalışmalarından bahsedip ne kadar etkileyici olduğunu söylemeliydim. Öte yandan şu dilim bana ihanet ediyordu. "Dindar kedi hikâyesiyle onun saçma kuralını düşünüyordum."

Satoshi kahkaha attı. Bana bakarken yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade vardı.

"Tıpkı şu görücü usulü tanıştırma muhabbetleri gibi, değil mi?" diye sordum. Bu cümlemin de onu eğlendirip eğlendirmediğini görmek için yan yan bakıyordum.

Eğlendirmişti. Ellerini arkasında birleştirdi ve ağaçlara baktı. "Duaları sürekli gürültü çıkaran, bir türlü hoşnut olmayan mızmız kedi yüzünden yarıda kalan bir keşişti sanırım."

"Evet," dedim başımı sallayarak çünkü o da hikâyeyi biliyordu. "Ve bu sorunu çözmek için dua süresince kediyi bağlıyorlardı, keşiş de odaklanabiliyordu."

"Kedi sonunda öldüğünde..." Satoshi işaret parmağını kaldırıp etkileyici bir tavırla konuşmaya başladı. "Başka bir kedi getiriyorlardı ve onu da bağlıyorlardı. Kusursuz dua ayininin süregelmesi için gerekli olan bir kuraldı."

Bu kez ikimiz de kahkaha atmıştık.

"Naoko..." Satoshi, eve yaklaştığımızda duraksadı. "Dürüstlüğüne hayran olduğumu bil, lütfen. Söylediklerini ne babama anlatacağım ne de sana veya ailene karşı kullanacağım. Bu konuda bana güvenebilirsin." Dudaklarının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Kalbinin kapılarının başka birine kapalı olduğunu bilsem de en azından düşünmen için o kapıları aralamanı isteyebilir miyim?" Sanki bir şey daha söylemek ister gibi ağzını açmıştı ki annem ve Satoshi'nin annesi ön kapıda belirdi.

İçimi bir korku kapladı. Bugün zaten yeterince yorulmuştum ama ya annemi utandıracak bir şey yaparsam ne olacaktı? Fazlasıyla tükenmiştim. Çoktan düşüncelerde kaybolmuş bir annenin, anlaşılamayan kızıydım.

Babam öfkeden delirecekti.

Dâhil olamadığım ziyaret hoş sohbetle sona ermişti. Önünde eğilerek gecikmemden dolayı Satoshi'nin annesinden özür

diledim. Ancak Satoshi hemen araya girip buna gerek olmadığını, ziyaretin kısa sürse de genel anlamda keyifli olduğunu dile getirdi. Satoshi'nin bu tavrı annesinin yanıt vermesini engellemiş, benim de utancımı alıp götürmüştü. Birbirimize gülümseyip selam verdikten sonra annesine evimizden dışarı çıkarken eşlik etti.

Kapıda durmuş onların gidişini izliyordum. Satoshi annesiyle konuşurken bir koluyla hareketler yapıyor, diğeriyle annesine destek oluyordu. Annesi ona doğru yanaşıp bir şey söyleyince Satoshi başını arkaya atıp bir kahkaha attı.

"Gülümsüyorsun," dedi büyükannem hemen arkamdan.

Ondan yana döndüğümde yüzümdeki gülümseme silinmişti. "Beni şaşırttı, o kadar."

"Ağzına bir parmak bal çalmış gibi, beklenmedik ve tatlı." Dudaklarını kendini beğenmiş bir ifadeyle büzdü.

Bu ifadeyi beklemiyordum, tıpkı Taro'nun bir anda yanımda bitip kolumu sıkmasını beklemediğim gibi. "Önce pis bir *gaijin*'i evimize getirerek bizi küçük düşürüyorsun, sonra da babamın çıkabilecek herhangi bir dedikoduyu önleme girişimlerine rağmen eve geç geliyorsun. Eğer ortaya çıkmasaydın her şey yok olup gidecekti. Bunun önemini anlamıyor musun, kardeşim?" Bu konuşmayı yaparken gözleri iri iri açılmıştı.

"Anladığım tek şey kimsenin ne istediğimi umursamaması." Kolumu ondan kurtarırken sert bir ifadeyle ona bakabilmiştim.

"Ne *istiyormuşsun?*" Taro'nun ince dudakları küçümser bir ifadeyle seğirdi. Bana doğru bir adım yaklaşıp bağırmaya başladı. "Her şeyimizi kaybetmemizi mi istiyorsun? Savaştan bu yana babamın ne kadar çok çalıştığının farkında değil misin?"

"Savaş on iki sene önce bitti," dedim hızlıca.

"O savaş *milyonlarca* hayatı yok etti, Naoko. Neredeyse ülkemizi yok ediyordu. Amerikan İşgali az da olsa hâlâ devam etmekte ve sen... Onlar gibi giyinip, onların müziklerini dinleyerek etrafta fink atıyorsun. Üstüne üstlük bir de onlardan biriyle *evlenmek* istiyorsun." Taro bir adım daha yaklaştı. "Bu yaptıklarının ailemizi ve durumumuzu düzeltme şansımızı nasıl etkileyeceğini düşünmüyor musun?"

"Onlarla iş yapmıyor musunuz?" diye sordum bir kaşımı kaldırarak.

Taro duraksadı. "Kârlı bir anlaşma ile ticaret yapmak, aile şerefini satmak demek *değildir*."

"Hayır, iş uğruna *beni* satmayı tercih ediyorsunuz." Hızla atan kalbimi sakinleştirmek istercesine kollarımı göğsüme doladım.

"Etrafına bak, Naoko," dedi Taro kollarını savurarak. "Gittikçe kötüleşen durumumuzu görmüyor musun? Bu saçma oyunlarla daha çok küçük düşerek büyükannemle annemin utanmasını mı istiyorsun? Babamın itibarını kaybetmesini, benimse haklarımdan vazgeçmemi mi istiyorsun? Senden vazgeçmesini..." Taro ofladı. "Babam sana hak ettiğinden daha fazla değer veriyor. O pis Amerikalılar yüzünden evimizin bile elimizde kalıp kalmayacağı belli değilken, *senin* geleceğin için sana daimi bir yuva kurma derdinde. Bu kadar mı bencilsin?"

Aklım karışmıştı. Öyle miydim gerçekten? Sözlerini savuşturmak istercesine ellerimi salladıktan sonra uzaklaşmak isteyerek arkamı döndüm.

Babam hemen arkamda duruyordu.

Kenji dalga geçercesine bağırdı. "Naoko, başın fena hâlde bela..."

"*Yeter!*" Babamın sert ses tonu Kenji'nin cümlesini tamamlamasına engel olmuştu. Eliyle işaret ederek hem onu hem de Taro'yu kovdu.

Kenji başıyla selam verirken gözlerindeki muzip ifade yerini endişeye bırakmıştı. Sessiz bir şekilde mutfağın yanında duran büyükannemle annemin yanına geçti. Taro ise bana son kez sert bir bakış atıp babama selam verdikten sonra aceleyle oradan çıktı.

Nefesim kesiliyor, mideme keskin bir ağrı saplanıyordu.

Babam omuzlarını dikleştirerek doğruldu. Gözlerindeki ateş yüzüne yansıyor, kelimelerini alevlendiriyordu. "*Neredeydin*, Naoko?"

Büyükannemin sözleri zihnimde yankılandı. "*Gerçek doğru zamanı bekler. O gerçek erken ya da geç vakitte dile gelirse bil ki yalandır.*" Artık çok geçti. "Babacığım, lütfen beni bağışla. Zaman uçup gitmiş..."

İşte, o an babam bana tokat attı.

Şaşkınlıkla olduğum yerde sarsıldım. Annem derin bir iç çekip bana doğru koştu ama babam onu itti.

"Ona dokunma!" diye bağırarak ikisinin arasına girdim.

"İşine karışmak haddime değil. Bağışla beni, kocacığım," dedi annem başını öne düşürerek.

"Hayır, tabii ki haddin. Ben senin kızınım," dedim anneme bakarak. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Senin konuşmaya, kendini ifade etmeye hakkın var. 1957 yılındayız..." Şimdi gözlerim babamdaydı, kalbim deli gibi atıyordu. "Kadınlar kendi kararlarını vermeli ve ben de..."

Yüzüme inen başka bir tokatla geri savrulmuştum. Bu seferki canımı yakmıştı. Elimle karıncalanan yüzümü kapatırken gözyaşları parmaklarıma doğru süzülüyordu, yine de

başımı dik tutuyordum. Babam bir sonrakinde beni gafil avlayamayacaktı.

"Sen üzerinde aile şerefimizin ağırlığını taşıyorsun, Naoko. Bu hiçbir zaman değişmeyecek. Ve bu akşam ortadan kaybolmakla bizi utandırdın. Şimdi de kalkmış bana küstahlık yapıyorsun." Sözlerini öfkeyle dile getirirken burnundan soluyordu. "Hepsi aklını saçmalıklarla dolduran şu *gaijin*'in suçu. *Kadınlar* kararlarını kendileri verirmiş." Küçümsercesine yüzünü ekşitti. "Bu evde kararları ben veririm!"

Babam öfkesini yutarken boynundaki o yumrunun inip kalkışını izliyordum. Kendi öfkeme hâkim olmak için çenemi tuttum.

"Ve hemen Satoshi ile evlenmen yönünde karar veriyorum." Bunu söylerken dişleri gıcırdıyordu. "Tabii hâlâ seninle evlenmek istiyorsa..."

"Ama ba..."

"*Kes sesini!*" O heybetli kolunu yukarı kaldırdı ama öylece durdu. "Kararım kesindir."

Perişan bir hâlde dizlerimin üstüne çöktüm. Gözyaşlarına boğulurken yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Sarf ettiği bu sözler elinden daha ağırdı.

Babam verdiği karardan memnun bir hâlde beni yalnız bırakıp gitti. Ona göre Satoshi ile yapacağım bu evlilik, saygı duyduğu, başarılarımızın devamını sağlayacak bir aile tarafından korunup kollanmamı garantileyecekti. Bu onu mutlu edecekti, herkesin geleceğini garantiye aldığı için onu rahatlatacaktı. Tamam, anlıyordum ama mutluluk bana ait olmayan bir geleceğin neresindeydi?

Ayağa kalkmaya dermanım yoktu, kopan bu fırtınaya karşı bir dua döküldü dudaklarımdan. Kırıklarımı onarmak için

bir merhem istiyordum. İmkânsızsa bu isteğim, kırdığım çay kâsesinden daha güçlü olmayı diliyordum. Bu da mümkün değilse, şu hikâyedeki kediden daha önemli bağlantıları olan birinden yardım istiyordum.

Japonya'da bir sürü felaket vardı. Tüm şehirleri yok edecek büyük depremler, öfkeli gökyüzünden inen şimşekler, büyük yangınları taşıyan rüzgârlar ve babalar...

Sonuncusu hafife alınacak gibi değildi.

Sekizinci Bölüm



Amerika, Günümüz

Hastaneye en yakın otele kaydımı yaptırmış olsam da orada çok az zaman geçiriyordum. Daha çok hastanedeydim ve hastane odasındaki sandalyeyle içli dışlıydım. Bir haftayı geçmişti, yoğun serum ve antibiyotiklerle babamın daha iyi olacağına inanıyordum. Fakat durumu daha da kötüleşmişti.

Üstündeki mavi kıyafeti iyice bollaşmıştı ve ten rengi solmuştu. Babamın böyle eriyip gittiğimi görmek kalbimi acıtıyordu. Yemek yemiyor, sadece pipetle birkaç damla su içiyordu. İlaçlar öksürüğünü yatıştırsa da babamı uyuşturuyor ve hırıltısını artırıyordu.

Odanın kapısı bir kez tıklatıldı ardından kapının aralanmasıyla içeriye ışık doldu. Babamın sevdiği hemşire gelmişti.

Natalie miydi? Günleri aklımda tutmak zorken isimleri hatırlamaya çalışmak daha da zordu.

"Merhaba," diye fısıldadı hemşire, babamı rahatsız etmemeye çalışarak. "Yakışıklımızı kontrol etmeye geldim." İşine koyulurken atkuyruğu şeklinde topladığı saçı bir o yana, bir bu yana savruluyordu.

Her zaman böyle hitap ediliyordu, *bizim* yakışıklı... Sanki hastane personeli, hastaları bireysel değil de çoğul bir bilinçle kucaklıyormuş gibi. Belki de prosedür buydu. *Bizim yakışıklı* duygusal bir mesafe barındırıyordu. Ama o *benim* babamdı ve bir ismi vardı. Keşke ona ismiyle hitap etselerdi.

"Babama biraz oksijen maskesi taksan iyi olmaz mı?" diye sordum, hemşire odadan çıkmadan önce. Babamın nefes alış verişi iyice sığlaşmış, hatta bazen uzun aralıklarla nefes alıp verir olmuştu. "Oksijen tüpüne gerek olacağını sanmıyorum ama maske benzeri bir şey iyi olur."

"Dr. Amon vizitede, birazdan burada olur." Hemşire yanıtları ve ışığı yanına alarak kapıyı kapatıp gitti.

Doktor sonunda odaya geldiğinde sandalyeden fırladım ve onu yeniden koridora yönlendirdim.

"Neler oluyor?" Yüzünde paniklemiş bir ifadeyle odaya bakmaya çalışıyordu.

"Bir şey yok, affedersiniz. Babam iyi. Sadece farklı tedavi seçeneklerini konuşmak istiyordum. Antibiyotikler işe yarıyormuş gibi durmuyor. Durumu kötüleşti." Konuşmaya başlamamla kelimeler de dudaklarımdan pıtır pıtır döküldü. Yumruğumu sıkarak endişelerimi ve önerilerimi birer birer dile getirdim; antibiyotikler, onlara yanıt vermemesi, iştahsızlığı...

"Lütfen," dedi doktor ellerini kaldırarak. "Anlıyorum..."

"Hayır, *anlamıyorsunuz*," diye direttim. "İçeride yatan benim babam ve hiç kimse bir şey yapmıyor."

"Lütfen..." dedi doktor yeniden, ardından beni odaya yönlendirdi. "Bu tartışmaya babanızı da dâhil edelim." Doktor ışığı yaktı, oda tamamen aydınlanmıştı. "Bay Kovač?" Dr. Amon babama doğru eğildi. "Merhaba, Bay Kovač. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Babam gözlerini kırpıp kıstı, ardından etrafını incelemeye başladı.

"Evet. Merhaba, Bay Kovač, merhaba." Dr. Amon bir adım gerileyip bana işaret etti. "Korkarım kızınız durumunuz için fazlasıyla endişeli. Öyle görünüyor ki tedaviniz hakkında aldığınız kararları kızınızla paylaşmamışsınız. Diğerleri gelmeden bunu açıklığa kavuşturmamızı tavsiye ediyorum."

"Diğerleri derken?"

"Bay Kovač?" Babam gözlerini ovaladı, aklı karışmıştı, bu yüzden Dr. Amon sözlerini yineledi. Babam başını yastığından kaldırmadan benden yana çevirdi, ardından Dr. Amon'a başıyla işaret etti.

"Evet mi? Tamam o zaman." Dr. Amon benden yana dönüp omuzlarını dikleştirdi. "Her ne kadar ben aksini söylesem de babanız aldığımız son tedavi kararını sizinle paylaşmamamızı istedi."

"Bir dakika, ne kararı bu? Ve bu konuşma ne zaman gerçekleşti?" Otele sadece bir ya da iki kez gitmiştim. Birkaç kere de kahve ve buz almak için kafeteryaya inmiştim.

"Tomografi sonuçları çıktıktan sonra," dedi babam çatlak bir sesle, bir yandan doğrulmaya çalışıyordu.

Ona yardım etmek istesem de duyduklarıma inanmak istemiyormuşum gibi ayaklarım yere çivilenmişti. "Tamam, o zaman tedavine kendin karar vermek istedin, güzel ama neden benimle paylaşmak istemedin?" Ardından başımı Dr. Amon'a çevirdim. "Sonuçta kanser olduğu bir sır değil." Babamı incelerken yüksek sesle konuşmaya başladım. "Baba, gelme nedenimiz bu, hatırladın mı? *Kanser* hastalığın için en iyi tedaviyi bulmak."

"Doktor..." Babam kaşlarını çatmıştı. "Lütfen."

"Evet, bu doğru," diye araya girdi Dr. Amon, düşünceli bir ifadeyle ellerini birleştirerek. Ardından birleştirdiği ellerini burnunun altına yerleştirdi ve açıklamasını yapmaya başladı. "Test sonuçlarını aldıktan sonra babanızla birlikte hafifletici bakım tedavisine devam etme kararına vardık. Bu sabah babanız bu kararını bana açıkladı. Durumu anlıyor musunuz?"

Anlamıyordum. Sessizliğim benim yerime daha çok şey söylüyordu.

Dr. Amon başını yukarı kaldırdı. "Babanız tedaviyi reddedip geri kalan ömründe genel bakım uygulanmasını tercih etti."

"Ne?" Doktorun söylediği sözler öyle hızlı ve keskindi ki şaşkınlıktan ağlamaya başlamıştım. Duyduklarıma inanamayarak birkaç adım geriledim.

Dr. Amon, yoğun terapilerin ağrıları artırabileceğinden bahsediyordu. İlaçsız tedavi gören bir hastanın sıkıntılarını azaltmak için gereken tıbbi müdahaleleri anlattı. Başka şeyler de söyledi, bunların hepsi benzer açıklamalardı ama benim zihnimde buraya geldiğimiz zaman babamın dedikleri canlanmıştı. *Benim gemim. Hayatımın başladığı yer orasıydı... Kim derdi ki yine orada sonlanacak?*

Babam bunu tahmin etmemişti, zaten *biliyordu*. Çay muhabbetleri, vitaminler ve hatta uzmanla yaptığımız son görüşmenin ardından bu gerçeğin ben de farkındaydım.

O gece gözüme uyku girmedi. Hastanenin camından dışarı bakıp ufukta yükselen güneşi izledim. *Kırmızı gökyüzü şafakta, denizciler taarruzda.*

Fırtına yaklaşıyordu.

Dokuzuncu Bölüm



Japonya, 1957

Okuldan sonra özel ders yoktu, o yüzden Kiko ile birlikte tren istasyonundan evlerimize yöneldik. Bisikletimin direksiyonunu sağa sola çevirip kaldırımda ilerlerken aklımda Hajime vardı. Ona yazdığım mektubu okuyup okumadığını merak ediyordum. Parmağıma bağlamaya cesaret ettiğim küçük kırmızı kurdeleye baktıktan sonra tepeyi çıkmak için pedallara hızla asıldım.

Kiko arkamdaydı. Ben düşüncelere dalmışken sessizce beni takip ediyordu. Aileme karşı geleceğim için benim adıma üzülüyordu. Ama nasıl gelmezdim ki?

Tepeye vardığımda frenlere asılıp bisikletimi durdurdum. Okul üniformamın eteği baldırlarıma yapışmıştı, hemen onu düzeltip beklemeye koyuldum. Kiko pedalları sakince çeviriyor, sabırsızlığımı görmezden geliyordu. Bisikletiyle bana yaklaştığında yere inmemişti, nefesini tutan inatçı bir çocuk gibi dudaklarını birbirine bastırıp tek kaşını kaldırarak yanımdan geçip gitmişti.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum." Yeniden bisikletime atlayarak onu yakalamak için pedal çevirmeye başladım. "Ama anlamıyorsun."

"Nesini anlayayım?" Gözlerine düşen kâkülünü uzaklaştırmak için saçına doğru üfledi. "Önce bir yabancıyla flört ediyorsun, tamam, yakışıklı olduğunu biliyorum. İkimiz de Amerikalılardan hoşlanıyoruz, eğlenceliydi ama şimdi?" Söylediklerinde ciddi olduğunu göstermek için durduğunda Kiko'nun elma yanaklarının öfkeden kıpkırmızı olduğu görülebiliyordu.

Ben de frenlere asıldım, tartışmaya hazırdım.

"Babanın kararına rağmen Hajime ile *evlenmek* istediğine inanamıyorum. Onun Amerikalı olduğunu Satoshi'ye söylemen de aptalcaydı. Ya babanla olan işlerini askıya alırlarsa? Mal varlığınız eriyip gider, seni evlendirmek için de kimseyi bulamazlar." Kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırınca kaşlarını çattığı ortaya çıkmıştı. "Daha da önemlisi herkesin ne düşüneceğini çok iyi *biliyorsun*." Bana küçümseyerek bakıyordu.

"Ben onu *tuzağa* düşürmedim," deyiverdim, utangaç bir ifadeyle kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Ama insanlar böyle söyleyecek. Sağda solda dolaşan şu fahişelerin yaptığı gibi Amerika'ya gitmek için onu bir gidiş bileti olarak gördüğünü söyleyecekler." Kiko bisikletinin direksiyonunun üzerinden öne doğru eğilmişti. "Hamile kaldığını bile söyleyebilirler."

Yüzümü göğsümde kavuşturduğum kollarıma gömdüm.

"Naoko?"

Hiçbir şey söylemeyince Kiko omuzlarımı sarstı. "Bana hamile olmadığını söyle!"

"Geciktim," diye mırıldandım.

"Ne?" Kiko'nun sesi korkudan titriyordu. "Ah, *hayır*..." Şaşkınlığı sempatiye dönüşmüştü. "Ne kadar zamandır? Belki

hâlâ o şeyden kurtulmak ve her şeyi düzeltmek için zamanımız vardır."

Derin bir iç çektim. "Kurtulmak mı? *Hayır*..." Bu düşünceyi uzaklaştırmak istercesine başımı iki yana salladım.

Kiko bisikletini bana doğru yönlendirerek yürümeye başladı. "İzin belgesi üstünde oynayabiliriz. Biraz param da var. Tabii, yeter mi bilmiyorum. Ayrıca kuralları azıcık çiğneyecek bir doktor da bulmamız lazım."

"Sus, Kiko!" Bisikletimin pedalını çevirip onun o korkunç sözlerinden uzaklaşmaya başladım.

"Ne kadar zamandır olmuyorsun? Söyle."

Başımı öne eğdim, durumumdan dolayı kalbim kırılmıştı. Kabullenemesem de inkâr edemeyeceğim bir sürecin içindeydim. "Bu haftayı da saymazsak üç ay olacak. Çok hafta oldu."

"Bana önceden söylemeliydin." Sözleri can yakıyordu. "Sana yardım edebilirdim. Zamanın olurdu. Ama şimdi?"

"Hiçbir şey. Bu bebeği *istiyorum*." Yüzüne bakmak için bisikletimi ona doğru çevirip gerçeği dile getirdim. "Hajime'yi seviyorum. Bu hiçbir şey ifade etmiyor mu? Hem Hajime de beni istiyor." Kaldırıma bir tekme atınca kum ve çakıl taşlarını etrafa savurdum, ardından bisikletimi eve doğru sürmeye başladım.

Kiko kendi bisikletiyle yanımda bitiverdi, iğnesini batırmaya çalışan bir arı gibi vızıldıyordu. "İnsanlar konuşup duracak."

"Öyle ya da böyle evlenmeyi düşünüyorduk," dedim, ona bakmadan. "Bu yüzden dedikodu yapmayı seven tavukların gıdaklamasına gerek kalmayacak." Bir tekme daha savurdum, bu seferki Kiko'nun öfkesini artırdı.

"Onlara daha fazla malzeme vereceksin!" dedi Kiko, pedalları hızla çevirerek. Etrafımda bir tur atıp beni ortada sıkıştırdı. "Ailen nereye gitse dedikoduyla karşılanacak."

Yargılayan bakışlarına maruz kalmam için etrafımda dönmeye devam ederken bisikletimi onun aksi yöne çevirdim.

"Sana *fahişe* diyecekler, Naoko. Aile şerefini iki paralık ettiğini söyleyecekler. Kimse seninle konuşmak istemeyecek. Ailem *beni* senden uzak tutmak için elinden geleni yapacak. İstediğin bu mu?"

Duraksadım. "Bunu istemediğimi biliyorsun."

"Kimse melezleri istemez," dedi Kiko bir nefeste. Yavaşça yanıma yaklaştı. "Sen de istenmeyeceksin. Nerede yaşayacaksın? Yabancılar toprak satın alamaz, ailen de seni gözden çıkaracak. Nerede yaşayacaksın? Amerikalıların olduğu yerde mi?"

"Hayır." Ayağımı yere koydum çünkü dengemi kaybetmek üzereydim. "Hajime, Taura'da bir ev kiralamış." Kararlı bir tavırla başımı kaldırdım. "İyi olacağız."

Kiko aniden durdu. "Yani şu eski *eta* bölgesinden mi bahsediyorsun?" Gözleri iri iri açılmıştı. "Ah, Naoko, orada *yaşayamazsın*."

"Biliyorum..." Kalbim hızla atarken karnıma bıçak saplanıyor gibi hissediyordum. "Ama belki orada yaşamak zorunda da kalmam."

Ona aklımdaki planı anlatıp annemden, babamın kararını değiştirmesini istediğimi söyledim. Eğer bu işe yaramazsa yaşayacağım yeri anlatacaktım çünkü *Eta* bölgesi ailemi etkileyecekti. Bu durumda bize yardım etmek zorunda kalacak, bunu sırf kendilerini kurtarmak için yapacaklardı.

"Planın *bu* mu?" dedi Kiko, dalga geçercesine. "Hajime'nin sadece bir anı olarak kalması *gerekiyordu*, Naoko. Günün

birinde anımsanacak gizli, güzel bir anı... Eğer bu dediklerini yaparsan sen de buna dönüşeceksin. Hepimiz için bir anı olacaksın. Sürgün edileceksin. Planlarında *bu* da var mı?" Kiko başını iki yana salladı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Yapılacak başka bir şey yok. Ona âşığım."

Sert ifadelerle birbirimize bakıyorduk.

"Sen aptalın tekisin." Kiko yaşlı gözlerle bana öfkeyle baktıktan sonra bisikletini sürmeye devam etti.

Neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki? Karnımdaki Satoshi'nin çocuğu olsaydı herkes erkenden tebriklerini sunar, düğün merasimi için acele ederdi. Parmağıma doladığım kırmızı kurdeleye dokunurken, yaşlı gözlerle bisikletiyle uzaklaşan Kiko'yu izledim. Sözleri kalbimi delip geçmişti âdeta ama beni kararımdan caydıramamıştı. Çocukluğumuzdan bu yana arkadaştık, o yüzden yolumuz hep yan yana ilerlemişti. Hiçbir zaman farklı yönlere sapmamıştık.

Ta ki bugüne kadar...



"Naoko."

Uzaklardan bir yerden bana sesleniliyordu. Bana kim sesleniyordu ki? Parmaklarımı öne uzatarak koşup sesin geldiği yöne gitmeye başladım. Etrafıma bakarken odaklanana kadar her şey bulanıklaşıyordu. Rüyamda tamamen uyanıktım.

Havayı yönlendirmek istercesine kollarımı kaldırdım. Ben bir besteciydim, doğanın elementleri dile gelsin diye uğraşıyordum. Önce naif hareketlerle dallar ve yapraklar hışırdamaya başlamıştı. Sonra yeşil yapraklardan oluşan bir girdabın

içinde fırıl fırıl dönerken buldum kendimi. Çılgın bir dansın içindeydim sanki.

"Naoko, uyan."

Ses hâlâ fırtına gibi uğuldasa da yapraklar bir bütüne dönüşmüştü. Gözlerimi hemen açtım. Annem yüzüme yaklaşmış, bana bakıyordu. Elleri omuzlarımda beni şiddetle sarsıyordu.

"Anne?"

"Şişşt, beni takip et," diye fısıldadı, sonra yataktan kalkıp yürümeye başladı.

Yataktan kalktım. Parmak uçlarımda ilerleyerek arka kapıdan geçip annemi takip ederken, rüyamdan sıyrılmak için gözlerimi hâlâ kırpıyordum.

Dışarıya adım attığımda ışığa alışmaları için gözlerimi kırpıştırdım. Benim gibi uyku mahmuru olan güneş de karanlık gökyüzünün ardından göz kırpıyor, onu erkenden rahatsız ettiğimiz için kızgınmış gibi görünüyordu.

"Gel." Annem kolumu çekiştirerek beni evden uzaklaştırıp bahçe yoluna yöneltti.

"Neler oluyor?" Buz gibi hava yüzünden tüylerim yolunmuş bir tavuğunkiler gibi diken diken olmuştu.

Annem batı tarafında duran ahşap bir banka oturdu. Bu anın önemli olduğunu anlayarak ben de yanına oturdum. Acaba soruma yanıt mı verecekti?

Buğulu gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Naoko, Satoshi'nin senin Amerikalı arkadaşını bilmesi ve bu konuda merhamet göstermesi iyi bir şey. Gelecekte başımıza gelebilecek sıkıntıları önlemiş oldun. Ancak şimdi bir seçim yapman gerekiyor. Önünde iki yol olsa da yürümek isteyeceğin yolu seçmek için sadece bir fırsatın var." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Ve bu yoldan geri dönüş yok. Anlıyor musun?"

Anladığımı göstermek istercesine başımı olumlu anlamda salladım fakat aklım karışmıştı.

Annem ılımlı bir ifadeyle gülümsedi. "Canım kızım, evlenmek için Amerikalı bir askeri karşımıza çıkarıp, münasip bir eş olacak olan Satoshi'yi reddettiğin için baban senin hamile olabileceğini düşünüyor."

"Ne? Neden böyle bir...?" Kalbim paramparçaydı. *Kiko*. "Kiko mu söyledi?"

Annem dudaklarımdan dökülen sözleri sessizlikle karşıladı. "Ben kızımı tanıyorum ve onun iştahını biliyorum, sabahları mide bulantısıyla uyandığını görüyorum. Zaten şüpheleniyordum." Elimi sıktı. "O zaman bu bebek henüz sadece dalda bir tomurcuk mu? Yoksa Kiko'nun bahsettiği gibi artık çok mu geç? Şimdi tüm kalbinle bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Evliliğin gerektirdiği yakın münasebeti kabul etmek istemeyerek başımı öne eğdim. Utanıyordum. Sessizliğim yeterli bir cevaptı.

Annemin o zarif ince parmakları yeniden benimkilere dolandı. "Canım kızım, baban Hajime'yi kabul etmeyecek, bebek olsun ya da olmasın. Satoshi de karnında başka bir adamın tohumunu taşırken seninle evlenmeye yanaşmayacaktır. Büyükannen bu tarz şeyleri halledebilecek bir ebeyle anlaşma yapabilir, tabii bunu herkesten saklaman gerekecek."

Annemin sözlerini idrak etmeye çalışıyordum. "Anne, hayır..."

Annem yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu. "Eğer bunu yaparsan Satoshi seninle evlenecek, Naoko, tıpkı babanın istediği gibi. Bu hâlâ mümkün. Anlıyor musun?"

"Sanırım bana sunacağın iki seçenek de böyle acı dolu." Omuzlarımı düşürüp başımı annemin omzuna yasladım.

Annem saçlarımı okşuyordu. Güneş artık gölgede değildi. Gri-mavi gökyüzünde, portakal rengi hoş huzmeler hâlinde parlıyordu.

Annem derin bir iç çekerek, "Genç bir kızken, daha Kenji kadarken, annemi kandırmaya çalışmıştım. Büyükannenden çok farklıydı, daha inatçı ve sabit fikirliydi. Zekice laflarla ona kendimi göstermeye çalışarak arkamda bir kuş saklıyormuşum gibi davranmıştım. 'Sakladığım kuş hayatta mı yoksa ölmüş mü? Cevabın nedir?' diye sormuştum. Eğer bana 'ölü' derse, onu bırakmışım da kuş gözlerinin önünde uçup gitmiş gibi, 'hayatta' derse de kuşun küçük boynunu hafifçe sıkıyormuş gibi yapacaktım.

"Annem düşünürken sorumu tekrarladım. O anın tadını çıkarmaya çalışıyordum. 'Yanıtın nedir? Kuş hayatta mı yoksa ölü mü?' Annem başını kaldırdı. Gülümsedi ve şöyle dedi: 'Yanıt senin ellerinde.'"

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken bir an sessizleştik.

"Yani, sana demeye çalıştığım şey de bu. Canım kızım, yanıt senin ellerinde. Şu an vereceğin karar senin ve bebeğinin kaderini belirleyecek. Hemen şimdi bu kararı vermelisin."

Annem ellerini omuzlarıma yerleştirip ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Sabah kahvaltını yap ve her zamanki gibi okul için hazırlan. Tepenin aşağısındaki ağaçların arasında eski bir kütük var. Senin için küçük bir valiz hazırladım ve oraya koydum. Neresi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kalbim ağzımda atarken başımı olumlu anlamda salladım.

"Eğer Hajime'yi ve bebeği doğurmayı seçersen, o zaman valizi al. Doğruca ona git. Sakın bir daha gelme, yoksa bunun acısını hepimiz çekeriz." Annemin gözleri yaşlarla ışıldıyordu. "Satoshi'yi seçersen okula git, ardından eve dön ve düğün

için hazırlanmaya başla. Büyükannenle birlikte rahmini temizleyecek ebeyi ayarlayacağız." Annem bana doğru eğildi. "Ama bir daha Hajime'nin adını anmayacaksın. Fısıldamayacaksın bile."

Gözlerimden süzülen tuzlu gözyaşları âdeta sicim gibi yanaklarımdan akıyor, dudağımın kenarında duruyordu. Panik tüm bedenimi sarmıştı. "Hangi yolu seçmem gerektiğini nereden bileceğim? Bunu nasıl anlayacağım, anne?"

"Doğru yolu seçmek kaderdir. Yanlış yolu seçmek de kaderdir. Aşkı seçersen seçimini sevmek için hazır ol." Başparmağıyla gözlerimi silip ellerini yanaklarıma yerleştirdi. "Gün sonunda bana dönersen tüm sevgi ve şefkatimle seni kucaklayacağım. Ama dönmezsen..." Derin bir iç çekti ve sözleri yarım kaldı.

Kendi ciğerlerimde de nefesimin tükendiğini hissedebiliyordum.

"Dönmezsen sevgim senin gölgen olsun ve hep arkanda dursun."

Dudaklarım titriyordu. Annem beni kendine çekip bir kolunu bana dolarken diğeriyle saçımı okşadı. Tüm şefkatiyle alnımı, başımı, sonra yanağımı, ardından diğer yanağımı öptü... Sonrası yoktu.

Sonrası olmamıştı.

Annem beni bırakıp doğruldu. Artık bana bakmıyordu. Buğulu ve boş gözlerle sadece önüne bakıyordu. Ayağa kalkıp derin bir nefes almaya çalıştı. "Gün başlıyor, Naoko. Kuş senin ellerinde."

Onuncu Bölüm



Amerika, Günümüz

Hastane odasının dışında dururken babamın mektubunu inceliyordum. Japon alfabesine, *Japonya*'nın silinmiş *J*'sine ve zarfın yıpranmış kenarlarına bakıyordum. Önce mektubu açmayı düşünsem de babamın sözlerini hatırladım.

Annen benim hayatımın aşkıydı ama o hayattan önce başka bir hayatım daha vardı. Sana söylemeye çalıştığım şey bu...

"Başka bir hayat" ne demekti ve bana ne zaman söylemeye çalışmıştı? Hastaneye geliş yolunda mı? Hastaneye geldiğimiz zaman mı? Babamın yatışı yapıldığından bu yana yolculuğumuzun her anını, her sözü ve her hikâyeyi hatırlamaya çalışıyordum.

Sadece mektubu okursan çok daha kolay olur. Bunu şimdi yapmalısın, Tori. Vakti geldi.

Vakti gelmişti. Babam ölüyordu. Bu gerçeği idrak etmemle birlikte gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Ne bunu görmezden gelebilir ne de yok edebilirdim. Gözlerimi kırpıp derin, yavaş bir nefes almaya çalıştım, sonra zarfı açmaya yeltendim ama hâlâ mühürlüydü. *Babam onu hiç açmadı mı?* Babam mektubu benim ona okumamı istemişti ama neden önce kendisi okumamıştı ki?

Yuvarlak işaretleri, belli belirsiz görünen sembolleri, üst tarafında İngilizce harflerle yazılmış mührü ve gönderenin adresini inceledim.

İşte, en belirgin ipucu doğruca bana bakıyordu. Babamın posta kutusu. Onca zaman hep oradaydı. O an mektubun neden açılmadığını anladım.

Mektup babama gelmemişti. Mektup babamdandı ve geri gönderilmişti. Peki, bu Hajime kimdi?

"Baba?" Yanaklarımı silip babamın yanına döndüm.

Babam uyku mahmuru gözlerini kırptı.

"Baba, mektubu sen mi yazdın?" Yanına doğru yürürken mektubu yukarı kaldırmıştım, böylece adres rahatlıkla görünebiliyordu. "Senin posta kutundaydı ama mektup sana değildi." İşaret parmağımla yukarıdaki tuhaf ismi gösterdim. "Anlamıyorum."

Babam önce zarfa, ardından bana baktıktan sonra gözlerini başka tarafa çevirdi. "Yaptın mı...?" Yoğun bir balgam yüzünden nefesi kesildi. Hırıldayarak nefes alıyor öksürük kendini göstermeye kararlı görünüyordu. "Ben istedim ki..." Babam öksürmeye kararlıydı, parmağını kaldırarak bir dakika beklememi istedi, ardından zorla da olsa öksürmeyi başardı. Öksürük devam ediyordu.

"Birini çağırmamı ister misin?" Sanki işe yarayacakmış, kanseri söküp atacakmış ve babamı rahat bırakacakmış gibi bir elimi sırtına yerleştirdim. Havlu ya da mendil var mı diye yatağa şöyle bir göz atıp, yere düşen kutudan birkaç adet mendil aldım. Babam hepsini alıp mendillere tükürdü.

Mendiller olduğu gibi kana bulanmıştı.

"*Hayır!*" Kalbim paramparça olmuştu. Nevresimlerin arasından acil durum düğmesini bulup bastım. "Dayan, baba. Geliyorlar."

Daha çok öksürük, daha çok kan... Panikleyerek kapıya koştum. "*Yardım edin!*"



Babam ölüyordu. Hayatındaki her şey gibi bunu da kendi şartlarına göre seçmişti.

Sakinleşen babam bir uyuyor, bir uyanıyordu. Yanında otururken nefes alış verişini dinliyordum. Kulağa öyle gelmese de dinlediğim en güzel sesti. Korkunç bir hastalığın pençesinde olan güzel bir adam vardı karşımda.

Babam insanların cenazede göreceği şeyin bu olduğunu söylemişti. O zaman onunla tartışmış, gördüğüm şeyi söylemiştim. Eşine âşık, ailesi için yaşayan bir adam olduğunu söylemiştim ama haklıydı, hastalığı da görmüştüm.

Zehirli dişlerini babamın koluna geçiren morfin dolu korkunç bir yılandı bu hastalık. Kendi kuyruğunu yiyen bir yılan gibi babamı tamamen yiyip tüketiyordu.

O an babam uykusundan sıçrayarak uyanıp nerede olduğunu anlamak istercesine odayı inceledi.

Yanına yanaşıp başımı, başına yasladım.

Uyku mahmuru gözlerini kırpıştırdı.

Ben de yaşlı gözlerimi kırpıştırdım. "İyi misin?"

Başını olumlu anlamda salladı. Tek kaşını kaldırarak o da bana aynı soruyu sordu.

"İyiyim, babacığım," dedim, gözlerimden süzülen yaşların arasından gülümseyerek. "İyi olacağım."

Duygu dolu gözlerle bakışıyorduk.

Hayatımızın en anlamlı sohbetiydi.

Ve son sohbetimiz olacaktı.

Babam daldığı uykuyla beraber komaya girdi. Güçlükle nefes alıyordu. İsteği üzerine yaşam desteğine bağlanmayacaktı. Zaten çok yakında... Yaşam da olmayacaktı.

Yanından bir daha ayrılmadım.

Ona, onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim.

Elini tuttum.

Saatler sonra elimi bıraktı...



Gece doktorlar, personeller, evrak işleri ve taziyelerle geçip gidiyordu. Bir an babamın yanında oturuyordum, bir sonraki an babam beni bırakıp gitmişti. Arabayla otele döndüğümü hatırlamıyordum bile. Ama işte odada, karanlıkta tek başına oturuyordum. Dünyada yapayalnız kalmıştım.

Önce babamın mektubunu okuma düşüncesi beni ürkütmüştü. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama babam, gözlerini bu dünyaya yumduktan saatler sonra herhangi bir şeye tutunmak için yanıp tutuşuyordum. Sahip olduğum tek şey ise bu mektuptu.

"Tamam, baba..." Bu kelime bile gözlerimin dolmasına yetmişti. "Tamam, işte istediğin gibi olsun..." Gözlerimi açtım ve titreyen ellerimle zarfı yırttım. İçinde katlanmış tek bir mektupla küçük, kırmızı bir kurdele vardı. *Kurdele de neyin nesi?*

Kâğıda, babamın tanıdığım el yazısına bakıp elimi mürekkebin üstünde gezdirdim, ardından mektubu okumaya başladım.

Benim canım Ateşböceğim,

Umarım bu mektup bir şekilde sana ulaşır. Umarım sağlığın yerindedir ve sevdiklerin, ailenle birliktesindir. Benim kanımdan, canımdan bir parçayı da kapsayan bu aileye dua ediyorum.

Hiçbir beklentimin olmadığını bil lütfen. Sadece kızımızın iyi olduğunu bilmek istiyorum. Kalbinde bir yerde yerim varsa, Kuş'umuzun da her zaman benim yüreğimde bir yeri olduğunu bilmesini istiyorum. O yer hâlâ değişmedi.

Artık hayatının sonuna yaklaşmış yaşlı bir adamım, Ateşböceği, sancılarım son bulmak üzere. Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, bundan tek bir an bile pişmanlık duymadım. Ama seni kaybetmek? Sebepler ve sonuçlar... Öyle çok ki...

Daima senin olan Hajime

Kızım. *Kızım* yazıyordu. Boğazıma bir yumru oturmuştu sanki. *Sadece kızımızın iyi olduğunu bilmek istiyorum*... Gözlerime hücum eden yaşlardan dolayı etrafı net göremiyordum. Gözlerimi kırpıp yaşları sildikten sonra yanlış okumadığımdan emin olmak için mektuba yakından baktım.

Yanlış anlamamıştım. Elimi alnıma koydum ve mektubu yeniden okurken o şekilde kalakaldım. Anlamıyordum. Babamın bana söylemek istediği şey bu muydu? Nasıl? O kız neredeydi? Babamın yazdıklarına öylece bakarken kendi düşüncelerimi dile getirebilmiştim. "Nasıl başka bir...?" Bir hıçkırık sözlerime devam etmeme engel olmuştu. O kelimeyi güçlükle dile getirirken kalbim göğüs kafesime sığmıyordu. "*Kızın olur?*" Anlamıyordum.

"Baba?" Sesim çatlamıştı. Sözlerim gözyaşlarıma karışıyor, tuz kalbimdeki o yeni açılmış yarayı yakıyordu. Bir yanıt bulmak istercesine etrafıma bakındım.

Ama babam artık bu sorunun yanıtını veremeyeceği bir yerdeydi.

On Birinci Bölüm



Japonya, 1957

Ailemle birlikte kahvaltı yapmak için sofraya oturdum. Sıradan bir günmüş gibi dursa da annemle bahçede yaptığım konuşmadan sonra bugün, hiçbir güne benzemiyordu. Büyükannemin sözü çalındı kulağıma: "Endişe küçüktür ama gölgesi büyüktür." Öte yandan olası bir gebelik ciddi bir durumdu. Gölgesi ise büyüklüğünü geçtim, ölüm kalım meselesiydi.

Ağzıma attığım her pirinç lapası lokmasında anneme hayretle bakıyordum. Hajime'nin yaptığı gibi konuşması için onu benim cesaretlendirmem gerekirdi ama bana ilham veren o olmuştu. Babamı ikna etmeye çalıştığı zaman babam onu susturmuş, o da onu aklıyla yenmeyi tercih etmişti. Annem hem fazlasıyla zeki hem de cesurdu.

Kâsemin kenarından onları inceliyor, her detayı aklıma kazıyordum. Babamın şakaklarında aklar vardı, kaşları kalındı ve o kaşların arasında hep derin çizgiler bulunurdu. Taro: kararlı bakışlar, geniş, dik omuzlar. Büyükannem: bilmiş gülümsemesi ve şu işgüzar tutumu. Kenji: tombul yanakları ve bitmek bilmeyen enerjisi. Annem…

"Ne diyorsun, Naoko?" diye sordu büyükannem. "Hımm?" Fincanını bana doğru uzatınca içini çayla doldurdum.

"Konuşmadım ki büyükanne."

Çayından bir yudum alan büyükannem, dudaklarını şaklatıp öksürdü. "Suskun kişi en çok kulak verilmesi gereken kişidir."

Sessiz kalmaya devam ettim.

Büyükannem ağzını silerek, "Annen de düğününe hazırlandığı zaman böyle sessizdi, hatırlıyorum. Yeni bir hayatı kucaklayacağın için duyduğun mutluluk ve üzüntüden kaynaklanır. Ama tanışmalar, her zaman ayrılıkların başlangıcıdır. Satoshi'nin ailesinin kabul edeceği yeni kızları olacaksın, biz de Taro evlendiği zaman ailemize yeni bir kız kabul edeceğiz." Büyükannemin gözleri Taro'ya kaydı. Onun da yuva kurmasında kararlıydı.

"Önce servetimi güvence altına almalıyım, sonra eş düşünürüz, büyükanne," dedi Taro büyükanneme, ardından babama baktı. Babam da onu başıyla onayladı.

"Ah..." Büyükannem eğri büğrü parmağını kaldırıp ona doğru salladı. "Talih ve talihsizlik aynı kuyuya atılmış iki kovadır."

Taro lokmasını yutarak, "Talihli bir adam yuvaya bir gelin getirebilir," dedi.

"Kuyudan su almak için susamayı mı bekliyorsun?" diye sordu büyükannem kararlı bir ifadeyle.

Kenji kahkaha attı. Herkes kahkaha atmıştı. Büyükannemle baş etmenin bir yolu yoktu.

Üzüntümü belli etmemek için kendimi tutuyordum. Gözlerime hücum eden yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. Bu sahneyi hayatım boyunca özleyecektim. Gülümsedim.

Bir anda annemin ifadesi değişti. "Evet, siz ikiniz acele etmezseniz okula geç kalacaksınız." Hemen ayağa fırlayıp kâseleri topladı. Eviyenin başına geçti ve yüzünü saklamak istercesine sırtını döndü. "Haydi, geç kalacaksınız."

Kenji terliklerini çıkarıp ayakkabılarını giymek için ayağa fırlayınca masaya çarptı. Tabakların sallanmasına neden olmuştu. Taro ile babam günlük planlarını yapıyorlardı. Büyükannem ise beni izliyordu. Bir an duraksadım. Veda mı ediyordum? Gözlerim babama odaklandı. O da bana baktı ama ne nefes alacak gücüm ne de söyleyecek sözüm vardı.

Babam başını kaldırdı fakat o konuşmadan önce derin bir saygıyla önünde eğildim.

Sanki özür diliyordum. Öyle ya da böyle...

"Naoko, acele et! *Itte kimasu*," diye bağıran Kenji, *görüşürüz* demiş ancak kimsenin yanıt vermesini beklemeden çoktan kapıdan çıkmıştı.

Ayakkabılarımı giyerken büyükannem ayaklarını sürüyerek gelip yanımda durdu.

Doğrulsam da bakışlarına karşılık verecek güçte değildim. Onun yerine yaşlılıktan dolayı buruşmuş, tombul ellerine, üzerindeki beneklere baktım.

"Naoko, bana bak," dedi bir eliyle çenemi kaldırarak. Gözleri karşımdaydı. Fakat bilgece sözler söylemek yerine sadece başını olumlu anlamda sallayıp gözlerini kırpıştırdı ve arkasını dönüp gitti. Tilkileri ona her şeyi söylemişti.

Orada öylece yapayalnız kalmıştım. Hareket edecek gücüm yoktu. Anneme baktım. "Anne..." Sesim çatlamıştı, daha fazlasını söylemeye gücüm yoktu.

"Ah, çok geç kaldın, Naoko. Git. Git!" Elini havada sallarken yüzünü bana dönmemişti.

Ben de derin bir nefes alarak dediğini yaptım.

Dışarıda güneş parıl parıl parlıyordu. Gözlerimi kısarak baktığımda Kiko'nun bayırın tepesinde sabırsızca dolanıp durduğunu görebildim. Bana ihanet ettiğini biliyordum, niye beni bekliyordu ki? Yumruklarımı sıkıp doğruca ona doğru yürümeye başladım.

"Naoko!" Annem ön kapıdan bana doğru koşuyordu, elinde bir beslenme çantası vardı. "Gün içinde acıkırsın." Hızla yürüdüğü için nefes nefese kalmıştı. Duygularına hâkim olmak istercesine kaşlarını çattı.

Dudaklarım titremeye başladı, ne diyecektim ki? Annem hızla beni kendine çektikten sonra aynı hızla bıraktı. Sonra arkasına dönerek geldiği gibi gitti.

Serbest bırakılmıştım. Özgürdüm. Kanatlarımı denemem ve kaderimi seçmem gerekiyordu.

Ayaklarım annemin peşinden gitmek için can atsa da Kiko acele etmem için bana sesleniyordu. Bir ayağı pedalın üstündeydi, diğeriyse yerde duruyordu. Bisikletini sürmeye hazırdı.

Keşke sürüp gitse, diye geçirdim içimden.

Âdeta burnumdan soluyordum. Kırık bir kalp ve dudaklarımdan dökülmeye hazır acı dolu sözlerle ona doğru gitmeye başladım. *Sırrımı anneme söylemeye hakkı yoktu!* Ama suçlamalar ve sorular yerine dilimi tutup bisikletlerimizi geride bırakarak yanından geçip gittim.

Kiko bisikletiyle arkamdan geliyor olsa da ben ana yoldan uzun, nemli çimlere doğru yürümeye başlamıştım. Çimler çiyle kaplıydı.

"*Naoko...*"

Omzumun üstünden şöyle bir baksam da durmadım.

"Nereye gidiyorsun?" Kiko da bisikletinden inmişti, bu yüzden bisiklet yan yatmıştı, tekerliği âdeta hiçliğe gider gibi boş boş dönüyordu. "*Bekle!*"

"Git başımdan, Kiko!" Koşar adımlarla ağaçların arasından yürümeye devam ettim. Dünkü bir samimi, bir mesafeli tavırları aklımı karıştırmıştı. Bugünse canımı yakıyordu. Gerçekten ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyordu? Patika yoldan ağaçlığın arasına saptım. Yeni yeni filizlenen ağaçların dalları bileklerime çarpıyor, çıplak baldırlarımı çiziyordu.

Kiko hâlâ beni takip ediyordu.

Birden durup ondan yana döndüm. "Anneme nasıl söylersin?"

Kiko bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açsa da hiçbir açıklama yapmadı, bu yüzden yürümeye devam ettim. Önümdeki yolda ağaçlar açık gökyüzüne yol veriyordu, mavi gökyüzünün altında koca bir kâfur ağacından kalanlar duruyordu.

Yanında da valizim vardı.

Koşup çantamı aldım ve ağaç kütüğünün üstüne oturdum.

Kiko gördüklerine şaşkınlıkla bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kâkülü yukarı kalkan kaşlarını gizliyordu. Âdeta bir fırtına hızıyla yanıma gelip bana bağırmaya başladı. "*Gidiyor musun?*" Kuşlar kanat çırpmış, bazısı uçup gitmişti. "Böyle bir şeyi nasıl aklından geçirirsin?"

"Nasıl geçirmem?" Ona tapınaktaki Dilek Ağacı'na yaptığımız ziyaretlerimizi hatırlattım. Tapınaktaki rahiplerin her gün rüzgâra bıraktıkları dualardan bahsettim. "Ağacın her dalına beyaz kurdele bağlamadım mı, Kiko? Öyle çoklardı ki ağırlığından dallar yere değmiyor muydu? Her hafta aynı üç şeyi diliyordum. Gerçek aşkımı, kendi ailemi kurmayı ve hepimizi koruyacak bir yuvayı... Benim dileğim rüzgâra tutunmadı mı? Kabul olmadı mı?"

Kiko kaşlarını çatıp sözlerini âdeta birer balta gibi savurarak dileklerimi tek tek kesmeye başladı.

"Senin gözlerin aşktan kör olmuş, neyin doğru olduğunu göremiyorsun, Naoko."

Bir kesik...

"Bebeğin melez olacak, bu yüzden de iyi ile kötü birbirine karışmış olacak."

Bir kesik daha...

"Ve şu yuvan... *Eta'da*, eski *Burakumin* bölgesinde olan yuvan da bırak aileni korumayı, sadece utancına utanç ekleyecek."

Ve son kesik...

Sonuncusu bütün dilek ağacımı yok etmişti.

Kiko arkasına döndü ve beni kararımla bir başına bırakarak çekip gitti.

Annem, eğer Satoshi'yi seçersem okuldan sonra eve gelmemi söylemişti. O zaman neden okula gidecektim ki? Bu süreyi dileğimi düşünüp taşınmak için kullanacaktım. Ormanda kalmak yerine kendimi Hajime'nin kiraladığı küçük evde bulmuştum. Onarmamız gereken eski tırabzanları ve güneşten kurumuş keresteleri olan evde. Evin basamağında oturup eski ahşaba tekme savurdum, bir yandan da kulağıma çalınan rüzgâr çanının sesini dinliyordum.

Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Huzursuz bulutlar gökyüzünde oyun oynuyordu. Sürekli hareket hâlinde olan karanlık kütleler hâlinde tepemizde geziyorlardı. Bir yüzen uskumru

oluyor, bir yengece dönüşüyorlardı. Şimdi de bu hayvan şeklindeki bulutlar birleşmiş, bir geminin yelkenine dönüşmüştü. Rüzgâr bu yelkene yön veriyordu.

Yeni bir hayat ihtimali de benim hayatımı yönlendiriyordu.

Hamile *olabilirdim*. Midem bulanıyordu ve gecikmiştim, her şeyden öte içimi saran o endişe tohumları yüzünden buna inanıyordum. O gerginlik artık yoktu. Doğuya ya da batıya gitmek birinin kalbine ve ayaklarına bağlıydı. Ayaklarım beni evime götürüyordu. Peki ya kalbim? Hajime'yi bırakıp rahmimdeki bebeği aldırmak? Bu düşünceye katlanamıyordum.

Oturduğum yerde ellerimi çeneme dayayıp etrafıma bakındım. Küçük köy oldukça hareketliydi. Etraftaki gürültüde bir ritim vardı. Yan taraftaki bir evi onaran bir grup adamın olduğu yerden çekiç sesleri geliyordu. Kadınlar çamaşır toplarken sohbet ediyor, küçükler oyun oynarken şarkı söylüyordu.

Onları izlerken Taro ile Kiko'nun uyarı dolu sözleriyle annemin, yapacağım seçim konusundaki tavsiyelerini düşünüyordum. Kiko, burada yaşarsam ailemin utancına utanç katacağımı söylemişti fakat annem, Hajime ile bebeğimi seçersem aileme bir daha dönemeyeceğimi dile getirmişti. Peki, bu gururumuzu nasıl ayaklar altına alabilirdi? Ortadan kaybolmamla ilgili gizli saklı dedikodular mı dönerdi? Annem nerede olduğumla ilgili yalan mı söylemek zorunda kalırdı? Eğer geri dönmezsem çevredekilerin kınamasıyla yüzleşmek zorunda kalmayacaklardı.

Hiçbir zaman dönmezsem...

Amerika'ya gidersem herkes için en kolayı olurdu fakat Hajime, onaylı evlilik belgesini henüz alamadığı için bu bir seçenek değildi.

Kalbim paramparçaydı. Şüphelendiğim gibi hamileysem... Çocuklarım bencilliğimin bedelini mi ödeyeceklerdi? Herkes bu köyün korkunç tarihinin ve lekeli adının cezasını çekiyordu.

Toplumdan tamamen dışlanmış olan *Burakuminlerin* evliliğe uygun olmadıkları, güvenilmez oldukları konusunda dedikodular dolanıyordu. En kötüsü de onların *hinin*, yani insan olmadıkları yönünde söylentilerdi. Bir kaburgaları eksikti ve ter bezleri çok iyi çalışıyordu, bu yüzden ayaklarının altına pislik yapışmıyordu.

Üstü başı kir içinde bir çocuk yan evden el salladı. Annesi ipten çamaşırları topluyordu. Kısa, dalgalı saçları olan zayıf bir kadındı ve hızla hareket ediyordu.

Çocuk taş çatlasın dört yaşındaydı, üstündeki kıyafetler de ona çok büyüktü. Küçük çocuk biraz daha yanaşmaya cesaret ederek gülümseyip yeniden el salladı.

"Merhaba, küçük *boku-chan**," dedim. Daha çok kendimle konuşuyor gibiydim, ardından gülümsemesine karşılık verdim.

Çocuğun merakla bakan gözleri ışıldıyordu. Beni gösterdikten sonra elinin tersiyle yanağını sildi. Bu hareketiyle yanağı daha çok çamura bulanmıştı.

"Tatsu! Tatsu!" diye bağırdı annesi, kalçasına çamaşır dolu bir sepet dayamıştı. "Tatsu, kadını rahatsız etme. Haydi gel." Çocuğunu yanına çekmek için elini uzattı.

Küçük çocuk arkasını dönüp annesine koşunca çıplak ayakları dikkatimi çekti. Ayakları kirliydi. *Gördün mü? Hepsi dedikodudan ibaret işte.*

Uzaklardan gelen bir gök gürültüsüyle yerimden sıçradım. Yağmurun yağacağı korkusuyla valizimi aldım ve kapıya

**Japonca*. Ailedeki en küçük erkek çocuk. (Ed. N.)

kadar sürükledim. Ahşap kapı eğriydi. Kapıyı hafifçe kaldırıp biraz itince açıldı. Havadaki tozlar âdeta dans ediyordu. Tozun etkisiyle öksürdükten sonra içeriye baktım.

Eski bir şilteyle döşenmiş salon, evdeki tek ayrı bölmeydi. Hemen arkasında küçük bir banyo vardı. İçeriye girip bir göz atınca rengim attı. Normal, eski tarz bir tuvalet vardı. Yerdeydi, klozet de yoktu. İdrar kokusu yüzünden midem altüst olmuştu.

El yapımı yarı saydam pirinç kâğıdı mutfağı ayırıyordu. Arka duvarda suyu tutması için bir çanak eviye bulunuyordu. O da çok küçüktü, kirliydi ve onarılması gerekiyordu.

Elimde valizimle evin ortasında durdum. Eğer burada kalırsam evde neler olacaktı? Babam evde olmadığımı anladığında annem ona ne diyecekti? Kenji ne olacaktı? Zihnim bir düşünceden diğerine kayıyor, âdeta bir çekirge gibi su birikintilerinden kaçınmak için oradan oraya zıplıyordu.

İçime bir ateş düşmüştü sanki, boğazım düğüm düğümdü. Kendimi tuttuğum için gözlerim yanıyordu. *Ağlamak yok, Naoko.* Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Dökülen su bir daha bardağı dolduramazdı. Kararımı vermeden önce ne kadar zamanımın kaldığını anlamak için kararan gökyüzüne baktım. En fazla birkaç saatim vardı.

Bir seçim yapmak *zorundaydım.*

Derin bir iç çekerek açılmamış valizimi şiltenin kenarına koydum. Valizimin kilitleri hemen *tık* diye açıldı. Annemin içine neler koyduğunu görmek için abartılı hareketlerle usulca kapağı kaldırdım.

Kıyafetlerimi karıştırırken günlük etek ve bluzlar, kimonolar, pijamalar ve hatta terliklerimi bile buldum. Terliklerimi ayağıma geçirip içinde parmaklarımı oynattım. Hissettirdiği

huzurla mutlu olmuştum. Elimi valizin kapak kısmındaki cebe soktuğumda geleneksel *tabi* çoraplarımı hissettim, bir de... Bir dakika. Kâğıt mı?

Bezle kaplanmış paketi dışarı çıkarıp içine baktığımda gümüş kenarlı kâğıt, *sumi* mürekkebi ile taşı ve iki adet kaligrafi fırçası bana merhaba demişti! Evden gelen bir güzellik daha. Annem her şeyi düşünmüştü. Zaman geçsin diye onları nasıl kullanacağımı düşünmeye başladım. Ellerimi karnımın üstüne yerleştirdim ve içimde taşıdığım hayata odaklandım. Bir hediye mi? *Evet*, Hajime için üzerinde baba olacağı haberinin yazdığı bir parşömen.

Erkek mi, kız mı?

Ebelerin yüzde doksan sekiz doğru çıktığına inandığı bir yol vardı. Cinsiyeti öğrenmek için kullanılan bu eski yöntemde, anne ile babanın ay takvimine göre doğum ayları ile gebe kalınan tarihi toplayıp üçe bölüyordunuz. Eğer herhangi bir sayı çıkmazsa ya da sonuç çift sayıysa bir kızınız oluyordu. Eğer çıkan rakam tekse bir oğlunuz olacak demekti. Zihnimde hesaplamalarımı tamamlayıp sağlamasını da yaptıktan sonra gülümsedim.

Eğer hamileysem, bir kızım olacaktı.

Yağmurun dinmesini beklerken Hajime'ye bu haberi vermek için işe koyuldum. Kalırsam bu mutlu haberin yazdığı kâğıt bir düğün hediyesi olacaktı. Gidersem de vicdanımı rahatlatacak, bu bebeğin varlığını bir şekilde gerçek kılacaktı.

İri yağmur taneleri verandaya düşmeye başladı. Önce tek tük inen damlalar, bir süre sonra her yeri ıslattı. Gökyüzü mavi rengini gösterdikten sonra yeniden karardı. Bir kaligrafi sanatı olan *Shodou*'nun çizgilerine odaklanırken, gökyüzünü aydınlatan şimşeklerin parlak ışığını önemsememeye çalışıyordum.

Mektubumun taslağını hazırlamıştım, tarihi belirten bir çerçeve, dua ve bir kız... Fırçamın her darbesiyle içimdekileri kâğıda aktarmaya başladım, böylece kelimelerim can buluyordu.

Tam o sırada gökyüzü âdeta çatlayınca yerimden zıplayarak mürekkebi yanlış yöne kaydırdım. Bu değişikliğin bir anlamı olmalıydı. Küçük bir hata ile ayın uzun çizgisi, rüzgâra karşı uçan bir ejderhanın kuyruğuna dönüşmüştü.

Sanki ejderha bana bakıyormuş gibi ortaya çıkan şekli dikkatle inceledim. Büyükannemin ejderha hikâyesi, anılarımın arasından benimle konuşuyor gibiydi.

Günün birinde ejderhaları seven bir adam yaşarmış. Her yere ejderha resmi ve heykeli yaparmış. Onu dinleyen herkese bu muhteşem yaratıklardan bahsedermiş.

Bir gün bir ejderha bu adamı ve onun türüne olan hayranlığını duymuş. Muhteşem bir ejderhayla tanışmanın onu mutlu edebileceğini düşünmüş. Bu yüzden kendini rüzgâra bırakmış ve onu evinde ziyaret etmeye karar vermiş.

Evine gittiğinde adam uyuyormuş. Uykusundan uyanıp da heybetli yaratığın sivri dişleri ve ay ışığında parlayan yeşil pullarıyla yanı başında oturduğunu görünce korkmuş. Ejderha kendini tanıtma fırsatı bulamadan adam kılıcını kavrayıp öne atılmış, ejderha da gerileyerek oradan uçup gitmiş.

Büyükannem bu hikâyeyi anlattığı zaman ejderhanın, bazen bir şeyin kendisinden çok fikrini sevdiğimizi temsil ettiğini söylerdi. Bazen de gerçek ejderhanın aslında biz, yani yüzleşmemiz gereken gerçek yüzümüz olduğundan bahsederdi.

Şu an kendimle yüzleşiyordum. Ejderham ayağımın dibinde kıvrılmış duruyordu. Onunla sessizce sohbet ederken kalbimdeki gerçeği biliyordum. Benim koca gölgem...

Korktuğum gerçeğim. Arayıp durduğum benliğim. Şimdi bile dikkatle baktığım gerçek... Uzun zamandır farkında olduğum şeyi bastırmaya çalışırken boğazım düğümleniyor, gözlerim doluyordu. Hajime yüreğimi kucaklamıştı ve ben de onun çocuğunu taşıyor olabilirdim, bu yüzden başka bir seçenek yoktu.

Sadece kabullenmek gerekiyordu.

Bütün dileklerim gerçek olmuştu; gerçek aşk, kendi ailem ve hepimizi koruyan bir yuva.

Öte yandan büyükannemin hikâyesindeki adam gibi bununla yüzleşince ben de korkmuştum.

On İkinci Bölüm



Amerika, Günümüz

Babamın emekliliğinden kalma kır evi, bakır rengi taş duvarları ve kemerli girişleriyle oldukça hoştu. Bu mahalleyi, hatta komşuları bile özleyecektim ama özlediğim en çok babamdı. O öğleden sonra komşular, ahbaplar, annemin cenazesinde de bulunmuş olan yaşlı papaz, Longfellow şiirinden bir alıntı yaparken, babamın bahçesinde el ele tutuşmuş ona dua ediyorlardı.

"Geceleyin gelip geçen gemiler, her geçişte selam verir birbirine,
"Karanlıkta tek bir ışık, uzakta bir ses vardır sadece,
"Bu hayat okyanusunda seyrederken konuşuruz birbirimizle,
"Tek bir bakış ve ses vardır sadece, sonrası karanlık ve sessizlik yine."

Herkes duasını bitirdikten sonra birbirimizin ellerini bırakıp, babamı anılarıyla beraber uğurladık. Babam hastanede bana ilk aşkından bahsettiğinde "iki gemi" ifadesini kullanmıştı. Ancak o zamanlar hayatının aşkı olduğunu söylediği annemden bahsettiğini sanırdım. Annemi, eve döndüğünde

babamı limanda el sallayarak karşılayan kişi olarak hayal etmiştim hep.

"Rüzgârın bol, dalgalar seninle olsun, baba," diye fısıldadım denizci selamı vererek, gözlerim yaşlarla doluydu. Tam o sırada esen rüzgâr dört bir yanımı sardı. Bir süre orada öylece durdum sonra yanağımdaki nemi silip içeriye, yiyecek ve içeceklerin ikram edildiği yere yöneldim.

Tam onun istediği gibi basitçe hazırlanmıştı her şey. Ne karmaşa ne de müzik vardı. Sadece kilisede birkaç konuşma yapılmış, ardından evinde şerefine kadeh kaldırılmıştı. Ben de kadehim boşalana kadar içtim, bazı misafirler ise şişe bitene kadar kalmıştı ve işte bu kadardı. Onun evinde bir başına oturuyordum. Hayatımda ilk kez bu dünyada yapayalnızdım.

Babamın bir kızı daha olduğunu açıklayan şu mektup hariçti, tabii... Belki de yalnız değildim.

Bir soluk verip konyağımdan bir yudum daha aldım. Babamın kilerinde bir şişe konyak bulmuştum. Sonra akşam gökyüzünü seyretmeye başladım. Babamın bahçesi mükemmel değildi ama ayakta durup yıldızlı gökyüzünü izleyebileceğiniz hoş bir yerdi.

Yıldızlar arasında her zaman en kolay bulunan Büyükayı'ydı. Onun sol tarafında da Kuzey Yıldızı vardı. Gökyüzü kuzeye doğru hareket ederken, o yıldız âdeta demir atmış gibi orada öylece duruyordu.

Cennet yıldızlardan oluşan bir okyanussa babamın o denizde yol aldığını, Büyük Ayrım'a doğru gittiğini hayal ettim. İlk kez donanmayla birlikte Pasifik Okyanusu'na açıldığı günün hikâyesini hatırlayarak gülümsedim.

Koca bir dalgayla boğuşurken Kuzey Yıldızı'nı takip ettiklerinden bahsetmişti. Dalga o kadar kuvvetliydi ki onları doğuyu ve batıyı ayıran büyük kapılara sürüklemişti. "Denizin ortasında yükseliyor, göğe uzanıyordu," demişti

babam. "Gemimizle onlara doğru ilerliyorduk, Denizler Kralı Neptün'ün saray halkı, günlerce bizim cesaretimizi sınamıştı."

Babam öyle çok hikâye anlatırdı ki... Bu hikâyelerin ardındaki gerçeği her zaman sorgulardım ve bu hikâyede de gerçeklik payı olduğunu öğrenmiştim. Doğu ve batıyı ayıran Büyük Ayrım, uluslararası tarih değiştirme çizgisiydi. Cesaret ve kahramanlıkla alakalı kısım da donanmanın, geleneksel kabul töreni gibi bir şeydi. Neptün'ün resmî saray halkı ise daha önceden bu küçük sınavı geçen denizcilerdi. Genç yaştaki delikanlıların olduğu bir gemiydi ve on yedi yaşındaki babam aralarında en genç olanıydı.

On yedi... En genç asker olarak listeye adı yazılmıştı, sonra da bir kızı mı olmuştu? Bunu kimseyle paylaşmamış mıydı? Anlamakta güçlük çekiyordum. Babam, Kuzey Yıldızı gibi sabit ve kararlıydı. Öte yandan bu mektup onunla ilgili bildiğim her şeyi değiştirmişti. Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor, öfkeden gözlerim yaşarıyordu.

Belki de bu yüzden babamın eşyalarını toplamak için bir şirket ayarlamıştım. Daha fazla şey öğrenmek istemiyordum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum.

Mantıken bir şirket ayarlamak, bu stresli ve zor görevi halletmek için mükemmel bir çözümmüş gibi görünüyordu. Maddi değeri olanları müzayededede satacak, olmayanları bağışlayacaklardı. Ben de saklamak isteyeceklerimi paketleyecektim.

Dirseklerimi masaya dayayıp gözlerimi yirmi beş yıllık paslanmaz çelikten yapılma kül tablasına diktim. Bunu saklamayı isterdim. Öğleden sonra yağan yağmur içine dolmuştu, biriken çamurlu suda izmaritler yüzüyordu. İçindekini dışarıdaki çöp kutusuna boşaltıp, kül tablasının tabanı parlayana kadar bir peçeteyle kuruladıktan sonra şaşkınlıkla bakakaldım. Yirmi beş yıl bir fabrikada bulunmak çok uzun bir süreydi. Bunun karşılığı

olarak verilen hediyenin maddi bir değeri olmasa da, çalışmakla geçen bir ömrün sembolüydü bu kül tablası.

Tabii, babam da onca hizmetin boşa gittiğini düşünmüyorsa...

Hastaneye gittiğimiz zaman "özgürlük kavgası" hikâyesini yeniden anlattığı aklıma geldi.

Büyükbabam ve babamın izinden giderek fabrikada çalışmak, iyi bir hayat olabilirdi ama bu benim için yeterli değildi.

Yeterli değildi ama öyle ya da böyle hayatı orada sonlanmıştı. Ama mutluydu, değil mi? Boğazım düğümlendi. Belki de bana söylemeye çalıştığı şey buydu. Seçmek zorunda kaldığı hayat onu mutlu etmemişti ve vazgeçtiği hayattan ötürü pişmanlık duyuyordu.

O an kül tablası başka bir anlam kazandı gözümde. Babamın kaybettiği şeyin temsiliydi. Başka bir çocuk ve bambaşka bir hayat. Peki, bu hayatın nesi yanlıştı? Acı okyanusundaki öfkem yeniden dalgalandı. Kül tablasının metal yüzeyinde hüzünlü yansımamı görebiliyordum. Sonra kül tablasını masaya bırakıp bakışlarımı başka yere çevirdim ama bu öfke dalgası her yerdeydi. Nerede hata yapmıştım ve bu öğrendiklerimle ne yapmam gerekiyordu?

Kapana kısılıp o büyük ayrımda sınanan babam değil, bendim.

Babamın kırmızıya boyalı, boş, demir sandalyesine bir göz atıp bardağımı elime aldım, ardından kalan son yudumu da içip ayağa kalktım.

Başka bir kız evlat... Bu konuyu boş verirsem kendimi bir aptal gibi hissedecektim. Keşfettiğim şeyi artık biliyordum, bu yüzden tek yol babamın geçmişini araştırmaktı.

Ertesi sabah emlak şirketini arayıp işi iptal edecek, babamın eşyalarını kendim toplayacaktım. Diğer hayatını kutudan çıkarma vakti gelmişti.

On Üçüncü Bölüm



Japonya, 1957

Doğru düzgün uyuyamamıştım, düşüncelerim rüyaları istila eden *Baku* iblisleriyle boğuşurken tüm gece bir sağa bir sola dönüp durmuştum. Kiko öğrendiği şeyi Taro'ya söylemiş miydi? Babam çıkagelip beni eve götürür müydü? Ya Hajime görevliye bıraktığım mektubu umursamayıp bir daha geri dönmezse ne olacaktı? Bu tuhaf düşünceler yüzünden gözlerim fal taşı gibi açıktı.

Sabahın ilk ışıkları gözlerime vuruyordu. Aklımı toparlamak için gözlerimi kırparak bu yeni ortama alışmaya çalıştım. Mutfağı ayıran muşambadan su sızmış, eğri büğrü zeminde birikmişti. Madımak otu, davetsiz bir misafir gibi ahşap parkelerin arasından filizlenmişti. Korkudan iki büklüm olmuştum. Evin bu kırık dökük hâlinin sadece benim hayalimden ibaret olduğuna inandırmıştım kendimi. Ancak durum berbattı çünkü ev hatırladığımdan daha kötüydü. Her şeyi tamir etmek gerekecekti.

Küçük evin eğri kapısı gıcırdadı. Kapı azıcık açılır gibi oldu, sonra orada kaldı. Hemen ardından küçük aralıktan içeri uzanıp kapıyı tutan parmaklar belirdi.

Şaşkın bir hâlde hızla ayağa fırladım, kaçmaya hazırdım. Ama nereye? Sadece bir çıkış vardı. Gelen kişi herhangi biri olabilirdi. Öfkeli ev sahibi, yarı deli bir komşu ya da en kötüsü babam...

Kapı açıldı. Taba rengi pantolon. Yeşil palto. Taranmış saçlar.

"Hajime!" İçim kıpır kıpırdı ve ayaklarım ne yapacaklarını biliyor gibiydi.

Yerimden fırladığım gibi koşup ona sarıldım.

"Ah!" dedi kahkaha atarak, dengesini sağlamak için birkaç adım gerilemişti. Ardından çantasını *pat* diye yere bıraktı. Başımı öpüp beni sıkıca kucakladı. "Selam."

Kendimi onun o sımsıcak kollarına bıraktım. "Selam." Başka bir şey dökülmemişti dudaklarımdan. Tek hissettiğim mutluluktu, rahatlamaydı ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıydı. Gece o ağır duygular yüzünden bitmek bilmemişti ama şimdi, Hajime tüm o ağırlığı taşımama yardım etmek için buradaydı.

Hajime yüzünde bir gülümsemeyle beni kendine çekip dudaklarıma öpücük kondurdu. Tıraş olmamıştı, elimin altında kirli sakalını hissedebiliyordum. Kendimi hafiflemiş hissediyordum, dün geldiğimden bu yana ilk kez ayaklarım yere sağlam basıyordu.

"Yer çok kötü, değil mi?" Hajime geri çekilip etrafa baktı. "Sen gelmeden önce evi temizlemeyi planlıyordum..." Gözleri valizime kilitlendi, sonra aklı karışmış bir hâlde bana baktı. "Ateşböceği, neler oluyor?"

"Annemden babamı ikna etmesini istedim, o da denedi ama babam..."

"Seni evden mi kovdu?" Hajime hayretle büyüyen gözlerle bana bakıyordu.

"Ah, hayır, hayır, ama..." Ellerimi sıkıp ovuştururken ona, anneme bana yardım etmesi için nasıl yalvardığımı tek tek anlattım. "Annem *beni* dinlemesine rağmen babam annemi dinlemedi." Babamın bana danışmadan Satoshi ile evlenmem yönünde nasıl karar aldığından bahsettim. "Ama tahmin et annem ne dedi?" Gururla gülümsüyordum. "Annem de babama danışmadan kendi kararımı verebileceğimi söyledi. Ben de buradayım."

"Peki, babanın haberi yok mu?"

Başımı iki yana salladım.

Hajime arkasına döndü. "Onunla konuşmalıyız." Valizimi alıp hızla kapıya doğru ilerledi. "Senin ortalarda olmadığını anlarsa işler daha çok karışır. Beni asla kabul etmez."

"Hajime, eğer geri dönersem Satoshi ile evlenmek zorundayım." Onun yanına gidip sıkı sıkıya tuttuğu elinden valizimi aldım. "Ben seni seçtim. Bu yüzden geri dönüşüm yok."

Hajime dudaklarını araladı. Yüzünde küçümsermiş gibi bir ifade vardı. "Nasıl bir seçimmiş bu? Ailenden vazgeçemezsin."

"Sen burada benim yanımda kalmak için ailenden vazgeçmedin mi?" Valizimi ayağımın dibine koyup kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Aynı şey değil. Onları özlüyorum ama..."

"Burada kalırsan bunun annenin kalbini kıracağını söylemiştin. Peki, hafta sonu yaptığın beyzbol maçı ya da pazar günleri yenilen aile yemekleri? Nelerden vazgeçtiğini biliyorum, Hajime. Buna rağmen benimle kalmayı tercih ettin, bu yüzden..." Bir omzumu silkerken yüzümde umutlu bir gülümseme vardı. "Ben de seni seçiyorum, tamam mı?"

"Ama hayır, Ateşböceği. *Tamam* değil." Geriye doğru attığı her adım aramızdaki mesafeyi açıyordu. Hajime kaşlarını

çattı. "Benim yüzümden bütün aileni kaybedemezsin. Bir daha o eve geri dönmemek? Onları hiçbir zaman görmemek? Ya Kenji ne olacak? Bu tamamen saçmalık." Eliyle çenesini sıvazlayıp başını iki yana salladı. "Olmaz. Bunu yapmana izin verememe. Yapamam. Bu çok fazla. Hayır."

"Hayır mı?" Uzun zaman bastırılan sözler genellikle öfkeyle dile gelirdi. "Bu benim seçimim! Babamın değil. Satoshi'nin değil. Hayır, Hajime, *senin de* değil." Bu sözlerim âdeta aramızda asılı kalmıştı.

Hajime bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtıysa da tek kelime etmedi. Onun yerine başını başka yere çevirip omuzlarını düşürdü.

Aksine ben de doğrulup konuşmak için cesaretimi topluyordum. "Anlamıyor musun?" Öfkeden gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Seçimimi yaptım. Annem her şeyi riske attı, bu yüzden ben de bunu devam ettirmeliyim. Yapmak zorundayım. Sen de bir karar vermek zorundasın..." Kalbim deli gibi atıyor, kulaklarım uğulduyordu. "Tabii hâlâ benimle evlenmek istiyorsan... *Bu da* senin seçimin. Sadece senin."

"Ama Ateşböceği, bu o kadar kolay değil..."

"Kolay. Bu kadar *kolay*. Yoksa..." Hajime fikrini değiştirmişti. Belki o da kendi ejderhasını görmüş ve istediği şeyle yüzleşmişti. Bu gerçekten çok ağırdı. Kalbim kırılmıştı. *Bebeğim*... Bu ihtimali bile onunla paylaşamazdım. Dizlerimin bağı çözüldüğü için şiltenin kenarına oturup avuçlarıma baktım. Ellerimle tuttuğum seçime... Çoktan verdiğim karara...

Hajime'nin reddettiği seçimime...

Hajime ellerini cebine atıp odada bir sağa bir sola yürümeye başladı. Bir adım, sonra bir adım daha. "Böyle olmak zorunda değil. Onların onayını almalıyız. Onların bu durumun

bir parçası olmasını istiyorum. Bir düğün planlarız, belki onları telefon aracılığıyla ailemle konuştururum..." Derin bir iç çekerek elini saçının arasından geçirdi. Saç telleri, parmaklarının arasından farklı yöne dağılmıştı. Elini orada tutarak toz kaplı odaya baktı. Ardından gözlerini su sızmış duvara çevirdi. En son zemindeki su birikintisini fark etti. Bir kez daha derin bir iç çekerek yüzünü buruşturdu. "Bu yeri adamakıllı tamir etmem için zamanımın olacağını sanmıştım. Ben evimizi tamir ederken sen de düğün hazırlıklarını yapacaktın ama..." Mırıldanarak bir küfür savurdu.

"Tamam." Nefesim kesiliyordu. "Anlıyorum. Artık benimle evlenmek istemiyorsun. Bu çok fazla." İçimde bir şeylerin öldüğünü hissediyordum. Bu berbat konuşma yüzünden hiç neşem kalmamıştı.

"Hayır. Hayır, benim niyetim bu değildi." Hajime yanıma oturup benden yana döndü, göz gözeydik. "Elbette, seninle hâlâ evlenmek istiyorum." Yüzümü ellerinin arasına alıp alnını, alnıma yasladı. "Hem de her şeyden çok."

"O zaman ne? Sorun ne?" diye fısıldadım.

Hajime gözlerime baktı. "Sana gemideki Topluluk Günü'nden bahsettiğimi hatırlıyor musun? Boğazdaki denetimden sonra bizi bırakacaklardı. Programı değiştirdiler." Gözlerinde mahzun bir ifade vardı. "Kalamıyorum."

Duyduklarım karşısında şaşırıp kalmıştım. Hafta içi burada olacağını düşünüyordum. "Ne kadar zaman olmayacaksın?"

"Sadece iki hafta ama... Sen *buradasın*. Bu yerde seni bekâr bir hâlde bırakamam." Hajime başını öne düşürdü.

Kendini benim kollarıma bırakınca ona sıkıca sarıldım.

"Teğmenin hâlâ evlilik belgesini imzalamadı mı? Ben imzaladım." Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye başladım.

Hajime başını kaldırıp gözlerini gözlerime dikti. "Biliyorum, onu onaylatmam gerekiyor. Belgeyi çevirmesi için iki kez yanına gittim ama benden kaçınıyor çünkü donanmanın gözü üzerimizde, bilirsin." O mavi gözlerini başka yere çevirdi. "Hiçbirinin önemi yok zaten, henüz on sekiz yaşında olmadığın için her hâlükârda ailenin onayına ihtiyacımız var."

"Neredeyse on sekizim." Sesim tiz çıkmıştı. Bu bir felaketti.

"Herkesten izin isteyip olumsuz yanıt duymaktan sıkıldım artık. Önce benim teğmenim, şimdi senin ailen." Hajime ayağa fırladı ama gözleri, aklına bir şey gelmiş gibi parlıyordu. "Biz kendimiz yapsak ne olur? Bu akşam yapabiliriz."

"Neyi yapalım?"

"Evlenelim!" Hajime beni ayağa kaldırıp ellerimden tutarak göğsüne bastırdı. "Bu gece töreni gerçekleştirip evrak işlerini sonra hallederiz. Neden olmasın ki? Hem bu köydeki herkes de seni tanımış olur, benimle evlendiğini, benim yanımda olduğunu öğrenirler."

Bakışlarımı ellerimize çevirdim.

"Seni seviyorum, Ateşböceği. Hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Diğerlerini unut. Sadece sen ve ben varız. Annen bizi destekliyor, bu yüzden babanın kalbini kazanana kadar sadece onunla yıldızımızı barıştırmaya çalışacağız. Bu ömür boyu sürse de umurumda değil, bu işin peşini bırakmayacağım, tamam mı? Bana tamam de."

Zihnimde bu işin detaylarını düşünüyordum. Hajime'nin onca şeye rağmen babamın kalbini kazanma düşüncesi içimi ısıtmıştı. "Ama gelinliğim yok."

"Üstündekini giy."

"Bu uyurken giydiğim bir kimono!" diye kahkaha attım, o da kahkaha atarak karşılık vermişti.

"O zaman valizinde başka ne varsa onu giy. Bana sadece tamam de." Düşüncelerini heyecanla dile getiriyordu. "Burada yapabiliriz. Yardım etmesi için birkaç arkadaşımı çağıracağım. Herkes bir yemek getirir. Bilmiyorum, ben de bir papaz bulurum ya da Budist bir rahip ya da sen ne istersen." Hajime ellerimi dudaklarına götürüp öptü. "Ateşböceği, seni burada bir başına bekâr bir hâlde bırakmayacağım. Benim karım olacaksın. Bu da *benim* seçimim, tamam mı? Sen de böyle demiştin." Gülümsedi. "O zaman seninle bu akşam evlenmeyi seçiyorum."

Gözyaşlarım yüzünden etrafı doğru düzgün göremiyordum, mutluluktan içim içime sığmıyordu. "Evet, eveet!" diye bağırdım.

"Evet mi?" diye sordu Hajime, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Ve dudaklarıma kondurduğu öpücükle verdiğim yanıtı mühürledi.

Öğlene doğru Hajime, akşamki tören için hazırlıkları yapmak için evden ayrıldı. Dün çamaşırları asarken izlediğim komşumuz Maiko ile beni yalnız bıraktı. Maiko, yanıma gelmediği için benden özür dilerken, bir anda ortaya çıkarak onu ürküttüğümü itiraf etti. Toprak vergisi almak üzere gelen bir casus olduğumu düşünmüştü. Evinin önünde oturup bu duruma kahkaha atarken, diğer iki kişiyle birlikte süslemeleri yapıyorduk. İki ev ötede oturan Büyükanne Fumiko ile bir sonraki sırada oturan genç kadın Ishuri bize yardım ediyordu.

Ishuri'nin elma gibi yanakları ve tombul parmakları olan yeni doğmuş bir oğlu vardı. Maiko'nun kızı Yoshiko, ona

bakıyor ve bir gözünü de üstü başı çamurla kaplı Tatsu'dan ayırmıyordu. Tatsu herkesin elindeki bir avuç kurdeleyi takip ederek sağa sola koştururken, Yoshiko da onu azarlayarak peşinden gidiyordu.

Buradaki sözde lanetli insanlar bile mutluydu.

"O zaman yakında bir bebek olacak, öyle mi?" diye sordu Ishuri, tek kaşını kaldırarak. Bronz teni sivilceyle kaplıydı ama parlak gülümsemesini daha çok ortaya çıkarıyordu.

Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece başımı sallayıp, kâğıttan fenerin tutma kısmına açık yeşil kurdeleyi dolamaya devam ettim. Ağaçlara fener asmaya karar vermiştik.

"Hayır. Bebeği olması için biraz beklemeli." Büyükanne Fumiko omzumu dürtüp bana göz kırptı. "Önce şu işin bir tadını çıkarsın." Yırtık pırtık başörtüsünün altına sıkıştırdığı uzun, beyaz saçları olan yaşlı kadın zayıftı ama neşesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Gençliğinde nasıl olduğunu hayal edebiliyordum. "Gençlik göz açıp kapayıncaya kadar geçip gider. Hâlime bak." Kahkaha atarken çukura kaçmış yanakları yukarı doğru kalkmıştı.

"Büyükanne Fumiko bir zamanlar ilkbahar festivalinde gerçekleşen yarışmada Erik Prensesi seçilmişti," diye ekledi Maiko.

"Şimdiyse kuru erik!" Yaşlı kadın katıla katıla kahkaha attı.

"Peki, gelinliği ne yapacaksın?" diye sordu Maiko, kucağında başka bir fener vardı.

"Ah." Zihnim doğru yanıtı vermek için çabalıyordu. "Annemin *shiromuku*'su çok güzel ama..." Başımı öne eğdim. Bu hikâye tanıştığım yeni arkadaşlarla paylaşacağım türden bir hikâye değildi.

"O zaman benim *uchikake*'mi* giyebilirsin," dedi Ishuri, elini koluma koyarak. "Her ne kadar tanıştırılma günümde kimono olarak giysem de sana çok yakışacaktır."

"Evet, hoş ama fazla parlak," dedi Büyükanne Fumiko.

Üç kadın abartılı renkler ve onları nasıl hafifletecekleri konusunda konuşmaya başladılar. Bu nezaket karşısında gururum okşanmış olsa da yüzleştiğim gerçek sebebiyle fazlasıyla üzgündüm. Annemin gelinliğini giyemeyecektim ve benim ailem bu törende olmayacaktı. Bunun yerine bir yabancının elbisesini giyecek, onlarsız kutlama yapacaktım. Güzelliği ve geniş gölgesiyle görenleri büyüleyen erik ağacının altına oturdum ama meyvesine ulaşacak güçte değildim.



Maiko'nun banyosundaki küçük iskemleye oturarak vücudumu ovalayıp sabunladıktan sonra, onun hazırladığı kokulu su küvetine kendimi bırakabilirdim. Japonya'da ilk olarak vücudumuzu temizler, sonra banyo yapardık. Hajime hâlâ ilkinin vücudu temizlerken, ikincisinin zihni temizlemek olduğunu anlayamamıştı.

Maiko ve Ishuri saçımı tarayıp Ishuri'nin kimonosunu giymeme yardım ettiler. Kimono çok güzel olsa da kenarları yıpranmış, rengi solmuştu.

Kaliteli kumaş ve şık işlemelerle süslenmiş olan düğün kimonoları pahalıydı, bu yüzden çoğu aile bunu kiralardı. Annemin ise kendi kimonosu vardı. Hem kumaşı kaliteliydi hem de fazlasıyla pahalıydı.

---

* Japonya'da gelinlerin törende giydikleri uzun kuyruğu olan bir tür ceket. (Ç.N.)

Yürekten bir alçak gönüllülükle Ishuri'nin teklifini kabul ettim. Çok daha iyi durumda olsa da her gün giydiğim kimonoyu giymek onur kırıcı olacaktı. Ayrıca annemin kimonosunu giymedikten sonra ne önemi vardı ki? Hajime'ye kucak açmıştım ve kabul edildiğim sürece ben de bu yeni, farklı hayatı kabul edecektim.

Bugün dış görünüşümden ziyade kalbimin söyledikleri önemliydi.

Maiko saçıma hangi çiçeği takacaklarını sorarken birden sustu. "İyi misin, Naoko?"

"Evet," diye yanıt verdim, vanilya ve baharatlı erik kokulu küçük küvette kendimi rahatlatırken. Yoğun, tatlı kokuları minnetle içime çekiyordum. Çok az olsa da etkiliydi. Bunu hak etmiyordum, yeteri kadar minnetimi gösteremiyordum. Avucumla ılık suyu alıp vücudumda gezdirirken, seslerle sinirlerimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Bugün evleniyordum.

Mutluydum ve minnettardım, yine de yüreğim isteklerle dolup taşıyordu. Annem beni hazırlarken büyükannemin bitmek bilmeyen fikirlerini duymak istiyordum. Annemin teselli vermesini ve kahkahasını duymak istiyordum. Kenji'nin dalga geçmesini, Taro'nun dikkatle izlemesini istiyordum. Babamın bile...

Derin bir iç çekip başımı öne eğince su burnuma değdi.

Çok şey istiyordum.

Taro haklıydı, ben bencilin tekiydim. Ama neden babam bu kadar zor olmak zorundaydı ki? Kalbimin derinliklerinde benden çok şey bekleyenin onun doğası değil, gururu olduğunu biliyordum. Peki, o hayallerimin gururdan değil de doğamdan kaynaklandığını anlıyor muydu?

"Naoko?"

Hajime'nin sesi beni ve kadınları telaşlandırmıştı.

Kadınlar Japonca bağırmaya başladı. "Dışarı! Daha hazır değil!"

"Bir dakika, Maiko," dedi Hajime. "*Wazuka sū fun.*" Kahkaha atıyordu çünkü onu dinlemeyeceklerdi. "Ateşböceği?"

Küçük bir dalga oluşturarak ayağa kalktım ve vücudumu havluyla sardım. Dikkatli bir şekilde onların gölgelerini seçebildiğim yere doğru gittim. "Hajime?"

"Onlara bir dakika seninle konuşmam gerektiğini söyle. Buradan, tamam mı?"

Bir kahkaha attıktan sonra Maiko'ya sadece bir dakika süreceğini söyledim. Sesler mırıltıya dönüştü, gölgeler de uzaklaştı. Sadece Hajime'nin gölgesi seçiliyordu. Uzun ve dar.

Biraz daha yanaşıp fısıldayarak konuşmaya başladım. "Hajime." O an gülümsemem soldu ve içim endişeyle doldu. "Her şey yolunda mı? Bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda. Aslında sana bir sürprizim var. Düğün öncesi hediyesi."

Bir hediye mi? Yerimde duramıyordum. Gölgesi gittikçe küçülüp tamamen uzaklaştı.

Nefesimi tutmuş bir hâlde banyoda duruyordum. Önce daha fazla ayak sesleri, ardından fısıltılar duyulmaya başladı sonra da kapı aralandı. Ortalık şimdi sessizdi.

Gittiler mi?

Dışarı mı çıkmalıyım?

Yeni bir gölge belirdi. Ne uzundu ne de zayıf. Kapı açıldı. "Aaah!"

Anne!

Gözyaşlarım o titreyen ellerin bana dokunmasıyla yanaklarımdan süzülmeye başladı.

Annem ıslak olup olmadığımı umursamadan beni kendine çekti. Çenesini omzuma dayamıştı beni ileri geri sallarken parmakları sırtımda geziniyordu. Kalbim âdeta göğüs kafesimi dövüyordu. Sözlerim anlamsız, toprakla bulutların arasındaki mesafe kadar anlamsızdı. Onun kucağında bulduğum huzuru, minneti, rahatlamayı hangi kelimelerle anlatabilirdim ki?

Anlatamazdım.

Bir ya da iki dakika sonra annem beni bırakıp bir adım geri çekildi. Dudaklarını birbirine bastırıyordu. Yaşlarla dolu gözleri, *İyi misin? Mutlu musun?* der gibiydi. Benim yanıtım da sessizdi. *İyiyim*. Memnun bir hâlde başını olumlu anlamda salladıktan sonra başparmaklarıyla gözlerimi sildi.

Bir soluk verdikten sonra kahkaha attı. "Neyse ki makyajını daha yapmamışlar."

Kalbim boğazımdaydı, konuşamıyordum. Boğazımdaki düğümü zorla yutkunmaya çalışırken onun burada olduğuna hâlâ inanamıyordum.

"Kalamam, Naoko. Baban dışarıda olduğumun farkında değil. Ama rüzgâra bıraktığın dileği duydum. Bir rüyadan bana seslendin sanki, sonra Hajime geldi ve..." Burnundan derin bir nefes alarak kararını açıkladı. "Ruhumun derinliklerinde kaderinin evlenmek olduğunu biliyordum..." Başka bir iç çekişle açıklaması yarım kaldı. Annem mutfağın yanındaki alçak masayı işaret etti.

Üstüne ipek *shriomuku*'sunu bırakmıştı.

Artık bir nehir olup taşmıştım. Bu kadar sevgiyi hak etmiyordum. Söyleyecek sözüm yoktu. Yapabildiğim tek şey ağlamaktı. Hıçkırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Annem de duygularını bastırmak için gülümserken kapıya doğru yöneldi. *Gidiyor mu?* Annem kapıyı açıp eliyle birilerini çağırdı. Maiko ve Ishuri hemen içeri girip kapıyı arkalarından kapadılar. Muhteşem hediyesini çoktan vermiş olan Hajime, ortalarda görünmüyordu. Onu öyle çok seviyordum ki...

Kadınlar gözlerini *shiromuku*'ya çevirince midem altüst oldu. *Ishuri'nin elbisesi*... Bana yaptıkları onca şeyden sonra onları küçük düşürmüş olabilirdim.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken panikten yüzüm kızarmıştı. "Ishuri, ben... Ben..."

"Sakın saçma bir şey düşünme, Naoko." Ishuri'nin sıcacık sesinden durumu anladığı belli oluyordu. "Elbette, annenin *shiromuku*'sunu giyeceksin. Elbette..."

Bu kibarlık karşısında rahatlamış ve büyülenmiş bir şekilde içtenlikle önünde eğildim. "Teşekkür ederim, Ishuri," dedim, gözlerimdeki yaşları silerek.

"Ay fazlasıyla sabırsız," dedi Maiko, sıcacık gülümsemesiyle. "Yakında gece olacak, o yüzden çabuk olmalıyız. Önce makyaj ve saç, sonra da gelini giydirmemiz gerek."

Anneme bakıp elini tuttum. Hiçbir şey dememe gerek kalmadan ne soracağımı anlamış gibiydi.

"Gelinliğini giydiğini görmeden nasıl giderim? Bir anneye sorulacak en son soru bu olmalı, çok zalimce." Annem elimi göğsüne bastırınca kalp atışlarını hissettim. Öyle hızlı atıyordu ki... "Tamam mı? Fazlasıyla güçlü atıyor. Bu an sadece bizim. Tanrı bunun için beni cezalandırmaz, canım kızım."

Hiçbir şeyi öylece sorgusuz sualsiz kabul edebilen biri değildim. Yine de böyle bir mutluluğu hak etmesem bile bu bana bahşedilmişti. Tanrı'nın rızası değişebiliyordu. Bunun farkındaydım. Yüzümde bir gülümsemeyle anneme, arkadaşlarıma

ve kaderime baktım. Ejderhanın sıcacık nefesini ensemde hissetmeme –doğacak bir bebeğe, Hajime'nin beni burada bir başıma haftalarca yalnız bırakacak olmasına– rağmen başınıza cennetten erik düşüyorsa avuçlarınızı açmanız gerektiğini anlamıştım.

On Dördüncü Bölüm



Amerika, Günümüz

Birkaç günün ardından babamın evini temizleme işinde dikkate değer bir ilerleme kaydetmiştim ama kapalı kutudaki geçmişiyle ilgili çok az şey keşfedebilmiştim. Hüzün ve şaşkınlığın oluşturduğu o duygusal hız treni, babamın iyi niyetli komşu ve ahbapları gibi beni fazlasıyla yormuştu. Sonunda o komşular ellerinde yemeklerle taziyeye gelmeyi kesmişti. Buzdolabı ağzına kadar yemek kaplarıyla doluydu. Fakat hiç iştahım yoktu ve eski sohbetlerin üzerine eklenecek yeni konular da yoktu. En azından yüksek sesle konuşmama gerek kalmıyordu.

"...o iyi bir adamdı..."

Ardında kocaman bir sırrı olan iyi bir adam.

"...şimdi annenle birliktedir..."

Peki, annem diğer kızını biliyor mu?

Bu düşüncenin ağırlığı kalbime çökmüş, bir türlü gitmek bilmiyordu. Ya ikisi de bu sırrı benden saklamıştı ya da babam bunu kimseye anlatmamıştı. Her iki ihtimal de hoşuma gitmiyordu, bu yüzden *ya öyleyse* ile başlayan cümlelere ve hayali senaryolara sarılmak yerine, eşyaları kutulamaya ara

verip duygusallığımı bir kenara bıraktım ve daha yararlı bir şey yaptım. Araştırma...

Babamın mektubunda bir kız çocuğunun babası olduğu yazıyordu, bu da bir yerlerde bir doğum kaydının olduğu anlamına geliyordu. Bilgisayarımın başına geçip arama motoruna "1950'li yıllarda Japonya'da doğum kayıtları" diye yazarak çıkan sonuçları incelemeye koyuldum.

Tokyo'daki Amerika Birleşik Devletleri Konsolosluğu kayıt, doğum tarihi ya da başka bir bilgi tutmuyordu. Tokyo Hukuki İşler Bürosu'na göre Japon olmayan vatandaşların doğum kaydı, doğum şehrine göre tutuluyordu ama bu işlem düzenli bir şekilde yapılmamıştı. 1950'li yıllarda bu bebek vatandaş olarak sayılmış mıydı?

Başımı ekrandan kaldırdığımda aradan bir saat geçmiş olduğunu fark ettim. Tek bulduğum şey ise o zamanlarda Japonya'nın böyle bir sisteme sahip olmadığıydı. Yani en azından geleneksel anlamda... Aileler doğum ve ölümleri *koseki* adında bir şeyde kayıt altına alıyorlardı ama ad ve soyadı bilgisi olmadan resmî bir talepte bulunamıyordunuz.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Annenin adını bile bilmiyordum, tek bildiğim babamın mektubunda kullandığı lakabıydı. Ateşböceği... Ne tuhaf bir isimdi bu böyle? Yüzümü buruşturdum. Peki, *Hajime* adına ne demeli? Babam neden bu isimle mektubu bitirmişti ki?

Gözlerimi yumup şakaklarımı ovaladım. Neyi gözden kaçırıyordum? Babamın hizmet yıllarının nerede geçtiğini biliyordum. Donanmada... Peki, şu kayıtlar ne olacaktı?

Klavyeye yine bir şeyler tuşladım. Eğer orduya yazıldığı zaman babamın bir çocuğu varsa, o dosyada doğum kaydı da olmalıydı. Bağlantıdan bağlantıya tıklayarak sonunda doğru

adresi ve sekmeyi bulup "sıkça sorulan sorular" bölümünde araştırmamı yapmaya başladım.

Babamın en yakın akrabası olarak onun adına araştırma talep edebiliyordum ama bunu internet üzerinden gerçekleştiremiyordum çünkü internet üzerindeki ilk arşivler, babamın terhis tarihine kadar uzanmıyordu. Altı ya da sekiz hafta bekleme süresi vardı ve birkaç evrak gerekiyordu; babamın sosyal güvenlik numarası, ordudaki branşı, görev tarihi ve ölüm beyannamesinin bir kopyası... Hepsi de elimde mevcuttu. İşe koyulmak zorundaydım.

Dosyamdan istenilen belgeleri alıp sabah e-posta atmak üzere kopyalarını çıkardım. Babamın yatak odasındaki saat çalmaya başladığında internet üzerinden ödemeyi yapma bölümündeydim. Babam yatmadan önce alması gereken ilaçlarını unutmamak için saati kurardı, ben de her gün bu saati kapatıyor fakat alarmı ısrarla kapatmıyordum. Alarmın çalmasıyla o saati kapatmak için her gün onun odasına girmeye zorluyordum kendimi. Önümdeki zorlu göreve, babamın özel eşyalarını toparlama görevine hazırlanmam için bulduğum bir yöntemdi.

Israrla çalan saatin sesini takip ederek babamın odasındaki kutu ve çöp kutularının arasından ilerledim. Tek dokunmadığım yer hâlâ burasıydı. Fişi bulup çektim. Saatin dijital göstergesi artık boştu.

Öylece bakakaldım.

Artık bu odayı toparlamanın vakti gelmişti. Bunu biliyordum.

Gözlerimi komodinin üstündeki saatten çekip hemen yanında duran aile albümümüze çevirdim. Albümü elime aldım ve babamın yatağının kenarına koydum. Gösterişsiz fotoğraf albümünü açtım. Şeffaf koruyucularla kaplı yıpranmış bir kart

yığını gibiydi. İşte gittikçe solan, sararmış, kenarları yırtılmış bir fotoğrafta üçümüzün yüzü karşımdaydı. Geriye bir tek ben kalmıştım.

Ya da öyle olduğunu sanıyordum.

Bu düşünce içimi kemirip duruyordu. Babamın başka bir kızının olduğu düşüncesi içimdeki bir şeyleri koparmıştı sanki. Böyle olmamalıydı çünkü *babam* benim yanımdaydı. Her fotoğrafta aşk dolu bir hayatın göstergesi vardı. Little League'teyken çekilmiş bir fotoğrafa parmağımın ucuyla dokundum. Babam hem sahada hem de saha dışında koçtu ve hayat okulunu da bu oyunun kurallarına göre oynardı.

Hayat seni fazla mı yordu? Yoluna devam et.

Kazanmak önemli değildir, önemli olan nasıl kazandığındır.

Sen özel bir atıcısın, ikinci kalede çok iyisin ama kaleler arasında hızlı değilsin. Gücünü fark et.

Gücümü fark etmek... Babamı doğru düzgün tanımıyordum bile.

Zihnim inandığım şeyleri yeniden düzenliyordu. İyi bir baba, iyi bir adam, öte yandan en çok korktuğuma gelirsek... *Hamile bir kadını ve çocuğunu terk etmiş bir adam.* Babamın böyle bir şey yaptığına inanmak istemiyordum. Onun fotoğrafına bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Aradığım yanıtların onda olmadığından emin olarak albümü sertçe kapattım ve bir şeyler olabileceğini düşündüğüm giysi dolabına yöneldim.

Doğum günü ve yıldönümü kartları dolabının ilk çekmecesinde yer alıyordu. Birkaç tanesini ben göndermiştim ama çoğu annemdendi, içlerinde Japonya'dan gelen hiç yoktu. Tişörtler bir sonraki çekmecede yer alıyordu, çoraplar ve iç

çamaşırları ise bir sonraki çekmecedeydi. Ama en son çekmecenin en dibinde bir dosya vardı. Gözümü ayırmadan ona öylece bakakaldım. Kalbim güm güm atarken dikkatli bir şekilde dosyayı aldım ve yuvarlak kopçasını açtım.

İçinde bana gerekli olabilecek bir tek arabanın ruhsatı ve sigorta belgesi vardı ama başka bir şey yoktu. Dosyayı kapatıp "kayıtlar" adlı kutuya yerleştirirken hayal kırıklığıyla derin bir iç çektim.

Babamın dolabının önünde dururken ellerimi kalçama koyup başımı iki yana salladım, içinde ne kadar çok eşya olduğunu görünce şaşırıp kalmıştım. Babamın Tigers beyzbol kazağı gözüme ilişti, onu askıdan alıp üstüme geçirdim. Şekilsiz dursa da el değmemiş bir şey bulduğum için içim rahatlamıştı.

Diğer elbiselerine bakarken ceplerini kontrol ediyor, sonra bir diğerine geçiyordum. Çoğu hâlâ yeni sayılırdı ve bazılarının üstünde etiketi duruyordu. Mevsimlik kazaklarla çeşitli kutular üstteki rafı kaplıyordu. Parmak uçlarımda yükselerek bir ayakkabı kutusunu almaya çalışırken birkaç tanesini yere düşürmemle siyah-beyaz birçok fotoğraf yere saçıldı.

Fotoğraflar babamın donanmadaki yıllarına aitti.

Gemisinin limanda olduğu, güvertede mürettebatla birlikte çekilen fotoğraflar vardı. Hepsi de gençti. Biri ilk kez evinden uzağa gitmişti. Biri sevgilisine yazacağına dair söz vermiş bir liseli gibi duruyordu. Bir başkası da küçük kasaba hayatından sıkılıp daha fazlasını istiyormuş gibi bakıyordu. Fotoğrafları ters çevirip babamın isimleri karalayıp karalamadığını baktım: Valentine, Elliot, West, Spain.

Bu isimleri donanmanın ortak sitesinde aratırsam ne olurdu? Bu çocuklar hâlâ hayattaysa ve internet üzerinden ulaşılabilirse, belki neler olduğuna dair birkaç şey söyleyebilirlerdi.

Yorucu ve uzun bir işti ama içten içe umut ettiğim şeyin doğru olduğunu onaylayacaklarsa her şeye değerdi. Yani babamın, bir kızının olduğunu seyre çıktıktan sonra öğrendiği ve geri dönemediği gerçeğini... Belki bahsettiği bebek onun bile değildi?

Konuyla alakalı "İşgal Bebekleri", "Düşmanın Bebekleri", "Savaştan Sonra Hayat Kadınları" gibi başlıkları olan birçok makale bulmuştum. Her makalede aklımda farklı sorular belirmeye başlamıştı.

Bebek babamı evlenmeye zorlamak için kurulmuş bir tuzak olabilir miydi? Mektup yazdığı kadın babamın hikâyelerinde geçen kadın mıydı yoksa başka biri miydi? Elbette, donanmadaki bir arkadaşı bu konuyu biliyor olmalıydı ama kaçı hayatta kalmıştı?

Tabii, fotoğraflar arasında babamınkiler de vardı. *Selam, baba.*

Geriye doğru taranmış müthiş siyah saçlarıyla 1950'li yılların posterlerini süsleyen delikanlılar gibi görünüyordu. Yüzündeki kocaman gülümseme gençliğin verdiği özgüveni gösteriyordu. İhtiyacı olan tek şey üniforma yerine deri ceket ve motosikletti. Gözlerim yaşlarla dolarken gülümsememe engel olamadım. Annemin böyle bir delikanlı karşısında düşüp bayılmaması imkânsızdı.

"Hong Kong" yazılı manzara fotoğrafları da vardı. Kimisinde "Çin sahili", birkaç tanesinde de "Japonya" diye not düşülmüştü. Yokohama'daki renkli Goodwill Gate, Kyoto'daki sokak satıcıları ve beyazlar içinde güzel bir kadın. Bir kimonoydu bu. O an tüylerim diken diken oldu.

Sana neden orada olduğumu anlattım mı hiç? Bir düğün vardı.

Gelinin elbisesini görmeliydin.

Bir kimonoydu.

Fotoğrafı yakından inceledim. Kadın başını öne eğmişti, yüzünü rahatlıkla seçemiyordum ama dudaklarını birbirine bastırdığını, gelinliğinin zarif katlarını ve törene şahitlik edermiş gibi tepede asılı duran yarım ayı görebiliştim.

Babam gerçekten bir Japon düğününe mi katılmıştı?

Elim kucağıma düşse de fotoğrafı bırakmamıştım. Büyük Ayrım hikâyesinde her zaman bir gerçeklik payı olduğunu biliyordum ama diğer hikâyelerinin gerçek olduğunu düşünmemiştim.

Artık biliyordum.

On Beşinci Bölüm



Japonya, 1957

Maiko evinin verandasından inmeme yardım ederken nemli hava yanaklarıma öpücük kondurdu. Gece, kutu gibi evlerden oluşan köyü sarıp sarmalamış, siyah peleriniyle onu örtmüştü ama batı tarafındaki ufukta yerini alan turuncu gökyüzü, olup biteni merakla izliyordu.

Normal bir törende gelin ve damada genç bir rahibe ya da tapınak görevlisi olan bir Miko ile ilahi grubu eşlik ederdi. Ancak ailem törene katılmadığı için bu geleneği gerçekleştirmeye gerek görmemiştik.

Maiko koluma girerek bana eşlik etse de uzaktaki ışıklar gözümü alıyordu. Son evi de dönünce nefesim kesildi. Yaptığımız kâğıttan fenerler çakıl kaplı yolun her iki yanına yerleştirilmişti ve altın sarısı küreler, temmuz sağanağından sonra âdeta sarı *hotaru*, yani ateşböcekleri gibi ağaçları aydınlatıyordu.

Tabii, düşüncelerim de beni rahat bırakmıyordu. Evleniyordum. Keşke annem de yanımda kalabilseydi. Yüzümde gülümsemeyle elimi onun *shiromuku*'sunda gezdirirken, parmak uçlarımda o muhteşem dokuyu hissedip annemle aramdaki o bağa sıkı sıkı tutundum.

Katlı beyaz organze tüyler gelinliğe âdeta hayat veriyordu. Uzunlu kısalı ipek tüyler, etkiyi artırmak için kumaşa işlenmişti. Sırma işli geleneksel kuşağımız olan *obi*'ye, saçımdaki çiçeklere uyum sağlasın diye kırmızı-gümüş renkte ince bir kurdele iliştirilmişti.

Daha önce kendimi ne bu kadar güzel ne de gergin hissetmiştim.

Attığım her adımda Hajime'ye daha da yaklaşırken ailemden uzaklaşıyordum. İçimde tarifi olmayan zıt duygular kök salmıştı. Fakat annemin ziyareti sayesinde ve şu an onun gelinliği üstümdeyken, bir şekilde ikisi arasında kendime bir yer bulmuş gibiydim. Buddha'nın orta yolu bulmakla kastettiği şey bu olmalıydı. Hayatın gerçek dengesi...

Ben buna mutluluk diyordum.

Önümde, beni bekleyen küçük kalabalığın tam ortasında Hajime vardı.

Geniş omuzlarıyla dimdik duruyordu, beyaz üniforması ütülenmiş, temizlenmişti. Kepini kaşlarına kadar indirmişti ve altına sıkıştırdığı saçları güzelce taranmıştı. Yeni tıraş ettiği yüzündeki gamzeli çenesinin hatları belirgindi.

Ben her iki yanında yerini almış olan yeni yüzleri incelerken, Hajime beyazlar içinde kayboluyordu. Maiko'nun kocası çocuklarla birlikte bizi bekliyordu. Büyükanne Fumiko ile Ishuri'nin ailesi ve Hajime'nin sağ tarafında üniformalarıyla bekleyen gemiden arkadaşları Valentine ve Spain. Herkes gülümsüyordu. Maiko'nun oğlu Tatsu adımı bağırarak söyleyince kıkırdamalar çoğalmıştı.

Neredeyse varmıştık. Annemin gelinliğiyle âdeta bir kuğu gibi süzülüyor, aradaki mesafeyi kapatıyordum. İçim kıpır

kıpırdı, her yerimde havai fişekler patlıyordu sanki. Yaklaştıkça gergin bir ifadeyle başımı öne eğdim. *İşte geldik.*

Kalp atışlarımı yatıştırmak adına yavaşça derin bir nefes aldım. Hajime'nin bana dikkatle baktığının farkındaydım ama ancak tam önüne geldiğimde başımı kaldırıp gözlerine bakabildim. Başımla selam verip uzun kirpiklerimin ardından artık genç bir kız değil de bir kadın, yakında onun karısı olacak olan bir kadın olarak gözlerinin içine baktım.

Kalbim duracaktı sanki. Nefes alamıyordum. *Hajime beğenmiş miydi acaba?*

Hajime de başıyla selam verirken gözlerini benden ayırmadı. Bu bakışların ne demek istediğini biliyordum. Fenerin gözlerine vuran ışığı, mavi okyanusta süzülen yelkenliler gibi dans eden göz bebeklerinde beyaz beyaz parlıyordu. Ve ben o gözlerde kayboldum. Ben o adamda kayboldum. Tam da o anda...

Jōe dediğimiz uzun sivri başlığı olan bembeyaz bir kimono cübbe giymiş Şinto rahibi, boğazını temizleyip herkesin ayağa kalkmasını istedi. Tören başlıyordu.

Sırasıyla atalarımıza, misafirlerimize ve birbirimize başımızı eğerek selam verdik. Ardından içi sake* dolu üç farklı kâseyi üçer üçer birbirimize verdik. Her bir kâse, sabah çiyinden öpücük alan yosun gibi toprağımsı bir tatla dolu yepyeni bir bağlılığı temsil ediyordu. Her evlilikte olduğu gibi her şey kusursuz olmayacaktı.

Üçüncü kâsenin en son damlasını yudumlarken karışımı ağzımızın içinde yuvarladık. Bu dokuzuncuydu, sonra içtik. Dokuz mutluluk demekti. Hajime'nin yüzündeki şaşkınlığı

* Japonların pirinç ve tahıl tozundan yapılan ulusal içkisidir. (Ed. N.)

görebiliyordum. İçindeki sıvının acı olacağını ona söylemiş miydim?

Bu ayin bittiğinde herkes tanrıların dikkatini çekmek için iki kez alkışladı çünkü tanrıların, yeminlerimize şahitlik etmesi gerekiyordu.

Rahip, Hajime'ye dönerek sorularını sormaya başladı. Ölünceye kadar Hajime beni sevecek, bana saygı gösterecek, destek olup yardım edecek miydi? Hajime'den söz vermesini istedi. Beklediğim buydu. Acaba Hajime anlayacak mıydı? *Araya girsem mi?* Tam dudaklarımı aralamıştım ki Hajime konuştu.

"Evet, söz veriyorum."

Parmaklarımı sıkarken bana doğru eğilip fısıldayarak konuşmaya başladı. "Şimdi seni seveceğime dair söz veriyorum... Seni *daima* seveceğime dair söz veriyorum."

Duygularıma, kelimelerime hâkim olmaya çalışırken göğsüm sıkışıyordu. Sonra kendimi tutamayıp içimden geçenleri birden söyleyiverdim. "Seni sonsuza kadar seveceğim, Hajime."

Benim sıram henüz gelmediği için kalabalık kahkaha atıyordu.

Gülümsedim, yanaklarım kızarmıştı, ardından rahibe baktım. "Ben de söz veriyorum." Bana bu soruları sormasına gerek yoktu.

Kahkaha sesleri çoğaldı.

Shinto rahibi de töreni tamamlamak için özel bir düğün hatırası olan küçük birer keseyi elimize tutuşturdu. "Sözleriniz çıktığınız bu yeni, dönüşü olmayan yolda size rehber olsun."

Ancak rahip resmî olarak bizi karı koca ilan etmeden önce Hajime, beni kendine çekip dudaklarımdan öperek bunu kendi yöntemiyle göstermiş oldu. Dudaklarında az önce içtiği

sakenin acısı kalmış olmasına rağmen, hayatımda tattığım en tatlı aromaydı.

Hajime geri çekildiği zaman etrafımız iyi dilekler ve tebriklerle çevrelendi ama ben hiçbir şey duymuyordum. Bu mutluluk anında onun bakışlarına takılı kalmıştım. Birbirimize öyle bakıyorduk ki önyargılarla, çarpık bir düzen ve zenginlik anlayışıyla dolu şu dünyada bu, sadece bir karı kocanın anlayacağı türdendi. Biz birbirimize âşıktık.

Biz birbirimizi seviyorduk.



Törenden sonra ağaçların altında yemek yiyip hikâyeler dinledik. Maiko ve Eiji'nin nasıl tanıştığını, bebeğinin doğumundan sonra Ishuri'nin sürekli uyumak istemesini ve Büyükanne Fumiko'nun kapıda kuyruk olan taliplerini... Kahkahalara boğulurken yeni başlangıcımızı kutluyorduk.

Artık saat geç olmuştu, ateşböcekleri bile uykuya geçmek üzereydi. Işıkları tatlı bir ninni gibi usul usul yanıp sönüyordu. Cırcır böceklerinin inişli çıkışlı şarkılarını, ağaçların arasından esen rüzgârın sesini dinlerken kalan birkaç misafire iyi geceler diliyorduk.

Maiko kocası Eiji ile birlikte ayaklandı. Kocası, Tatsu'yu kucaklamış, küçük çocuğun başı babasının omzuna yaslanmıştı. Kızları Yoshiko da gerinip esniyordu. Herkes için uzun bir gece olmuştu.

"Maiko, bekle," dedim koşar adımlarla yanına giderek.

Ağaçta asılı fenerlerin ışıkları yuvarlak yanaklarına yansıyor, sert yüz hatlarını yumuşatıyordu. "Ne oldu, Naoko?"

"Ben sadece..." Gelinliğimin kollarını çekiştirerek gösterdiği nezaketin benim için ne anlama geldiğini ifade edecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Yüreğimin derinliklerinde yeni duygular kabarıyordu. Boğazım düğümlendi. "Ailem ya da annem burada yokken..." Gözlerim yaşlarla dolmuştu, neredeyse o yaşlar yanaklarımdan süzülecekti. "Beni onurlandırdığını söylemek istedim." Dudaklarımı birbirine bastırıp önünde saygıyla eğildim.

Genç kadın gülümseyerek aynı şekilde karşılık verdi. Hajime'ye göz atıp kocaman gülümsedi. "İyi olacaksın."

Gergin olduğum bu kadar çok anlaşılıyor mu? Gemiden arkadaşlarıyla konuşan Hajime'ye baktım, ardından Maiko'dan yana dönüp gülümsedim. Derin nefes alarak bir kahkaha attım. Evet, fark edildiğine emindim. Maiko omzumu sıvazlayıp ailesinin yanına gitmek için arkasını döndü.

Her ne kadar Hajime ile evliliğin gerektirdiği yakın münasebeti daha önce yaşamış olsak da onlar, yakalanma korkusuyla paylaştığımız çalıntı anlardı. Şimdi evliydik, birbirimizi keşfedeceğimiz uzun bir gece bizi bekliyordu. Karı koca olarak baş başa kalacaktık. Saklanmak yoktu. Zaman korkumuz yoktu. Aramızda gizli saklı hiçbir şey yoktu.

Tek bir sır vardı. Onun çocuğunu karnımda taşıyor olmam ihtimali... Bunu da yarın sabah açıklayacaktım.

Ağır ve emin adımlarla kocama doğru yürümeye başladım. Tek başına dururken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. *Bu nasıl bir bakış böyle?* Kalbim hızla atmaya başladı. Artık sadece ikimiz vardık. Herkes gitmişti. Evet, bu bakışı biliyordum. Başını hafifçe yana yatırmıştı. *Ciddiyetle bakan gözler.* Midem altüst oldu.

Kepini kolunun altına sıkıştırıp elini bana uzattı. "Karıcığım."

Karıcığım. Dudaklarından dökülen bu yeni adımı sevmiştim. Elimi avucuna bırakınca aramızda tuhaf bir elektrik oluştu. Tenine sadece parmak uçlarım değmişti ama tüm bedenim âdeta yanıyordu. El ele tutuşarak küçük evimize doğru yürümeye başladık. Kollarımızı uzatıp tümsek gibi bir yerin iki yanından geçtikten sonra yeniden yan yana yolumuza devam ettik. Göz ucuyla onun beni izlediğini görebiliyordum.

"Sessizsin," dedi Hajime, elimi sıkarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Ah..." Gözlerimi ona çevirdim sonra hemen başka yöne baktım, düşüncelerimden sıyrılmak için gözlerimi kırptım. Bu düşünceleri onunla paylaşmak istemiyordum. Omzumu silkerek utangaç bir ifadeyle gülümsedim.

Hajime elimi kaldırıp bir öpücük kondurdu. "O zaman ben dünyadaki en şanslı adam olduğumu düşünüyordum. Düşünüyordum ki... Seni hak edecek ne yapmış olabilirim?" Parmaklarımı bir kez daha öptükten sonra durdu. Yanıma yanaştı. "Düşünüyordum ki... Tanrım, bu kadın çok güzel." Bakışlarını dudaklarıma çevirdi, ardından başını öne eğdi...

Kendime hâkim olamayarak onu öptüm. Sıcacık dudaklarıyla dudaklarımı kavramıştı. Artık hiçbir şey düşünmüyor, sadece hissediyordum.

Hajime bir şey söylemeden kahkaha atarak beni kucağına aldı. "Ne yapıyorsun?"

Hajime, sanki hiç ağır değilmişim gibi rahat adımlarla evimizin verandasına doğru yürümeye başladı. Hafifçe yana eğilerek inatçı kapımızı açmaya çalıştı. "Bir gelin her zaman eşikten geçerken kucakta taşınır."

"Bu geleneği bilmiyorum," dedim, Hajime beni içeriye taşırken.

"Yuvana hoş geldin, karıcığım."

Dudağımı ısırıp gülümserken onun bu tuhaf geleneğini unutmuştum bile.

Mideme âdeta bir taş otururken kollarımı boynuna doladım. Hajime beni kolayca yere indirdi ama birbirimizden ayrılmamıştık. Birbirimize öyle yakındık ki dudaklarımız yeniden buluştu. Öpüşünde gittikçe artan bir açlık vardı. Kapıyı bulup kapatan kadar eli arkada bir süre havada dolandı. Ardından ellerini kuşağıma yerleştirdi. Parmakları oyalanıyordu.

Hajime geriye çekilerek annemin gelinliğini gösterdi. "Zarar veririm diye korkuyorum. Ben..."

Parmaklarımla onu susturdum. "Üç kadın beni giydirdi, Hajime. Bunu çıkarmak için biraz sabırlı olursan, bir kişi de üstesinden gelebilir."

Ayakkabılarımı, *tabi* çoraplarımı çıkarıp üstündeki üniformayı işaret ettim. Sonra ellerini tutarak onu şilteye doğru çekip oturmasını istedim. Şilteye otururken gömleğinin düğmesini açtı ve yakasını gevşetti, ardından dirseklerine dayanarak oturmaya devam etti.

Beni meraklı gözlerle izlemesi dikkatimden kaçmamıştı. Kalbim hızla atarken zar zor yutkundum.

Titrek ellerle gelinliğimin ipek katmanını açıp, gelinliğin ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. Gözümü Hajime'den ayırmadan dikkatle süslü bağcığı çözdüm.

Onun dediklerimi anlamayacağını bilerek usulca Japonca konuşmaya başladım. Bu günlük bir sohbet değildi. Dudaklarımdan dökülen kelimeler sadece onun ve bu gece içindi. "Artık benim kocamsın. Bu yüzden hiç utanmadan kendimi sana hazırlıyorum."

Dudaklarımı ıslattım ve sakinleşmek için derin bir nefes alarak kuşağımı açtım. Yere düşerken parmaklarıma

dokunarak geçip gitmişti. Her harekette tatlı bir estetik vardı ve her dokunuş, sanki ellerim onun teninde geziyormuş gibi hissettiriyordu.

Hajime'nin bütün dikkati bendeydi.

Arkama uzanarak gelinliğin diğer katlarını çözmek için *makura* yastığını çıkardım. Tek tek katları çıkarırken ellerim titriyordu. Yastığı ayaklarımın dibinde duran ipek kumaşın yanına eğilerek bıraktım.

"Tüm bunlara ihtiyacım yok." Sesim fısıltıyla çıkmıştı.

Sonra *obi* düğümünü çözmeye koyuldum. Ellerimin arasında hemen çözülüverdi. Onu kenara koydum, sonra altımdaki fazla katları tutan *himo*'yu çıkardım. Kalbim hızlı hızlı atarken nefesim kesiliyordu.

Hajime buğulu, mahmur gözlerle beni izliyordu. Siyah göz bebekleri büyümüş, gözlerinin mavisi çok az görünür olmuştu.

Ayakta dururken *shiromuku*'nun kendisi açık bir şekilde üstümde duruyordu. Artık çıkarılabilirdi.

"Bu gece..." diye konuşmaya devam ettim, elimi omzuma götürüp kimononun bir kolunu çıkardım. İç çamaşırlarım gözler önüne serilecekti. "Dudaklarım, tenim..." Ardından diğer kolumu çıkarıp kumaşı ellerimin arasına aldım. "Tüm benliğim..."

Hajime basit sözlerimi anlamış gibi başını yana yatırdı. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Yine dizlerimin üstüne çömelip elbiseyi ipek kumaşın üstüne bıraktım. Tevazu göstermek adına başımı öne eğip Hajime'nin dizlerinin dibine geçerek gözlerimi ona diktim.

Hajime artık geriye yaslanarak oturmuyordu. Şiltenin ucuna gelip bana doğru eğildi.

O yakışıklı yüzü, dudakları öyle yakınımdaydı ki... "Tenimi dokunuşunla kutsa," diye fısıldadım. "Ben seni mutlu etmek için varım."

Yapmak üzere olduğum şeyi düşündükçe bedenimi saran heyecan, coşkun bir kalabalık gibi güçlüydü. Kocalarını seven binlerce kadın içimde uyanmıştı. Her zerremde hissettiğim ezelden beri var olan bir bilgi, doğanın getirdiği içgüdüsel bir davetti. Bu davetin bana yol göstermesine izin verdim ve baştan çıkarmak için içgüdümü kullandım. Hajime'yi mutlu etmekten başka hiçbir şey istemiyordum. Ona sevgimi göstermek, onu tamamen hissetmek istiyordum.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. İç çamaşırlarımı da çıkarıp kendimi tamamen kocama sundum.

Aralanan dudaklarından derin bir soluk verince nefesimi tuttum.

Hajime çıplak bedenimi inceliyordu. Kalbim deli gibi atıyordu. Aramızda hiçbir çekince yoktu. Hayran bakışlarını kabul etmek için buradaydım. Nefesim kesiliyordu. Hajime bedenimi tamamen incelerken âdeta alev alev yanıyordum.

Hajime bir adım atana kadar hareket etmeye gücüm yoktu.

Kocam karısını kalbinin ve bedeninin derinliklerine çekmeye hazırdı.

On Altıncı Bölüm



Japonya, 1957

Hajime ile birlikte gece geç saate kadar uyumamıştık. Ay kendini şafağın kollarına bırakana dek sohbet etmiş, kahkaha atmış ve sevişmiştik. Bu sabah aynı ışığa dokunmaya çalışan visterya çiçeği gibi birbirimize dolanmış bir hâldeydik.

Serçeler şarkılarını söylerken endişe, beni bekleyen sıkıntıyı hatırlatmak istercesine kalbimin derinliklerinden kendini gösterivermişti. Bütün gece ona sevgimi gösterdikten sonra aşkımızın nasıl meyve verdiğini de onunla paylaşmak istiyordum artık.

Çıplak, yanık teninin o okyanus kokusunu içime çekerken, titreyen elimin altında kasının şişip indiğini hissedebiliyordum. Mutluydum. Tatmin olmuştum. Gergindim.

Hajime hâlâ uyuyorken onu izlemeye koyuldum. Bebeğimizin çenesinde de böyle hafif bir çukur olacak mıydı? Gözleri okyanusu hatırlatır mıydı? Saçı dalgalı olur muydu? Hajime'nin saçı, koyu mürekkep rengindeydi. Nasıl olursa olsun çocuğumuzu çok sevecektim ama durum böyleyken o küçücük omuzlarına öyle büyük bir yük binecekti ki...

Hajime uyuşuk bir hâlde burnundan derin bir nefes alıp hafifçe gülümsedi. "Günaydın." Sesi yeni uyandığı için çatallı çıkıyordu. Sevilecek başka bir özellik daha...

Yatakta doğrulurken saçım önüme düştü. Hajime saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp tarar gibi elini saçımda gezdirmeye başladı. Bu tekrarladığı hareket öyle yatıştırıcıydı ki bir kedi gibi boynumu uzatıp ona sokuldum.

Kocama gülümseyerek bakıyordum. *Kocam.* Duygularım karmakarışıktı. Hajime bugün gemisiyle Tayvan Boğazı'nı devriye gezmek için yola çıkacaktı. Haberi ona vermek için iki hafta beklemeli miydim? Nabzını yoklamak için suya bir taş atmaya karar verdim. "Ishuri'nin bebeği çok güzel değil mi?"

O baştan çıkarıcı mavi gözleri dikkatle bana bakıyordu. "Sen daha güzelsin."

Parmaklarını gülümsememde gezdirse de konuyu dağıtmaya niyetli değildim. "O bebek muhteşemdi. Neredeyse hiç ağlamadı, dikkatini çekti mi?"

"Ishuri yorgundu. Doğru düzgün uyumadığını söyledi." Hajime derin bir nefes alırken miskin bir hâlde esnedi. Bundan dolayı sözleri tam anlaşılmıyordu. "Ben de uykuyu çok severim." Uzanıp beni kendine çekti.

"Bebekleri sevmiyor musun?" Neredeyse ciyaklayarak konuşmuştum.

Hajime beni hazırda bekleyen dudaklarına doğru çekti. Yüzünde bir gülümsemeyle başını yana yatırarak, "Ben bebek *yapmayı* severim," dedi.

Bu cümlenin ardından gelen kocaman öpücükle içimde kelebekler uçmaya başladı. Bir an dikkatim dağıldı. Hajime parmak uçlarını sırtımda gezdirirken bedenim hem ürperiyor hem de alev alev yanıyordu. Öpücüğü öyle iştahlı öyle lezzetliydi ki... Ama buna devam edemezdim.

"Hajime," dedim geriye çekilip oturarak. Ağırlığımı diğer tarafıma verip yastığın yanındaki rulo yaptığım kâğıda uzandım. Buraya geldiğim zaman ejderha çizdiğim kâğıttı bu. Kâğıdı kenara çektim ve ucundan tutarak aramıza yerleştirdim.

Hajime bir kaşını kaldırarak, "Benim için mi?" diye sordu. Bir dirseğinin üzerinde doğrulup dağılmış saçını düzeltti ve gözlerini ovaladı. Geriye çekilerek bana uzandı. "Buraya gel."

Yanına kıvrılıp başımı çenesinin yanına yasladım. Hajime benim düğün hediyemi açarken boynunda asılı duran künyesindeki kabartılı yazılara dokunuyordum. İçimde bir korku vardı. *Ya bu habere sevinmezse?*

Hajime gümüş kenarlı kâğıda yakından bakıp zarifçe yazılmış kanji harflerini okumaya başladı. Gözlerimi yumup kalp atışlarını dinlerken bu çocuğu istesin diye dua ediyordum. Üç, beş, on saniye? *Daha ne kadar hiçbir tepki vermeden yazdıklarıma bakacaktı?* Sabırsız bir şekilde ayak parmaklarımı sıktım. Bir bebek doğurmak bu haberi vermekten daha kolay olabilirdi.

"Bu çok ilginç," dedi Hajime, başımı öperek.

Gözlerim kocaman açıldı. *Bu mu yani?* Yüzümü buruşturdum, aklım karışmıştı. Sözlerinde mutluluktan eser yoktu. Kulağa hoş gelse de duygusuzdu.

Hajime omzunu silkerek, "Peki ne yazıyor?" diye sordu.

"Ah..." Rahatlamış bir hâlde kendimi onun kollarının arasına bıraktım. "Bu yazım biçimini okumak Japonlar için bile zordur. Okunur olmaktan ziyade estetiktir." Sol taraftaki dikey sembolleri gösterdim. "Burada altı yazıyor. Gelecek, ay..." Ejderhanın kuyruğunu açıklasam mı diye düşünsem de boş verdim. "Son kısımda da kutsanmak yazıyor." Karnımda kelebekler uçuşuyordu. "Altı ay döngüsü içinde kutsanacağız."

Hamilelik Japonya'da ay döngüsüne göre hesaplanırdı, bu da normal hesaplamalara göre dört haftalık anlamına geliyordu. Bu yüzden Batı hesaplarında kadınlar dokuz, biz ise on ayda bebekleri dünyaya getiriyorduk. Hamilelik süresi yine kırk haftaydı. Eğer ben gebeysem dördüncü ay döngüsündeydim ve bebeğimi şubat ayında dünyaya getirecektim.

Hajime'nin yüzüne bakmadan vereceği tepkiyi bekliyordum.

"Peki, bu nedir?" Hajime sağ taraftaki büyük kanji sembolünü gösteriyordu.

"Burada şöyle diyor..." Kalbim âdeta kafese tıkılmış bir kuş gibi çılgınca atıyordu. Bu sembolde yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. "Kız."

"Kız mı?" Hajime parşömen kâğıdını kendine çekip yakından incelemeye başladı. "Altı ay döngüsünde kutsanıyoruz, bir *kız*?" Alnı kırışmıştı.

Bir şey demek için ağzımı açacaktım ama sessizlik uzayınca elini tutup karnıma yerleştirdim.

Hajime derin bir nefes aldı.

"Sen bir kız bebeğe *hamile* olduğunu mu söylüyorsun?" Bakışları ellerimizin birleştiği küçük şişkinliğin üstündeydi.

"Belki. Daha belli değil."

Gözleri gözlerimdeydi. "Ama sen öyle olduğunu düşünüyorsun?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

Hajime dikkatle bana bakıyordu. Verdiğim haber kulağa su kaçırmak gibiydi, beklenmedik ve şaşırtıcı... Ama Hajime mutlu değildi.

Göğsüm sıkışıyordu âdeta. Hemen doğruldum. "Mutlu değilsin."

"Hayır, sorun o değil." Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyordu. "Neden bana söylemedin?"

"Beni burada bulduğunda sana anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun? Annemin bana bebek kuştan bahsettiği hikâye? Ve seçimin ellerimde olduğu konusunda söyledikleri?"

Hajime başını olumlu anlamda salladı.

"Bu küçük kuş..." dedim karnımı işaret ederek. "Sen de benim seçimimsin. Seni zorlamak istemedim. Bir koca avına çıkmış değildim. Bu yüzden evlenene kadar bekledim ama..." Gözyaşlarımın arasından onu inceledim.

"Buraya gel." Hajime beni kendine çekip saçlarımı okşayarak, "Ben de seni seçtim," diye fısıldadı. "Ve çok mutluyum. Sadece çok şaşkınım. Şu an için bir bebek düşünmemiştim."

"Şanslısın," dedim. "Ben hiçbir şey düşünmemiştim."

Tokyo Körfezi balıkçılık endüstrisi açısından zengindi ve gemi inşaatı ile ünlüydü. Şimdiyse o endüstri, balıkları zehirleyip kıyıyı kirleterek sahili mahvediyordu. Tuzlu havayla dumanın karıştığı koku, midemi berbat etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Elimle yüzümü yellerken en iyi gülümsememi yüzüme yerleştirip iyi bir refakatçi olmaya çalışıyordum. Topluluk Günü'ne herkes davetliydi, bu yüzden Maiko'nun kızı Yoshiko ile arkadaşı Kimi'yi getirmeye karar vermiştik. Maiko'ya bu şekilde teşekkür ediyorduk, hem de kızı bana dönüş yolunda eşlik etmiş olacaktı.

Kalabalık gemide mürettebat, aileleri ve ilkokul öğrencileri de vardı. Kalabalık her yere dağılmıştı ve donanmanın fotoğrafçısı herkesin fotoğrafını çekiyordu. Hajime ileride duran birine el sallayıp kızların arasında diz çöktükten sonra yanlarına gelmem için bana işaret etti. Kızlar da onun yalvarışlarına katılmıştı ama bu ilgi hoşuma gitmediğinden küçük adımlarla ilerledim. Birleşik Devletler'e ait evlilik belgesini imzalaması için Hajime'nin komutanını ikna etme planı yüzünden fazlasıyla gergindim.

"Okul formalarını giymeyi unutmuşlar mı?" diye sordu fotoğrafçı, üniformalarını giyip okullarının flamalarını sallayan diğer çocukları göstererek.

Maiko'nun kızı ve arkadaşı fazlasıyla neşeliydi ama gittikleri bir okul yoktu. Anneler, çocuklar dışlanmasın diye köy içinde sırasıyla eğitim veriyorlardı. Bugün ben öğretmendim ve Hajime de bizim rehberimizdi. Aynı soruları yeniden duymayalım diye sadece bir fotoğrafımız olacaktı.

Kameranın flaşı patladıktan sonra bile Yoshiko ve Kimi, gerginliğimden bihaber hâlâ gülümsüyorlardı. Hajime âdeta destek olmak istercesine elini belime yerleştirdi, her şeyin farkındaydı. Yoshiko'nun eline uzanınca, o da Kimi'nin elini tuttu, böylece güvertede gezimize başlayabilecektik.

"Neden bir gemiye kız adı verilir ki?" diye sordu Kimi.

Ağır adımlarla tırabzanların yanından yürürken kızların bitmek bilmeyen sorularını tercüme ediyordum.

"Bir gemi," diye başladı Hajime, hepimize bakarak, "güzel bir kadın gibidir. İncecik beline ve zarif çıkıntısına hayran kalınır." Muzip bir tavırla beni inceliyordu.

İster istemez gülümsedim. Kızlar söylediği her yabancı söze kulak kesilirken onu dikkatle dinliyorlardı.

Yoshiko elbisemi çekiştirerek, "Ne dedi?" diye sordu. "Niye gemiye kız ismi veriyorlarmış?"

Ah... Bu kısmı nasıl tercüme edeceğimden emin olamayarak gülümsedim. "Gemiler çok güzel olduğu içinmiş."

Kızlar durup Hajime'ye şüpheyle baktılar. İnce parmaklarını cılız kalçalarına dayamışlardı.

Hajime bir kahkaha attı. "Ayrıca gemiye gözünüz gibi bakarsanız, ama gerçekten gözünüz gibi bakarsanız..." Öne eğilip kolumu okşayarak gülümsedi. "...o zaman sizi imkânsız diye düşündüğünüz yolculuklara çıkarır." Gözleri ellerimin birleştiği karnıma kilitlendi, ardından yeniden kızlara baktı. "Bu arada kızlar, baba olabilirim. Bir bebek gelecek, *akachan*..."

Kızlar iri iri açtığı gözleriyle önce bana sonra ona baktılar. Bu sefer kahkaha atma sırası bendeydi. Başımı olumlu anlamda sallarken bu haber karşısında mutluluğumu gizleyemiyordum ama en çok da Hajime'nin tepkisi beni mutlu ediyordu. Eğer gemi bir kadınsa, o zaman erkek de denizdi. Derinliği, engin suları ve karşı konulmaz gücüyle saygıyı hak ediyordu. Dışından bakınca tek ama derinliklerinde milyonlarca şeye ev sahipliği yapıyordu. Derinliklerinde yatan şeyler fikri hoşuma gitmişti. Bu mutluluktu. Hajime, *baba* kelimesini yeni bir palto dener gibi söylemişti ve bununla gurur duyuyordu.

Yoshiko ile Kimi, Hajime'nin yanımızdan geçen bir subaya verdiği selamı taklit etti. Bu onların oyunu olmuştu. Hajime onları yakalıyormuş gibi yapınca kızlar da masum numarası yapıp kahkaha attılar. Kızlar onu anlamasalar da ilgisini çekebiliyorlardı, ta ki başka biri araya girene kadar...

"Hemen geliyorum," dedi Hajime, kalabalığa karışarak.

Hajime, kepinin altından dikkatle bakan, gri saçlı, iri yarı bir adamın yanına gitti. Gıdısı ve çenesi neredeyse birleşmiş,

ince dudakları iki yana yayılmıştı. Bu hâliyle koca bir su kurbağasına benziyordu. Bir dakika sonra Hajime bizi gösterdi.

Komutan bu mu? Adam kısık gözlerle beni incelerken içimin ürpermesine neden olmuştu. Başımı eğip saygıyla selam verirken bizim yarı Shinto geleneğiyle gerçekleştirilen evliliğimize saygı duyarak belgeyi imzalamasını umut ediyordum. Ancak adam ya beni fark etmemiş ya da selamımı umursamamıştı.

Yüz ifadelerini inceleyerek neler konuştuklarını tahmin etmeye çalışıyordum. Hajime burada kalacağımızdan bahsediyor muydu? Amerika'ya gitmek istemediğimi söylüyor muydu? Kızlar kahkaha atınca onlardan yana döndüm. Bir grup çocuk, denizcilerin onlara verdikleri simitlerle uyuşuk martıları besliyordu.

"Biz de yapabilir miyiz?" diye sordu Yoshiko ile Kimi bir ağızdan.

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra dikkatimi yine Hajime'ye verdim.

Hararetli bir şekilde konuşmasına devam ediyordu. Komutanı ise başka yere bakıyor, sanki hemen oradan uzaklaşacakmış gibi bir ayağını öne atmış duruyordu. Peki, Hajime karnımda bebeğini taşıdığımı itiraf etmiş miydi? Gerçekten hamileysem bir önemi olur muydu? Neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki?

Kızlar ciyaklayınca dikkatimi yeniden onlara yönelttim. Cesur martılar uzatılan parmaklardan lokmaları almak için hızla aşağıya uçuyorlardı. Kanatlarını çırparak ötüp ciyaklıyor, kahkahalara neden oluyorlardı. Başımı çevirdiğimde Hajime bana doğru yürüyordu ve komutan da uzaklaşmıştı.

"Ne dedi?" diye sordum, Hajime yanımdaki tırabzanlara yaslanırken. "Belgeyi imzalayacak mı?" Umutla kaşlarımı yukarı kaldırmıştım.

"Hayır ama onu ikna etmeye çalışacağım." Hajime kepini çıkarıp saçını eliyle düzelttikten sonra yeniden başına yerleştirdi. "Sence ne zaman doğum yaparsın?" Alnı kırışmıştı. Sanki bebek haberi ortaya çıkınca endişeleri de gün yüzüne çıkarmış gibiydi.

Omzumu silkerek, "Bizim Kuş'umuz şubat ayında doğacak," dedim. "Ama önce bir doktora görünmem lazım."

"Karargâhın yanında bir donanma hastanesi var. Döndüğümde seni oraya götürürüm." Hajime kepini yeniden düzelterek yürümeye başladı.

"Kızlar." Peşimizden gelmeleri için onlara el salladıktan sonra Hajime'nin yanında yürümeye başladım.

Hajime benden ziyade kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Ya haftalarca göreve çıkmak zorunda kalırsam? Ya bir şey olursa? Ya..." Birden başını kaldırıp bana baktı. "Kolayca geri dönebileceğimden emin olmak zorundayım."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Neden geri dönmen problem olsun ki?"

"Ateşböceği, birkaç aydır donanmanın dışındayım. Ekim ayında hizmetim bitecek ve terhis için Amerika'ya gitmek zorundayım, hatırladın mı? Eğer komutan evlilik belgesini imzalamazsa, eş durumundan dolayı vize alamam."

"Evet ama iş sebebiyle alabilirsin."

"Doğru fakat bu da zaman alır ve bana destek olacak bir fabrika bulmam gerekir. Önceden çok zamanımız vardı ama şimdi?" Endişeli bakışlarını karnıma dikmişti.

Birden durdum. "Ama artık *evliyiz*. Komutanın belgeyi imzalamak zorunda."

Kızlar önden koşturuyor, peşlerinden gelelim diye bize el sallıyorlardı.

"Denemeye devam edeceğim," dedi Hajime hızlıca elimi sıkarak, ardından yürümeye devam etti. "Eğer imzalamazsa bir şey uyduracağım, tamam mı?"

Canım sıkılmıştı. Geri dönmesi ile alakalı sorunları konuşmuştuk, gecikmeyi biliyordum ama bir bebeğin bu kadar önemli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Gemiyi gezmeye başladığımız noktaya geri döndük. Ben tercümeye devam ederken kızlar da sorularını sormaya devam ediyordu ama artık eğlenceli değildi.

Hem ayrılma vakti de gelmişti.

Kızlar veda etmek amacıyla başlarıyla selam verdiler, sonra iskeleye inip merdivenin hemen oradaki rıhtımda beni beklemeye başladılar. Hajime ile geminin küpeştesinde duruyorduk. Duygusal tepkiler yasak olduğundan sadece omuzlarımız birbirine değiyordu. Metal tırabzanı sıkıca tutmuş duruyordum. Hajime ise kollarını tırabzana yaslamış, ellerini ovuşturuyordu.

Martılar onlara yem verecek miyiz diye merakla alçaktan uçuyordu. Dalgalar hafif hafif gemiye çarpıyordu. Öğrenciler kahkaha atıp etrafımızda koştururken biz sessizce duruyorduk. Bir ağın üç kenarını gören balık gibiydik. Açık denize odaklanmış olsak bile tuzağa düşmüştük ve ağın gittikçe daraldığını hissedebiliyorduk.

"İki hafta çok uzun bir süre," dedim sonunda.

"Biliyorum," dedi Hajime, benden yana dönerek. "Valizine para bıraktım ama başka bir ihtiyacın olursa Maiko ve Eiji

sana yardım edecektir. Onlardan sana göz kulak olmalarını rica ettim. Eve geldiğim zaman doktor randevularını ayarlayacağız, tamam mı?" Sesi endişeyle doluydu.

O evde yokken zamanımı nasıl geçireceğimden bahsederek onu rahatlatmaya çalıştım. Komşularımla daha iyi kaynaşacaktım, evimizi bir yuvaya dönüştürecek ve onu yeniden kollarımın arasına alana kadar günleri sayacaktım.

Bir kukla tiyatrosundaki ahşap bebekler gibiydik. Herkes bizi izlesin diye gözler önündeydik ama sahne arkasında siyahlara sarılıp gölgelerde tutuluyorduk. Aslında söylemek istediğim çok şey vardı. *Seni seviyorum, seni özleyeceğim, korkuyorum*... Ama ona bir hediye verecektim, o hikâyesiyle benim yerime konuşacaktı.

Boynuma uzanıp ipek fularımı çözdüm. "Babam iş gezisine gittiğinde uzak diyarlardan bize hediyeler getirirdi." Parmaklarımı kırmızı-beyaz kumaşın üzerinde gezdirdim. "Bana bu el boyaması ipek fulları getirdiğinde bir hata yaptığını anlamıştım. Küçük bir kıza göre fazla büyük işiydi, fazla dikkat çekiciydi. Anneme almış olmalıydı. 'Hayır,' dedi. 'Bu senin. Dönüşeceğin onurlu kadın için.' Bu beklentiyi karşılama umuduyla bu fulları hep taktım." Fulları ona uzattım. "Karın olarak seni sevdiğim için bunu yapabileceğime inanıyorum."

Hajime doğrulup başını iki yana salladı. "Hayır, yapamam. Bu çok önemli bir hediye. Babandan hatıra."

Fulları avucuna koyup parmaklarını hassas kumaşın üstüne kapattım. Ellerimi elinden çekmemiştim. "Bu önemli hediyeyi seninle paylaşarak bu fulların sağ salim bana döneceğine inanıyorum." Yaşlı gözlerle gözlerine baktım. "Ve senin de..."

Hajime dikkatle gözlerime bakarken gözlerinin parıldadığını görebiliyordum. Birbirimizi ilk defa gördüğümüz

Yokosuka'nın ünlü caddesi Blue Street'te elmas gibi parlayan gözlerle aynı gözlerdi. Tıpkı o anı yeniden yaşarcasına etrafımızda bizden başka kimse yokmuş gibi hissediyordum. Ne koşturan yolcular, ne ötüşen martılar ne çalkalanan deniz...

Hajime kuralları ya da protokolü hiçe sayarak beni kendine çekti ve başımdan usulca öptü. Ardından şakağıma bir öpücük kondurdu. Sonra şu sözleri fısıldadı kulağıma. "Seni seviyorum, her zaman da seveceğim, Ateşböceği."

Hem ona hem de o sözlere sıkı sıkıya sarıldım, onun da Küçük Kuş'un çekimine karşı koyamayıp yuvasına sarılmasını umuyordum.

On Yedinci Bölüm



Amerika, Günümüz

Aracı babamın evinin önüne park edip alışveriş çantalarımı aldım ve evin kapısını açtım. "Ben geldim."

Sözlerim boş evde yankılandı. Kapıda öylece kalakaldım, kelimelerin alışkanlıkla ağzımdan dökülüvermesi beni şaşırtmıştı.

Bezgin bir hâlde derin bir nefes verip içeri girdim. Bir zamanlar babamın yüksek sesle beyzbol maçı izlediği bu yer, şimdi sessiz sedasızdı ve her yerde kutular vardı. Babamın eşyalarının çoğu paketlenmiş ve ayrılmıştı. Ordu hizmeti hariç babamın hayatı hakkında, onun anlattığı hikâyeler dışında araştıracak pek bir şeyim yoktu. O yüzden kırtasiye malzemelerine küçük bir servet harcamıştım. Raptiyeler, yapışkanlı kâğıt, renkli kalem ve üç tane harita almıştım. Bir tanesi dünya, iki tanesi de Japonya haritasıydı. İlki yolları, tren yollarını ve şehirleri gösterirken diğeri de okullarda kullanılan büyük boy haritalardandı.

Bir mutfak sandalyesinin üzerine çıkarak önce büyük Japonya haritasını babamın boş salon duvarına astım. Hemen yanına detaylı cadde rehberini iliştirdim, onun üstüne de

dünya haritasını astım. Babamın mektuplarını, donanmadaki arkadaşlarıyla olan fotoğraflarını ve onların hemen altına da beyaz kimonolu kadının fotoğrafını raptiyeyle sabitledim. Ardından ortaya çıkan tabloya bakmak için sandalyeden inip duvarı inceledim. Bir gazeteci olarak bu duvarı araştırma için kullanacaktım. Yerleri işaretleyip araştırmalarımı –bu davada babamın geçmişiydi– raptiyeyle sabitlemek, büyük resmi görmeme ve muhtemel bağlantılara yoğunlaşmama yardımcı olacaktı.

Öncelikle bildiğim bir şeyle işe koyuldum.

Babam 1954'den 1957 senesine kadar orduda bulunmuştu. Amerikan donanma gemisi *Taussig*'deydi ve Büyük Ayrım'dan geçmişti. Haritada Pasifik Okyanusu'nda yer alan uluslararası tarih değişim çizgisine işaret koydum, sonra Yokosuka'daki yarımadaya karargâh kuran Amerikan Donanması'nı buldum.

Peki, babamın hikâyelerinden ne biliyordum? Karargâhın işaretli olduğu yere göz attım. Babam genelde kız arkadaşıyla buluştuğu giriş kapısında bulunan otuz ton ağırlığındaki dev çapadan bahsederdi. Çalışma masası olarak kullanmak üzere mutfaktaki yemek masasını salonun ortasına çektim, ardından dizüstü bilgisayarımdan donanmanın internet sitesini araştırmaya başladım.

Küçük bir kızken durumu anlamaya çalışmıştım. "O çapa o kadar büyük ve ağırsa karaya nasıl çıkarılmış?"

"Depremle," demişti babam. "Şiddetli bir deprem yüzünden dev bir deniz canavarı bin yıllık uykusundan uyanmış. Canavar uyanırken esneyerek limandaki bütün gemileri yutmuş."

Geriye sadece o koca çapanın kaldığını söylemişti. Belki de babam bir yazar olmalıydı. Dizüstü bilgisayarımda donanmanın fotoğraf galerisine tıklarken bu düşünceyle gülümsedim.

Bir uçak gemisinin fotoğrafı yeni yüklenmişti, donanma döviz ofisi, bir konut levhası ve... O an donakaldım... Koca bir çapa. İşte oradaydı. Bir gökdelen kadar uzun olmasa da giriş kapısından çok daha büyüktü.

Ama artık ön kapıda durmuyordu. Sitede yazılana göre 1972 yılında üssün Womble Gate girişine taşınmıştı. Haritaya bir raptiye daha ekledim. Babamın onu oraya nasıl taşıdıklarıyla ilgili de muhteşem bir hikâyesi mutlaka olmalıydı.

Gözlerim beyaz kimonolu kadının fotoğrafına kaydı. Bunun gerçekten gelinlik yerine giyilen bir kimono olduğunu ya da babamın "asırlık ağacın altında bir düğün" hikâyesiyle bağlantılı olmadığını öğrenmek zorundaydım. Bakışlarımı yeniden dizüstü bilgisayarıma çevirip "Japonya'da geleneksel düğün kimonoları" diye tarama yaptım, saniyeler içinde birkaç benzer şey bulmuştum.

Kat kat dökülen aynı beyaz kumaş ve yarım ay şeklindeki başlık ekranımı doldurdu. Babamın fotoğrafındakine benzemeksizin bu görseller kristal kadar berraktı ve dış ceketlerine işlenmiş detaylı işlemeleri gözler önüne seriyordu. Bu kıyafete *shiromuku* denildiği ve genelde Tokyo yakınlarındaki tapınaklarda görülen Shinto usulü geleneksel törenlerde giyildiği yazılıydı.

Babamın gördüğü de bu tarz bir şey miydi? Tokyo yazılı fotoğraflar vardı.

Arama motoruna heyecanla "Tokyo'daki tapınaklar" diye yazınca karşıma binlerce tapınak çıktı. Bazısının muhteşem bahçeleri vardı, diğerleri savaş anıtı ve müzeye dönüştürülmüştü, çoğunda da asırlık bir ağaç bulunuyordu.

Her ne kadar araştırmalarımda tapınak sayısı bire düşmese de Tokyo da bir raptiye kazanmıştı.

Başka ne vardı?

Babamın adımını attığı anda o kadının bakışlarıyla karşılaşıp âşık olduğu "mavi cadde" peki? Parmaklarım bu üç kelimeyi yazarken klavyede âdeta dans ediyordu, "Yokosuka'nın mavi caddesi" diye yazınca babamın anlattığı hikâye dile geldi.

Gülümsedim çünkü oradaydı, tam da babamın tarif ettiği gibiydi. Işık nehri gibi ışıldayan mavi-beyaz taşlar serpiştirilmiş asfalt bir caddeydi. Babam kesinlikle bu taşlara dokunmak için yere çömelmişti, caddenin fotoğraflardan bile insanı büyüleyen bir etkisi vardı.

Babam "Mavi Cadde" hikâyesinde caddenin ara sokaktan başlayıp *Oz Büyücüsü*'ndeki yol gibi şehre doğru kıvrıldığından bahsetmişti. Fakat benim karşıma çıkan cadde düz ve dardı, limanla bir bağlantısı yoktu. Belki biraz abartılı anlatılmıştı ama o cadde *vardı*. Tıpkı Büyük Ayrım, dev çapa ve gelinin var olduğu gibi...

O caddeyi de haritada işaretledikten sonra geri çekilip dehşetle önümdeki manzaraya baktım çünkü Dorothy gibi bambaşka bir dünyaya sürüklenmiştim. Bilindik bir dünyaya... Babamın ait olduğu dünyaya... Mektubu okuduğumdan bu yana ilk kez bazı şeyler mantıklı geliyordu. Babamın hikâyelerinden tanıdığım adam geri dönmüştü ve haritaya bakınca onu her yerde görebiliyordum.

Keşke o mektubu unutabilseydim de her şey bir varsayımdan ibaret kalsaydı. Babamla konuşmayı öyle çok istiyordum ki... Babamın mektubu vicdanını rahatlatmak için yazılan bir aklama mıydı, yoksa talihsizlikler yüzünden ömrü boyunca yüreğinde taşıdığı pişmanlık mı?

İkincisine inanmayı, babamla ilgili bildiğim her şeyin gerçek olmasını istiyordum fakat sakladığı sır beni derinden

sarsmış, bildiğim her şeyi değiştirmişti. Benim kanıta ihtiyacım vardı ama hiçbir şey bulamıyordum. Babamın hikâyeleri gerçeği yansıtsa bile onlar da bana cevap veremiyordu.

Ya hiçbir zaman sorularımın cevaplarını öğrenemezsem?

Gözlerim haritanın aşağısına iliştirilmiş mektuba kaydı. Evi bulabilmek için birkaç kez adresi kontrol etmiştim ama tek bulabildiğim evin bir numarasının olmadığıydı. Mektuptaki adresi, şehir haritasında kontrol etmek daha güvenli bir yol olabilirdi.

Üssün karşı kıyısında yer alan Zushi'yi bulup haritada işaretledim. Trenle on dakikalık mesafedeydi. Ama 1950'li yıllarda? Dakikalar sonra cevabı buldum. Zushi İstasyonu 1889'da açılmıştı ve seyahat süresi uzun olsa da yol vardı. Oraya da bir işaret koydum, ardından kalın, kırmızı keçeli kalemle ikisi arasında bir yol çizdim.

Deniz kıyısındaki kasaba o kadar küçüktü ki şaşıp kalmıştım. Babamın anlattığı "İmparatorluğun Tüccar Kralı ile Çay" hikâyesine göre orası zamanın unutulduğu geleneksel bir evdi. Bu kadar küçük bir alanda kaç tane geleneksel ev olabilirdi ki? Klavyede "Japonya, Zushi'de geleneksel evler" diye yazıp çıkan sonuçları incelerken babamın sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Evi küçük bir tepedeydi, kıvrımlı sac çatısından o evi tanıdığını söylerdi...

Babama neden kıvrımlı olduğunu sorduğumda bana kötü ruhları uzaklaştırmak için diye yanıt vermişti çünkü şeytanlar düz yolda ilerlerdi. O hikâyeyi dinledikten günler sonra bunun mecaz olduğunu anlamıştım. Hafif bir kahkaha attım çünkü şimdi yetişkin bir kadın olarak oturmuş, evin mecaz anlamını araştırıyordum.

Ancak işe yaramıştı. Kıvrımlı çatıları ile Zushi'deki binaların fotoğrafı karşımdaydı. Öte yandan hiçbirinin evle alakası yoktu ve eski de değildi. İkisi *ryokan*, yani otel sitesine aitti, üçüncüsü de restorandı. Hepsinin çatısı kıvrımlı olduğu için beş yerin de çıktısını alıp haritanın altına iğneledim ama bunun daha kolay bir yolu olmak zorundaydı. Arayıp sorularımı sorabileceğim, Japonya'dan bu alanı bilen birine ihtiyacım vardı ama kim?

Tokyo Times'daki *Yoshio Itō*.

Hemen doğruldum. Japonya'daki nükleer reaktörlerin güvenliği ve Demokratik Parti liderinin rüşvet aldığı şüphesiyle istifa ettiği haberleri sayesinde birlikte çalışmıştık. Yoshio, Zushi'de yaşamasa da dili konuşuyordu ve bir Japon vatandaşı, ayrıca yerel bir gazeteci olarak benim elde edemediğim bilgileri elde edebilirdi. Babamın posta kutusunu kapattıktan sonra zarfı taradım ve "gizli" diye not düşerek evin bulunmasında bana yardımcı olması için ricada bulunarak Yoshio'ya e-posta gönderdim. Ona sadece bu kadar açıklama yapmıştım. Sosyal medya üzerinden sohbet, kaynak paylaşımı ya da e-posta üzerinden birlikte iş düzenleme haricinde Yoshio ile birbirimize yabancıydık ve bu seferki tamamen kişisel bir durumdu.

O sırada gök gürüldedi.

Zaman su gibi akıp geçmişti, neredeyse akşam çökmek üzereydi. Camdan dışarıya bir göz attım. Yağmur damlaları iri taneler hâlinde evin giriş yoluna düşüyordu. Araba! Arabayı üstü açık bir şekilde dışarıda bırakmıştım. Babamın anahtarlarını kapıp kapıya fırladım.

Aracı garaja çekerken gökyüzü âdeta yarılıyordu. İri damlalar öfkeli yumruklar gibi betonu ve olukları dövüyordu.

Geçmişin getirdiği bir anıyı hatırlayarak arabadan inip ellerimi cebime soktum ve sağanağı izlemeye koyuldum.

Bir yaz günü babamla birlikte bahçedeyken bir fırtına kopmuştu. Babam garajda katlanır sandalyesini açıp yağmurun dinmesini beklerken, artık araba yolunu pastel boya nehrine çevirmiş olan tebeşir çizimlerimle ilgili hikâyeler anlatıyordu.

Gökyüzü bir şimşekle aydınlandı. Babamın katlanır sandalyelerinden birini açıp garajın önüne oturdum. Babam muhteşem bir şovu kaçırıyordu ve ben de onu çok özlüyordum.

Bir süre sonra ayağa kalkıp garajın kapısını kapatmak için düğmeye bastım ve içeri geçip anahtarları tezgâhın üstüne bıraktım. Geçen haftalarda binlerce kez aynı şeyi yapmış olmama rağmen o şey daha yeni dikkatimi çekmişti. Gözlerim anahtarlara kilitlenmişti. Anahtarlıkta dört tane anahtar vardı. Biri klasik ev anahtarı, diğeri arabanın ve üçüncüsü de garajın...

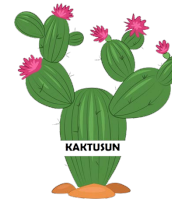
Kiralık depo.

Babam, annem hayatını kaybettikten bir ya da iki yıl sonra bu lojmandaki evine taşınmıştı.

Mobilyaların, bahçe aletlerinin ve artık kullanmayacağı günlük eşyaların çoğunu atmıştık ama evin çatısında ne varsa hepsini bir kiralık depoya taşımıştık.

Yıllar önce olduğu için de aklımdan çıkıp gitmişti.

Dakikalar içinde çantamı alıp kapıyı açtım ve yola koyuldum.



On Sekizinci Bölüm



Japonya, 1957

Güneş gökyüzüne yükselmiş, dalga gibi görünen beyaz pofuduk bulutların üstünde gururla duruyordu. Bu küçük köyde muhteşem bir akşamüstü yaşanıyordu ama ben yaklaşan fırtınayı hissedebiliyordum. Ellerimi ovuşturarak gökyüzüne baktım. Uzun bir haftaydı ve yüzleşmem gereken Hajime'siz bir hafta daha vardı.

Bugün ne tarafa gitsem büyükannemin kehanetleriyle karşılaşıyordum. Eski bir batıl inanç ve saçmalık olsa da dün gece evin içine sızmış bir örümceği yakalayamamış, bu yüzden onun taşıdığı uğursuzluğu da dışarıya atamamıştım. Bu sabah parmak arası sandaletim, yani *zōri*'nin de bağcığı kopmuştu, bu da başka bir uğursuzluk demekti.

Bu uğursuzluk belirtilerini görmezden gelip eski verandamın etrafında toplanan çocuklara odaklanmaya çalıştım. Her geçen gün daha fazla çocuk İngilizce derslerine geliyordu. Maiko'nun çocukları Tatsu ve Yoshiko da bu gruba dâhildi.

Okulda İngilizce dersi veriliyordu ama bu köydeki çocukların hiçbiri okula gidemiyordu, tıpkı Kiko'nun beni uyardığı gibi. Bu manzara karşısında içim eziliyordu ama bu durum

sayesinde işleri değiştirmeye karar vermiştim. Hajime bana sınıfta öğrendiğimiz ezbere dayalı derslerden ziyade günlük konuşma İngilizcesini öğretiyordu, ben de buradaki çocuklara her ikisini birden gösteriyordum.

Hajime ile ilk karşılaşmamızda ikimiz de İngilizce konuşmuş fakat iletişim kuramamıştık. Batı takvimine göre cumartesi günüydü ve Kiko ile birlikte Yokosuka'ya gitmiştik. Onu gördüğümde Hajime caddedeki taşları toplamaya çalışıyormuş gibi yere çömelmişti. *Aptal Amerikalının teki!* diye geçirmiştim içimden. Bu durum bizi fazlasıyla eğlendirmiş olmalıydı ki Kiko ile onun yanına gittik. Hajime başını kaldırıp bana bakınca caddeye adını veren taşlar gibi masmavi olan o gözlerine bakakalmıştım.

"*Arigatōgo*," demişti Hajime.

Teşekkürler mi? Kiko kolumu dürtüp kahkaha atmıştı.

"Önemli değil?" diye yanıt vermiştim Japonca.

"Ah..." Yanık tenli, çıkık elmacık kemiklerini daha da belirginleştiren derin çizgilerle dolu hafif bir gülümsemeyle bana bakmıştı. "*Watashi wa hanasenai*... İngilizce?"

İngilizce konuşamıyor mu? *Ne?* Yine Kiko ile bakışmıştık. "Japonca da konuşamıyorsun."

Bu sefer Hajime kahkahalarla gülmüştü ama nedenini bilmediği ortadaydı. "Ah, Tanrım, canlı bir oyuncak bebek olduğuna bahse girerim."

"Hayır," demiştim İngilizce, saçımı göstererek. "Ben bir kızım, adım da Naoko."

Maiko'nun oğlu Tatsu, eteğimi çekiştirerek beni anılarımdan uzaklaştırdı.

Bir saati aşkın bir süredir burada duruyorduk. "Gerçekten... Really... Re-lee," dedim, ağzımda kelimeyi nasıl

şekillendirdiğimi göstererek. Japoncada *L* harfi yoktu. Bu yüzden kafa karıştırıyordu. "Re-la-la-lee."

"Ri-lee," dedi Tatsu sevinçle.

Küçük çocuğun başını okşadım. "Evet, aferin."

Çok daha küçük olmasına rağmen bana Kenji'yi hatırlatıyordu. Aynı parıldayan gözlere ve uzun kirpiklere sahipti. Saçı bir noktada dik duruyordu ve bu küçük çocuk sürekli kıpır kıpırdı. Yaptığım bu kıyaslama içimi sızlattı, evimi özlemiştim. Küçük erkek kardeşimin de beni özlediğini biliyordum.

Hajime'ye, büyükanneme ya da onun tilki ajanlarına yakalanmadan annemi buraya nasıl getirdiğini sormuştum.

Hajime yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıt vermişti. "Kendi tilki ajanımı buldum. Beyzbol kartlarını seven ve ablasını özleyen biri."

Bense şimdi her ikisini birden özlüyordum.

Belki de evimi gizlice ziyaret edebilirdim? Kenji'nin okuldan dönüşünü bekleyebilirdim? Bunu daha önce yapmıştım. Şimdi yola çıkarsam... Ayağa kalktım.

"*Arigatō, gozaimasu, Sensei.*" *Teşekkürler, öğretmenim...* Çocuklar da tek tek başlarıyla selam verdiler.

Ben de aynı şekilde onlara selam verirken benimle vakit geçirdikleri için ne kadar minnet dolu olduklarını görmek beni şaşırtmıştı. Öte yandan ben de bunun kıymetini biliyordum. Zaman size hükmetmekten zevk alan inatçı bir yaratıktı. Mutlu olduğunuzda kanatlarını açıp uçar giderdi. Beklediğinizdeyse o koca ayaklarıyla sizi bir bataklığa sürüklerdi. Ama bu çocuklar o bataklıktan kurtulup karaya çıkmam için bana yardım ediyorlardı.

"Sen iyi bir öğretmensin, Naoko!" diye seslendi Maiko, kurumuş çamaşırları ipten toplarken.

Tatsu da annesine, "Ri-lee-Ri-lee-Ri-lee!" diye bağırdı.

Başımla onu selamladım. *Ben öğretmen miyim?* Bu düşünce daha sonra ekilecek bir tohumdu. Şimdi evimin o bilindik kokusunu içime çekmek için yanıp tutuşuyordum, uzaktan da olsa...



Oturduğum yerden trenin sarsıntısını hissederken camdan akıp giden yemyeşil manzarayı izliyordum. İstasyona giderken işaret ile başparmağımın arasındaki lavanta dalıyla oynayıp duruyordum. Kokusu yapraklarında olduğu için rahatlamak adına yapraklarını ezip kokusunu içime çektim.

Ne gündü ama. Derin bir iç çektim, ellerim kucağıma düşünce sandaletlerim aklıma geldi. Evden çıkmadan önce bağcığını onarmak zorunda kalmıştım. *Başka bir uğursuzluk daha.* Evden dışarı çıkmadan önce kıyafetlerinizi onarmamanız gerekirdi. Tüm bu iyi-kötü şans söylemleri aptalcaydı.

Ayağa kalkıp trenden inmek için en uygun zamanı bekledim, neredeyse ailemi ve evimi görmekten vazgeçecek gibiydim.

Yolun her iki yanını kaplayan bildiğim o ağaçlar yüksek dallarını sallayarak beni karşıladı. Dalların arasından göz kırpan güneş ise hâlâ ılıktı. Hâlâ mutluydu. Tam o sırada bir karganın ötüşü kulağıma doldu. Başımı yukarı kaldırdığımda onunla göz göze geldik. Hemen gözlerimi başka tarafa çevirdim. *Başka bir işaret daha.*

Bu işaretler bugün beni takip ediyordu.

Zor olsa da zihnimdeki güzel düşüncelere tutunmaya çalışarak yürürken gözlerimi yerden ayırmıyordum. Düğünümüzü,

ardından yaşanan o geceyi ve aşkı düşünmeye çalıştım. Karnımda taşıdığımı umduğum bebeğim aklıma geldi. Hajime'nin gemisi ve yedi gün sonra onu evimize getireceği düşüncesi içimi rahatlattı.

Bir arabanın ağırlığı yüzünden çakıl taşları önümdeki yolda sekti. Bir araba mı? Japonya ekonomisi gelişmeye başlamış olsa bile zengin kesimde dahi araçlara pek rastlanmazdı. Babam yeni yeni bir araba satın alma fikrine sıcak bakıyordu. Arabanın geçmesi için kenara çekilip durdum.

Bu bir cenaze arabasıydı.

Kenarları altın-kırmızı renginde olan şık cenaze arabalarından değildi, daha çok cenazeyi cenaze evine götüren daha sadece araçlardandı. Başparmaklarımı önlem amaçlı elimin içinde gizlemiştim. Japoncada başparmak ebeveyn parmağı olarak bilinirdi ve onu saklamak, ebeveyni korumak demekti. Bu da bir batıl inanç olsa da buna itirazım yoktu. Tüm gün tüylerimi ürperten korku bedenimi sarıp sarmalamıştı.

Trenden inip takip ettiğim yoldan gelen aracın geçip gitmesini izledim. Sonra korkuyla geri çekildim. Araba nereden geliyordu? Tepede sadece üç ev vardı.

Biri benim evimdi.

Midem altüst oldu.

Belki bunların hiçbir anlamı yoktu. Belki de sevgili komşumuz dul anneye bir şey olmuştu. Ama ya...

Kan âdeta beynime sıçradı, nabzım öyle hızlı atıyordu ki kulaklarım uğulduyordu. Hızla yürümeye başladım. Bir adım, sonra bir adım daha... Artık koşarak gidiyordum. Elimde onardığım sandaletim yeniden kopmuştu. Sandaleti çıkarıp öyle koşmaya başladım.

Bir ayağım çıplak tepeye çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Kalbim kaburgalarımı âdeta dövüyordu. İşte evim, öylece huzurlu bir şekilde duruyordu. Her detayı incelemeye başladım. Arazi... Bakımlıydı. Kapı... Serin esinti içeri girsin diye aralık bırakılmıştı. Sessizlik... Büyükannemin bahçede çayını yudumladığından emindim.

Evet, belki de her şey yolundadır. Ayağımın kenarında, yerde lastik izi vardı. Yere doğru eğilip parmaklarımla gevşek toprağı inceledim. Belki de lastik izi oraya doğru gitmiyordu. Ancak izi takip ettiğimde eve yöneldiğini fark ettim.

Tepeden eve kadar gittiğim yolu neredeyse hiç hatırlamıyordum. Sadece zihnimde anlık görüntüler, hayatımı hatırlatan sahneler vardı. Zaman içinde yolculuk yapmış gibiydim. Gözümü kapatıp açtığımda evimin verandasında duruyordum. Beyaz bir fener asılmıştı; bu, evde ölüm olduğunu gösterirdi. Artık kapıdaydım. İçeriden ağlama sesleri geliyordu. Hıçkırıklar ardı ardına yankılanıyordu. *Kim?*

Bu sesleri duymamak, onları yok etmek için kulaklarımı tıkamak istedim. İçeride iki gölge belirdi. Büyükannem ve annem evde olmalıydı. *Taro? Babam? Ah hayır, Kenji. Lütfen o olmasın...* Titreyen ellerimle aralık kapıyı biraz daha ittim.

Babam arkasına döndü.

Yüzünde mahzun bir ifade hâkimdi, gözleri kan çanağına dönmüştü. Ağlamaktan şişmişlerdi. O gözler üzerime kilitlendiğinde dudakları şaşkınlıkla seğirdi, sonra o dudaklarını sımsıkı kapadı. Büyükannemin ağlama sesi geliyordu. Yüzünü ellerine gömüp ıstırapla ağlamaya başladı.

Hemen eğilip diğer ayakkabımı da çıkardım, ardından ikisinin arasından geçip koşmaya başladım. Zihnim anılarla

dolup taşıyordu. Mutfak boştu. Yatak odası boştu. Diğer yatak odası da boştu. Bahçe?

Çıplak ayaklarımla yeri dövüyordum âdeta. Büyükannem bana seslendi ama çoktan ağır hareketlerle arka bahçeye çıkmıştım. Taşlar çıplak ayaklarıma batıyordu. Sağa sola bakınmaya başladım.

"*Anne?*" Adı dudaklarımdan dökülürken boğazımda düğümleniyordu. Çocukken kullandığım lakabıyla seslenmeye başladım. "*Haha!*" Tiz bir sesle bağırdım. Kulakları sağır eden bir sesti bu. Üzgündü. *Annem nerede?* Annem tek başına mı yas tutuyordu? Taro kaza mı geçirmişti? *Kenji'ye bir şey olmasın.*

Etrafta koştururken, gözlerim yaşlı bir şekilde sağa sola bakındım. Hajime'yi ailemle tanıştırdığım çay bahçesi de boştu. Annemle konuştuğum doğu tarafındaki bahçe de. Batıdaki tapınak... *Ah!* Ellerimle açık ağzımı kapadım. Ölümün kötü ruhlarını uzak tutmak için çoktan beyaz kâğıtla kapatılmıştı.

Taro. Tepeden Kenji ile birlikte geldiklerini görebiliyordum. Onları görünce şaşırıp kalmıştım. Birliktelerdi. Büyükannem ile babam içerideydi.

Kan beynime sıçradı. Neredeyse bayılacaktım. Rahat nefes alamıyordum. "*Haha!*" Annemin adı ciğerlerimi delip geçiyordu.

Eve ne zaman girdiğimi hatırlamıyordum ama işte, içerideydim. Boş mutfaktaydım. Büyükannem çayına dokunmamıştı, bulaşıklar tezgâhtaydı. Yatak odası boştu. Annem ile babamın yatak odası silhat ile sandal ağacı kokuyordu. Yağmur sonrası bahçenin kokusu gibi nemliydi. Küçük masa çiçeklerle doluydu. *Bunu daha önce gördüm mü?* Babam dışarıya çıkmış, çocukların yanına gidiyordu. Her şey ağır çekimdeydi sanki.

Elleriyle yüzünü kapayan büyükannem, salonun ortasında duruyordu. Omuzları ağladıkça sarsılıyordu. Saçı dağınıktı. Ensesindeki topuzu yana kaymıştı ve saç telleri her yerden çıkmıştı.

Ona doğru yürüyünce büyükannem ellerini dudaklarına getirdi. Gözlerinde keder hâkimdi. Dudaklarım titriyor, yanıtını duymaktan korktuğum soruyu şekillendirmeye çalışıyordu. Ben daha sormadan büyükannem başını olumlu anlamda salladı.

Bu doğru değil. Başımı iki yana salladım. *Hayır. Hayır. Hayır.*

"Kalbi..."

"Hayır!" Sözlerini duymamak için ellerimi yukarı kaldırdım.

Büyükannemden uzaklaşarak bağırmaya başladım. "Hayır! Annem ölmedi!" *Annem ölmüş olamaz.* Ellerimi saçlarıma götürüp çekiştirdim. Öyle sert çektim ki kökünden koptuğunu hissediyordum. Acıyı yönlendirmek için başka bir şeyi hissetmeye ihtiyacım vardı. *Bu olamaz, doğru değil.*

Büyükannem konuşsa da onu duymaktan çok uzaktım. Bedenim burada ama ruhum çok başka bir yerdeydi sanki. Başımı kollarımın arasına gömüp olduğum yerde sallanmaya başladım. Kalbim kan ağlıyordu. *Benim annem nasıl ölür?* Derin bir iç çektim. Şiddetle hıçkırmaya başladım. Bu acıya daha fazla dayanamayarak kendimi yere bıraktım.

Boğazım ciğerlerim patlamasın diye çığlık atmamı engellemek isterken dilim de damağımı itiyordu. Büyükannem yanıma yanaştı. Kendimi tutamayıp bacaklarına sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, gözyaşlarım sel olmuş akıyordu. Büyükannem saçımı okşasa da yatışacak gibi değildim.

Benim annem ölmüştü.

On Dokuzuncu Bölüm



Japonya, 1957

Zaman ayrımcılık yapmazdı. Mutlu muyuz, üzgün müyüz onun umurunda değildi. Ne yavaş akardı ne de geçmek için acele ederdi. Tek bir doğruda ilerlemeye devam eden gökyüzündeki aya bağlıydı. Yüreğiniz acıyla kavrulurken bile akıp gitmeye devam ederdi.

Bugün annemin cenazesi olacaktı.

Hem bir yetişkindim hem de küçücük bir çocuktum bugün. Hatırlıyorum, annem şöyle demişti: "Ölüm sadece bir geçiştir. Hem hayatları onurlandırmak hem de diğer hayata geçişleri kolaylaştırmak için buradayız." Dün akşam Kenji odama girdiğinde ona bu cümleleri söylemiştim. Yüzündeki acı dolu ifade benim düşüncelerimi yansıtıyordu. *Annem gitsin istemiyorum. Ben annemi burada istiyorum.*

Beyaz kasımpatılar âdeta bir örtü gibi tapınak alanını sarıp sunağı çevreliyor ve kokularıyla havayı dolduruyordu. O koku öd ağacının kokusuna karışıyor, her dakika daha da keskinleşiyordu. Normalde reçine aroması rahatlatıcıydı ama kapalı kapılar ardında bu boğucu koku tenime, kıyafetime ve anılarıma siniyordu.

Büyükannem siyah renkteki resmî yas kimonosuyla yanımda oturuyordu. Saçı ensesinde düzgün bir şekilde topuzla toplanmıştı ama gözleri çukura kaçmıştı. Çin'in ünlü Andong ejderha tablolarındaki gibi gözlerinde canlılık yoktu. Büyükannem sallanarak duasını okurken onu dinlemeye koyuldum. Dudakları sessizce kıpırdanıp duruyordu.

Babam ile Taro durumu kabullenmiş bir hâlde dimdik oturuyorlardı. Annemin cenaze törenine gelmeme izin vermişlerdi çünkü evde kalacağımı düşünüyorlardı. Babam ile Taro işleriyle uğraşıyorlardı, büyükannem de iyice yaşlanmıştı. Ailem evliliğimi yok saydığı için Kenji artık benim gözetimim altındaydı. Kolumun altında kıvrılan Kenji, hiçbir yere bakmıyordu. Giydiği siyah takımla dokuz yaşındaki bir çocuktan ziyade delikanlı gibi duruyordu. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Annemin yerini dolduramazdım.

Ayak sesleri koridorda yankılanmaya başladı. Taziyeye gelenler bir bir içeri girip bize başlarıyla selam veriyor, ardından sunağın yanına gidiyorlardı. Sonsuza kadar böyle devam edecekmiş gibiydi. Kiko'nun ailesi de saygılarını sunmak için selam verseler de bana bakmayı reddetmişlerdi. Kiko da beni görmezden geldi.

Dişlerimi sıkarken suçluluk tüm bedenimi kaplıyordu. Uyku ölümün kardeşiydi ve benim de ona ihtiyacım vardı. Keşke başka yerde olsaydım. Gözyaşlarım beni rahatlatmayacaksa ağlamamak en iyisiydi.

Başımı yukarı kaldırdığımda Tanaka Ailesi'nin sunaktan döndüğünü gördüm.

Satoshi.

Saçını geriye taradığı için keskin yüz hatları ile sıcacık bakışları ortaya çıkmıştı. Üstüne giydiği takım ona çok

yakışmıştı. Modern bir iş adamı gibi görünüyordu. Arkamıza geçip otururken ayaklarına bakıyordum.

Ailesi bir Amerikalıyı tercih ettiğimi ve bundan dolayı gerçekleşen ayrılığı biliyor olmalıydı. Utançtan çok daha fazlasını hissederek başparmağımın tırnağını kemirmeye başladım, öyle çok dişlemiştim ki neredeyse kanayacaktı. Satoshi'nin yargılayıcı bakışları yüzünden yüzüm alev alev yanıyordu. Suçluluk bilincine sahip bir zihin kendini suçlardı. Hajime'nin yokluğu da bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Acaba onun nerede olduğunu merak ediyorlar mıydı?

Budist rahip sutradan bir bölüm okumaya başladığında Kenji yüzünü ovalıyordu. Her şey aynı anda başlamıştı sanki. Büyükannemin tespihinden çıkan ses, dua edenlerin mırıldanışları ve rahibin en yüksek makama ulaşanlar ve orada bulunanlarla ilgili açıklamaları... Hepsi aynı anda bir görünüp bir kayboluyordu.

İçimdeki boşlukla öylece oturuyordum.

Çünkü son hazırlıklarda evde değildim, babamla büyükanneme tabuta neler koyduklarını sormaya cesaretim yoktu. Acaba Sanzu Nehri'ni geçebilmesi için altı bozukluk koymuşlar mıydı?

Sanzu Nehri, bu dünyaya gözünü kapatanların diğer dünyaya gitmek için geçmeleri gereken bir nehirdi. Hayatındaki erdemler sadece üç tane olan geçişi belirliyordu.

Köprü, nehrin sığ kısmı ve yılanlarla dolu azgın sular.

Benim canım annem, iyiliklerle dolu hayatı ve güzel kalbi sayesinde köprüden rahatlıkla geçerdi.

Kenji'nin gözyaşları omzumu ıslatmıştı. Tören bitiminde annemin adı söylenirken, erkek kardeşimi kendime çekip onu rahatlatmak için kulağına bir şeyler fısıldadım. Tören süresi

ödediğiniz miktara göre değişiyordu, babam da annemi onurlandırmak için küçük bir servet ödemişti. Annemin ruhunu rahatsız etmemek için isminin kısa hâlini söylememiz gerekiyordu.

Bense annemi hemen buraya çağırmak istiyordum.

Misafirler usulca dışarıya çıkarken Kenji ile ayaklandık. Tapınak âdeta siyah bir denize dönüşmüştü. Siyah takımlar, siyah kimonolar ve kararan kalpler... Bay Tanaka, babam ve Taro ile konuşuyordu. Giderken büyükannemi selamlayıp elini okşadı. Satoshi hariç kimse bana selam vermemişti.

Başım önde, takım elbisesinin ceketine odaklanmıştım.

Satoshi, kolumdan çıkmayan Kenji'ye doğru eğilerek, "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen bana geliyorsun, tamam mı?" dedi. "Gelecek hafta top oynayacağız. Sakın unutma."

Kenji sadece başını olur anlamında sallayıp çenesini dikleştirdi, yeni arkadaşını cesur bir yüz ifadesiyle karşılamak istediği ortadaydı.

"Zamandan bir saniye bile tonlarca altınla satın alınamaz, Naoko. Ne geçmişe gidebilir ne de geleceğe ulaşabilirsin, sadece şu ana katlanmak zorundasın..." dedi Satoshi, derin bir iç çekerek. "Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülmeye başladı. *Nasıl bu kadar çok gözyaşı dökebiliyordum ki?* Ağlamamak için gözyaşlarımı sildim.

Satoshi İngilizce konuşarak, "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum," dedi.

Başımı hemen kaldırdım, şaşırmıştım.

Hiçbir şey dememe gerek kalmadan Satoshi anlamıştı.

Başını olumlu anlamda salladı. "Uygun olduğunda, Naoko."



Evime gelip annemin bu dünyaya gözlerini kapadığını öğreneli iki gün olmuştu. Cenazesinin, akşam yemeğinin ve etiyle kemiğiyle tamamen bizden uzaklaşmasının üzerinden bir gün, gömülmesinin üzerinden ise saatler geçmişti.

Kenji ikinci kez koşarak gittiğinde yine ağlıyordu, küçük ayakları peşimizi bırakmayan gerçekten kaçar gibiydi. Bu unutabileceğim bir sahne değildi. Tüm benliğimi sarmıştı. Taro ile babam boş gözlerini ağaçlı yola dikmiş, onun dönmesini bekliyordu. Büyükannem rahatlamak için çay içip oturduğu masadan beni izlerken mutfakta oyalanıyordum. Büyükannem konuşmak istiyordu. Ya da daha çok beni dinlemek niyetindeydi.

Ben ise musluk akarken suyun sesini dinliyordum. Bulaşıklar yeterince temizdi fakat büyükannemi düşünerek onları yeniden duruladım. Suda samimiyet vardı. Etrafındaki her şeyin şeklini alsa da zamanla onları değiştiriyordu. Parmaklarımı akan suya tutup dışarıya baktım.

Yüzünün rengi bembeyaz olan büyükannem kaşlarını kaldırdı. Giydiği ipek siyah kimono ten rengini iyice ortaya çıkarmış, hastalıklı gibi görünmesine neden olmuştu. "Bir balık tutan insanlar var, bir de o suyu rahatsız edenler..." dedi büyükannem, sonra boğazını temizlemek için öksürdü.

Büyükannem beni oltasıyla rahatsız ediyordu. "Biraz daha çay alır mısın, büyükanne?"

"Hayır. Bu çay iyi." Fincanını ince dudaklarına götürürken beni inceliyordu. Küçük ve odaklanmış göz bebekleriyle etrafı inceleyen bir tilkiye benziyordu.

Söyleyecek çok şeyi olduğunun farkındaydım. Ona saygı duyuyor ve onu seviyordum fakat bunu kaldıracak kadar sabırlı değildim. Bezgin bir tavırla iç çekerek başımı yana yatırıp konuşmasını bekledim.

"Satoshi hâlâ seninle ilgileniyor, Naoko." Sesi ağladığı için çatallıydı. "Evet, seni rahatlatmaya çalıştığını gördük, tıpkı bir kocanın karısına davrandığı gibi davrandı."

Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Büyükannem susmayacaktı.

Fincanını masaya geriye koyup bir parmağını kenarında tıngırdatmaya başladı. "İhtiyacın olduğunda senin şu *gaijin* neredeydi?"

Midem altüst olmuştu. "Satoshi benim arkadaşım. Beni seven ve olanları duyduğunda üzüntüden kahrolacak olan kocam da gelecek durumda değil. Hepsi bu."

"Peki *bebeği* biliyor mu... Hımm?" Sanki endişeliymiş gibi gözlerini kıssa da sesinden acımasızlık akıyordu.

O zaman hepsi farkında mıydı? Elbette. Annem babamın şüphelendiğini söylemişti. Büyükannemin de nasıl bildiğini kısmen tahmin edebiliyordum. Tilkileri yine beni zekâlarıyla alt etmişti. "Evet, evlendikten sonra bu ihtimali öğrendi." Bir elimde kâse, diğerinde bezle ona doğru bir adım attım. "Onu görmeliydin, öyle mutlu oldu ki!" Hızla bulaşıklardan yana dönüp suyu kapattım ve bulaşıkları kurulamaya koyuldum. Öyle sert ovalıyordum ki tabaklarda kendimi görebiliyordum.

"Yani seni bu hâlde *o yerde* tek başına bırakmayı normal görüyor? Peh..." Büyükannem düşünceyi uzaklaştırmak istercesine elini savuşturdu.

"O yer benim yeni evim. Aşk, saraylarda olduğu kadar saz çatılı evlerde de yaşanıyor, büyükanne."

"Hımm, o aşk senin anneni zehirledi. Onu bizden koparıp aldı."

"Hayır!" Bir öfke dalgası beni ele geçiriyor, tüm bedenimi sarıyordu. Kâseyi büyükanneme doğrulttum, artık içimde hiçbir şey tutmayacaktım. "Hiçbir şey sandığın gibi değil, büyükanne."

"Peki, sen ne biliyorsun, çocuğum?" dedi büyükannem, yüzünü buruşturarak. Benimle dalga geçiyordu.

"Anneciğimin Hajime ile evlenmem için benim arkamda durduğunu biliyorum mesela. Düğünümün olacağı gün yanıma geldi. Hatta bana giymem için *shiromuku*'sunu getirdi!" Bir adım yanaştım. "Sen bunu biliyor musun?"

Büyükannem başını kaldırıp sert bir ifadeyle bana baktı. Öfkeli bir hâlde derin bir nefes alırken burnu şişip iniyordu. "Aptal kız. Hepimiz biliyoruz." Sözlerini kırbaç indirir gibi söyleyivermişti. "İşte bunu öğrendiği zaman babanın öfkesi, annenin zayıf kalbinin durmasına neden oldu."

"Ne?" Göğsüm daralıyor, içim eziliyordu.

"Evet, senin yüzünden." Büyükannem düşüncelerimi biliyormuş gibi sözlerini dile getirmişti.

"Senin bencilliğin yüzünden, Naoko," dedi babam. Kapıda belirerek ikimizi de olduğumuz yerden sıçratmıştı.

Öfkeli gözlerle onun gözlerine baktım.

"Şimdi beni dinleyeceksin," diye gürledi babam, kısık, çatallı bir sesle. Tehlike adım adım yaklaşıyordu. Babam bana doğru bir adım attı. "Akılsız bir aşçıdan farkın yok. Hayat bahçesinden ne hoşuna gidiyorsa onu toplayıp alelacele doğruyor, sonra da çorba diye diğerlerinin önüne koyuyorsun. Herkesi o zehirli çorbanı içmesi için zorluyorsun. Yılanın kesik başı da annenin kâsesindeydi, Naoko. Annen onu yutamadı, ona fazla geldi."

Babam bebek ile Hajime'den bahsediyordu. Benim düğünümü kastediyordu. Bahsettiği bendim. Bütün fikir ayrılıklarının sebebi bendim, bu da annemin ölümüne neden olmuştu. İçimdeki duygular bir tufana dönüşüp beni ele geçirdi âdeta. Ayağımın altındaki yer sallanıyordu sanki. Bir sonraki dalga yaklaşıyordu. Yere çömelip kendimi korumak istiyordum.

"Naoko?" Kenji'nin sesi uzaklardan geliyordu. "Naoko!" Babamı geçip koşarak yanıma geldi. İçimdeki duyguların esiri olmuştum.

Gözlerim babamın gözlerine kilitliydi. Kenji yüzünü göğsüme bastırınca kollarımı ona doladım ama ağlamadım. Kenji'yi rahatlatmak için kederimi yuttum.

O an karnımda bir gerginlik hissettim. Ani bir sancıyla iki büklüm olarak karnımı tuttum. "Ah!" *Ah, hayır...* Bir keskin sancı daha. Kısa süre sonra bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

"*Büyükanneee?!*"



Büyükannem beni yatırıp bir ebe benimle ilgilenene kadar hiçbir şekilde kıpırdamamamı söyledi. Babama, ona bir iyilik borcu olan bir kadını getirmeye gittiğini söylediğini duymuştum. Birçok kişinin büyükanneme borcu vardı.

Saatler geçmişti. Ağlamamak için derin derin, kontrollü nefesler alıp veriyordum ama onca şeyden sonra bu imkânsızmış gibi görünüyordu. Gözyaşlarım durmasa da kanamam durmuştu. Büyükannem evden ayrılmadan önce bunu söylemeye çalışmıştım ama hamileysem ve düşük yaparsam kanama

yüzünden bana bir şey olmasından endişeleniyordu. Benim için endişeleniyordu, çocuğum için değil. Babamın suçlayıcı sözlerinden sonra birinin benim için endişelenmesi bir lütuftu. Herhangi birinin...

Kenji'ye göre güçlü biriydim. Babam ve Taro'ya göre ise pişman olduğumu ve saygı duyduğumu gösteriyordum. Büyükannem ise korunduğumu düşünüyordu. Ben ise berbat bir insan olduğuma inanıyordum. Kendimi suçluyor, bağışlanmayı reddediyordum. Sanzu Nehri'ni geçme sırası bana geldiğinde annem kadar şanslı olamayacaktım. Annemin ölümü artık ellerimi kana bulamış, ağırlığı kıyafetlerimi sırılsıklam etmişti. Şimdiden kin yüklü yılanlarla dolu dalgalarla savaşıyordum.

Istırap kendini göstermişti.

Hayatın döngüsü böyleydi. O kadar acının arasında bile huzur bulamıyor olsak, yasını tuttuğumuz kişilerin yanında ölürdük. Bu yüzden ıstırap kendini bir gösterir bir kaybolurdu. Bizi ele geçirdiğinde neredeyse öldürene kadar boğardı. Tam sınıra dayandığımızda ise bir süreliğine geri çekilir, yakamızdan düşerdi.

Eski odamda, baştan ayağa uyuşmuş bir hâlde bir sonraki dalganın beni ele geçirmesini beklerken geldiğim nokta burasıydı. *Lütfen, bebeğim iyi olsun.* Önce annemi kaybetmiştim, şimdi de bebeğimi mi kaybedecektim? Bu çok ağır olurdu.

Kapının dışında boğuk konuşmalarla ayak sesleri duydum, ardından kapı aralandı, içerisi ışıkla dolmuştu. Islak yanaklarımı silip başımı büyükannemle misafirinden yana çevirdim.

"Bu Eyako. Seninle o ilgilenecek." Büyükannem odadan çıkmadan önce ebeye bir şeyler fısıldadı.

Eyako kapıyı kapattı. Elinde tuttuğu fener yüzünde gölgeler oluşturuyordu. Büyükannem kadar yaşlı olmasa da yaşını

başını almıştı. Alnında derin çizgiler oluşmuştu. Gülümsediğinde çizgiler kaybolmuyor, orada duruyordu. Feneri yanına koydu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Peki, ne kadar zaman oldu?"

Boğazımı temizledim. "Üç döngüyü geçtim..."

Yaşlı kadın özenle üzerimdeki ince örtüyü çekip gömleğimi sıyırdı. Ellerinin soğukluğu geçsin diye ovaladıktan sonra bir elini hafif şişmiş karnıma yerleştirdi. Dokunuşu nazik ama ısrarcıydı, önce üst tarafı, sonra alt tarafı, ardından yeniden üst tarafı kontrol etti. Eteğimi kaldırıp içine baktı.

Gözlerimi tavana dikip gözlerimi yumdum.

"Belirtilere bakılırsa dört ay döngüsüne göre gebesin," dedi, sonra yine üstümü örttü.

Bir yanıt almak için yüzünü incelerken ellerimle battaniyeye sıkı sıkı sarılmıştım. Göz göze gelince kadın kolumu okşadı.

"Belirtiler her şeyin yolunda olduğunu da gösteriyor. Sadece çok az bir kanaman, biraz da sancın olmuş. Ağrın var mı?"

"Hayır." Bedenim tamamen rahatlamıştı, derin uzun bir soluk verdim. *Bu bebek savaşıyor.*

"Ama bazı testlerin yapılması için seni başka bir ebenin daha görmesini tavsiye ederim. Sabah ilk iş seni doğumevine götüreceğiz. Orada dinlenirsin, tamam mı?"

Yaşlarla dolan gözlerimi kocaman açtım.

Kadın beni rahatlatmak istercesine kolumu okşadı. "Haydi uyu. Sakin ol." Yaşlı kadın ışığı da yanında götürerek odadan ayrıldı. Daha fazla kısık sesli konuşmalar, ayak sesleri ve sonrası sessizlik...

Zihnimde türlü senaryolar, hayatıma yönelik bütün ihtimaller dönüp duruyordu. Artık benim olmayan bir hayattı bu.

Hayatım artık bu bebeğe, kalbimi verdiğim adama ve oğlum-muş gibi göz kulak olmam gereken kardeşim Kenji'ye aitti. *Oğlum gibi...*

"Ben senin yerini doldurmayı nasıl ümit edebilirim, Haha?" diye fısıldadım döktüğüm gözyaşları arasından. Yeni beklentiler ve eski görenekler beni kapana kıstırmıştı. Babam hiçbir zaman Hajime'yi bu evde istemeyecekti, ben de Kenji'yi tek yuvası bildiği bu evden koparamazdım. Peki, karnımda taşıdığım bebeğe ne olacaktı?

Tanrım, lütfen kızım iyi olsun.

Yirminci Bölüm



Amerika, Günümüz

Orta Amerika'da hava sıcaklıklarındaki ani değişiklikler bir anda fırtınaya dönüşebiliyordu. Bunu bilmek için fırtınanın içinden geçmeme gerek yoktu ama babamın kiralık deposunu hatırlamıştım ve beş derecelik bir kasırga bana engel olamazdı.

Cadillac marka arabamın silecekleri şiddetli sağanakla giriştiği savaşı kaybetmek üzereydi. Sanki işler yeterince kötü değilmiş gibi lastikler de sudan görülmeyen yolda savruluyor, şimşekler peş peşe gökyüzünü aydınlatıyordu. Aracı kenara çekip durmam gerekse de yoluma devam etmeye kararlıydım.

Kiralık depo firmasına vardığımda fırtına hafiflemiş, yağmur çiselemeye başlamıştı. Camdan dışarıya uzanıp giriş kodunu girdim, ardından H sırası 101 numarayı bulmaya çalıştım. Fakat işaretler zar zor görülüyordu. Doğru alanı bulana kadar sıra sıra dolaştım, sonra aracımı park ettim.

Deponun anahtarını diğerlerinden ayırdım ve yağmur suyundan oluşan nehri geçerek depoya vardım. Anahtarı kilide sokup çevirmemle depo açıldı. Aşağı uzanıp kepenk şeklinde olan kapıyı yukarı kaldırınca, dibinde biriken yağmur suları

başıma damladı. Işıkları yakıp içeri girdim ve ıslak saçımı gözümün önünden çekerek etrafa bakmaya başladım.

Nereden başlayacaktım?

Babamın eşyaların nasıl yerleştirileceğiyle ilgili belli bir sistemi vardı. Çatıdaki kutuları buraya yerleştireli çok olmamıştı ama kutuları örten keten bezinin üstü ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Bir tanesini kaldırınca bir an ortamdaki cansız hava, unutulmuş yıllara tutunur gibi oldu.

Kutular arasındaki koridorda ilerlerken ayakkabılarım tozlu zeminde iz bırakıyordu. En azından depoya kimse girmemişti.

İlk kutuda büyük büyükannemin el yapımı nevresimleri vardı. Nesilden nesle aktarılan, ince ince işlenmiş, fazlasıyla kullanılmış şeylerdi. Bir zamanlar yatağımın ayak ucunda duran bir tanesini elime aldım. Pembe beyaz kareleri olan, basit bir kırkyama işiydi ama her karede farklı renkler ve desenler mevcuttu. Bu battaniye çocukken beni canavarlardan korumuş, genç bir kızken kalp kırıklıklarımı sarıp sarmalamıştı. Şimdi de soğuktan koruyacaktı. Onu omzuma alıp başka bir kutuya geçtim.

Annemin gümüş kenarlı porselenleri... Bir zamanlar annemin, şimdiyse her ne kadar kullanmasam da benim olan sekiz parçalık bir takımdı bu. Öyle ya da böyle kullanmayacağımı düşünerek kutuyu kapadım.

Birkaç plastik kutuda Noel süslemeleri bulunuyordu. Kutunun mandalını açıp gri, pembe ve beyaz renklerdeki ağaç süslerinden bir tanesini elime aldım. Annem, Fransız usulü süslemeleri çok severdi, bu yüzden parlak yeşiller ve kırmızılar yerine daha yumuşak tondaki renkleri tercih ederdi. Klasik türden daha sevimli olduğunu kabul etmeliydim. Annem

hayatını kaybetmeden önce her Noel'de aile geleneği olarak ağacımızı süslerlerdi fakat babam, annem göçüp gittiğinden beri ağaç süslemeyi bırakmıştı. Bu kutuyu deponun kapısına götürdüm, yanıma alıp ilerleyen zamanlarda kullanmaya karar vermiştim.

Sonrasında yine daha fazla Noel süslemeleri, mağaza dergileri, farklı yemek takımları ve eski bir bavul setiyle boğuşup durdum. Her valizin altın metal mandalını açıp baktım ama hepsi de boştu.

Valizlerin arkasında her iki tarafı koli bandıyla sarılı olan bir kutu dikkatimi çekti. Kutu oldukça ağırdı, yine de onu ışığın olduğu tarafa doğru çekiştirdim. Bantları çıkarmak için köşelerinden tutup çektim.

Kutuyu açtığımda karşıma önce bir gazete kâğıdı çıktı ama bu içindekileri korumak için düzgünce yerleştirilmemiş ya da kıvrılıp koyulmamıştı, aksine katlı bir şekilde yerleştirilmişti.

Ana başlıkta "Kırmızı Ayakkabılı Kız" yazıyordu, hemen altta da saçı örgülü küçük bir kızın bronz heykelinin fotoğrafı vardı. Elinde tek bir çiçekle sanki birini bekliyor gibi okyanusa bakıyordu. Merak edip habere göz attım.

> Pasifik Okyanusu'nda karşı karşıya duran kardeş şehirler San Diego ile Yokohama, Yokohama'nın dostluk hediyesi sayesinde artık farklı şekilde de birbirine bağlı. Kırmızı Ayakkabılı Kız heykeli San Diego'daki Amerikan üssünün yakınındaki Shelter Adası'nın kıyısında duruyor. Heykel, tatlı bir Amerikalı çift tarafından evlat edilen bir Japon kızı tasvir ediyor. Minik kızın yürek yakan hikâyesi, Japonya'da önce şiire döküldü, sonra da çok iyi bilinen bir şarkı oldu.

Haberin geri kalanında heykelin çoğunlukla iki ülke arasında barış sembolü olduğundan bahsediliyordu. Öte yandan elime telefonu alıp "Kırmızı Ayakkabılı Kız" diye araştırma yaptığımda karşıma çıkan hikâye çok farklıydı. Gerçek hikâye buydu.

Herkes tarafından bilinen şiir ve şarkı "Kırmızı Ayakkabılar", kızın hayatından esinlenilerek yazılmıştı ama alışılmışın dışındaydı. Sözlerinde Yokohama limanında bir annenin, kırmızı ayakkabılar içindeki küçük kızının mavi gözlü yabancılarla birlikte gemiye binip gidişini gizlice izlediğinden bahsediyordu. Şarkıdaysa annenin nerede bir kırmızı ayakkabı görse kızını düşündüğü ve kızının bir gün olur da denizin karşı tarafına bakarsa gerçek yuvasını özleyip özlemeyeceğini merak ettiği yazıyordu.

Küçük kız gerçek hayatta eski Shizuoka Bölgesi'nin eteklerindeki küçük bir köyde dünyaya gelmişti. Gayrimeşru bir çocukla dünyaya ayak uydurmanın zor olduğunu anlayan bekâr anne, taşınmış ve karşısına uygun bir fırsat çıktığında da evlenmişti.

Çocuğuna daha iyi bir hayat sunmak amacında olan annenin kayınpederi ise küçük kızı evlat edinip Amerika'ya götürecek tüccar bir aile ayarlamıştı. Öte yandan yolculuğa çıkmadan önce küçük kıza verem teşhisi konulmuştu. Böylece kendini bu kez yetimhanede bulmuş, dokuz yaşında gözlerini bu dünyaya kapatana kadar orada kalmıştı.

Çocuğun annesiyle babasının bu durumdan hiç haberi olmamıştı.

Söylentilere göre kayınpeder, anneyi kandırmak için tüccar hikâyesini uydurmuş ve küçük kızı aslında kendisi yetimhaneye bırakmıştı.

Telefonu kapatıp aklım karışmış bir hâlde gazetedeki heykel fotoğrafını incelemeye başladım. Neden anne bu küçük kızdan vazgeçmişti ki? O dönemde çocuklu bekâr bir anne için hayatın ne kadar zor olabileceğini anlıyordum ama kadın evlendikten sonra o çocuk artık gayrimeşru sayılmamalıydı. Ailece taşınabilirlerdi ve kimse de bunu bilmezdi.

Sonra aklıma şöyle bir düşünce geldi: Belki de çocuk, babamın kızı gibi melezdi. Yoksa babamla bağlantılı olduğu için mi babam bu haberi saklamıştı? Haber kupürünü dikkatle katlayıp bir kenara koydum ve kutuyu karıştırmaya devam ettim.

Katlı bir elbise çantası kutuda yer kaplıyordu. Onu dışarı çıkarıp diğer kutuların üstüne bıraktım. Üstünde beyaz harflerle Amerikan Donanması yazıyordu. Fermuarı açıp elbiseyi dışarıya çıkardım. Babamın üniformasıydı. Sadece ceketini askısından çıkarıp yakından incelemeye başladım. Babam bu kadar küçük müydü? Gözümde onun gençlik hâlini canlandırmaya çalışırken gülümsedim. *Daha on yedi yaşındaydı.*

Babam kıdemli değildi ama üniformasının şekline bakacak olursak pek de farklı değildi. Gümüş kartal düğmeleri, dar yakası ve kollarında yer alan üç beyaz şeridiyle kıdemli üniforması gibi duruyordu. Ön tarafındaki kırışıklığı elimle düzeltmeye çalışırken bir şeye denk geldim.

Elimi astarında gezdirince parmağım iç cebine takıldı. Acaba buruşmuş bir mendil olabilir miydi? Elimi ceketin cebine sokup nesneyi dışarı çıkardım. Mendil değildi. Gümüş bir iple bağlanmış beyaz ipekten bir keseydi. Katlı kısmından kurdele geçen cinstendi. O an babamın sözleri zihnimde canlandı.

O kesenin içinde rulo yapılmış bir yazıyla muhteşem bir ağaç tohumu vardı.

Kalbim hızla atmaya başlarken nefesimi tutup kumaşı sıktım. İçindeki şey hışırdamıştı.

Olamaz. Titreyen parmaklarımla keseyi açtım ve elimi içine soktum. Rulo yapılmış küçük bir kâğıt elimdeydi artık. Kâğıdı dikkatle açtım. Aklım karışmış bir hâlde yazılara baktım. *Benim* sihirli sözlerim...

Yönünü bulmak istiyorsan hem köklerinin nerede olduğunu hem de gitmek istediğin yeri bilmelisin.

Tüm bunların hepsi gerçekti. Yani fotoğraftaki beyaz kimonolu kadın babamın hikâyesindeki gelindi. O kadın olmak zorundaydı ama babam yüzük *yerine* ipek bir kesenin verildiğini söylemişti. O zaman o anlattığı da doğruydu, değil mi? Yoksa niye bu kese *onda* olsundu ki?

Kâğıdı elimde çevirerek incelemeye başladım. Bu, evlilik yemini miydi? Kalpten inandığım sihirli ağaç... Babam düğün kısmını hastanede anlatmıştı. Şimdi duyduklarımı sorguluyordum. Aklım karışmıştı, hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Elbise çantasının bol ceplerini kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu fakat kutunun en altında gözüme bir şey ilişti.

Bir zarf vardı. Ne babamın mektubu gibi kenarları yıpranmıştı ne de kırışmıştı ama aynı kırmızı mürekkeple yazılan Asya sembollerini görünce, bunun da önemli olduğunu hissetmiştim.

Derin bir nefes alıp zarfı açtım ve içindekini dışarı çıkardım. Babamın imzası ve unvanı haricinde tamamen Japonca yazılmış resmî bir yazıydı.

EVLİLİK BELGESİ

Önce babamın yüzük yerine verildiğini söylediği ipek keseye, ardından evlilik belgesindeki babamın adına baktım. Babamın adı bir *evlilik* belgesinde yer alıyordu.

Gördüklerime inanmayı reddederek başımı iki yana salladım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Babam koca bir ağacın altında gerçekleşen bir düğün törenine *katıldığını* söylemişti. O düğünde bulunduğunu söylemişti. Sihirli sözleri öğrendiği yer orasıydı.

Ancak o düğünün *kendi* düğünü olduğunu söylememişti ki...

Yani babam annemle evlenmeden önce bir evlilik daha mı yapmıştı? Peki, annem bunu biliyor muydu? Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Geride kimsesiz bırakılmış bir çocukla bir eş... Çifte acı... Bu çok fazlaydı.

Bu hayattan önce benim bir hayatım daha vardı.

Mektubumu okursan çok daha kolay olur.

Hiç de kolay değildi. Çünkü o mektup bana onun evlendiği, bir kızının olduğu ya da neler yaşandığı hakkında bilgi vermiyordu. O mektup hiçbir şeyi açıklamıyordu. Bu konuda hiçbir şey kolay değildi.

Beyaz kimonolu kadının fotoğrafını, babamın hikâyelerindeki gerçek noktaları nasıl keşfettiğimi düşündüm, ardından babamın evlilik belgesindeki imzasına ve altındaki diğer imzaya bir kez daha baktım. Soyadı lekelenmişti, sadece birkaç sembol seçiliyordu.

Bir dakika. Japonlar soyadlarını başta kullanmıyorlar mıydı? Yoshio öyle yapıyordu. Gözlerimdeki yaşları silip sembollere yeniden baktım. Üç tane sembol vardı, ardından bir boşluk geliyordu ve sonra diğer semboller devam ediyordu. *Aman Tanrım!* Yoksa bu o kadının soyadı mıydı? Yoksa kadının adını mı bulmuştum? Hemen telefonuma uzanıp bir fotoğraf çektim ve yeni bir e-posta ile fotoğrafı Yoshio'ya gönderip bunu çevirmesini rica ettim. Belgeyi elime alıp sembollere baktım.

"Abrakadabra," diye fısıldadım çünkü âdeta bir sihir gibi babamın "diğer hayatını" açacak anahtarı sonunda bulmuştum.

O kadının adını…

中村

Yirmi Birinci Bölüm



Japonya, 1957

Sis her yeri kaplamıştı. Babamın işle ilgili görüşmeleri vardı, benim de hamilelik testi için yola çıkmam gerekiyordu. Bu yüzden birlikte tren istasyonuna kadar yürüdük. Orada yollarımız ayrıldı, babamın işi Yokohama'da, doğumevi ise Hiratsuka'daydı, yani ikisi de şehrin farklı uçlarındaydı. Pus araziyi âdeta siyaha boyamış, babamla aramdaki sessizliği güçlendirircesine tüm renkleri yutmuştu.

Yol bitmek bilmiyordu.

Çünkü karnımda bir bebek taşıyordum, babam da büyükannemin yanıma almamda ısrar ettiği küçük valizi taşıyordu. "Yanına kazak alman iyi olur, ne ürperir ne de üşürsün." Öyle ya da böyle acı çekiyordum.

Babam bir kayaysa annem zamanla onu yumuşatıp şekillendiren suydu. Şimdiyse babam kurumuş nehir yatağına oturmuş, güneş ışınlarına maruz kalıyordu. Gözlerinin altı her geçen gün daha da morarıyordu. O gözlerin acı taşıdığı belliydi.

Bu durumdan ikimiz de sorumluyduk.

Babam bir şey diyecekmiş gibi boğazını temizlese de konuşmadı. Sadece büyükannemin işgüzar tilkileri sohbete

karışmıştı. Biz yanlarından geçerken şöyle dediklerine yemin edebilirdim "Senin nerede olduğunu Hajime'ye kim söyleyecek? Kenji'ye bakmak zorunda kaldığını öğrenince ne tepki verecek? Ya bebeğini kaybedersen?"

Bebeğimin sağlığından emin olmak için oraya gitmeyi kabul etmiştim ama içim içimi yiyordu, resmen bir enkaza dönüşmüştüm. *Kötü düşünceleri aklından çıkar, Naoko. Sakinleş.* Bebeğim iyiydi. Hajime beni seviyordu. Kenji'ye merhamet göstereceğine emindim. Birlikte babamla nasıl başa çıkmamız gerektiğini tartışabilirdik.

"Naoko," dedi babam, adımlarını yavaşlatarak. İstasyona yaklaşırken derin bir iç çekerek yavaşladı, ardından durdu. "Doktorlar sağlığın için ne diyorlarsa onu yap. Sakın inatçılık etme. Anladın mı?"

O an bakışlarımız kilitlendi, benimkinde suçluluk, onunkinde şefkat vardı. Babam benim için endişeleniyordu. Peki, bebeğimi düşünüyor muydu? Bunu sormaya bir an utandım. Fakat hiç sormazsam sonsuza dek utanacaktım.

"Baba, ben..." Nereden başlayacaktım ki? Söylenecek çok şey vardı.

Tereddüt ettiğim için elimdeki fırsatı kaçırmıştım. Babam artık bana değil, başka bir yere bakıyordu. Gözlerinde yine sert bir ifade hâkimdi. Babamın dikkatini çeken şeye bakmak için başımı o yöne çevirdim. Kalbim hızla atmaya başladı.

Satoshi?

Hemen babamdan yana döndüm. "Ne demek bu?"

Babam itirazıma karşı elini kaldırdı. "Satoshi senin hastalandığını sanıyor. Aile doktoru da seninle oraya gelemez. Bu yüzden Satoshi sana oraya kadar eşlik edecek."

"Ama baba, ben..."

"Yeter." Eli yine havadaydı. "Bu tartışmaya açık *değil*." Babamın sert ses tonundan kararlı olduğu anlaşılıyordu. Konuşmayı bitirmek için son sözünü söylemişti.

Dilimi tutup öfkeyle bakarak hoşnutsuzluğumu belli etmeye çalıştım. Söyleyeceğim tek bir kelime bile suya taş atmaya benzeyecekti. Çabalarım yersizdi.

"Kardeşini, bu aileyi düşün ve kabullen." Babam pat diye valizimi yere bıraktı ve bitkin bir hâlde fısıldayarak konuşmasına devam etti. "*Kabullen*, Naoko."

Kabullen.

Babam Hajime ile bebeğimizi kabul edecek miydi? Peki, ya beni?

Tren, Sagami Körfezi'nin güzel manzaralı kıyısından ilerleyerek Hiratsuka'nın, savaşın izlerini silip yeniden inşa edilen Kanagawa Bölgesi'ne doğru devam ediyordu. O bölge savaşın sonunda hava kuvvetleri tarafından on iki yıl önce kötü bir şekilde bombalanmıştı. Stratejik konumu ve geniş kumsalları ile planlı bir istilaya gerçekten açıktı. Ancak savaş sona ermişti ve hayatta kalanları bu aşağılanmadan kurtarmıştı.

Yarım saat sonra Satoshi ile birlikte küçük kalabalığa karışarak dışarıya adımımızı attık. Şu ana kadar onunla hiç konuşmamıştım. "Neden bana eşlik etmeyi kabul ettin?" Olduğum yerde kalmıştım, kılımı kıpırdatmıyordum.

"Yalnız seyahat etmemelisin." Satoshi elimdeki valizi alıp dışarıya çıkarken onu takip etmem için başıyla işaret etti.

Take Josan-shō, Bamboo Doğumevi'ne yürümeye başladığımızda hava hafif de olsa hâlâ sisle kaplıydı. Kasabanın ana

caddesinin her iki tarafında bulunan düz binalara asılı kalmış da onları griye boyamış gibi görünüyordu.

"İyi de seyahate çıkmam seni neden endişelendirsin ki?" diye sordum, onun adımlarına uyum sağlayarak. Bundan ne elde etmeyi bekliyordum, bilmiyordum. Belki bana kızar, trene döner ve buradan giderdi. Belki de beni gitmeye zorladığı için babama öfkeliydim. "Artık evli olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, bunu biliyorum." Satoshi, eğri büğrü yolu geçmeden önce çıplak ayaklarla bisiklet süren bir adamın geçmesini bekledi.

"Yine de babamın bu ricasını kabul ettin, öyle mi?"

"Bu zorunluluğun onu utandıracağını düşünmedim," dedi Satoshi, omzunu silkerek.

Öte yandan utanan bendim. Yüzümü ateş basmıştı, içimdeki bu ateş öfkeye dönüşüyordu. Meydan okurcasına başımı kaldırdım. "Peki, *hamile* olduğumu da biliyor musun?"

Satoshi durdu ama gözleri önümüzdeki yoldaydı.

Gözlerine bakmak için karşısına geçtim. "Babamın sana anlattığı gibi aile doktoruna görünmeye gitmiyorum. Bir ebeye görünmeye gidiyorum." Duruma son noktayı koyarak sırtımı ona dönüp yürümeye başladım. Artık Satoshi gidebilirdi. Valizimi almak için arkaya döndüğümde şaşırıp kaldım. Satoshi hemen dibimdeydi.

"Yanında biri olması için bundan daha iyi neden mi olur?" Kendinden emin bir ifadeyle bakarken kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hele bir de başında koca yokken..." Satoshi elinde valizimle yanımdan geçip yürümeye devam etti.

Bu adam kendini ne sanıyor böyle? "Formosa'da gemisinde ama yarın öbür gün gelecek." Satoshi de büyükannem

ya da babamdan daha iyi bir insan değildi. Onun yanında yürüyeceğim diye küçük çocuklu bir kadın ile üzerinde eski bir ceket olan yaşlı bir adamın arasında sıkışıp kalmıştım.

Satoshi göz ucuyla bana bakarak, "O zaman bilmiyorsun?" diye sordu. Derin bir soluk verdi ve boşta kalan elini cebine attı. Ardından ağır adımlarla yürümeye başladı. "Babanın seni bilgilendirip bilgilendirmediğini merak ediyordum. Seninle konuşmak istediğim konu da buydu. Annenin cenazesinde söylemiştim, hatırladın mı?"

O günü hayal meyal hatırlıyordum ve babam da bana hiçbir şey söylememişti. Boş bakışlarım ona yeterli cevabı vermiş olmalıydı.

"Elimde kesin bilgi yok fakat Tayvan'daki gerginlik yeniden artmış ve devriyedeki Amerikan Donanması'na ait bir gemi kazara çapraz ateşin ortasında kalmış."

"Ne gemisi?" Soru hiç düşünmeden dudaklarımdan dökülüvermişti. "Ne gemisi, Satoshi?" Yüreğim ağzımda en kötüsünü hayal ederken koluna yapıştım.

Satoshi başını iki yana salladı. "Emin değilim ama endişelenme, sadece gelmesi birkaç gün gecikebilir." Eliyle elimi sarıp sıktı.

Sanki elim yanmış gibi hemen geri çekildim. İlk fırsatta böyle davrandığım için kendimden utanıyordum.

"Lütfen," dedi Satoshi, karnıma bakıp iç çekerek. "Bebeğinin hatırı için arkadaşlığımı kabul et ve seninle geri kalan yolu da gelmeme izin ver." Önümüzdeki yolu gösterdikten sonra konuşmasına devam etti. "Görüyor musun? Kliniğin bambu çitleri hemen şurada."

Birbirine dolanmış uzun altın rengindeki çubuklar göz alabildiğince uzanıyordu. Gözlerim hemen yanımda duran

Satoshi'ye kayarken, aklıma babamın sözleri gelince kaşlarımı çattım. *Kabullen.*

"Bebeğin hatırı için," dedim ve bir tutam saçımla oynayarak düşünceli bir şekilde yürümeye başladım. Elbette, babam boğazdaki çatışma haberlerinden bahsetmemişti. Neden bahsedecekti ki? Hajime'nin hiç dönmemesini tercih ederdi. Tüylerim diken diken oldu. *Ya hiç dönemezse?*

Bir kirişle desteklenmiş, paslı menteşeleri olan koca bir giriş, kapının orası olduğunu gösteriyordu. Ziyaretçilerin çalması için *Bonshō* tapınağındaki çan tarzı, bambudan küçük bir zil yapılmıştı ama kapı açıktı. Satoshi kapıyı iyice aralayıp içeri girmem için kenara çekildi. Yine de içeri girmeden önce bir saygı göstergesi olarak asma ahşap kısmı tutup zili bir kez çaldım. Tapınaklardaki büyük çan gibi net çıkan alçak ses, geldiğimizi ta ötelere haber verdi.

Eğri büğrü taş yol âdeta bir yılan gibi ormanlık arazide kıvrılarak devam ediyordu. Budanmış ağaçlarıyla yol bakımlıydı fakat yerden fışkıran küçük bitkiler, buraya pek gelen gidenin olmadığını gösteriyordu. Yolda dikkatli bir şekilde yürümeye çalışsam da ayağım bir taşa takılınca tökezledim. Satoshi düşmeyeyim diye beni kolumdan yakaladı ancak dengemi çoktan toparladığım için onun yardımına ihtiyacım olmadığını gösterdim.

Ağaçlı yolda ilerlerken bir çatının bakır rengindeki çinilerini seçebildim.

Gözlerimi kısarak daha dikkatli bakmaya çalıştım. "Buranın bir klinik olduğunu sanıyordum. Daha çok eve benziyor."

Satoshi omzunu silkti. O da benim bildiklerimden fazlasını bilmiyordu. Yol aşağıya doğru kıvrıldığından hem binayı hem de arkasındaki yolu göremez olmuştuk. Bitkilerle kaplı bir

saçağın altından saklı bir dünyaya adımımızı attık. Duyabildiğim tek ses kuşların cıvıltılarına ve çekirgelere aitti. Ve başka bir şey daha vardı... Hiç susmayan bir fısıltıydı bu. Başımı hafifçe yana eğip kulak kabarttım. *Su.*

Köşeyi dönünce yeşil renkteki bir ırmak bizi karşıladı. Kırmızıya boyalı ahşap köprüye tırmandık ve durup yüksek tırabzanların oradan etrafa bakınmaya başladık. Gökyüzünden yansıyan ışık, sığ suyu ve içindeki sakinleri aydınlatıyordu. Tombul Japon balıkları altın, beyaz ve siyah yüzgeçlerini savurarak salına salına ırmakta dolanıyordu. Burası gerçekten huzur doluydu. Balıkları izlerken bir gözüm de Satoshi'deydi.

Hajime ile olan ilişkime saygı duymakla kalmamış, ailelerimiz arasındaki iş ilişkisini korumak ve benim küçük düşmemi engellemek için durumları babasına anlatmayacağına dair verdiği sözü tutmuştu. Sonra da benim evlendiğimi ve hamile olduğumu öğrenmişti. Yine de bana arkadaşlık ediyordu. Utançtan yanaklarım kızardı. Suçluluk duygusu âdeta bir mızrak gibi saygısızlığımı delip geçiyordu. "Üzgünüm."

Her ne kadar bunu kabul etmek istemesem de bana arkadaşlık ettiği için memnundum. Yüzümü ondan yana döndüm. "Her şey için teşekkür ederim, Satoshi. Burada olman da dâhil. Ve özür dilerim."

Satoshi gözlerini sudan ayırmıyordu. Sözlerim âdeta havada aramızda asılı kalmıştı. Daha başka ne diyeceğimi bilemeyerek renkli balıklara bakmaya devam ettim.

Satoshi ahşabı çatlamış tırabzana yaslanarak ellerini çırptı. "Özür dilemene gerek yok, Naoko."

Ne yani, özrümü kabul etmiyor mu? Öfkelenerek ellerimi kalçalarıma dayadım. "Düşüncelerinle aklımı karıştırıyorsun. Minnettarım, yine de..."

"Yine de *neden* burada olduğumu merak ediyorsun?" Satoshi benden yana dönüp gözlerimin içine baktı. "Evet, kafa karışıklığını anlıyorum. Ama ben de şunu anlamanı isterim, seninle alakalı hiçbir konuda kafam karışık değil." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sen daha küçük bir kızken bile nasıl biri olduğunu anlamıştım."

Ben, bencilin tekiydim. Bu eleştirisiyle yüzleşmeye cesaret edemeyerek başımı öne eğdim.

"Arada sırada seni ailenle katıldığınız toplantılarda görürdüm. Annen kadar güzel olurdun."

Annemden bahsedince bir an başımı kaldırıp baktım, içim merakla dolup taşıyordu.

"Bir keresinde seni *mochi* tatlısını gizli gizli alırken yakalamıştım," dedi Satoshi kahkaha atarak. "Hatırladın mı?"

Doğrulup yüzüne baktım. Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Pirinç keki mi çalıyordum?"

"İki elinde de vardı," dedi Satoshi ağzına hafifçe vurarak. "Ve bütün şekerlemelerden de almıştın. Ben kızınca da elime bir kek tutuşturup yüzünde bir gülümsemeyle kaçtın."

Kahkaha atsam da o anı hatırlamıyordum.

"Bir sonraki sefer seni gördüğümde artık o kadar küçük değildin. Şimdi ise..." Satoshi dikkatle bana baktı.

Bakışlarımı yine kaçırdım. Yanaklarımın kızardığına emindim.

Satoshi tırabzana yaslanarak bir noktayı işaret etti. "Şunu görüyor musun?"

Diğerine göre daha büyük, tepesinde siyah benekleri olan tombul, sarı bir Japon balığı, nehrin orta kısmında dönerek yüzüp duruyordu. Başımı olumlu anlamda salladım.

"Diğerlerini hiç umursamıyor, gördün mü? Yem atmamamıza rağmen şu orta yere atlayıp kendini göstermeye çalışıyor. Rosetsu'nun renkli balığını hatırlattı bana." Satoshi yeniden yürümeye başladı.

"O da ısrarcıydı," dedim, artık yokuşa dönen yolda onu takip ederek. Hikâyeyi hatırlamaya çalışıyordum. Günlerden bir gün Rosetsu kendini Japon balıklarının olduğu bir gölün kenarında bulmuş. Tombul bir Japon balığının düşmüş bir yemi almak için buzun üstüne zıplayıp durmasını izlemiş. Balık sırf o yemi almak için başını vurmuş, yüzgeçleri kesilmiş, hatta pullarından çoğunu kaybetmiş ama yine de vazgeçmemiş. "Rosetsu onun azmine şaşırıp kalmıştı."

Satoshi göz ucuyla bana bakıp başını salladı. "Evet, ben Rosetsu gibiyim, sen de..."

"*Balık* gibi mi?" Hoşnutsuz bir ifadeyle dudaklarımı büzdüm.

Satoshi bir kahkaha atıp başını öne eğdi. "Israrcı. Demek istediğim ısrarcısın. Ben de Rosetsu gibi senin çabalarını hayranlıkla izliyorum. Çocukken pirinç keklerini çaldığın zamanki gibi kendi kararlarını kendin veriyorsun hâlâ."

Yanaklarım yine kızarmıştı ama kısa süren hoşnutsuzluğum yerini meraka bırakmıştı. İleride ağaçlar bir açıklığa çıkıyordu, yolun sonunda da tek katlı klinik duruyordu. Ahşap veranda girişi çevreliyordu ve etrafı düzenli olsa bile gösterişten yoksundu.

Girişe ulaşmadan önce orta yaşlı bir kadın, sanki bizi bekliyormuş gibi hızlı adımlarla yürümeye başladı. Saçı sıkıca topuz şeklinde toplanmıştı, hafif kambur olduğu için de boynu görünmüyordu. Kadın yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardından önce Satoshi'ye sonra bana baktı. "Ben doğumevi müdiresi Sato. Sen de Nakamura Naoko olmalısın?"

Başımı öne eğerek selam verdim. "*Ohayou*. Evet, adım Naoko." Beni buraya gönderen ebe Eyako ya da büyükannem ile ilgili bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. Neden bu kadın Satoshi'ye öylece bakıp duruyordu?

"Kayıt belgelerin yanında mı?" Kadın boş elini bana doğru uzattı, gözleri hâlâ ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Ah, evet. Evet, yanımda." Cebimden zarfı çıkarıp ona uzattım.

Kadın hemen zarfı aldı ve hesaplama yapmak için açtı. "Ah... Tamam, o zaman içeri gelin. Ama o giremez." Aklı karışmış bir hâlde Satoshi'ye bir kez daha bakıp aceleyle arkasını döndü ve kliniğe gitti, vedalaşmamız için bizi yalnız bırakmıştı.

"Eğer istersen eve dönüş yolunda sana eşlik etmek için kapıda bekleyebilirim?" dedi Satoshi, küçük valizimi bana uzatarak.

Fikir hoşuma gitse de yanıtım olumsuzdu. "Zaten çok şey yaptın. Hem bu şey saatler sürebilir," dedim, yüzüme cesur bir ifade takınarak hafifçe öne eğildim. "Nezaketin için teşekkür ederim, Satoshi. Bunu unutmayacağım."

Satoshi de aynı şekilde karşılık verdi. "Sadece ısrarcı bir balık olduğunu unutma, Naoko. Mücadeleni hayranlıkla izlediğimi bil."

Benim mücadelem.

Hajime'nin gemisinin gecikme ihtimaline karşın hamile ve yalnızdım. Korkarım, gerçekten mücadele etmeye ihtiyacım olacaktı.

Yirmi İkinci Bölüm



Amerika, Günümüz

Tüm dünyayı gez ve ara ama bulmak için eve dön.

Bu söz aklıma gelmişti çünkü evde oturduğum yerden şu kanji harflerinin anlamını internette araştırıyordum. Tabii benim dairem yuva olarak kabul edilirse... Babama göz kulak olmak için zamanımın çoğunu kendi evim yerine onun yanında geçirmiştim. Babamın bu dünyayı terk etmesiyle orada kalabileceğimden emin değildim. Gazeteci olmanızın yararlarından biri de dünyanın her yerinden haber yazabilmenizdi.

Sanki sözleşmiş gibi bir İtalyan melodisi aşağıdaki suyolundan yukarıya doğru süzüldü. Batı Amerika'da yaşamama rağmen şehrin merkezi, Venedik büyüsüyle sarmalansın diye yapay bir kanalla süslenmişti. Hatta hafta sonları yolculara serenat yapması için bir gondolcu bile kiralanmıştı. Gondol balkonumun altından geçerken adama el salladım. Adam hiçbir notayı kaçırmadan şapkasının ucuna dokunarak selam verdi. Her zaman aynı şarkıyı söylüyordu. *O Sole Mio.** Aşk, güneş ve güzel günleri içeren bir hikâyesi vardı. O yüzden çeviriye de gerek yoktu.

* *İt.* Ah Benim Güneşim. (Ç.N.)

Çözeceğim diye uğraştığım Japonca sembollere benzemiyordu. Kanji sembollerinin bir sesi yoktu, o zaman bunlar sözlü resim gibi bir şey miydi? Bir tanesinin seren yelkenlisini andıran kesişen üçgeniyle bir çizgisi vardı, diğer ikisi kılıca benziyordu.

Yeniden hatırlatmak adına hafta sonundan bu yana Yoshio'ya yazmamak için kendimi zor tutsam da, yanıt verdi mi diye e-postamı kontrol edip duruyordum. Kanji sembolleri dijital ortamda olsaydı harfleri hemen kopyalayıp tarayıcıya yapıştırır çevirisine bakardım.

Çeviri yapmak için birkaç uygulama denesem de uygulamalar sembolleri tanımamıştı. Sonra çevrimiçi bir kanji sembolleri sitesine tıkladım, orada da seksen bin Japonca kelime olduğunu gördüm. Basitleştirilmiş tabloda bile iki bin adet kelime vardı. Sadece üç tane kanji sembolü çıkarabildim, o da elimdekilerle uyum sağlamıyordu.

Bilgisayar ekranına bakmaktan yorulan gözlerimi ovaladım, sonra Yoshio yazmış mı diye e-postamı kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Kahvemi yudumlayarak kanalın etrafında gezinen kalabalığı izlemeye başladım. İnsanlar her yöne giden renkli bir balık sürüsü gibi beton köprüden geçip gidiyordu.

Kalabalıkları takip edebilen biri asla olamamıştım. Ben daima akıntıya karşı yüzerek kendi yolunu kendi bulan o tiplerdendim. Bu inatçılığım başımı hep belaya sokmuştu. Kahvemden bir yudum daha alıp kahkaha attım. *Babasının kızı*... 1950'li yıllarda Japon bir kızla evlenen babam, "az tercih edilen yolu seçmek" tabirinin yürüyen örneğiydi, yani tamamen başına buyruktu.

Aslında bu bir bakıma komikti çünkü çoğu kişi Frost'un şiirini yanlış çevirmişti. İçlerinden biri şiirin son kıtasında

gezginin, hayatı nasıl kendi ellerimizle kurgulayıp, gerçekte bir tesadüf zincirinden başka bir şey olmayan şeylere anlam yüklediğimizden bahsettiğini iddia ediyordu. Babam hikâyeler uyduruyordu ama onun seçimleri gelişigüzeldi. Japon bir kızla evlenmeyi seçmiş fakat hayatının sonuna kadar, yaşamının bu kısmını anlatmamayı tercih etmişti. Bunlar bilinçli kararlardı. Artık ben de bunları kabullenmeye başlamıştım.

Araştırmalarıma göre Evlilik Belgesi, uygunluğu gösteren yasal bir kanıttı, evlilik cüzdanının kısa versiyonu gibi bir şeydi. Her iki tarafın, bir şahidin ve bir yetkilinin imzasının olduğu, eğer çift on sekiz yaşın altındaysa ailenin de imzaladığı bir belgeydi.

Elimdeki belgede babamın ve gelinin imzası, işlemeli bir mühür ve hemen onların yanında başka imzalar da vardı. Ya bir şahit ya da ebeveyn imzası olmalıydı. Ama kızın ailesi babamın çay seremonisine katılmasına bile izin vermemişken neden buna rıza göstermişti? Babam *Hajime* adına imza atmıştı. Belki de kızın ailesi babamın bir Amerikalı olduğunu bilmiyordu. Ne büyük karışıklık ama!

Arama motoruna "İngilizce Hajime çevirisi" diye yazdım. *Başlamak* anlamına geliyordu. Sonra nasıl telaffuz edildiğini duymak için megafon işaretine tıkladım. *"Ha-ji-me."* James adını yazdım ve aynı işlemi uyguladım. *"Jam-a-se."* Sonra aynı şeyi babamın gençlik yıllarında kullandığı "Jimmy" adı için yaptım. *"Ji-me."*

Ji-me. Hajime. Belge babamın adını içeriyordu ama benim gelinin adına ihtiyacım vardı. E-postayı yeniden açıp Yoshio yanıt vermiş mi diye kontrol ettim. Bir yanıt gelmediğini görünce basitleştirilmiş kanji tablosunu açarak işimin başına döndüm.

Gün ışığı, babamın salon camının kapalı perdesinden içeri girerek vakıf kamyonu gelmeden önce hızlı olmam gerektiğini söylüyordu. Saatlerdir babamın evindeydim. Saklamak istediğim eşyaları arabama yüklüyor, el altında olsun diye kalan kutuları garaja taşıyordum. Ve şu araştırma duvarını da kaldırmam gerekiyordu. İşte bitmişti. Işıkları söndürdüm ve baba ocağına ait olan bu kapıyı sonsuza kadar kapattım. Öte yandan hayatına ait defteri kapatmaya hazır değildim.

Babam ölmüştü ama hayalet olan bendim. Ortalarda salınıp duran ve yalnız kalmak istemeyen benim huzursuz ruhumdu. Nasıl yapacaktım? Tıpkı bir ev gibi, aileden kurumlar, tecrübelerimizden duvarlar inşa ediyorduk. Ancak bana olduğu gibi zemin ayağınızın altından kaydığında ne olacaktı? Tanıdığımı sandığım babam artık bambaşka biriydi. İçinde büyüdüğüm aile, bambaşka bir aileyi de kapsıyordu. Yaşınız ne olursa olsun bu durum sizi derinden etkiliyordu.

Beni etkilemişti.

Onunla ilgili öğrendiğim şeyin farkındalığı babamı da etkilemiş oluyordu.

Dev Japonya haritasına bir kez daha baktım. Sonra dikkatle çıktısını aldığım tarihi makaleleri, Japon gelinin fotoğrafı da dâhil babam ile mürettebatın donanmadaki fotoğraflarını dikkatle çıkardım ve onları büyük bir zarfa yerleştirdim.

Sonra yerleri işaretlemek için kullandığım raptiyeleri çıkardım. Bunu yaparken babamın hayatını yeniden gözden geçiriyor gibiydim. Onu Büyük Ayrım'a savuran dev dalgadan tutun da üssün kapısındaki koca çapaya, o kadını, geleceğini,

aşkını ilk gördüğü yer olan mavi caddeye kadar her yeri yeniden incelemiştim.

Sadece bir raptiye kalmıştı. Cıvıl cıvıl yat limanlarının ötesinde, zamanın unuttuğu eski bir evin bulunduğu sahil kasabası Zushi…

Acaba Yoshio benim ricamı unutmuş muydu? Hafta içinde hiç sesimi çıkarmamıştım, şu an pazartesiydi ve sabah saatleriydi. Japonya'da neredeyse akşam olmuştu. Telefonumu çıkarıp e-posta kısmına tıkladım ve parmağımı "oluştur" bölümüne getirdiğim zaman onun yanıt verdiğini gördüm. *Sonunda...*

Sevgili Tori Kovač,

Sana yağmurlu günlerin sona erdiği, güneşin ruhunu yeniden ısıttığı günler dilerim.

Geç yanıt verdiğim için özür dilerim ama aşağıdaki bilgileri sana iletebildiğim için mutluyum.

Öncelikle bahsettiğin şu çeviri olayına gelelim. 中村 *"orta köy" anlamını taşıyan Nakamura adındaki bir soyadı. Amerika'daki Jones veya Smith gibi Japonya'da yaygın olarak kullanılan bir isim.*

Adres olayına gelecek olursak şunu aklında tutmanı istiyorum, Japonya'da adresler evlerin yapım zamanına göre belirlenir. Zushi'nin hızlı ve sürekli gelişmesini göz önünde bulundurursak posta kodları birçok kez değişti. Senin de anladığın üzere bulduğun adres artık yok fakat Arazi Bakanlığı'ndaki kaynaklarıma göre ev hâlâ duruyor. Birkaç güne güncel adresiyle birlikte sana resmî kaydın bir kopyasını göndermeyi umuyorum.

Lütfen, şunu da unutma, mülkiyet el değiştirmemiş olsa bile evle ilgili bu belge aile adını ortaya çıkarmayacaktır çünkü mevcut arazi ve mülkle ilgili tam açıklama, Japonya'da yasal bir gereklilik oluşturmuyor. Öte yandan mülk vergisi ödemek zorunlu. Ben de bununla ilgili birkaç araştırma yaptım. Evin şu anki sahipleriyle doğrudan iletişime geçerek o dönemdeki aile ismine ulaşılabilir. Ev sahipleriyle bir röportaj yapıp evi dolaşmak istersen, senin adına araştırma yapmaktan mutluluk duyarım.

Yanıtını bekliyor olacağım.
Kendine iyi bak.
Sevgilerimle,
Itō Yoshio
伊藤良夫

Odanın içinde dönüp dururken zihnim düşüncelerle doluydu. Kadının soyadı Nakamura'ydı ve Yoshio onun evini bulmuştu. O ev hâlâ onların olabilirdi ya da olmayabilirdi de... Fakat dediği gibi sahiplerini bulabilirse anahtar bilgiyi onlardan öğrenebilirdik. Yüzümde bir gülümseme belirdi, fikir hoşuma gitmişti. Ama sonra aklıma gelen düşünceyle duraksadım... Bir röportaj... Elimi saçlarımın arasında geçirirken bu düşünceyi savuşturdum.

Kendimi mülk ve tarihiyle ilgileniyormuş gibi gösterip haberin altına takma adımı yazmam gerekirdi. Gerekli olmadığı sürece babamın geçmişini gözler önüne sermek yersizdi. Eğer aynı aile hâlâ o evde yaşıyorsa benimle konuşmak isterler miydi? O kadına ne diyecektim? Nasıl açıklama yapacaktım? Peki, kızına babamdan bahsetmiş miydi?

Elimi saçlarımdan çekip doğruldum.

Babamın hayatındaki gerçekleri deşerken ne onlarla yüzleşmeyi ummuş ne de benim için ne anlama geldiklerini düşünmüştüm.

Kız kardeşimi bulmalıydım.

Acaba babama mı benziyordu? Benim de babamınkiler gibi nemli havalarda lüle lüle olan siyah saçlarım vardı. Her ne kadar gözlerim çok açık olmasa da mavi renkteydiler. Peki ya o kızın gözleri nasıldı? Belki babamın gamzeli çenesiyle köşeli yüz hatlarını almıştı. Bana bile benziyor olabilirdi.

Odada yeniden yürümeye başladım. Zihnimde hayali senaryolar ve ihtimallerle bilinçsizce yürüyüp duruyordum. Babamla birlikte arka bahçede yakalamaca oynarken ya da sulama sisteminde ıslanmamak için koşuştururken o kız ne yapıyordu? Doğum günü partileri düzenlemiş, ailece seyahatlere çıkmış mıydı? İyi bir hayatı var mıydı?

Ben hiç yokluk görmemiştim çünkü babam çocukken çok yokluk görmüştü. Bu yüzden anneme her hafta marketten bolca alışveriş yapması konusunda ısrarcı olurdu. Kilerimizin, buzdolabımızın ve depodaki dondurucumuzun ağzına kadar dolup taştığını hatırlıyordum çünkü "babamın" çocuğu açlık çekmemeliydi. Ya o kız? O da babamın çocuğu değil miydi? Belki de o aile ona öfkelenip bana gücenecekti. Dişlerimi sıktım. Öyle davranmaları için ellerinde iyi nedenleri vardı.

Olursa olsun. Duvardaki son bilgiyi, babamın mektubunu da aldım. Mavi Cadde'de başını kaldırıp aşkını, geleceğini o kızın gözlerinde gören babamın aksine ben, o kadının gözlerinin içine bakıp babamın geçmişini anlatan mektubu ona verecektim. Sonra babamın sözlerini okuyunca kalbinde taşıdığı

derin pişmanlığı öğrenecekti. Belki de babamın da benden istediği buydu.

Zarfı elimde ters çevirdim. Mektupta neler yazdığını, dünyaya ve *babama* olan bakış açımı nasıl değiştireceğini bilseydim, o zarfı açar mıydım? Mektubu açıp o sözleri yeniden okudum. *Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, bundan tek bir an bile pişmanlık duymadım. Ama seni kaybetmek? Nasıl ve nedenler... Öyle çok ki...*

Hâlâ babamın askerî kayıtlarını bekliyordum, onlar evliliği doğrulayabilirdi. Elimde evlilik belgesi, mektup, bir isim ve çok yakında ulaşacak bir adres vardı zaten. Başka neye ihtiyacım olacaktı ki?

Nasıllara ve nedenlere ihtiyacım vardı...

Bu da bir uçak biletine bakıyordu. Telefonla konuşmak işi çözmeyeceği için şahsi olarak oraya gitmem gerekiyordu. Eğer kızın ailesi artık orada değilse, evin yeni sakinleri bana yol gösterecek bilgiye sahip olabilirlerdi. Bunu bilmek zorundaydım. Bunu hem babam hem de kendim için yapmak zorundaydım ama nasıl? Babama bakarken sadece kendimi geçindirebilmiş, çok az çalışmıştım. Bütçemi düşünürken boğazımda bir yumru belirdi. Faturalar almış başını gitmişti, birikimim ise azalmıştı. Oraya kadar gitmeye gücüm yoktu.

Babamın yazdığı mektuba göz atıp sözlerini yeniden okurken anlamı olan tek bir kelimeye takılıp kaldım. *Kızım...*

Aslında tam tersi, gitmemeye gücüm yoktu.

Yirmi Üçüncü Bölüm



Japonya, 1957

Doğumevi ferah, temizdi ve her yer mis gibi korkuyordu. Sandal ağacı ve karanfil kokusu hâkimdi. Tütsü, beyaz seramik buhurdanlıktan etrafa yayılıyordu. Kabul edilebilir olsa da o kokuyu sevmemiştim. Bu yeri hiç sevmemiştim. Arkamı dönüp Satoshi'nin peşinden koşmamak için kendimi zor tutuyordum. Neden beni beklemesini istememiştim ki?

Henüz evlenmek için küçük ama hamileliği ilerlemiş olan genç bir kız, koridorda belirdi. Üstü başı özensizdi ve saçı çocuksu bir tarzda kesilmişti, perçemli ve kısacıktı. Tuhaf biçimde duran günlük sade kimonosu şişkin karnını belli ediyordu. Kimse kimonosunu düzeltmek için kıza yardım etmiyor muydu? Genç kız hiçbir şey demiyor, iri iri açtığı merak dolu gözleriyle dik dik bakıyordu.

Evin bir bölümünden tiz bir çığlık duyuldu. Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde karşımda Müdire Sato vardı. Dikişsiz *tenugui* bezine aceleyle ellerini silerek koşar adımlarla yürümeye başladı.

"Bugün bir bebek doğuyor," dedi, sakin bir ses tonuyla. "Jin, Naoko'yu boş bir odaya götür." Ardından bana baktı.

"Orada kalacaksın, anladın mı?" Ben daha yanıt vermeden başını diğer tarafa çevirip konuşmasına devam etti. "Bebeğin babası ziyarete gelemez. Burası sadece kızlar için."

Satoshi'yi bebeğin babası sanıyor.

Jin adındaki kız, onu takip etmem için eliyle işaret ederken tiz çığlıklar devam ediyordu. Eli kolu havlularla dolu olan başka bir hamile kız koridorda koşturuyordu. Yanımızdan o hâlde iki kişi daha geçti. Her ikisi de geçerken bana bakmıştı. Benim yaşlarımda olan birinin karnı daha yeni şekillenmeye başlamıştı. Jin gibi olan diğerinin ise karnı fazlasıyla belirgindi ama yaşı büyüktü.

Çığlıklar içime işliyordu. Daha önce hiç doğuma şahit olmamıştım. Çünkü annem zor bir hamilelik dönemi geçirdiğinden Kenji'yi hastanede doğurmuştu. İçim bir tuhaf oldu. Keşke şimdi annem de yanımda olsaydı. Buradakilerin testleri yapıp beni eve göndermelerini umuyordum.

Jin koridorun sonundaki kapıyı açtı ve içeri girmem için kenara kaydı. Ardından kapıyı kapatıp tek bir kelime bile etmeden gözden kayboldu.

Oda küçücüktü. *Shoji* denilen muşamba türü bir kâğıtla bölümlere ayrılmıştı. Bir şilte bir de masa vardı. Kusursuz gölgelendirmeler kullanılarak düz bir çiçek dalının ve yapraklarının mürekkeple resmedildiği bir *sumi-e* tablosu bulunuyordu. Çizimler aydınlıktan karanlığa geçiş yapıyor, ikisi arasında hoş bir diyalog oluşturuyordu.

Çığlıklar koridorun diğer tarafından gelmeye devam ediyordu.

İnce mindere doğru ilerleyip oturdum ve gerginliğim geçsin diye gözlerimi ovalamaya başladım. Müdire Sato doğumla ilgilendiği için beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Çığlıklar daha da yükselmeye başladı. Arkama doğru yaslanıp gözlerimi kocaman açarak tavanı izlemeye koyuldum. Bambu kirişler hemen üstümdeydi. Bebeğimi, annemi, Hajime'yi düşünerek kirişleri yirmi kere saymıştım herhâlde. Acaba Hajime iyi miydi? Gemisine ne olmuştu? Herhangi bir gecikme olacak mıydı? Bambuyu sayarken son sıraya gelmeden çığlıklar daha da arttı.

Gözlerimi sıkıca yumup çığlıkları duymamak için parmaklarımla kulaklarımı tıkadım. Ancak o çığlıklar kulaklarımın içinde yankılanıyordu. Gözlerimden süzülen yaşları saklamak adına ellerimle yüzümü kapadım. Sadece bebeğimin sağlıklı olduğunu öğrenip buradan gitmek istiyordum. Tüm bu olanlardan öyle çok yorulmuştum ki...

Tam o sırada kapı aralandı. "Kız. *Kız*."

Kapıya doğru baktığımda Jin'in elinde yemek tepsisiyle girişte durduğunu gördüm. Hemen arkasında başka birinin daha olduğunu fark ettim. Konuşan tek kişi oydu. Tatlılıktan uzak hissiz bir sesti. Omuzlarına gelen dalgalı saçları, parlak kırmızı rujuyla onu görmemek imkânsızdı.

Kendimi toparlayarak doğruldum ve gözlerimi ovaladım. Sadece birkaç saattir buradaydım ve doğmaya çalışan bebek gibi ağlıyordum.

"Lütfen..." Elimle içeri gelmelerini işaret edip, kendime çekidüzen vermek için gömleğimi düzelttim.

Jin koca karnının üstünde tepsiyi taşırken tek bir kelime bile etmeden başıyla selam verip tepsiyi önüme yavaşça bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedim ama Jin bana yanıt vermek yerine arkasını dönüp odadan çıktı.

"Onu kafaya takma. Pek konuşmaz," dedi yeni kız. "Yakında o da doğuracak, sonra buradan gidecek, bu yüzden niye önemli olsun ki?" Herhangi bir davet beklemeden yanıma gelip oturdu ve yemeği işaret etti. "Limonlu çay seni rahatlatmak için. Müdire Sato da benden özel bir akşamüstü yemeği hazırlamamı istedi, gördün mü?"

Yemek soğuk erişte ile et suyundan oluşuyordu. "*Arigatō gozaimasu*. Teşekkür ederim. Aslında pek aç değilim." Gülümsemeye çalışıp başımı olumlu anlamda salladım.

"Çok yakında hep bir şeyler isteyeceksin. O yüzden müdire lokmalarını saymadan önce ne buluyorsan ye." Konuşurken tırnaklarını inceleyip bozulmuş kırmızı ojelerini çıkarmaya çalıştı. "Çok kilo alırsan maliyetin de fazla olur."

Kıza şaşkın bir ifadeyle baktım çünkü ben burada kalmayacaktım.

"Endişelenme, bende her zaman atıştırmalık olur, sana da veririm. Ah, bu arada adım Chiyo. Chiyoko ama artık bir çocuk değilim." Çarpık dişlerini göstermek istercesine kocaman gülümseyip küçük yuvarlak karnını okşadı.

Karnı yeni yeni belirginleşmişti, beşinci ya da altıncı ay döngüsünde olduğunu söyleyebilirdim ama emin değildim.

"Naoko, değil mi? Evet, belgelerini okumuştum. Zushi'de oturuyorsun, varlıklı bir aileden geliyorsun ve..." Gülümsemesi yüzünden silindi. Yüzünü buruşturup küçümser bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Bir de yakışıklı bir kocan olduğuna dair fısıltılar duydum." Dalga geçer gibi pofladı.

Büyükannemin ebeye evliliğimden bahsetmesi beni şaşırtmamıştı. Ailemizin şanını olduğu kadar benim onurumu da korumak niyetindeydi. Kocamın bir Japon olduğu izlenimini vermesi için de Satoshi'yi gönderdiğine adım gibi emindim.

Yüzüme bir gülümseme takınıp konuyu değiştirdim. "Peki, buradakiler kimlerden?"

"Ah..." Chiyo başını yukarı kaldırdı ve evin sakinlerini düşünmeye başladı. "Jin, tanıştığın sıradan bir kız işte. Aiko, benim gibidir, moda düşkünü ve her şeyi moderndir. Şu ciyak ciyak bağıran Yoko, bu yüzden onu hesaba katmıyorum. Bir de Hatsu..." Gözlerini devirdi. "Hatsu sıkıcı bir tiptir ve herkesten daha zeki olduğunu düşünür, bu yüzden onu pek umursamayız."

Boş konuşan bir ağız, tüm talihsizliklerin ön kapısıdır. Bu yüzden ben de konuşup fazla dedikodu yapmadan önce kâseyi başıma diktim.

Chiyo yanıma yanaşarak, "Tarihlerimiz yakın olduğu için seninle ben buradan en son ayrılacağız. O yüzden çok iyi dost olabiliriz, ne dersin?"

"Ah..." Hızla yutkundum. *En son ayrılmak mı?* "Hayır, ben sadece buraya bir günlüğüne geldim. Ebe bugün bana bakamazsa da en fazla bir gece kalırım. Ebe Eyako beni bebeğin sağlığından emin olmak için test yaptırayım diye gönderdi. O burada mı?"

Chiyo'nun kırmızı dudakları küçümser bir ifadeyle büzüldü. "Eyako da kim? Müdire Sato tek ebedir. Belki sen yanlış anlamışsındır."

"Ah, belki de." Huzursuz görünmemeye çalışarak çayımı yudumladım. Testler bebeğimin sağlığının yerinde olduğunu gösterdiği sürece hiçbir şeyin önemi yoktu, o zaman buradan gidebilirdim. Çok yakında...

Başka bir çığlık daha evi doldurdu.

Chiyo konuşmaya devam ediyordu. Ailesinin ne kadar geri kafalı ve sıkıcı (Chiyo'ya göre herkes sıkıcıydı) olduğundan

bahsediyordu. Okulu bırakmak zorunda kalması umurunda değildi çünkü Paris'e ya da Amerika'ya gitme planları vardı. Gülümsedim, bana eşlik ettiği için minnettardım ama konuşmaları aklımı karıştırmıştı.

Bebeğinden hiç bahsetmiyordu.

Ebelerden hiçbiri beni görmeye gelmedi. Ne Chiyo'nun tanımadığı Eyako ne de hâlâ yoğun olan Müdire Sato. Çığlık atan kız Yoko, yeni doğum yapmıştı. Geldiğimden beri bebeğini doğurmaya çalışıyordu. Artık neredeyse gece olmak üzereydi, zavallı kız. Ziyaretime gelen sadece kızlardı. Bir bir odama gelip sohbet ediyor, âdeta gece nöbeti tutuyorlardı.

Beş kız birbirimize sokulmuş, *tatami* dediğimiz şiltede oturuyorduk. Hepimiz de hamileydik. Sıra dışı bir manzara olduğunu hayal edebiliyordum. Ben yeni öğrenciydim, herkes benim nasıl biri olduğumu anlamaya çalıştığından bir süreliğine popülerliğimi koruyacaktım. Ben de onların nasıl insanlar olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kim daha cana yakındı? Kim daha çok bana benziyordu? Kime dikkat etmem gerekiyordu? Ama yakında buradan gideceğim için tüm bunların ne önemi vardı ki?

Diğer odadan gelen çığlıklar devam ediyordu. Beni sindirmeye yetecek kadar güçlü bir şekilde havayı kesiyordu âdeta.

Müdire Sato'nun sabırsızlıkla dolu sesi de duvarlardan sızıyordu. "Ikın!" diye bağırdı, çığlıklar arasından. "Daha sert ıkın!"

Kulaklarımı kapadım. "Doğum yapabileceğimi sanmıyorum."

Kızlar kahkaha attı. Chiyo daha çok gülmüştü. Söylediğim her şeyin zekice olduğunu düşünüyordu. Öte yandan size gülen herkes dost olmazdı, o yüzden önlem amaçlı gözüm üzerlerindeydi.

Chiyo karşımda oturan Jin'i işaret etti. "Sırada sen varsın, Jin. Sonunda o çıkmayan sesini duyacağız. Acaba az da olsa ses çıkarabilecek misin?"

Jin yanıt vermedi. Yanakları bu utanç verici sözler yüzünden kızarmıştı. Acaba bu kız on dördüne basmış mıydı? Belki daha da küçüktü. Bu duruma nasıl geldiğini sormaya cesaret edemiyordum.

"Ah, evet, elbette bağıracak. Hem de hepimizden daha çok sesi çıkacak," dedi Aiko, aramızda oturuyordu. İçimizde en büyüklerimiz olan Aiko, yirmi üç yaşındaydı ve hamileliğinde altı buçuk ayını tamamlamıştı. Baştan ayağa krem sürmüştü ve saçını Amerikan üssünün orada dolanan kızlar gibi toplamıştı, moderndi ve Batılı tarzı takınmıştı. Chiyo'nun onu örnek aldığına şüphe yoktu. Hayranlığını anlıyordum. Aiko hamileyken bile muhteşem görünüyordu. Bu durum Aiko'nun nazik yüz hatlarını ortaya çıkarırken, Chiyo'nun yüzü daha da çökmüştü. Şu kızın onun gibi olması için çok çalışması lazımdı.

Chiyo'nun sıkıcı diye bahsettiği Hatsu, on sekiz yaşındaydı ve hamileliğinde yedinci ayındaydı. Çıkık elmacık kemikleri ve uzun kirpikleriyle makyajsız bile çok hoştu. Bu durumun Chiyo'yu kıskandırdığı ortadaydı, bu da niye öyle dediğini açıklıyordu. Öte yandan bu kızda bir hüzün de vardı.

Hatsu, Jin'in bacağını okşayarak, "Endişelenme," dedi. "Doğumunun kolay geçeceğine eminim." Başını olumlu anlamda sallayıp ince telli, düz saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Ee, Naoko." Aiko diğer kızlara göz attıktan sonra makyajlı gözlerini bana dikti.

Ses tonundaki imadan dolayı buz kesmiştim ve bu kızın güzelliğinin sadece görünüşten ibaret olduğunu çoktan anlamıştım.

Küçümser bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Bize evli olduğun söylendi. Jin'e göre de kocan fazlasıyla *yakışıklıymış*." Jin bir tepki versin diye sözlerini bilerek seçmişti.

"Ben öyle bir şey demedim!" dedi Jin, derin bir nefes alarak, yanakları kızarmıştı.

"Ne? Ne dedin, Jin?" Aiko öne doğru eğilerek Jin'in yanına yanaştı, elini kızın kulağına dayamıştı. Şakacı tavrı biraz sinir bozucuydu. "Yani benim yalan *söylediğimi* mi ima ediyorsun? Ben bir yalancı mıyım? Şu kızın evli olduğuna dair yalan söylediğine bahse girerim."

Jin öfkeli bir hâlde başını öne eğdi. Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı.

"Teşekkür ederim, Jin," dedim gülümseyerek, Aiko'nun ona karşı olan tutumunu hafifletip dikkati başka yöne çekmeye çalışmıştım. "Ben de kocamın yakışıklı olduğunu düşünüyorum. Ve evet, Jin doğruyu söylemiş. Ben evliyim."

İşe yaramıştı, tüm gözler benim üzerimdeydi. Jin başını kaldırsa da gözleri başka yöne bakıyordu.

"Ben de ona inanmıyorum." Aiko kasıtlı olarak Chiyo'dan yana döndü. Benim hakkımda konuşmuşlardı. "Şu kızın bizden farkı yok."

"*Ben* evliyim." Başımı iki yana salladım, bu sert çıkışından dolayı aklım karışmıştı.

Bir çığlık daha müdirenin *ıkın* lafıyla birlikte duvarlarda yankılandı.

"O zaman neden buradasın?" Aiko diğerlerinden yana dönerek konuşmasına devam etti. "Haksız mıyım?"

Bağırmak istiyordum. Yanaklarım yanıyordu. Jin ile uğraştıklarına emindim. "Test yaptırmak için buradayım. Kanamam vardı, gerçekten ama ebe Eyako düşünüp taşındı..."

"Hayır," dedi Chiyo oflayarak, bakışlarını Aiko'dan çekmiş, bana doğrultmuştu. "Aiko *neden* burada olduğunu soruyor."

"Ah, belki de adamı kandırmıştır. Belki bebek ondan değildir," dedi Aiko, dudaklarını büzerek.

Ben daha itiraz edemeden başka bir çığlık daha gecenin sessizliğini bozdu. Daha yüksek ve uzun bir çığlıktı. Kocaman açtığımız gözlerimizle birbirimize baktık. Ardından uzun bir sessizlik yaşandı.

Bir süre sonra bir bebeğin ağlayışını duyduk.

Gülümsedim. Sanki çan çalıyordu. Eğer çana hafifçe vurursanız küçük bir tın sesi duyardınız. Eğer sert vurursanız çok daha güçlü bir ses elde ederdiniz. Bu bebek yüksek sesle bağırıyordu. *Ben buradayım*. Herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Ellerimle ağzımı kapatarak gülümsememi gizledim. Bir anlığına hakkımda yapılan suçlamaları unutmuştum, sadece aramıza yeni katılan bu küçük canı kucaklamak için koşmak istedim. Acaba hepimiz o küçük masumu kucaklayabilecek miydik? Bu güzel bir dikkat dağınıklığı ve iyi bir alıştırma olurdu. Bebeğimin dünyaya geleceği günü, Hajime'nin nasıl heyecanlı olacağını hayal ettim. Onu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle görebiliyordum.

"Ciğerleri annesininkiler kadar güçlü," dedim ama bu sefer kimse kahkaha atmadı, Chiyo bile... Kızların hüzünlü ifadesini fark edince gülümsemem de soldu. Hatsu hariç kimse bana

bakmıyordu. Genç kızın yüzündeki hüzün artık apaçık ortadaydı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Tüylerim diken diken oldu.

"Ne oldu?" diye sordum Hatsu'ya, öne eğilerek. Sorum sessizlikle karşılanmıştı.

Her taraf sessizdi.

Etrafı dinlemek için başımı hafifçe yana eğdim.

Neden bebek ağlamıyor?

Herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Hatsu derin bir iç çekti. Yoksa annesi bebeği emziriyor muydu? Küçük, aç bir karınla dünyaya gözlerini açıyorlardı. Bedenimi bir ürperti sardı. O sırada döşemelerin gıcırdadığını duydum. Birileri hızla koşuyordu, sonra o sesler de giderek azaldı. Başka bir gıcırdama, sonra usul usul ağlama sesleri çalındı kulağımıza. Bu ağlama sesi bebekten gelmiyordu.

Anne ağlıyordu.

"Neden Yoko ağlıyor?" diye sordum fısıldayarak ama içimden âdeta çığlık atıyordum. *Bebeğe ne oldu? Bebeğe ne oldu?*

Önce duvarların arasından boğuk sesler, sonra ağır ağır yürüme sesleri geldi. Bir yanıt bulabilmek için kızların yüzünü inceledim. Jin yere bakıyordu. Hatsu'nun gözleri dalmıştı. Aiko ve Chiyo sadece birbirlerine bakıyorlardı, ardından tek kelime bile etmeden hepsi ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi.

"*Bekle*. Chiyo?"

Diğerleri odadan çıkarken Chiyo arkasına dönüp bana baktı. Kırmızı dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Ne sanıyorsun, Naoko? Hepimizin evlenmek için kandırabildiği yakışıklı kocaları olduğunu mu?" Derin bir iç çekip dışarı çıktıktan sonra kapıyı ardından çarparak kapattı.

Kalbim deli gibi atıyor, ellerim titriyordu. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Ciddi olamazdı... Yanlış anlamış

olmalıydım. *Evet, elbette yanlış anladım*. Ama içimde bir yerde derin bir korku vardı.

Emekleyerek bölünmüş duvara doğru gidip kulağımı dayadım ve dinlemeye başladım. Bebeği duymaya çalışıyordum. Bu bebeğin sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Ancak duyabildiğim tek şey annenin ağlamasıydı.

Kendi gözyaşlarımın iç yakan, sağır edici sessizliği hariç...

Yirmi Dördüncü Bölüm





Japonya, Günümüz

Yoshio'nun e-postama cevap vermesinin üzerinden bir hafta geçmemişti ki Boeing 777 tipi uçağa binip doğuya doğru uçtum. Uçak biletimi alıp havaalanına gitmiştim ve dakikalar içinde sabah bulutlarının üzerindeydim. Önümde on altı saatlik bir uçuş vardı ama hiç sakin değildim.

Film izleyip uçaktaki bir uygulamada uçağın rotasını takip etmiş, sonra da başımı cama yaslayıp gökyüzünü izlemeye koyulmuştum. Acaba babam da beni böyle izliyor muydu? Japonya'ya olan ziyaretim onu mutlu edecek miydi? Uçak biletine verdiğim parayı duysaydı mutlu olmazdı diye düşündüm.

Babam arabasını eve getirdiği zaman annem çok büyük ve pahalı olduğunu söylediğinde, babam onu gereksiz harcama olmadığı konusunda ikna etmişti. "Zaten ayağımızı yerden kesen bir arabamız vardı," demişti annem ama babam 7,500 dolara satın aldığını, aracın GM'in taç mücevheri olduğundan bahsetmişti. Kârlı bir yatırım demişti ve haklı çıkmıştı.

İyi durumdaki bir 1958 model Cadillac Eldorado Biarritz koleksiyoncular tarafından yüz binlerce dolara satın alınabilirdi. Ortalama bir fiyata aracı satılığa çıkarmıştım. Bu yolculuk

hem gezi hem de masraflar açısından çok daha fazlasıydı ama suçluluk duygusu dayanamayacağım kadar ağır basıyordu.

Babamın ödüllü Caddy marka aracını arkası açık bir kamyona yüklediklerinde yolun ortasında durup ağlamıştım. Benim için değerli olan tek şeyi de satmıştım.

Ama işin ucunda babamı gerçekten tanıma, onunla olan hatıralarımı yenileme, bildiğim her şeye olan güvenimi kazanma ve neler olduğunu anlama şansı vardı. Bu da her şeye değerdi.

Keşke ne umduğumu bilseydim.

Yoshio hâlâ ev sahibinin adını öğrenmek için emlak vergisi kayıtlarını bekliyordu ama eve verilen yeni adresi almıştı ve Zushi'ye gidip bir gezi ile bir röportaj ayarlayacağına dair söz vermişti. Her ne kadar yardımlarına minnettar olsam da evin adresini vermemişti ve bu küçük aksaklık içimdeki gazeteciyi uyarıyordu. Kendi çapında güvenilir bir muhabir olan Yoshio, elimde onunla paylaşmak istemediğim bir bilgi olduğunu anlamıştı. Kültür ya da magazin köşesinde yazmadığım için bir hikâye kokusu aldığını tahmin edebiliyordum.

İlk defa aynı hikâyeyi kovalamıyorduk. IAEA'in* genel müdürü ile röportaj yapmak için ikimiz de çok uğraşmıştık ama haberi ben kapmıştım. Uluslararası bir haber olduğunda Yoshio, kenara geçmişti ve fazlasıyla ilgi gören haberimi kötülemek adına karşıt görüşlü bir yazı yazmıştı.

Bu yüzden ara sıra Yoshio'ya kızdığım olmuştu, tabii. Gazetecilik bir bilgi oyunuydu, ikimiz de hayatımızı sürdürmek için bu oyunu oynuyorduk. Ama ona sadece bu araştırmanın kayıt dışı olduğu bilgisini vermiş, nedenini söylememiştim. Tokyo'da öğle yemeği için buluştuğumuzda ona durumu

* Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu (Ç.N.)

açıklamayı planlıyordum. Sadece ona nasıl yaklaşacağım ve neler anlatacağım konusunda mantıklı olmam gerekiyordu.

Arkamda bir yerde bir bebek ağladı ve pilotun anonsuyla koltuk kemerlerimizin ışığı yandı. İniş yaptığımız için kulaklarım uğulduyordu. Önümdeki koltuk tepsisini kapatıp eşyalarımı topladım, sonra camın güneşliğini kaldırdım.

Narita Uluslararası Hava Alanı, Tokyo'dan bir saat uzaklıktaydı, bu yüzden bu mega kentin muhteşem manzaralarını görmek imkânsızdı. Puslu bir hava hâkimdi, ufukta Fuji Dağı bile görünmüyordu. Sadece su kanalları, kümelenmiş binalar ve yama işiyle ünlü ülkenin karakteristik özellikleri seçilebiliyordu. Orta Amerika'nın tarım bölgesini değil de kum tepeleri ve su yataklarıyla golf sahasını andırıyordu. Çift camlı pencereye yanaşıp odaklanmak için gözlerimi kıstım. Tarlalar suyun içindeydi. Yağmur mevsiminin bittiğini sanmıştım. Yaklaştıkça çamurlu su birikintileri daha da belirginleşti. Bunlar pirinç tarlasıydı. Sarsıntıdan dolayı biraz irkildiğim için koltuğun kolçaklarına tutundum, artık iniş yapmıştık.

Uzun bir uçuş ve on dört saatlik bir zaman farkından sonra Japonya'ya bitkin bir hâlde gelmiştim. Uçuş kartımı, sağlık sigortamı, gümrük beyannamemi çıkarıp ayağa kalktım ve gümrükteki uzun kuyruğa girdim. Gümrükte fotoğrafımı çekmiş, iki parmağımın parmak izini almış ve göz taraması yapıp ateşimi ölçmüşlerdi. Telefonum burada çektiği için mutluydum ama navigasyon sinirlerimi bozmuştu. Kolaylık olsun diye havaalanına yakın olan otelim için servise yönlendireceğine beni metroya yönlendirmişti.

Bir saat sonra sonunda otelime giriş yapabilmiştim. Bir uyku ilacı alıp işe yaramasını umarak başımı yastığa koydum. Sonunda uyumuştum.

Ertesi sabah kendimi Narita Ekspres treninin kalabalığının arasında buldum. Ama geniş koltuklar, tertemiz iç mekân ve güzel manzaralar ile atlattığım uzun seyahatin hayal kırıklıkları unutulup gitmişti. Oturduğum cam kenarı koltuğumdan, dünyanın en kalabalık şehri olan Tokyo'ya seyahat ederken Chiba Bölgesi'nin manzarasını izliyordum.

Hızlı tren pirinç tarlaları ile geniş yeşil arazilerin arasından geçiyor, turistik gezi uygulamama göre tarih kokan köylerin eteğinden ilerliyordu. Bir köyde kır çiçekleriyle çevrili bir Hollanda yel değirmeni vardı. Dört yüz yıllık ticareti kutlamak amacıyla değirmeni Hollanda hediye etmişti. Bir diğeri de saklı kent Samurai idi. Acaba babam kale harabelerini görmüş müydü? Gizli patikalardan geçip korumaya dair yemin ettikleri birkaç evi ziyaret etmiş miydi?

Nehri geçtiğimiz anda yeşilliklerle dolu olan manzaram aynı yerde barınmak için savaşan uzun, ince, gri binalarla yer değiştirdi. Trenin bombeli camının verdiği etkiyle beni selamlıyormuş gibi görünüyorlardı. Her yeri gezdiğimi düşünürdüm ama gittiğim hiçbir yer Tokyo ile kıyaslanamazdı. Ne büyüklüğü Chicago'nunkine ne de kalabalığı New York'unkine benziyordu.

Gökyüzü muazzamdı.

Telefonumdan ineceğim durağa bakıp valizimi kontrol ettim, ardından inmek için hazırlandım. Öncelikle dikkatimi çeken dışarıda çok nem oluşuydu. Sonra birden donakaldım. *Babam da bir zamanlar buradaydı.* Şu an onun hikâyelerine, haritada işaretlediğim yere adım atıyordum. Diğer hayatının izlerini yakalamak için değil, onun adımlarını takip etmek için yapıyordum bunu. Tüylerim diken diken olmuştu.

Yoshio'nun seçtiği restoran istasyondan sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. Manzaranın tadını çıkarabilmek için erken gelmiştim. Tipik turist havasına bürünerek tren istasyonunun kırmızı briketli dış cephesini, tepesindeki parlak tacı çektim. Sonra birkaç adım gerileyip fotoğraf çekmeye devam ettim. Taş yüzeyi ve dekoratif kabartmalarıyla güzel olsa da mimarisi Avrupa tarzına benziyordu. Sanki Japonya'nın başkentine değil de İtalya'ya ya da İngiltere'ye aitmiş gibi duruyordu.

Her yer bina doluydu ve her boşluktan bir kalabalık fışkırıyordu. Çevrede ağaçlardan çok satış otomatları vardı. Şehirde yerde bir tane bile çöp yokken gökyüzü reklam panolarıyla doluydu. Birkaç adım gerileyerek gece parlayan neon ışıklarının görüntüsünü hayal ettim.

Her yerde bir şey vardı. Karşıdan karşıya geçtiğim sırada elektronik bir kuş öttü. Sesin kaynağını bulmak için duraksadım. Gökkuşağı renklerine bürünmüş bir grup genç, yaya geçidinin tepesindeki ekranı gösterip gülümsedi. Karşılığında ben de güldüm. Tercümeye gerek yoktu.

Elektronik menüler balık keklerinden tofuya kadar her şeyi önünüze sunuyordu. Geçerken sokak satıcılarına uzun uzun bakmamayı öğrenmiştim, aksi hâlde yemeklerden tatmak zorunda kalıyordunuz.

Etrafı butik otel ve ucuzcu dükkânlarla çevrili olan Colosseum ya da Trevi Çeşmesi'nin bulunduğu İtalya'daki gibi eski ile yeninin birbiriyle uyumunu görmeyi beklemiştim. Orada baktığınız her yerde modern dünya, eski ile iç içe geçmişti. Tarihi hissedip teninize işlemesine izin verebiliyordunuz. O havayı soluyabiliyordunuz.

Ama Tokyo'da böyle bir şey yoktu.

Tokyo, geleneksel bir hamamdan yeni çıkmış gibi parıl parıl parlıyordu, tarihin tozları âdeta tamamen temizlenmişti.

Ziyaretimin babam için de aynı etkiyi yaratmasını umuyordum.

"Selam, Tori? Tori Kovač?"

Arkamı döndüğümde Yoshio'nun restoranın kapısının önünden bana el salladığını gördüm. Elbette, beni tanımıştı. Gözden kaçacak bir tip değildim. Öncelikle elimde valizim vardı, Japonya'nın genelinde olduğu gibi Tokyo'da da çoğunluk Japon'du. Tenimden dolayı rahatsızlık duymasam da ilk kez bunun farkına varmıştım. Gri pantolonumla kısa kollu gömleğimi düzelttim. Hava kolsuz bir şeyler giymek için yeterince sıcaktı ama Japonya'da omuzların kapatılması daha iyiydi. "Merhaba, Yoshio?"

Biyometrik fotoğrafındakine benziyordu. Köşeli çenesi ve kendinden emin koca gülümsemesi ile kırklı yaşlarının ortalarında olduğu belliydi. Çekimser bir hâlde elimi uzatsam da Yoshio tokalaştı, ardından diğer elini de elimin üstüne koyup yeniden sıktı.

"Lütfen... Bir masa ayırttım." Yoshio restoranın kapısını açıp arkamdan içeri girdi. "Trenle kırsal kesim yolculuğu nasıl geçti?"

"Çok güzeldi." Loş ışığa alışmaya çalışarak gözlerimi iri iri açtım. "Düşündüğüm gibi çok da kalabalık değildi." Yerimizi göstersin diye yavaşladım.

"Ah, evet ama sen ekspres trenle geldin. Banliyö trenine binip yoğun bir saatte yolculuk etseydin hikâye farklı olurdu. Öyle çok yolcu var ki yolcular trene itilsin diye beyaz eldivenli *Oshiya*'lar çalıştırılıyor." Duvar boyunca yuvarlak, kırmızı minder döşenmiş kısa bacaklı ahşap bir masayı gösterdi.

"Güneş ve kalabalık cadde olmadığı sürece huzurlu bir şekilde sohbet edebiliriz diye düşünüyorum."

Çoktan huzursuz olmuştum. Bu konuşmada bile çok şey söylenmişti. Yoshio ile garson kız Japonca bir şeyler konuşurken valizimi kenara aldım.

"Lütfen, yemekleri benim seçmeme izin verir misin?" diye sordu Yoshio benden yana dönerek. "Hayal kırıklığına uğramayacağına dair söz veriyorum. Burası dünyaca ünlü bir restorandır."

Aklıma sokak satıcıları geldi, o tuhaf karışımları zar zor yutabilmiştim ama başımı olumlu anlamda sallayıp Amerikalılar zordur karikatürüne dönüşmeyi reddederek gülümsedim. Diğer seyahatlerimde daha kötü tecrübelerim de olmuştu. İtalya'da sipariş vermeye çalışırken İtalyan aşçı bana, "Annenin yaptıklarını ye" diye tepki göstermişti.

Çaylar servis edilip siparişlerin alınmasıyla tatlı bir sohbete başladık. Otelin iyi olup olmadığını sordu. Ben de karşılığında dikkat çekici şehri anlatmasını istedim.

"Shibuya Kavşağı'ndaki trafik lambalarını gördün mü?" diye sordu Yoshio. "Aynı anda kırmızı yanar. İnsanlar da hemen çantadan dökülen misketler gibi her yönden yola dökülür."

Zushi'deki ev ve sahipleriyle ilgili konuşmanın biraz daha bekleyebileceğini biliyordum. Japonya ile ilgili araştırma yaparken hoş sohbetin önemli olduğunu okumuştum, o yüzden biraz daha sabırlı olmaya karar verdim.

"Yanında mevsim sebzeleriyle terbiyeli Kobe bifteği," diye bildirdi garson kız, yemeklerimiz geldiğinde. "Lütfen, tadına bakın."

Hem Yoshio hem de garson tepkimi merak ediyordu. Bir ısırıkla neden bu kadar övgü topladığını anladım. Et dilimin

üstünde erirken gözlerim iri iri açılmıştı. Garson kız gitmeden önce beklediği övgüyü başımı sallayarak verdim.

Yoshio bir kahkaha attıktan sonra sanki bir sırrı ortaya çıkarıyormuş gibi fısıldamaya başladı. "Bu muhteşem tat şımartıldığı için. Sığırlara böyle lezzetli olsunlar diye içmeleri için bira veriliyor, bir de her gün masaj yapılıyor."

Kahkaha atma sırası bendeydi ama artık sabırsızlanmaya başlamıştım. "Yoshio, misafirperverliğin için ne kadar teşekkür etsem az. Burada olduğum için hem çok heyecanlıyım hem de araştırmaya başlayacağım için de fazlasıyla endişeliyim. Haberlerin olduğunu söylemiştin?"

"Söyledim, evet. Belediyeler vergilendirmeden dolayı ayrı kayıt tutsalar da ev sahibini doğrulayabildim."

Öne doğru eğildim. "Onlar mı? Nakamura Ailesi mi?"

Yoshio'nun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet, öyle. Kayıtlar, Nakamura Ailesi'nin hem ev hem de mülkiyet vergisini nesiller boyunca ödediğini gösteriyor."

"Bu inanılmaz, teşekkür ederim." Orası kadının ailesinin evi olmalıydı. *Onları buldum, baba.*

"Elimde bir fotoğraf var, eğer görmek istersen?" Telefonundaki galeriye girip bir fotoğraf gösterdi.

Fotoğrafa büyük bir zevkle baktım. Geniş, tek katlı geleneksel tarzda yapılmış ev, bambu çerçeveleri, beyaz panelli duvarları ve seramik döşeli üçgen çatısıyla hem basit hem de ayrıcalıklı görünüyordu. Yeşil bir tepenin başında dursa da etrafındakilerle beraber tek bir mülkiyetmiş gibi bir izlenim veriyordu. İşte, Japonya'dan beklediğim buydu. Eski Dünya'nın büyüsü ve zamansızlığını barındırıyor olması... "Vay canına." Diyebildiğim tek şey buydu.

Yoshio gösterdiğim tepkiden memnun bir hâlde başını salladı. Ardından neredeyse bitmiş çayıma bakıp fincanımı yeniden doldurdu. "Geleneksel *Sukiya* tarzında yapılmış, doğal ve estetikle yoğrulmuş olarak bilinir. Tasarımın yüzeysel olmaması kişinin benliğini geliştirmeyi vurgularken, geniş saçaklar kişinin yansıtabileceği huzurlu gölgelere işaret eder. Çay evleri ilk kez bu tasarımla inşa edildi. Çatının ve saçakların nasıl eğimli olduğunu görüyor musun?" Fotoğrafı işaret etti. "İblisler için bile çok karmaşık."

"Çünkü iblisler düz yolda gidemezler," diye kahkaha attım gözlerim yaşlarla dolarken. "Çok güzelmiş." Burası, babamın anlattığı çay hikâyesindeki eve birebir uyuyordu.

"Yazmayı planladığın haberi bana söylemende sakınca var mı? Evin tarihiyle ilgili olduğundan bahsettin ama Nakamura Ailesi'yle ilgili ilginç bir şey mi buldun?" Uzun bir süre dişlerini göstermeden gülümsedi.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. "Aile evi gezip onlarla röportaj yapmama izin verdi mi?"

"Niyetini söylemeyecek misin?"

"Röportajın ayarlandığını söylemeyecek misin?" diye sordum, meydan okuyarak.

Yoshio'nun yüzündeki zayıf gülümseme de yok olup gitti.

"Onca yolu gelmiş olmana rağmen üzgünüm, Tori ama bir röportajın mümkün olduğunu sanmıyorum."

Hayal kırıklığına uğramıştım, sonra kalbim hızla atmaya başladı. "Anlamıyorum. Aile onları ifşa edeçek bir haber yazacağımı mı düşünüyor? Çünkü yapmayacağım."

"Senin işin bu."

"Ben büyük şirketler hakkında gerçek raporlar içeren haberler yazarım."

"Gücü ve tartışmalı faaliyetleri ortaya çıkaran..."

"Gerçekleri bilmeye hakkı olan halkı aydınlatmayı amaçlayan... Tıpkı senin yaptığın gibi, Yoshio." Omuzlarımı dikleştirdim. "Affedersin ama cidden anlamıyorum. Senin beni atlatmaya çalıştığını düşünüyordum, yoksa onları mı koruyorsun?"

Yoshio omzunu silkti. "Sadece gerçek niyetini merak ediyorum."

"Biliyordum." Bezgin bir tavırla bir soluk verdim. "Beni *sorgulamaya* çalışıyorsun çünkü gerçekten bir hikâye var mı diye merak ediyorsun."

"Elbette." Yemek çubuklarını masaya bırakıp ağzını ıslak mendille sildikten sonra arkasına yaslandı. "Peki, var mı?" Bir kaşını kaldırarak bana baktı.

Bacak bacak üstüne atıp evin fotoğrafına bir kez daha baktım. Adresi istiyordum, bu yüzden ona babamın hikâyesinin birazını anlatmak zorundaydım ama nasıl tepki vereceğini tahmin etmek zordu. "Ya sana ev ya da aileyle ilgili herhangi bir haber yazmak niyetinde olmadığımı söylesem?"

"O zaman daha çok merak ederim."

"Öncelikle sana hassas bir soru sorabilir miyim?" Yoshio'nun başını olumlu anlamda sallamasıyla derin bir nefes aldım ve konuya nereden giriş yapacağımı kestirmeye çalıştım. Yoshio pürdikkat beni dinliyordu, bu ilginin dağılmasını istemiyordum. "Amerikan İstilası tam olarak ne zaman sonra erdi?"

"1952'de."

"Evet, 1952'de." Babam 1954'den 1957'ye kadar donanmaya hizmet etmişti. Sadece iki sene sonra... "Okuduğum kadarıyla ABD askerleri ile birlikte olan Japon kadınlar, birçok bebek dünyaya getirmiş. Bir o kadar da evlilik gerçekleşmiş. Bu iddia doğru mu?"

"Birçok evlilik yapıldı, evet ama çok yaygın değildi. Bebeklerin çoğu da hayatta kalamadı."

"Hayatta kalmadı mı?" diye sordum, başımı öne düşürerek. "Neden?"

"Öncelikle hastalıktan ve bakım eksikliğinden." Yoshio öne doğru eğilip kısık sesle konuşmaya başladı. "Tori, bu durumdaki kadınlar bu dünyada yapayalnız kaldı, bu yüzden bebekleriyle de doğru düzgün ilgilenemediler. Toplum hem anneyi hem de çocuğu dışladı. Şunu unutma, Japonya geleneklerine kökten bağlıdır ve savaştan sonra bile bu böyle devam etti."

"Savaş olsun ya da olmasın onları yok saymak gerçekten kabul edilebilir değil, çok üzücü, sence de öyle değil mi?"

"Öyle. Ama Amerika'nın, Japon toplama kamplarının dağılıp savaşın sonra ermesinden kısa bir süre sonra, delikanlıların eve getirdikleri Japon gelinlerini hoş karşılamadığını kabul etmelisin."

Zihnimde Amerika'nın tarihi canlandı. Haber kupürleri aklımda dolanıyordu. Askerleri kandırmakla suçlanan Japon gelinlerin, evlerini, işlerini terk etmeye zorlanan ve âdeta bir suçlu gibi hapis yatan Japon Amerikalıların fotoğrafları... Tıpkı onun ülkesi gibi kendi ülkemin de çok da masum olmadığını fark ederek yargılamaktan vazgeçtim, o yargı koltuğunda oturmaya hakkım yoktu.

Yoshio başını olumlu anlamda salladı. "Gördün mü? Bu sorumluluğu bir ülkeye ya da kültüre yükleyemezsin. Sadece bir ırka yükleyebilirsin. Ona da biz insan diyoruz. Savaşın açtığı derin yaraları iyileştirmek bir ömürden fazla sürer. İyileşmesi için birden çok ömür gerekir. Şimdi bile, şu modern dünyada, Japonya'da durumlar hâlâ zor."

"Yine de ortada bir sürü bebek var." Şakaya vurmaya çalışarak hafifçe gülümsedim.

"Evet, evet, çünkü dediğim gibi biz insanız, öyle değil mi? Savaş bile olsa durum her zaman *böyle*." Yoshio hafifçe kahkaha attı.

Birbirimize gülümsedik, yine ortak noktada buluşabilmiştik.

"O hâlde," dedi Yoshio öne doğru eğilerek. "Elemeden geçtim mi? Hikâyenin içeriğini bana anlatacak mısın? Bu aileyle ilgili ne öğrendin?"

Sözleri bir süre aramızda öylece asılı kaldı.

"Yoshio, gerçekten bir hikâye yok. En azından haber yapabileceğim türde bir hikâye yok." Fincanımı evirip çevirmeye başladım. "Kişisel nedenlerden ötürü onlarla konuşmak istiyorum. *Ailemi* ilgilendiren bir durum." Sözlerimi üstü kapalı bir şekilde söylemiştim. "Anlıyor musun?"

Yoshio önce kaşlarını çatar gibi oldu, sonra düşüncelere dalarak gözlerini masaya dikti. Bir süre sonra başını kaldırıp gözlerini bana çevirdi ve başını evet anlamında salladı. "Evet, sanırım anlıyorum. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Gülümsedim, açıklamak durumunda kalmadığım için memnundum. "Kim bilir, belki de o evi görüp bir aile üyesiyle tanışmak, herhangi bir utanca sebep olacak sorular sormadan yanıtlarımı bulmama yeterli olur. O yüzden biriyle sohbet etmek çok önemli."

Yoshio'nun yüzünün rengi atmıştı. "Sana bu fotoğrafı ve adresi verebildiğim için mutlu olsam da önceden de dediğim gibi bir röportaj mümkün olmayabilir."

Yine hayal kırıklığına uğramıştım. "Kabul etmediler mi?"

"Hayır. O evde bunu soracak kimse yaşamıyor."

Şaşkın bir şekilde arkama yaslandım. "Ev boş mu?"

"Evet, komşuların dediğine göre ev bir süredir boş ama fotoğrafta da görebildiğin üzere mülk gayet bakımlı."

Fotoğraftaki muhteşem yere yeniden baktım. "O zaman orayla kim ilgileniyor?"

"İşte, ben de bunu merak ediyorum. Merakımı mazur gör ama sana danışmadan biraz araştırma yaptım. Kanagawa Bölgesi'nde Nakamura Ailesi'nden birkaç kişiyi buldum ama sadece birinin Zushi'deki aileyle güçlü bir bağı vardı. Yokoama yakınlarında NTC adında büyük, gizli bir şirkete sahip olan bir aileymiş. Her ne kadar diğer endüstri alanlarına el atsalar da gelirlerini ıvır zıvır ve çay satışından sağlıyorlarmış."

Kendi çayımdan bir yudum alıp sorumu sordum. "NTC'nin açılımı ne?"

"Nakamura Ticaret Şirketi."

Gözlerim iri iri açıldı, kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. İmparatorluğun tüccar kralı...

Bedenimi saran duygu karmaşası içinde Yoshio'ya gülümsedim çünkü buna uyumlu demek yetmezdi, her şey mükemmel derecede uyumluydu. Orası babamın hikâyesinin başladığı yerdi. Babam şöyle demişti: "Çay her zaman faydalı değildir." Ama sanırım faydalı olan bir şeyler de vardı...

Yirmi Beşinci Bölüm



Japonya, 1957

Aniden derin bir iç çekerek yattığım yerde doğruldum, sabahın ısrarcı ışıkları yüzünden âdeta boğuluyordum. Terli alnıma yapışmış olan saçımı geriye itip etrafıma bakındım. Küçük bir masa, pencerenin yanına asılmış olan *sumi-e* mürekkebiyle yapılmış bir tablo ve hemen aşağıda valizim. Nerede olduğumu anlayarak gözlerimi kırpıştırdım. Bambu Doğumevi'ndeydim. Dün gece bir bebeğin doğduğu evde...

Belki de o bebeğin öldüğü evde...

Her şey uykulu zihnimde canlanmaya başladı. Kızlar. Genç Jin, sessiz olan. Aiko, art niyetli ama şık. Hatsu, hüzünle bakan kız. Ve Chiyo, gürültücü ve cesur. Birden söyledikleri aklıma geldi. *Ne sanıyorsun? Hepimizin evlenmek için kandırabildiği yakışıklı kocaları olduğunu mu?* Kollarımı karnıma doladım, küçük karnım artık şekillenmeye başlamıştı.

Bir şey görmeyi dileyerek duvara baktım. Yoko hâlâ burada mıydı? Dinleniyor muydu? Burada geçirdiğim zaman şu ana kadar dinlenmekle geçmişti. Onu duyabilecek miyim diye kulak kabarttım ama tek duyabildiğim diğer taraftan gelen koşturmaca sesleriydi.

Kimse beni uyandırmaya gelmemişti.

Sade bir etekle bluz giyerek hazırlanmak için acele ettim. Burada kalmaya niyetim yoktu, bu yüzden her şeyimi valizime koyup valizi de yatağın kenarına yerleştirdim. Testler için Müdire Sato'yu bulmam gerekiyordu. İçimde bir korku vardı çünkü o testleri yaptırmak istediğimden emin değildim.

Odamın kapısını aralayıp başımı dışarıya uzattım. Evin önünden sesler geliyordu. Sessiz ama emin adımlarla koridorda ilerledim. Ben buraya bebeğimin sağlığından emin olmak için gelmiştim. İşte bu kadar. Sonra eve gidip Hajime'nin dönmesini bekleyecektim.

Aiko klinikte çalışan bir kadınla tartışırken Hatsu bulaşıkları yıkıyordu. Sadece Jin hâlâ yemek yiyordu. Başını kaldırıp bakınca yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"*Ohayou*," dedim herkese.

Müdire Sato, gözlerini Aiko'dan bana çevirdi. Kemik çerçeveli gözlüğü geniş, tombul burnunun üstüne düşmüştü. "Ah, kahvaltıyı kaçırdın. Balık kalmadı ama bir kâse kap da et suyu al. Bir şeyler kaldığı için şanslısın."

"Yani ben yiyemiyorum ama o yiyecek, öyle mi?" diye söylendi Aiko, içerlemiş bir ifadeyle. "Hazırlamıyorsak yemek de yiyemeyiz. Kural bu." Manikürlü elini tezgâha indirdi ve meydan okurcasına müdireye doğru eğildi. Bu duruşu aşağıda duran karnı yüzünden hafifçe sallanmasına neden oluyordu.

Müdire Sato kısa ve kalın parmağını havaya kaldırdı. "Yiyecek çünkü o daha yeni geldi, kuralları henüz bilmiyor. Haydi, Naoko. Kâse al."

Aiko'ya bakarak bir kâse aldım. Aiko kollarını göğsünde kavuşturup soya fasulyesi çorbasını kâseme koymamı izledi. Fazlasıyla sulu bir çorbaydı ama zengin aroması iştah

kabartıyordu. Jin'in karşısına oturup Aiko'nun tatlı sert kaş çatmasını umursamamaya çalıştım.

"Ee, ödeme ne zaman yapılacak, Aiko?" diye sordu müdire, ellerini kalçalarına dayayarak, ağırlığını bir bacağına vermişti. "Sokakta kalmadığın için kendini şanslı sayıyorsundur, herhâlde?" Kuruyan bulaşıkları yerine yerleştiren Hatsu'dan yana döndü. "Chiyo'yu bul, sonra Yoko'nun odasını temizlemem için bana yardıma gel."

Oturduğum yerde doğuldum. *Yoko gitmiş miydi?*

"Chiyo!" dedi Hatsu ve aceleyle onu aramaya koyuldu.

"Müdire Sato?" dedim, titrek bir sesle. Kızı, bebeğini sormak istiyordum ama buradan bir an önce gitmek için neden burada olduğum konusuna odaklandım. "Testler?"

Müdire ellerini önlüğüne silerek arkasına döndü ve umursamaz bir tavırla konuşmaya başladı. "Ne testi?"

Şüpheli bir ifadeyle ona baktım. "Eve gitmeden önce bugün testleri yapmamız gerekiyordu, hatırladınız mı?"

Müdire burnundan soludu. "Yarın."

"Yarın mı? Ama kocam bu akşam beni evde bekleyecek." Nabzım hızlandı, Hajime'nin gelmesi gecikirse beni hiç beklemeyeceğini de biliyordum. Fakat burada yarına kadar kalamazdım.

Müdire başını iki yana sallayıp elini sallayarak sözlerimi savuşturdu. "Bu koca işini büyükannenle konuşmam lazım. Senin de dinlenmen gerek." Başını öne düşürdü. "Yarın. Şimdi yemeğini ye." Bana sırtını döndü, sonra da odadan çıktı.

Büyükannemle mi görüşecekti? Peki "şu koca" demekle neyi kastetmişti? Konuşacak ne vardı ki? Aiko et suyu çorbamı bir kenara itti. Başımı ondan yana çevirdim. Sürmeli gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Kural bir, eğer yemeği hazırlamaya yardım etmezsen yemek de yiyemezsin." Aiko kâseyi kaldırdı ve ağzını şapırdatarak içmeye başladı.

"Sen de hazırlamaya yardım etmedin." Jin'in fısıltıyla çıkan sözleri âdeta bir tüy kadar hafifti.

Aiko ile ikimiz şaşkınlıkla solumuştuk. Jin yediği pirinç lapasına dikkatle bakarken Aiko'nun yanıtı için kendini hazırlıyordu.

"Görüyor musun? Bir sesin olduğunu biliyordum. Yalnız o sesi ne zaman kullanman gerektiğini bilmemen çok kötü." Aiko çorbadan koca bir yudum içip Jin'in kulağına eğildi. "Ne oldu? Söyleyecek başka bir şeyin yok mu? Yoksa yine dilini mi yuttun?"

Aiko bana sırıtıp çorbanın geri kalanını eviyeye döktü. Sessiz kalsam da gözlerimi ondan ayırmadım. Kaşlarını çatarak baktıktan sonra odadan çıkıp bizi yalnız bıraktı. Jin başını kaldırdı ve kâsesini bana doğru itti.

İtiraz etmek istercesine elimi salladım. "Hayır, Jin. Sorun değil, bekleyebilirim."

Jin başını iki yana salladı ve kâseyi iyice önüme itti. "Hayır, ben yeterince yedim zaten."

"Ben de Aiko yüzünden yeterince yedim," dedim Jin'in kahkaha atmasını sağlayarak.

"Kıskanıyor çünkü senin bir kocan var ve onun erkek arkadaşı evli." Kâsesini işaret etti. "Lütfen..."

Başımı olumlu anlamda sallayıp teklifini memnuniyetle kabul ettim. Karnımı doyururken bile hâlâ gurulduyordu. Jin'in sözlerini tartıp neler diyebileceğimi düşündüm. Dün akşam doğan bebeğe ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Yüksek

sesle dile getirmekten korktuğum şeyi duymak zorundaydım. "Yoko başka bir odaya mı geçti?"

"O gitti."

Yemek yemeyi bırakıp ona doğru eğildim. Fısıldayarak konuşmaya devam ettim. Çan ne kadar sessiz olsa da hafifçe dokunmanız onun çalmasını sağlardı. "Peki bebek?"

Jin dudaklarını yalayıp başını öne düşürdü. "Gitti."

"Gitti mi?" Kulaklarım uğulduyordu. Yeniden konuşmaya başladım. "Yani demek istediğin...?"

"Ben de bu bebeğin gitmesini istiyorum."

O an annemin sözleri zihnimde yankılandı. *Büyükannen bu tarz şeyleri halledebilecek bir ebe tanıyor.* İçim burkuldu. Burası doğumevi *değildi.* Annelerin saklandığı, istenmeyen bebekleri bir şekilde ortadan kaldıran bir yerdi.

Büyükannem ne yapmıştı? Babama ne demişti? Babam biliyor muydu? Yoksa o da mı işin içindeydi? Peki ya Satoshi? Hayır, onun da bu durumla ilgili bir şey bildiğini sanmıyordum.

Titreyerek derin bir iç çektim. Buradaki herkes bekâr ve gençti. Aiko ve Chiyo'nun hikâyelerini göz önünde bulundurursam, buradaki herkesin bebekleri benimki gibi melez miydi? Bu çocuklar damarlarında saf Japon kanı dolaşmadığı için değersiz olarak görülüyordu. Bu düşünce nabzımın hızla atmasına neden oldu.

Zavallı Yoko. Ah, zavallı bebek.

Dikkatimi Jin'in balon gibi şişmiş karnına verdim. "Kaç yaşındasın, Jin?"

Ürkek bakışlarını bana çevirdi. "Geçen ay on üçüme bastım."

İçim burkulmuştu. Kenji'den çok da büyük değildi. Ben neredeyse on sekiz yaşındaydım, ondan beş yaş büyüktüm

ama gençlik ile kadınlık arasında beş yıl büyük farktı. Beş yıl bir ömür demekti.

Derin bir nefes alarak sorumu sormaya cesaret ettim. "Peki ya babası?"

Jin dudaklarını kımıldatsa da kelimeler dudaklarından dökülmedi. Onun yerine kelimelerini yuttu ve başını iki yana salladı. Gözleri âdeta hiçliğe bakıyordu.

Biraz daha yanaşıp ona doğru eğildim. "Bana güvenebilirsin, Jin."

"Hayır dedim," dedi Jin, sesi zar zor duyulmuştu. Parmaklarını yumruğunu sıkmak istercesine bir açıp bir kapatıyordu. "Aileme bile durumu anlattıktan sonra beni suçladılar." Jin omzunu silkti. "Bu yüzden ben de sessizliği seçtim. Kimse dinlemedikten sonra konuşmanın ne anlamı var ki?"

"Ben seni dinlerim." Sesimden merhamet okunuyordu. Âdeta içim kaynıyordu.

Jin düşüncelerimi okumuş gibi bakışlarını karnına çevirdi. Dudaklarını küçümser bir ifadeyle büzdü. "Annem bu bebeğin benim cezam olduğunu söyledi. Bitmeyecek bir cezaymış. Doğacak ve ben de onun o dalga geçilen soluk benzine bakacakmışım, şeytanın gözlerini bir kez de olsa görecekmişim."

Doğrulup sert bir ifadeyle konuşmaya başladım. "Sana bunu yapan şeytanın kendisi, Jin, yabancı olması bu durumu değiştirmez. Bebeğin de masum."

Jin'in gözleri buğulansa da o yaşlar dökülmüyordu. "Şanslısın, Naoko. Bir kocan var, bu yüzden bu bebeği usulüne göre doğurabilirsin." Alnını kırıştırdı. "Madem öyle, neden *buradasın*?"

Cevap vermedim çünkü burada uzun süre kalmayacaktım.



Müdire Sato gitmişti, herkes onun yokluğundan yararlanmaya çalışıyordu. Aiko, Chiyo'nun odasında saçını yapıyordu. Bir yandan da müzik ve filmler hakkında konuşuyorlardı, Jin ise tek başına oturmuş, kitap okuyordu. Günlük işleriyle ilgilenen tek kişi Hatsu'ydu.

Ben de nasıl kaçacağımı planlıyordum.

Hatsu'nun yanından geçerken ona başımla selam verdim, ardından biraz temiz hava alma bahanesiyle ana kapıdan dışarıya çıktım. Hatsu'yu gözetleyerek ayakkabılarımı giydim ve ön kapıya doğru yürümeye başladım. Gülümseyen parlak güneş gözlerimi kamaştırmış, yüzümü buruşturmama neden olmuştu. Berbat bir gece ve sabahtan sonra güzel bir gündü.

Şüphe çekmemek için bir çalılıktan dal kopardım, sonra çevreyi merak ediyormuşum gibi etrafta dolanmaya başladım.

Çimlerde dolaşarak beni buraya getiren patikaya çıktım. Hava âdeta burnumu gıdıklayınca hapşırmamak için kendimi zor tuttum. Durumu kontrol etmek amaçlı omzumdan geriye baktım, performansım hiç şüphe çekmemişti. Bu yüzden çıkıp gidebilirdim.

Eve gidiyordum.

Hajime ile birlikte babamla nasıl konuşacağımızı ayarlayıp Kenji konusunu netleştirecektik. Büyükannem başlı başına bir olaydı zaten. Ona söyleyecek birkaç lafım vardı, elbette.

Küçük valizim odamda arka tarafta duruyordu ama ona ihtiyacım yoktu. Yerine yenisini koyabilirdim ama bu bebek geri gelmezdi. Son olaylar zihnimde dolanırken adımlarımı hızlandırdım. Jin'in sorusu dönüp duruyordu zihnimde. *Neden buradasın?* İşte bu, Müdire Sato'nun Satoshi'yi gördüğünde

yaşadığı kafa karışıklığını açıklıyordu. O yüzden büyükannemle konuşmak istiyordu. Ama ne değişecekti ki?

Bunu anlamak için kalmaya niyetim yoktu.

Dar yolda yanlış yere basınca ayağım tökezledi, bu yüzden daha dikkatli olmak adına ağır ağır yürümeye başladım. Sık ağaçların uzanan dalları gökyüzünü kapatıyordu. Bir saçağın gölgesine sığınıp evden uzaklaştığım için ilk kez derin bir nefes aldım. Köprü hemen ileride olmalıydı, ana kapı da oradan çok uzakta değildi.

Elimi yüzümü yıkamak için sığ nehir yatağına eğildiğim sırada ayağım kaydı, neyse ki dengemi toplamak için bir ağaç dalına tutunabilmiştim. Çıtırtı sesi havayı doldurmuştu, köprüyü görebiliyordum.

Köprüyü geçerken Japon balıkları dikkatimi çekti. Zihnim düşüncelerle doluydu. Ben kafeste tutulacak bir kız değildim. Gerçek dünya benim etrafımda dönüyordu. Onun nasıl işlediğini biliyordum, o dünyanın adaletsiz olduğunu da. Ailem bile bunu bana göstermişti. Güçlü düşünceleri olan emekli bir asker bir baba... Sabit fikirli, kendi bildiğini okuyan bir büyükanne... Milliyetçi fikirlerle zihnini bulandırmış olan Taro...

Ama ben? Tüm bunlara rağmen bir Amerikalıya âşık olmuş, onunla evlenmiştim ve şimdi de onun çocuğunu karnımda taşıyordum.

Mantıklı yanımı babamdan alıyor olabilirdim ama kalbimdeki derinlik annemden geliyordu. Aksi olsa kalbimi nasıl Hajime'ye verebilirdim ki? Ağır ağır nefes almaya çalışırken göğsüm sızladı.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Biraz ileride siyah iplerle birbirine bağlanmış olan bambu çitleri görebiliyordum. Ahşap kapı mandalını kaldırdım ve

elimle kapıyı itmeye çalıştım ancak yerinden kımıldamıyordu. Yeniden ittim. Hiçbir şey olmamıştı. Sadece boşa çaba sarf etmeme neden oluyordu.

Nabzım hızlandı. Niye açılmıyordu? Omzumu kapıya dayayıp kalçamın yan tarafıyla ittirmeye çalıştım ama hafifçe eğilse de yere yapışıp kalmıştı sanki. Bir panik dalgası tüm bedenimi sarmıştı. Çitin yüksekliğine ve uzunluğuna baktım. Acaba sonuna kadar gidebilir miydim? Üstünden atlayabilir miydim? İki elimle çitlere tutunup sertçe salladım, tek isteğim artık beni serbest bırakmasıydı.

"İşe yaramaz."

Hızla arkama döndüm. Gelen Hatsu'ydu. "Beni takip mi ettin?"

Hatsu gölgelerin arasından sıyrıldı. "Müdire Sato buradan çıkarken kapıyı diğer taraftan kilitler." Bana doğru birkaç adım attı. "Normalde kilit içeride."

Şoktan ağzım beş karış açılmış bir hâlde geriledim.

"Güvenlik amaçlı dese de herkes ödeme yapılana kadar bizi burada tutmak için olduğunu biliyor."

Hiç düşünmeden genç kadının yanından geçip bambu çit boyunca yürümeye başladım, bir yandan da ayağımla dalları iterek kendime yol açıyordum.

"Bekle, Naoko. Nereye gidiyorsun?"

Burada kalmayacaktım. "Çitler bütün mülkü çevrelemiyor, değil mi?" Dikenli çalılar baldırlarımı çizerken, yerdeki kuru dallar sandaletimin altında çıtırdıyordu.

Hatsu beni takip etmeye başladı. Sıyrıklar kaşındırınca kaşımaya başladım, bu sırada Hatsu da bana yetişmiş oldu. Ben önde, o arkamda yürümeye devam ettik. Hatsu bir elini

yukarı kaldırarak dalların yüzüne çarpmasını engelliyordu. Her adımda birbirine dolanmış çalılar daha da sıklaşıyordu.

Çitin diğer tarafından birtakım sesler duydum. İnsanlar caddeden aşağıya doğru yürüyordu. Kalbim hızla atmaya başladı. Durduk ve bambu çitlere dikkatle bakmaya başladık. Bir gözümü kapatıp yüzümü çite yaklaştırdım, çitlerin arasındaki boşluktan neler olduğunu görmeye çalışıyordum. İki keşişti. Biri yaşlıydı. Diğeri de uzun beyaz bir cübbe giymişti.

"Merhaba?" dedim sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. "Merhaba? Affedersiniz?"

Konuşmalar durdu. Birisi bir şeyler mırıldandı, kısa bir süre sonra yanıt geldi. "Evet, merhaba?"

"Merhaba?" Hatsu birkaç adım yanaşıp yüzünü benim gibi çite dayadı. "Çitlerin daha ne kadar devam ettiğini söyleyebilir misiniz? Dışarıya çıkmaya çalışıyoruz da?"

"Dışarıya, nereye?" diye sordu keşiş.

"O tarafa," dedim, düşündüğümden daha yakın olduğumuz için umutlanmıştım. "Diğer tarafa geçmeye çalışıyoruz."

Bir sessizlikten sonra biri ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Çocuklar, *zaten* diğer taraftasınız."

Hatsu ile birbirimize baktık. Bu da ne demekti şimdi? Gidiyorlar mıydı?

Elimi çite vurdum. "Bekleyin! Bir dakika! Affedersiniz?"

"Unut, Naoko. Peder Daigan olmadığı sürece bu keşişler bize yardım etmez. Yan tarafta yaşayan rahibeler bile yardım etmez. Buranın ne olduğunu biliyorlar ve *içeride* olduğumuz sürece bununla ilgilenmeyecekler. Kural bu."

Doğruldum ve aklımdakileri söyledim. "Bu yer *neyin nesi*, Hatsu? Söylesene. Artık bunu duymak istiyorum."

Hatsu beni dikkatle inceledi. "Doğumevi kürtaj olmayı uzun zamandır bekleyenler için bir tür hizmet sağlıyor."

Ardından omzunu silkti. "Bu bir iş. Hepsi bu." Bu sözlerin ardından çalıları iterek geldiğimiz yolu dönmeye başladı.

Bu sefer ben onu takip etmeye başladım. "Ben bebeğimi istiyorum, Hatsu."

Hatsu oflayarak arkasına döndü. "Yoko da bebeğini istiyordu. Doğum yapmadan önce şu eve kaçmayı planlamıştı, bebeği oranın merdivenine bırakacaktı ama erken doğum yaptı."

"Ne evi?"

Hatsu alnına düşen bir tutam saçı geriye iterek gözlerini devirdi. Sorularımdan bezmiş bir hâlde tekrar önüne döndü.

Fakat benim vazgeçmeye niyetim yoktu. Onu omzundan tutarak kendimden yana çevirdim. "Hatsu, ne evi?"

"Melez çocuklar için olan bir ev." Ardından yine çalıları kenara iterek yürümesine devam etti. "Hemen Oiso'da. Bazı hanımefendiler, onları alıyor. Nedenini bilmiyorum. Oranın çok kalabalık olduğunu ve içindekilerin hastalıktan kırıldığını duydum. Nasıl iyi bir yer olabilir ki?"

Ayağımın altındaki böğürtlen çalılığından sakınmaya çalışırken, zihnim anlayabildiğim sözler üzerinde dolanıp duruyordu. Dallar yanaklarımı çiziyordu. Kararlı bir şekilde onları kenara ittim. "Yoko'nun bebeği melez miydi?"

"Evet, bebeğinin erkek olduğunu öğrendim. Ciğerleri çok güçlüydü, değil mi?" dedi. "Ağlamasıyla ortalığı yıkıyordu."

Sonra o güçlü bebek sessizliğe bürünmüştü. Duraksadım. "Hatsu."

Hatsu dönüp bana baktığında buruşturduğu yüzündeki acıyı görebildim. Ne soracağımı biliyordu. Bunu sormak zorundaydım. Bunu duymak zorundaydım.

Kalp atışlarım dile getirdiğim sözlerden daha yüksek bir sesle atıyordu. "Müdire, Yoko'nun bebeğine ne *yaptı*?"

Hatsu dudaklarını birbirine bastırdı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan bir adım ona yaklaştım. "Söyle bana."

Hatsu derin bir nefes almaya çalışarak başını diğer tarafa çevirdi. "Bebeklerin burunlarını sıkıyor."

Bu cinayetin gerçekliğini idrak ederken donmuş bir hâlde ona bakakaldım.

"Müdire Sato, bebekler doğar doğmaz bunu yapıyor. Genelde henüz nefes almadan yapar ama bu seferki dişli çıktı."

Elimle ağzımı kapadım. Gözlerim yaşlarla doldu. Ruh, hayata karşı dökülen ilk gözyaşlarıyla bedene girerdi. O kızın bebeği ağlamıştı. *O* çocuğun *sesini duymuştum*. Evrene geldiğini göstermişti. Zihnimde anne, bebeğinin boğuluşunu izlerken küçük bedenin acıyla kıvrandığı bir sahne canlandı.

O kadın bir canavardı. *Bir canavar*. Büyükannemin aklında ne vardı? Ya babamın? Daha fazla nefesimi tutamayarak çitlere yaslanıp kusmaya başladım. Bütün düşüncelerim hüzün ve öfkeyle çığlık atıyordu âdeta. Kimse benim bebeğime dokunamazdı! Şu andan itibaren aile diye bildiğim o insanlara hayatımda yer yoktu! Sadece Hajime. Sadece Kenji. Sadece o kutsal ciğerleriyle ağlayacak olan bu çocuk...

Hatsu yanıma yaklaşıp ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "O iş kadını, Naoko. Biz nasıl hor görülmekten ve ailemizi utandırmaktan kaçınmak için buraya sığınarak kazanç sağlamaya çalışıyorsak, o da bundan kazanç sağlıyor. Ücretini vermeyenler için de sadece tek bir hizmet sunuyor. Doğum ve bebeği ortadan kaldırmak..."

Ortadan kaldırmak.

Bu söz âdeta bir bıçak gibi kararlılığımı kesip geçmişti. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken burnumu çekiyordum.

"Neden bebekleri bahsettiğin o eve götürmüyor? En azından bu daha iyi bir seçenek gibi duruyor."

Hatsu kaşlarını çattı. "O ev kaç hastalıklı bebeğe kucak açabilir? Ve neden?" Yine yürümeye devam etti. "Kimse onları istemiyor ki... O bebekler büyüdükleri zaman nerede yaşayacak? *Tabii*, büyürlerse... Müdire Sato sokaklarda açlıktan ölecek olan istenmeyen onca bebeği düşünerek, bunun hem anne hem de çocuk için daha insancıl bir çözüm olduğuna inanıyor." Hatsu ana yola çıkan ormanlığın kenarında durup bana baktı. "Belki de öyledir."

Ormanlıktan dışarıya çıkarak başımı iki yana salladım. "Neresinden tutarsan tut bu insancıl değil." Daha fazla bir şey söylemedim. İçgüdülerim çalılıkları önemsemeden diğer taraftaki sık ormanlık araziden yürümeye devam etmem gerektiğini söylüyordu. Bu çit bir yerde bitiyor olmalıydı.

"Ben evliyim, Hatsu." Sesim titriyordu. Karnıma yapışan bir dal parçasını alarak karnımı okşadım. "Ve kocam da benim arkamda. Bir evimiz var ve biz bu çocuğu istiyoruz."

"O zaman neden onun ailesiyle yaşamıyorsun?" diye sordu Hatsu, kaşlarını çatarak. Aslında verdiğim bilgiden dolayı ağzı açık kalmıştı.

Söyledikleri yüzünden doğru düzgün nefes alamıyordum. Evlenince gelin, kocasının ailesinin yanına taşınırdı. Tabii söz konusu Hajime olunca bu imkânsızdı.

Hatsu bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "O senin kocan değildi, değil mi?"

Ona öylece bakmakla yetindim.

"Gel," dedi Hatsu, onu takip etmem için eliyle işaret ederek. Ardından yürümeye başladı. "Sana bir şey göstermem gerek."

Yirmi Altıncı Bölüm



Japonya, 1957

Hatsu'yu doğumevine doğru sessiz bir şekilde takip ediyordum. Bir süre sonra beni evin etrafından dolandırmaya başladı. Artık diğer yöndeki ormana doğru kıvrılan dar, fazla aşınmış bir patikada ilerliyorduk. Bu arazinin ucu bucağı yoktu.

Hayat dediğimiz şu rüyada akıllılar kendi cennetlerini inşa ederken, aptallar cehennemlerini oluştururlardı. Bence her ikisi de kaçınılmazdı ama geçiciydi. Cennet ruhunun dinleneceği bir yer değildi. Şu anki durumunda mutluluğu keşfetmekti. Aynı şekilde cehennemin kapılarında da kilit yoktu. Sadece kısa süreli acı vardı, o kadar.

Ama beni burada tutan kapıda bir kilit vardı.

Her adımda orman daha da kararıyordu. Ağaç dalları artık oyun oynarmışçasına ellerini uzatmıyordu. Biri ışığı kesmek için diğerini boğuyordu sanki. Güneş görünmese bile alnım terlemiş, saçım yüzüme yapışmıştı. Yorgundum ve eve gitmek istiyordum. Daha doğrusu Hajime'nin olduğu yuvama gitmek istiyordum.

"Hatsu..." Durup elimin tersiyle alnımı sildim. "Hatsu, bekle."



Hatsu bir eliyle yedi aylık karnını, diğeriyle de daldan bir baston tutarak benden yana döndü. Arkamdan bir çıtırtı geldi. İkimiz de neler olduğunu anlamak için arkamıza baktık.

Hiçbir şey yoktu.

Başka bir hışırtı kahverengi bir bülbülün kıpırdanmasına neden oldu. Kuş ötüşüyle bizi korkutmuştu.

Hatsu gözlerini devirerek iç çekti. "Jin, bizi takip ettiğini biliyorum. Evden çıktığını gördüm. Haydi gel, müdire birazdan gelir." Hatsu yürümeye başladı.

Bense beklemeye devam ettim. Jin çalıların arasından çıkacak mıydı emin değildim. Gözlerimiz buluştuğu an genç kız omzunu silkti.

"Haydi!" diye bağırdı Hatsu ileriden.

Yeniden yürümeye başladık. Bir ürperti tüm bedenimi sarmıştı. Büyük bir ağacın dibinde küçük bir *Jizō* heykeli duruyordu. Hayattayken bebeklere yardım etmesiyle bilinen bir Budist keşişiydi, artık onların ruhlarına yardım ediyordu. *Mizuko* dediğimiz ölü doğan, düşen ve kürtajla alınan su çocuklarının yalnız bırakılmadığı söylenirdi. Bir *Jizō* onlarla olan bağını göstermek için bebek kıyafeti giyer, parlak kırmızı mama önlüğüyle bir başlık takardı. Ama bu heykelde hiçbir şey yoktu.

Hemen ileride bir set vardı. Hatsu duraksadı. Önünde parlak bir alan duruyordu. Uzun, dar gölgeler sanki ışık onları yok etmek istiyormuş gibi genç kadının sırtına vuruyordu. Jin ile birlikte toprak sete çıkıp onun yanında durduk. Tenimize değen hafif bir esinti ürpermemize neden olmuştu. Önümüzdeki açık alanda büyük kırmızı çiçekler göz alabildiğine çimleri süslüyordu. Çok güzel bir manzaraydı ama bu bir aldatmacaydı.

Kalbim âdeta parçalara bölündü.

Etrafı görmek için elimi gözlerime siper ettim.

Kırmızı çiçekler gerçekten de çiçek değildi. Ağacın oradaki gibi bir işaretti. Bebek kıyafetleri giydirilmiş *Jizō* heykelleriydi.

Ve onlardan yüzlerce vardı.

Kırmızı mama önlüğü ve başlık takılmış olan beton heykeller, düzensiz bir şekilde her yere dağılmıştı. Bazısı düzgün bir sıra hâlinde duruyor, bazısı da sette bulunuyordu. Birbirlerini yargılıyorlarmış gibi yüz yüze bakıyorlardı. Açıklığın tepesinden bakınca, toprak kan ağlıyormuş gibi duruyordu. Ben de ölümün o gebe karnına bakıyordum.

Hatsu hüzün dolu gözlerle Jin'e, ardından bana baktı. "Bebekler burada yatıyor. Bedenleri buraya getiriliyor."

Öyle çoklardı ki...

Yan yana durmuş, bu küçük heykellere bakıyorduk. Üçümüz de karınlarımızda birer canlı taşıyorduk. Hatsu yedi aylık hamileydi. Jin neredeyse dokuz aylıktı. Bense dört aylıktım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken tüm bedenimi bir öfke dalgası sarmıştı. Derin derin nefes aldım. "Benim bebeğimin sonu burası olmayacak."

"Hayır. Melezler öyle olmuyor. En azından *buraya* getirilmiyor." Hatsu küçük ağaçlıklardan oluşan geniş bir bahçeyi işaret etti. Küçük heykellere dikkat ederek toprak setten yavaşça inip oraya doğru yürümeye başladı.

Biz de onun peşinden ilerliyorduk. Geçerken kendime engel olamamış, heykellere bakmadan edememiştim. Hepsi birbirinden farklıydı. Önümdeki heykelin elma gibi yanakları vardı ve sanki inzivaya çekilmiş gibi gözleri kapalıydı. Bir diğeri öfkeyle bakıyordu. Başka biri hüzünle kaşlarını çatmıştı.

Önlüğü rüzgâr yüzünden diğer tarafa savrulmuştu. Bazılarına cesur bir yüz ifadesi çizilmişti. Onları sıcak tutacak başlıkları yoktu ve önlükler de sıkı sıkıya bağlanmıştı.

Ağaçlarla dolu koruluk sırlarla kaplıydı. Biz de onların arasından yürüyorduk. Bunların hiçbiri daha önce gördüklerime benzemiyordu. Yürümeye devam ederken ağaçların gri kovukları ve çıkan taze yaprakları sanki bize dokunmak ister gibi uzanmıştı. Bazıları gökyüzüne doğru yükselmişti. Çoğu boyumu aşıyordu.

"Bunlar tıpkı aralarında uyuyan yabancı bebekler gibi Batı'nın yabancı ağaçları. O bebekler burada yatıyor. Burası onların cenneti." Hatsu durdu ve yeni kazılmış taze bir mezarlığı gösterdi. "Yoko'nun bebeği..."

Durumu anlayınca gözlerimi iri iri açtım. Etrafımda dönerek araziyi incelemeye başladım. Küçük tepecikler her yerdeydi. Öyle çoklardı ki... Burada bu ölü bebeklere, diğer dünyaya rahatça geçmeleri için yardım edecek heykellerden yoktu. Ölüleri bile saygı görmüyordu.

Tamamen unutulmaya mahkûm edilmişlerdi.

İçimdeki o savunmasız küçük ruhu korumak istercesine kollarımı karnıma doladım. Benim küçük kızım tek bir anını bile karanlıkta yalnız geçirmeyecekti. Müdire Sato benim bebeğimin ruhunu, o uğursuz huzursuzluğa mahkûm edemeyecekti.

Yoko'nun küçük bebeğinin feryatları zihnimde yankılandı. Aniden sessizleşmesi kalbimi bin parçaya ayırdı. Kapana kısılmış küçük ruhu yardım çığlıkları atıyordu. Şu kısacık zamanda çok şey gören şu gözlerimden yine yaşlar boşanıyordu.

Daha fazla dayanamayacaktım. Fazlasıyla uzun çimlerin arasına dalıp kır çiçeklerini köklerinden koparak toplamaya başladım. Bu zavallı yavrucukların mezarına işaret koyacaktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Hatsu.

"Ben unutmadım," diye bağırdım ağaçlara, çığlık çığlığa bağıran o ruhlara. "Siz kutsanacaksınız. Huzuru bulacaksınız!" Arılar huzursuz olmuşçasına kulaklarımda vızıldıyordu ama iğnelerini batırma riskini göze alarak onları savuşturup yoluma devam ettim.

"Naoko." Adımı söyleyen Jin ya da Hatsu'ydu.

Dizlerimin üstüne çöküp parmaklarımla bir demet çiçeği kökleriyle beraber koparmaya başladım. Kökle dışarı çıkıyor, toprak yarılıyor, çiçekler ellerimde un ufak oluyordu. Neden annem ölmek zorundaydı ki? Neden? *"Neden?"* Dudaklarım titrerken gözyaşlarım yanaklarımı yıkıyordu. *Buna dayanamıyorum, bu çok fazla.*

Ayaklarımı yere sağlam basarak inatçı bir kökü topraktan sökmeye çalıştım. İki elimle bitkinin sapına sıkıca sarılmış, ileri geri sallanarak koparmaya çalışırken yarı çığlık atıyordum sanki. "Bunu yapmak zorundayım. Tüm bu olanlar çok fazla." Bitki sapını yeniden kavrayıp daha sert çekmeye çalıştım. "Ben sadece Hajime'yi istedim. Neden Haha?" Bir kere daha çektim. "Neden?" Bitki yerinden çıkınca geriye doğru sendeledim. Önce sırtım, sonra başım toprağa çarptı. Orada öylece kalıp hıçkırarak ağlamaya başladım.

Yumruklarımla toprağı döverken tırnaklarımla onu kazıyordum. Tek yapabildiğim ağlamaktı. Annem için, Yoko'nun bebeği için ve tüm bebekler içindi döktüğüm gözyaşları. Büyükannem beni buraya nasıl gönderirdi? Babam ona nasıl izin verirdi? Hajime neden gelmiyordu?

Biri yanıma oturup saçımı okşamaya başladı. Başımı kaldırdığımda Hatsu beni kollarının arasına aldı. Başımı onun

karnına gömünce saçımı okşamaya devam etti. Gözyaşlarım dinmek bilmiyordu.

Bu bebekler için ağlıyordum. Kendi bebeğim için ağlıyordum. Kendim için ağlıyordum.

Ama bu döktüğüm son gözyaşı olacaktı.

Artık ağlamayacaktım.



Hatsu ile Jin, Yoko'nun bebeği için çiçek toplamama yardım ettiler. Bir taş bulduk ve taşın dibine renkli bir çelenk yerleştirdik. Önce bebeğin ağlamasını duymuştum, şimdi de neşesini hissediyordum. Yaptığımız *Jizō* heykeliyle kutsanmıştı. O yavru huzura kavuşmuştu.

"Umarım bana kızgın değilsindir," dedi Jin uzun saplarla örülmüş çelengi okşayarak. Sesi kulağa çok tatlı geliyordu.

Dalgın bir şekilde başımı kaldırıp ona baktım ve bir kahkaha attım. Hatsu da gülümseyerek başını iki yana salladı. Üçümüz birlikte dev bir ağacın altında oturmaya başladık. Arazideki en büyük ağaçtı.

Hatsu ile Jin'e annemi kaybettiğimi, düğün günümde giymem için bana *shriomuku*'sunu getirmesini anlattım. Hatsu, Satoshi'nin benim kocam olma konusuna şüpheyle yaklaşsa da bunu onaylamaya hazır değildim ama inkâr da etmedim. Kocamın bir Japon olduğuna inanmalarının bir zararı yoktu. Birden bu güven yerini pişmanlığa bıraktı, bu yeni ve neşeli dostlara karşı daha dikkatli olmam gerekiyordu.

"Peki, tüm bu *Jizō* heykelleri nereden geliyor?" diye sordum Hatsu'ya.

Yaptığı küçük bir çelengi karnının üstünde tutup bir süre düşündü. "Hem aileler gönderiyor hem de Müdire Sato aldığı ödemelerle onları satın alıyor."

"Ama bu bebekler için değil. Şu yavrucaklar ölümün koynunda bile unutuluyor." Hüzünlü gözlerimi işaretsiz tepeciklere diktim.

"Hayır, bu bebekler için değil," dedi Hatsu, yaptığı çelenge devam ederek. "Aileler para gönderse bile Müdire Sato o parayı onlar için kullanmıyor, bu yüzden ruhları Araf'ta kalıyor."

"O kadın korkunç bir ebe." Sözlerimden öfke okunuyordu. "Jin, bebeğinin yok olup gitmesini istediğini biliyorum ama bu..." Karnını işaret ettim. "O canlı. Her ne kadar acılara neden olsa da o masum bir yavru. Belki bir yetimhane buluruz?" Hafifçe kalkıp dizlerimin üstüne oturdum, derin bir nefes aldım, cesaretimi toplamaya çalışıyordum. "Yani anlaşma yapalım diyorum."

"Anlaşma mı?" diye sordu Hatsu, gözlerini kısarak. "Ne tür bir anlaşma?"

Yeniden derin nefes alarak onlara baktım. "Öncelikle bu unutulmaya terk edilmiş melez bebeklerin bekçisi olacağız. Her birinin bir *Jizō* heykeli olacak, el yapımı olsa bile... Böylece o küçük ruhları buradan göçüp gidecek. Hiçbiri ne Araf'ta kalacak ne de unutulup gidecek. İkincisi..."

İkisinin de ellerine uzanıp sıkıca tuttum. "İzin verin de doğmamış yavrularımıza göz kulak olalım. Hey hayatta hem de ölümde o yavrulardan sorumluyuz biz. Müdire Sato'nun ölüm kokan parmaklarının yavrularımızın nefeslerini kesip, bedenlerinin ruhlarıyla kavuşmalarına engel olamayacağına dair burada yemin edelim. Yavrularımızı güvende tutamazsak

Peder Daigon'u, bebeklerin bekçi keşişini bulup, onları onurlandırıp saygı göreceği bir eve götürmesine izin verelim."

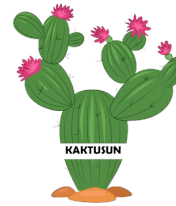
Hatsu ile Jin şüpheyle bakıştıktan sonra el ele tutuştular, artık üçümüz bir halkayla birbirimize bağlanmıştık.

Hatsu elimi sıktı. "Yemin ederim."

"Ben de," diye onayladı Jin.

"Güzel, artık bir anlaşmamız var. Şimdi de bir kaçış planı yapmalıyız."

Annemi kaybettiğimden bu yana ilk defa kendimi güçlü ve bir amacım varmış gibi hissediyordum. Yaşadığımız bu dünyayı değiştiremezdim belki ama annemden aldığım bu cesur kalple birkaç kişinin hayatını değiştirebilirdim.



Yirmi Yedinci Bölüm



Japonya, Günümüz

Yoshio ile restorandan çıkıp ayrılmadan önce bana Zushi'deki yerel evin fotoğrafıyla adresini vermişti. Ona teşekkür etmek amacıyla yemeği ısmarlamak istemiştim ama bana müsaade etmemişti.

Yokosuka metro hattında beklerken artık duruma daha iyimser bakabiliyordum. Sonunda bir ilerleme kaydedebilmiştim. Ev, Nakamura adına kayıtlıydı. O isim babamın evlilik belgesinde yer alan aynı isimdi. Ev boş olmasına rağmen onu bulmuştuk ve Zushi'li aile üyelerinin, Yokohoma'da yer alan Nakamura Ticaret Şirketi'nin sahipleri olma ihtimali yüksekti.

Sahipleri onlar olmak zorundaydı. O ticaret şirketi babamın hikâyesinde anlattığı şirkete uyuyordu.

JR demiryolu biletimi kontrol ettikten sonra doğru yerde duruyor muyum diye tabelaları kontrol ettim. Günün heyecanı ve zaman farkı yüzünden hâlâ üstümden atamadığım yorgunluk, yönümü bulma işini daha da zorlaştırmıştı.

Trenler platforma yanaşıp giderken, beyaz eldivenli bir görevli trenleri işaret ediyordu. Bu adam, Yoshio'nun bahsettiği trene binsinler diye insanları iten beyaz eldivenli görevlilerden



biri değildi. Babamın vakti zamanında platformlarda alıştırma yapan çalışanlardan bahsetmesine rağmen bu adam alıştırma da yapmıyordu. Aslında benim dışımda kimse ona bakmıyordu.

Hemen üstünde asılı duran mavi led ışıklı tuhaf tabelayı inceledim. Trafik kontrol merkezine yayın yapan kameralar bunlar mıydı?

"İntihar ışıkları."

Arkama baktığımda sarışın, çilli, taş çatlasın yirmi yaşında gösteren bir delikanlının orada durduğunu gördüm. Kısa saçları orduda olduğunu gösteriyordu. Baktığım yeri gösterdi. "Şu ışıklar, hanımefendi. Kalabalığı sakinleştirip insanların trenlerin önüne atlamasını engellemek için."

"Gerçekten mi?" diye sordum, boyalı çizgiden bir adım gerileyerek, beni aşağıdaki açık raylardan koruyan tek engel buydu. Led ışıklı sokak aydınlatmasının üstündeki, cilt kanseri riskini arttırdıklarıyla ilgili yazıyı okudum. Neden Japonlar sakinleşmeleri gerektiğine inanıyordu ki? Bu düşünceye inanamayarak hafifçe gülümsedim. "Emin misin?"

"Dürüst olmak gerekirse ben de tam olarak bilmiyorum." Delikanlı utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Kuzey Carolina'dan daha bu hafta geldim. Bana eşlik eden arkadaş da hemen şurada..." Bir grup Japon kızla flört eden arkadaşını gösterdi. "Muhtemelen benimle dalga geçecektir." Grup da çocuğa el salladı. "Japonya'ya hoş geldin diyebilirim sanırım?" Delikanlı kahkaha attı, ardından onların yanına doğru yürümeye başladı.

Babamın gençliğini gözümde canlandırınca bu delikanlının da ondan bir farkı yoktu. Gençti, belki hayatında ilk defa yurt dışına çıkıyordu ve macera arayışındaydı. Onların durup şakalaşmalarını izlerken bu delikanlının evlenip ileriki yaşlarında

çocuklarına Japonya ve orada tanıştığı kızlarla ilgili hikâyeler anlattığını hayal ettim. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Umarım bu delikanlının hikâyesi mutlu sonla biterdi.

Tabii, benim hikâyemin de mutlu bir sona ihtiyacı vardı.

Bulunduğum platformda yeniden yola baktım, ardından gözlerimi trenleri gösteren görevliye çevirdim. "Affedersiniz." Benim sıramı işaret ederken adama yaklaştım. "Yokosuka hattı bu taraf mı?"

"Yo-kas-ka?" diye sordu, hâlâ sağı solu işaret etmeye devam ederek.

Sanırım şehrin adını yanlış telaffuz etmiştim. '*O*' harfi uzatılmıyordu ve '*u*' sessizdi. "Evet, bu platform Yo-kas-ka treni için mi?"

"*Hai*, Yokosuka." Adam gülümsedi, ardından durduğum platforma doğru başını olumlu anlamda salladı.

Japonların çoğunun basit İngilizceyi anlayabildiğini fark etmiştim ama sadece birkaçı konuşmaya cesaret ediyordu. Genelde gülümsemeler, başlarıyla onaylamalar ve el kol hareketleriyle karşılamıştım. İç rahatlığıyla platforma döndüm ve trenin gelmesini beklerken internetten Nakamura Ticaret Şirketi'ni araştırdım.

"Şirket Mirası" diye belirtilen sayfada ailenin ürün ve hammadde ithalat-ihracatı geçmişinin uzun yıllara dayandığından ama son yıllarda, endüstri alanında hizmet verdiğinden bahsediyordu. Dağıtım merkezi limana yakındı ve şirket, Minato Mirai 21 sanayi bölgesinde yer alıyordu. Yokohama istasyonundan birkaç dakika yürüme mesafesindeydi. Tam arayıp bir randevu talep etmeyi düşünmüştüm ki tren geldi.

Kapı açıldı ve yoğun bir kalabalık dışarıya akın etti. Bekleyenler olarak onların arasından sıyrılarak trene binmeye

çalıştık. Narita Havalimanı'ndan hareket eden ferah, rahat koltuklu ekspres tren hattına benzemeyen, standart bir banliyo hattıydı. Trenin duvar kenarında kalan plastik bir katlanır koltuğu açtım ama onu oturması için benden sonra trene binen yaşlı birine verdim. Kurallar resimlerle anlatılmıştı. Sigara içmek, yemek yemek, telefonla konuşmak yasaktı. Yaşlı, gazi ve hamilelere öncelik tanınacaktı.

Başımın üstünde asılı duran askıya tutunup koluma yaslanınca hemen yanımda duran kadının, onun arkasında yer alan adamın ve birkaç kişinin daha meraklı bakışlarını yakaladım. Etrafımı incelediğimde benden başka kimsenin duvar tarafına bakmadığını fark ettim. O yüzden hemen arkama döndüm. Bununla ilgili bir işaret yoktu ki...

Yaklaşık yüz yıl önce yapılan Yokosuka hattı, Tokyo Körfezi boyunca Miura Yarımadası'nın güneybatı kısmında yol alıyordu. Tabii, tüm bunları gördüğüm için bilmiyordum. Trenin koridorunda görebildiğim tek şey insanlardı, o yüzden başımı öne eğip ayakkabılarıma bakmaya başladım. Bu arada sandalet giyen tek kişi bendim.

Zushi'deki otelime giriş yapıp bir güzel uyku çekmeyi ve yapacağım şeyleri planlarken, Nakamura Ticaret Şirketi'nin olduğu Yokohama'ya yaklaştığımızı fark ettiğim an valizimin kulpunu tuttuğum gibi kapıya yöneldim...

Yokohama, Japonya'da nüfus açısından ikinci en kalabalık şehirdi ve tren istasyonu bile kendi içinde bir şehri andırıyordu. Hem doğu hem de batı girişi, birkaç katlı yer altı alışveriş merkezine ve oradan da etrafını saran gökdelenlere çıkıyordu.

Dışarıya adımımı attığımda navigasyon uygulamasına Nakamura Ticaret Şirketi yazıp yola koyuldum. Henüz bir planım yoktu. Bir röportaj yapacak olsaydım sorularımı hazırlardım fakat bilgi toplamak için gidilen rastgele bir ziyaret için hiçbir şey düşünemiyordum. Sadece bir amacım vardı. Nakamura Ticaret Şirketi'ni kuran Nakamura Ailesi'nin, bu eski eve sahip olan aileyle aynı olup olmadıklarını öğrenmek, o kadar. Eğer onlarsa bir görüşme için uygun zamanları var mı diye soracaktım. Eğer Yoshio onlarla çoktan iletişime geçtiyse birlikte çalıştığımızdan bahsedecektim.

Tokyo Körfezi'ne doğru ilerlerken valizimin tekerlekleri kaldırım taşlı yolda tıkırdıyordu. Burası sanayi açısından Japonya'daki en gelişmiş bölgeydi ve su kenarına yaklaştıkça havayı dolduran sülfür ve duman hissedilmeyecek gibi değildi. Buna rağmen baktığınız her yerde turistler için balık tutulabilir tabelasını görebilirdiniz.

Bundan, Fukushima nükleer kazası haberimde bahsetmiştim. 2011 yılında meydana gelen deprem ve tsunami sonrasında zarar gören reaktörlerden okyanusa radyoaktif sezyum sızmış, bölgedeki balık endüstrisinin çökmesine neden olmuştu. Bu yüzden deniz ürünleri ticareti için fazlasıyla kirli olduğu düşünülen Tokyo Körfezi, yeniden canlanışını bu şekilde kutluyordu.

Başka bir kalabalık caddeyi geçtiğim sırada hafifçe alnıma dokundum. Güneşin alnında, yoğun sanayi bölgesine yaptığım yarım saatlik kısa yürüyüşten sonra son köşeyi de döndüm. Karşımda Yokohama Landmark Tower duruyordu. Japonya'nın dördüncü en yüksek yapısı beş yıldız otele, restoranlara, mağazalara ve çeşitli kuruluşlara ev sahipliği yapıyordu. Buna Nakamura Ticaret Şirketi de dâhildi.

Adımlarımı hızlandırdım.

Binanın bahçesinden geçip aynalı kapıdan girerken babamla birlikte Ohio'daki hastaneye gidişimizi hatırladım. Nasıl da baba kız yan yana yürümüştük. Bezgin ifadelerimiz bize âdeta hoş geldiniz demişti. Yaklaştıkça buradaki yansımam da gittikçe küçüldü, şu anki ifademle karşı karşıyaydım.

Ama bu sefer tek başınaydım.

Kemerli lobi, Bizans mimarisini yansıtan kolonları ve her iki yanında yer alan merdivenleriyle beş katlı bir alışveriş merkezine açılıyordu. Her köşeden biri çıkıyordu ama herkes çok sessizdi, tek duyulan ses benim valizimin tıkır tıkır öten tekerleklerine aitti. Valizimi sapından tuttum ve asansöre kadar onu taşımaya karar verdim. Binadaki göstergelere göre Nakamura Ticaret Şirketi, otuz yedinci kattaydı.

Asansörden içeri girip dijital ekranda 3 ve 7 rakamına bastım, her katta kendimi sakinleştirmek için derin derin nefes alıyordum. Aile orada olabilirdi ve ben hiç hazırlıklı değildim.

Araştırmalarımda Batı kültürünün, Doğu kültürlerine sızdığını ve savaştan sonra suyu bulandırdığını okumuştum. Ve tabii, işgalden sonra Amerikalıların gençler için merak, eski nesil içinse korku uyandırdığını da görmüştüm. Amerikalı askerlerle birlikte olan Japon kızların dünyaya getirdiği onca bebeğin, Yoshio'nun dediği gibi nasıl terk edildiğini de...

Peki, *benim* babam da çocuğunu terk etmiş miydi?

Baba?

Bu korkunç bir düşünceydi. Tiksindiriciydi. Bunun doğru olduğuna inanamıyordum ama ya Nakamura Ailesi öyle olduğunu söylerse? Ne diyecektim? Üzgünüm mü? Babamın pişmanlık dolu mektubu yanımdaydı, sattığım arabasından biraz

para da kalmıştı. Almak istediğim yanıtlar için verecek başka bir şeyim de yoktu.

Asansör yavaşlayıp durunca midem altüst oldu.

Koridorun tam karşısında Nakamura Ticaret Şirketi'nin adının yazılı olduğu, logolu tabela buzlu bir cam duvara asılmıştı. Küçük koridoru usulca geçerken kalbim göğüs kafesinden çıkacak gibiydi. Buradaydım ve oraya doğru yürüyordum. *Bana şans dile, baba.* Kapıyı açtım.

Beyaz duvarlar, kırmızı döşemeli sandalyeler ve büyük boy beyaz çiçeklerin olduğu bir vazo ile kavisli bir masa...

Fildişi rengi bir bluz giymiş ve kemik çerçeveli gözlük takmış olan danışmadaki kız, ona yaklaştığımı görünce gülümsedi. "Merhaba. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Demek İngilizce... Rahatlayarak gülümsedim. "Merhaba, bir randevum yok ama Nakamura Ailesi'nin bir ferdiyle görüşmeyi umuyorum."

Danışmadaki kız valizime baktı. "Yatırım mı yapmak istiyorsunuz? Satış personellerimizden birkaçını yönlendirebiliriz." Birini çağırmak için elini telefonuna uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim. Aslında eski evin sahiplerinden biriyle konuşmayı istiyorum. Yani, o evin onlara ait olduğunu düşünüyorum. Ev, Nakamura adına kayıtlı, bu yüzden bilgi alabilmeyi umuyorum."

"Emlak yatırımıyla mı ilgileniyorsunuz?"

Kalbim deli gibi atıyordu. Kız göz bile kırpmamıştı. "Aslında ben bir gazeteciyim. Acaba burada konuşabileceğim Nakamura Ailesi'nden biri var mı? Ya da randevu ayarlayabilir miyiz?" Sekreter omzunun üstünden arka taraftaki ofiste biri var mı diye bakındı.

"Korkarım, Bay Nakamura bir iş için dışarıda. Kendisi şirketi temsil eden tek aile üyesi." Ardından gözlüğünü düzeltti.

Tek mi? "Ne zaman geleceğini biliyor musunuz? Görüşmem sadece birkaç dakika alacak." Kendimi gülümsemeye zorladım.

"Kendisi döndüğünde Bay Nakamura'ya bilgilerinizi ileteceğimi temin ederim."

"Elbette." Bana açıklama yapmayacaktı. Çantama uzanıp bir kartvizit çıkardım ve ona verdim. "Bir broşür alabilir miyim?"

"Lütfen..." Kadın broşürlerin durduğu yeri gösterdi.

Bir tane aldım ve kapıya doğru ilerlerken broşürü incelemeye başladım. Broşürde internet sitesinde bulduğum bilgiler yazıyordu ama burada, şirketin yıllarca genel müdürlüğünü yapmış aile üyelerinin fotoğrafları da yer alıyordu. İçlerinden biri, şu an bu pozisyonda olan, şirketin ana kurucularından Nakamura Kenji adında bir adamdı. Altmış yaşındaydı ve saçları yer yer beyazlamıştı. Ağabeyi Nakamura Taro'nun ondan önceki genel müdür olduğu yazıyordu. Tam onun müsait olup olmadığını soracaktım ki isminin yanındaki tarih dikkatimi çekti. Birkaç sene önce vefat etmişti.

Arkamı dönüp broşürü göstererek, "Teşekkür ederim," dedim.

Otele giriş yaptıktan sonra biraz dolaşıp kafamı toplamak için Zushi sahiline yürüyüşe gittim. Geniş ve inişli çıkışlı sahiliyle bilinen Miura Yarımadası, çok güzeldi ve Zushi'nin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Akşam çökmek üzereydi, bu yüzden denize giren pek kalmamıştı, sadece kuma saplı kalan birkaç kırmızı şemsiye vardı, o kadar. Yalın ayak geniş kumsalda gezerken telefonda Yoshio ile konuşuyordum.

Nakamura Ticaret Şirketi'ne yaptığım ani ziyaretle onu şaşırtmıştım. "İşte, bu yüzden Amerikalıları seviyorum, her zaman yaratıcı oluyorsunuz."

"Sabırsız demek istedin herhâlde," dedim gülümseyerek. Kibar olmaya çalıştığının farkındaydım.

"*Hah.*" Yine bir kahkaha daha...

"*Tokyo Times*'da Nakamura Ticaret Şirketi ile ilgili bir yazı yazmaya ne dersin?" Durdum ve ayaklarımı ıslak gri kuma gömdüm. Teknik olarak volkanik bir sahil olmasına rağmen buradaki kumsalın rengi siyah değildi. "Bunu ayarlayabilir misin?"

"Bunun gerçek haber değil de şahsi bir mesele olduğunu sanıyordum?"

"Elbette, öyle, bu doğru." Telefonu diğer kulağıma yerleştirip konuşmaya devam ettim. Elimi cebime atmaya karar vermiştim. "Bu kısmı şahsi ama şirketin broşürünü okudum ve tarihi gerçekten de ilgi çekici. Büyük Kanto Depremi'nden zarar görmemişler ve bir şekilde savaş sonrası buhranı atlatabilmişler. Büyük oğulları Taro, babaları öldükten sonra şirketin başına geçmiş ama o da erken yaşta gözlerini hayata yumunca, her şey küçük oğullarına kalmış."

"Şu anki Bay Nakamura'ya mı?"

"Evet, şu an altmış yaşında olmasına rağmen şirket tarihinde genel müdür olan en genç yönetici ve kendini fazlasıyla yenilikçi olarak ispat etmiş. Ee, ne düşünüyorsun? Bir hikâye yazmaya değer mi?"

"Bence şu Amerikalı kovboy soytarılığı için kendini suçlu hissediyorsun."

"*Minnettarım.* Aslında bu kovboy soytarılığım, aynı aile olduğunu doğruladığı için minnet duyuyorum. Ayrıca, bu da bize geri dönüş yapmaları için mantıklı bir neden sunmuş

olacak. Yani onları gerçek bir hikâyeye çekmek için şu Japon cazibeni kullanmaya ne dersin?"

"Beni çekici bulduğunu biliyordum."

Soğuk su ayaklarımı sararken durup bir kahkaha attım. Mahmur bir edayla batan güneşe karşı gözlerimi kırpıştırırken uykumun geldiğini fark ettim. Sonra geldiğim yolu yeniden yürümeye başladım. "Ah, vay canına!"

"Ne oldu?"

Yüksek tepeler yarımada kıyılarını çevreliyor, el değmemiş adalar ufukta kendini gösteriyor ve akşamın bu erken saatlerinde gökyüzünün gri-pembe pusunda Fuji Dağı aralarında görkemli bir şekilde yükseliyordu. "Fuji Dağı!"

"Ah, evet, Fuji Dağı," dedi Yoshio. "O dağa tırmanacak kadar akıllı ama bunu iki kere yapacak kadar da aptalsınız."

"Ve ben de Japonları bu yüzden seviyorum, her zaman anlayışlısınız," dedim, daha önceki sözleriyle ona takılarak.

Yoshio bir kahkaha attı. "Aslında bu söz sallama çayın üstünde yazıyor."

"Eminim öyledir," dedim gülümseyerek. Amacım otele geri dönmekti ama telefonu kapadıktan sonra bir bankta oturmaya başladım. Bu muhteşem güneşin pembe ve kırmızı renklere bürünerek huzursuz denizde batışını izlemeye koyuldum. Ben de en az bu okyanus kadar huzursuzdum. Acaba babam da bu gün batımını izlemiş miydi? Fotoğraflar arasında Fuji Dağı'nı görmemiştim ama babamın da buraya geldiğine emindim.

Küçük bir dal parçası bulup kuma Nakamura anlamına gelen kanji sembollerini çizmeye başladım. Evin sahibi onlardı. Mülkü gezme fırsatı bulamasam bile o evi görmeden Japonya'dan gitmeyecektim.

Elimde adres vardı, o zaman yarın sabah ilk işim o eve gitmekti.

Yirmi Sekizinci Bölüm



Japonya, 1957

Hatsu ve Jin ile birlikte doğumevini çevreleyen avlunun merdiveninde oturmuş akşam esintisinin tadını çıkarıyorduk. Yaz mevsimi yaklaşmakta olan vedasına hazırlık olsun diye âdeta yeşilin tüm tonlarını çiçeklerinde topluyordu. Biz de böylesine bir hazırlık içerisindeydik.

Bizi kimsenin dinlemediğinden emin olduğumuz zamanlarda konuştuğumuz tek konu buydu. Öte yandan sabırsızlığım had safhadaydı.

Jizō heykeli yaparak kayıp ruhları rahatlatmaya yardımcı olacağımıza dair verdiğimiz sözün üzerinden daha iki gün geçmişti. Bebeklerimizin güvenliğini sağlayamayacağımızdan emin olursak, Peder Daigan'ı arayacağımıza dair yaptığımız anlaşmanın üzerinde de... Kapı kilidini kontrol edip kaçış yolu için etrafı araştıralı da iki gün olmuştu.

Ama bu iki gün öyle uzundu ki…

Bu zamana kadar sürekli araştırma içindeydik. Kendime hâkim olamayarak derin bir nefes verdim ama bir yararı olamadı. Kalbim hâlâ taşıdığı yükler yüzünden fazlasıyla ağırdı.

"Neyin var?" diye sordu Hatsu, beni dirseğiyle dürterek.

Aiko ile Chiyo'nun bizden uzakta durduklarından emin olmak için arkama şöyle bir baktıktan sonra ona doğru eğildim. "Günde birkaç kez etrafı araştırıp duruyoruz ama her seferinde bulduğumuz şey az çok aynı. Kilitli kapı ile doğumevinin arasında bir ön yol, bir de bebeklerin mezarlarının bulunduğu arka yolun olduğunu biliyoruz. Fakat geri kalan alan bitmek bilmeyen çitlerle çevrili bir ormandan ibaret."

"Bu yüzden araştırmaya devam ediyoruz," dedi Hatsu, başını öne eğerek.

"Ama keşfedilmesi gereken çok yer ve buna karşılık çok az zamanımız var. Müdire sadece kısa süreli işler için dışarıya gidiyor, bu yüzden aynı yeri inceleyip duruyoruz." Düşüncelerimi toparlamak için oturduğum yerde doğruldum. "Bir fili tarif etmesi istenen üç kör maymundan farkımız yok. Sezgilerimiz sadece bütünün küçük bir parçasını anlayabiliyor."

Jin ile Hatsu birbirine baktı.

Hatsu kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ama başka ne yapabilir ki?" diye sordu. "O kapıdan öylece çıkıp gidemeyiz."

Gözlerim iri iri açılırken kalbim hızla atmaya başladı. *Neden olmasın?*

Sanki bir filin sırtına çıkmışım da etrafı daha rahat görüyormuşum gibi hissediyordum. "Ya yaparsak?" diye sordum, gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu. "En güvenilir yol, buraya geldiğimiz yol değil mi?" Derin bir nefes aldım, durumu anladığım için içim içime sığmıyordu. "Başka bir çıkış yolu aramamıza gerek yok ki... Sadece anahtarı bulsak yeter! Müdirenin anahtarı odasında sakladığını biliyoruz."

Hatsu gözlerini devirdi, ardından o gözler endişeyle buğulandı. "Ama nasıl? Anahtar orada çünkü müdire de orada ve o kadın her zaman yakınlarda oluyor. Nasıl fırsatımız olacak ki?"

"O zaman *fırsat* yaratacağız." Heyecandan âdeta başım dönüyordu. "Diğerleri içerideyken onları dışarı çekmeye çalışacağız. Sen ve Jin bir kargaşa gibi bir şey çıkarın."

"Nasıl yani?" diye sordu Jin, endişeli gözlerle bir bana bir Hatsu'ya bakıyordu.

Omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedim. "Canın yanıyormuş ya da kavga ediyormuşsunuz gibi yaparsınız. İlgi çekecek herhangi bir şey işte. Kimin umurunda ki? Sadece ortalığı karıştırın. Ben de yana yakıla yardım çağırırım." Neredeyse kahkaha atacaktım. Bu gerçekten işe yarayabilirdi. "Herkes dışarı çıktığı zaman ben içeride kalıp anahtarı bulmaya çalışacağım. İşte, bu kadar basit."

"Fazla riskli," dedi Hatsu, başını iki yana sallayarak.

"Denememek daha büyük bir risk." Kararlı olduğumu göstermeye çalışarak dik bir şekilde otururken, omurgamın onların şüphelerini bertaraf etmeye yetecek kadar güçlü olmasını umuyordum. "Anahtarı bulacağımı *biliyorum*. O zaman buradan gidebiliriz. Ben artık daha fazla burada kalamam."

"Burada kalmak mı? Ne fısıldaşıp duruyorsunuz, hımm?"

Neye uğradığımızı şaşırmış bir hâlde arkamıza döndük. Müdire kapıda durmuş, kemik çerçeveli gözlüğünün ardından şüpheli gözlerle bize bakıyordu. Henüz yakmadığı sigarası iki dudağının arasındaydı.

Rahat bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Ah, arkadaşlarımız ve ailelerimiz hakkında havadan sudan konuşuyorduk, değil mi kızlar?" Hatsu ile Jin'e bakıp normal konulardan konuşuyormuşuz gibi davranmaya çalıştım. "Dediğim gibi, Kiko *burada kaldığımı* bilmiyor olabilir." Konuşmama katılsınlar diye kaşlarımı kaldırdım.

Hatsu hemen oyuna dâhil olmuştu. "Kiko kız kardeşin mi?"

"Kardeşim sayılır. Çocukluk arkadaşım."

Müdire duruma ikna olmuş gibi çakmağını çakıp sigarasından derin bir nefes aldı.

"En azından öyleydi." Başımı öne eğdim, bu kısım numara değildi. "Annemin cenazesinde kinini yutup yüzüme bile bakmadı. Annem hep şöyle derdi: İyi günde herkes dostun olur, önemli olan kötü gün dostu bulmak."

Aramızda oturan Hatsu, kollarını Jin ile ikimizin omuzlarına attı. "O zaman biz *gerçek* dostlarız. Üç maymunlar..."

Birbirimize gülümsedik. Birbirimize böyle diyorduk. Hatsu hüzünlü gözlerini kapayandı, bu yaşına kadar çok şey görmüştü. Ben de kulaklarını kapayandım, yitip giden bebeklerin ağlayışları kulaklarımda çınlıyordu. Jin ise ağzını kapatan, sessiz olan, sadece fısıldayıp birkaç kelime konuşandı.

Müdire kapıdan lafa karıştı. "Olsa olsa sizden ancak bu tür saçmalıklara inanmak için ayın yansımasına tutunan *aptal* maymunlar olur. Buraya yalnız geldiniz, yalnız da kalacaksınız."

Kulaklarımı tıkayarak, "Bir şey mi dediniz?" diye sordum. "Üzgünüm, sizi duyamıyorum da."

Hatsu da gözlerini kapattı. "Biri bir şey mi dedi?"

Jin de ağzını kapatıp kıkırdadı.

Müdire gözlerini devirip çektiği sigara dumanını dışarıya üfledi.

Onu yok sayarak konuşmamıza devam ettik. "Okulu özlüyor musunuz?" diye sordum.

"Matematik dersini değil," dedi Hatsu, kahkaha atarak. "Neden ebeveynler bizim alacağımız dersleri seçiyor ki? Sonra eğitimimiz onların seçimleriyle şekillenip devam ediyor." Genç kadın mırıldanarak konuşmasına devam etti. "Eğer

bebeğim sınıf değiştirmek isterse değişime izin vermeleri için onlarla savaşacağım."

"Peki, sen ne seçmeyi isterdin?" diye sordu Jin.

"Hımm..." dedi Hatsu, yüzünü buruşturarak. "Kaligrafi... Hayır, dans. Peki sen?"

Jin bir şey demedi. Omuz silkip parmakları arasında evirip çevirdiği çimene bakmaya devam etti. Kendini iyi hissetmiyordu. Müdirenin şu zehir saçan sigara dumanının da ona dokunduğuna emindim.

"Ben dans sınıfındaydım," dedim, kendimi yelleyerek. Sonra da yorumuma devam ettim. "Belki benim küçük kuşum da bir dansçı olur."

Hatsu doğruldu. "*Nihon Buyō** mu çalıştınız?"

"Birçok geleneksel dansları çalıştık ama en çok sevdiğim *Nō Mai*. Bunu biliyor musun? *Mai* maskeleri büyüleyici. Oyulmuş küt yapraklı servi ağacı, yani *hinoki* ahşabı sayesinde ışık ve gölgeler ifade değişimlerini çok iyi yansıtıyor."

Aiko ile Chiyo içeriden bağırarak düşüncelerime itiraz ettiler.

"Sessiz olun!" diye bağırdı müdire, sonra sigara dumanını üfleyerek dilini şaklattı.

Oralı olmayarak konuşmaya devam ettim. "*Mai* dans demek ama sadece biri seni çalıştırdıktan sonra yapabileceğin bir dans."

"Hepinizi bir odaya kilitlerim," diye yakındı müdire, içeriden çarpma sesleri gelince. "Hepinize üç gün ceza güzel olmaz mı?" Topuklarının üstünde dönüp kızları azarlamak için içeriye gitti.

---

* Geleneksel Japon dansı. (Ç.N.)

Kalbim hızla atıyordu. "Müdire tehdidini gerçekleştirmeden önce şu performansımızı sergilesek iyi olur. Lütfen. Sonuçta biz akıllı üç maymunuz. Üç kör maymun gibi davranmayalım."

Kalbim hızla atarken başımı olumlu anlamda salladım. Onlar da bana katıldılar.

"O zaman güzel, haydi yapalım şu işi! Elimizde şans varken..." dedim, Hatsu'yu omzundan iterek. Hatsu, Jin'i kolundan tuttuğu gibi onu açık alana doğru çekiştirdi.

Birbirimize bakıyorduk.

"Ne, Jin mi düştü?" diye bağırdım, onları cesaretlendirmeye çalışarak.

"Evet, Jin düştü. Canı çok yanıyor!" diye bağırdı Hatsu, elleriyle dudaklarını çevreleyerek. Hatsu nazik bir şekilde Jin'i kolundan itti. Jin öylece durmuş bakıyordu. Hâlâ tepki vermeyince onu yeniden itti.

İkimiz de yere düşmesini işaret ediyorduk. Sonunda Jin yere düştüğünde Hatsu neredeyse kahkaha atacaktı ama tam o sırada Jin, kulakları sağır edecek bir çığlık kopardı. Hatsu ile birbirimize şaşkınlık içinde bakıyorduk.

Jin gülümsedi.

"Hemen yardım çağırıyorum!" diye bağırdım, hızla hareket ederken gülmemeye çalışıyordum. Devam etmeleri için elimle işaret ettim. Jin iki büklüm oturmuş, yalandan bağırırken Hatsu feryat figan ediyordu. İkisi gerçekten güzel bir kargaşa çıkarmıştı.

"Müdire, çabuk gelin!" diye bağırdım, içeriye koşarak. Herkes mutfaktaydı. "Jin yaralandı!"

"Ne, şimdi mi?" diye bağırdı müdire, bezgin bir tavırla kollarını savurarak.

Aiko zorla yıkadığı bulaşıkları kurularken yüzünü buruşturuyordu. Chiyo ise kahkaha atarak kurulaması için başka bir tabağı ona verdi.

Kapıyı gösterdim. "Yaralandı ve..."

O sırada Jin bir kez daha bağırdı. Bu çok daha yüksekti. Bu kız gerçekten iyi bir oyuncuydu! Belki de tiyatro dersi almıştı?

"Hatsu acilen gelmeniz gerektiğini söyledi! Jin acılar içinde kıvranıyor, ateş püskürüyor resmen!" dedim, inandırıcı olmaya çalışarak.

Bir bağırış daha ama bu seferki Hatsu'dandı. Bu bağırış üçünün de hareketlenmesine neden olmuştu. Aiko, Chiyo ve müdire kapıya koştular.

Ben arkadaydım.

Kalbim öylesine deli gibi atıyordu ki dışarıda olup biteni neredeyse duymuyordum. Herkesin dışarıya çıktığından emin olduktan sonra anahtarı bulmak için müdirenin odasına daldım. İki şilte arka duvarda yan yana duruyordu. Her iki tarafında da küçük masalardan vardı. Duvarda da tek bir *sumi-e* tablosu bulunuyordu.

Deponun kapısını usulca açtım. Çarşaflar, çamaşırlar ve kişisel eşyaların bulunduğu kutular... Her şey temiz ve düzenliydi. Bunların arasında anahtar yoktu.

Kalbim hızla atarken etrafı kolaçan edip dinlemeye koyuldum. Jin'in çığlıkları kulaklarımı âdeta sağır edecekti. Müdirenin sesi de ondan aşağı kalır değildi.

Sesler artık daha yakından geliyordu!

Sağa sola bakınırken gözlerim küçük masadaki süslü kutuya takıldı. Kutuyu açıp içindekilere baktım. Anahtar yoktu.

Bir çığlık daha duyuldu. Müdire, Chiyo'ya hızlı olmaları için bağırıyordu. Yere diz çöküp iki şiltenin arasını kontrol

etmeye koyuldum. Hiçbir şey yoktu. Sesler yine yükselmişti. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. *Nerede bu? Nerede?*

Etrafımda dönerek odayı incelemeye başladım.

Tam o sırada içine baktığım kutunun hemen altında bir parıltı dikkatimi çekti. Kutunun alt kısmında boşluk vardı. Kutuyu kaldırdığımda işte karşımdaydı. Tek bir anahtar...

"Naoko!" diye bağırdı Jin.

Hemen ayağa fırlayıp müdirenin odasından çıkmıştım ki onlar da kapıdan içeri giriyorlardı.

Kaşlarımı çattım. Jin bir kolunu Chiyo'nun, diğerini de Hatsu'nun omzuna atmıştı. Aiko ile müdire arkadan hızlı olmaları için onları yönlendiriyordu. "Ne oldu?"

Yoksa kendini gerçekten mi yaralamıştı?

Jin iki büklümdü, bağırıyordu ve...

Islaktı.

"Ne oldu?" Yardım için yanlarına giderken sesim korkudan titriyordu. Yoksa müdire planımızı mı öğrenmişti? Yoksa zavallı Jin'e vurmuş muydu?

Müdire, "Chiyo, Jin'i arkaya götürmeme yardım et," dedi. "Aiko, sen de şu ikisi karışmasın diye onları uzak tut." Hatsu'yu kolundan yakaladı ve onu geriye doğru çekiştirdi.

Aiko da beni kolumdan yakaladı ama onu itip neler olduğunu öğrenmek için bağırdım. "Neler oluyor? Biri bana anlatsın!"

Aiko parmaklarını bileğime doladı ve onu takip etmem için beni çekiştirdi. Öne doğru atıldım ama Hatsu'ya çarpmıştım, ikimizi de benim odama itmişlerdi.

"Müdire!" diye bağırdım, kapıya vurup kulpunu çekiştirerek. Sonra gözlerim Hatsu'ya kaydı.

Hatsu yere çökmüş, kollarını âdeta bebeğini korumak istercesine karnına dolamıştı.

"Hatsu?"

Telaşlı adımlar koridorda, evin dört bir yanında yankılanıyordu. Müdire emirler yağdırıyordu. Buradaki ilk geceme geri dönmüştüm sanki. Göğsüm sıkışıyordu. Jin diğer odada ağlıyordu. Sonra bir çığlık daha duyuldu.

"*Hatsu*, lütfen neler oldu?" dedim, yanına çömelerek.

Hatsu başını kaldırdı. Gözyaşları sicim gibi yanaklarından akıyordu. "Konuştuğumuz gibi numaramızı yapıyorduk ama Jin birden numara yapmayı bıraktı." Hatsu'nun hüzünlü gözleri bana bakıyordu. "Suyu geldi, Naoko."

İçim ezilmişti.

"Çok bekledik," dedi Hatsu, yüzü acıdan buruşmuştu. Ardından elleriyle yüzünü kapadı.

Yanına oturup ona sokuldum. Hatsu sinirden ağlarken sessizliğimi korumaya çalışıyordum. *Ne yapacağız? Ne yapabiliriz ki?*

Duvara doğru koşarak Jin'e bağırdım. "Senin yanındayız! Sen cesur bir kızsın, her şey yolunda gidecek."

Hatsu da benim yanıma geldi. "Sen yaparsın, Jin!"

"Lütfen, bize yardım edin!" diye yalvardık döktüğümüz gözyaşlarının arasından. "Lütfen bize..."

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı müdire, sonra daha fazla havlu getirmesi için Aiko'ya emirler yağdırdı.

Duvarın diğer tarafından âdeta bir nabız sesi gibi sürekli duyulan Jin'in çığlıkları, müdirenin "ıkın" diye emretmesiyle devam etmiyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Jin'in çığlıklarını dinlerken müdirenin, bebeğin ters geldiğiyle ilgili birkaç şey dediğini duyabilmiştik. Nefesimizi tutmuş sessizce bekliyorduk.

Çığlıklar gittikçe arttı. Gözlerimi iri iri açmış sesleri dinlediğim sırada, kendimi yine tavana bakarken buldum. Bambu

dalları ileri geri sallanıyordu, yine onları saymaya başladım. Yirmi iki, yirmi üç... Son sıraya gelmeden çığlıklar çoğalmıştı.

Gece çökerken karanlıkta oturmuş, ince bir malzemeyle yapılmış duvarın diğer tarafından gölgeleri izlemeye çalışıyorduk. *Nō* dansındaki iblislerden bile çok daha korkunç bir manzara vardı önümüzde.

Müdirenin "ıkın" sözlerini duymamızla tanrılara şükredip onu yine cesaretlendirmeye çalıştık.

"Yapabilirsin, Jin!" diye bağırdık. "Her şey yolunda!"

Kısa bir süre sonra cesaret verici sözlerimiz yalvarışlara dönüştü. "Lütfen müdire! Bebeğin yaşamasına izin verin! Lütfen, merhamet edin... Bebeği yetimhaneye götürebiliriz!"

Jin çığlık attı. Ve bir kez daha ıkındı.

Döşemeler gıcırdadı. Koşturma sesleri koridorda yankılandı, ardından her yer sessizleşti. Sonra yine döşemeler gıcırdadı ve usul usul ağlama sesleri kulaklarımıza çalındı. Bunlar ne bebeğe ne de anneye aitti.

Gözyaşı döken bizdik.

Ağlıyorduk çünkü Jin'in bebeği hiç ağlayamamıştı.

Ay gökyüzündeki yerini alırken sessizlik de bizim gözyaşlarımızı yutuyordu. Etraftaki koşturmaca dinmiş, gecenin böcekleri şarkılarını söylemeye başlamıştı.

Ev uykuya dalmak üzereydi.

Bu kâbus peşimi bırakmayacaktı.

"Jin," diye fısıldadım, bölme duvarın yanına oturup diğer tarafa seslenerek. "Beni duyabiliyor musun?"

Jin yanıt vermedi. "*Jin!*" *Acaba bu genç kız bir daha konuşabilecek miydi?* Avucumu duvara bastırdım. "Jin, bebeğin sıcaklık ve sevgiyle kutsanacak. Hatsu ile birlikte *Jizō* heykelini en güzel kıyafetlerimizle giydireceğiz."

"Söz veriyoruz. Unutmayacağız," dedi Hatsu yanımda durarak.

Yaşlar gözlerimden süzülüyordu. "Seni de unutmayacağız. Sonsuza kadar hep dost kalacağız. Biz üç maymunuz, unuttun mu?"

Jin de küçük elini elimin olduğu yere, buğulu duvarın diğer tarafına yasladı. Birbirimize bu şekilde bağlanmış otururken, söylenmemiş öyle çok şey vardı ki... Birkaç saniye sonra genç kadının parmakları ve diğerlerinin gölgeleri uzaklaşıp ışığa karıştı. Korkunç bir sahne daha zihnime kazınmıştı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam ederken, ben de bu yaşları Jin gibi sessizce akıtıyordum. Dikkat çeken *Mai Nō* maskeleri gibi ruhsuz bir ifade takınmıştım. Oynadığımız oyun mutlu sonla bitmemişti, sadece bitmişti. Kalbimi saran duygular yüzünden boğulacakmışım gibi hissederek odaya bakındım. Küçük masa... *Sumi-e* mürekkebiyle yapılan tablo... Köşede duran valizim... Hâlâ Bambu Doğumevi'ndeydim. Yine bir bebeğin doğduğu ev...

Yine bir bebeğin öldüğü ev...

Odayı baştan ayağı incelemiştim. Artık başım dönüyordu. Zihnimde beliren düşünceyle derin bir nefes alarak Hatsu'ya baktım, ardından cebimden anahtarı çıkardım.

Göz gözeydik.

Artık gidiyoruz...

Yirmi Dokuzuncu Bölüm



Japonya, 1957

Güneş, öğleden sonra gökyüzünü terk etmeye usulca hazırlanırken, sabırsız ay yerini almak için acele ediyordu. Eğri büğrü yolda salına salına yürürken güneş ile ay ağaçların arasından bana göz kırpıyordu.

Hatsu işlerini bitiriyordu ben de düşüncelerimi toparlayıp sakinleşmeye, bir yandan da Jin'e neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yoko gibi Jin de sabah olduğunda evde değildi. Acaba ebeveynleri gelip onu almış mıydı? Aiko ile Chiyo onu başka yere götürmek için müdireye yardım mı etmişlerdi? Bilmiyorduk ve onlar da söylemeyecekti. Keşke gece uyumasaydım. Ama kendimi uykunun kollarına bırakmıştım, uyandığımda da Hatsu yanımda yerde yatıyordu ve odamın kapısı açıktı.

Anahtar artık elimizde olduğu için buradan gitmeyi planlamıştık. Fakat ne zaman bir araya gelsek müdire gözlerini bizden ayırmıyordu. Birlikte olmadığımızda da peşimize casus takıyordu. Şimdi bile Chiyo beni takip ediyordu.

Dengemi sağlamak için elimi öne uzatarak zamanla aşınmış olan köprüye çıktım. "Merhaba *Ganko*, seni inatçı balık,

beni hatırladın mı?" Barbunya dolu yuvarlak çörekten biraz koparıp suya attım. Sarı ve siyah renkli balıklar suda hızla dolanmaya başlamıştı. Balık kendi lokmasını almak için diğerleriyle mücadele ederken, istediğini alana kadar bu işin peşini bırakmamıştı. Bu balığı seviyordum. Satoshi haklıydı. Bu balıkla biz aynıydık. *Israrcı.*

Acaba Satoshi eve geri dönüp dönmediğimi merak etmiş miydi? Nerede olduğumu öğrenmek istediğinde büyükannem yine ona yalan mı söylemişti? Peki, Hajime de Tayvan Boğazı'ndan dönüp aynı kaderle mi karşılaşmıştı? Yoksa kader onun gelmesini engelliyor muydu?

Karnımdaki çıkıntıyı rahatlatmak istercesine okşadım. Müdire karnımın daha büyük olması gerektiğini söylüyordu ama yetersiz beslenmeyle bebeğimin bu kadar büyümesine bile şükrediyordum. Bebeğim savaşıyordu, ben de savaşmaya devam edecektim.

Bir kadın genelde doğumu yaklaştığı zaman kocasının evinden ayrılır ve kendi akrabalarının yanına giderdi. Fakat benim ailem beni buraya göndermişti. Büyükannemin babama, benim doğumevinde daha rahat edeceğimi söylediği anı hayal etmeye çalıştım. Sanırım, ne tür bir doğumevi olduğu ona bırakılmıştı. Babam da büyükannem bir kadın olduğundan en iyisini onun bileceği konusunda ona güvenmişti. Büyükannem dediğim kadın yalanın en büyüğünü söylemiş, o yalan kanatlanıp uçmuş ve onu bağışlama sınırımı çoktan aşmıştı. Babamın gerçekleri bildiğini düşünmek, deniz fenerinin dibinde olduğunu hayal etmek gibiydi... *Karanlıktı.*

Hatsu evine gidemezdi, kasaba dışındaki evime gitmek de çok riskliydi. Ailem benim kaçtığımı öğrendiğinde bakacakları ilk yer orası olacaktı ve bizi yeniden buraya

gönderebilirlerdi. Hajime de daha dönmediği için elinden bir şey gelmeyecekti. Kollarımı karnıma dolayıp kendimi rahatlatmaya çalıştım. *Her şey yolunda, Küçük Kuş. Beni seni koruyacağım. Manastır bizi kabul edecek.*

Tüm endişelerimin bir serçenin gözyaşları olduğunu bilerek derin bir iç çektim. Bu bebek. Hatsu'nun bebeği. Yaptığımız anlaşma. Verdiğimiz söz.

Jin'in bebeğine Minori adını vermiştik, anlamı Hakikat'ti. Şu hayatta başa çıkmak zorunda olduklarımdan sadece biri... Bu akşam ayrılıyorduk, Hatsu ile Jin'e verdiğimiz sözü tutamamıştık. En azından olması gerektiği şekilde... Sözümü tutmak ve arkadaşımın bebeğini huzura kavuşturmak için buraya geri döneceğime yemin etmiştim.

"Ah? Biraz daha mı istiyorsun?" Elimdeki çöreğin son parçasını da suya attım. Ardından arkamdan gelen Chiyo'nun ayak seslerini dinleyerek yürümeye devam ettim. Nereye gitsem peşimdeydi.

Aslında birçok yönden bu Japon balığına benzemek zorundaydım, kendimi suya göre şekillendirmeliydim. Akıntıya karşı yüzmemeli, o akıntı beni nereye götürecekse kendimi ona bırakmalıydım. Ancak bu şekilde buradan kaçabilirdik.

İşte, her gün kontrol ettiğimiz uzun kapı önümdeydi. Müdire Sato'nun paslı kilidi eğri bir şekilde duruyordu. Hafifçe çekerek kilitli mi diye kontrol ettim. Hâlâ kilitliydi. Gülümsedim. Nasılsa çok sürmeyecekti.

Anahtar Hatsu'daydı. Birimizin onu saklaması gerekiyordu. Güvenlik için bu işi dönüşümlü yapıyorduk.

Anahtar yanımda olsaydı bile özgürlüğe kavuşma arzusuna yenik düşemezdim. Hatsu ve bebeğini ardımda bırakarak yapamazdım bunu. Nasıl yapabilirdim ki? Buradan çıkabilmek

için elimizde bir fırsatımız varken bunu birlikte değerlendirmeliydik.

Günlük gezilerini yapmak için yürüyüşe çıkan rahiplerin ve rahibelerin seslerini dinlemeye koyuldum. Çitin diğer tarafındayken bizi umursamayan ama vefat ettikten sonra ruhlarımızı huzura kavuşturmaya çalışan aynı rahip ve rahibelerdi bunlar.

Bambu çitin arasından onları görebilmek için bir gözümü kapadım. Kahve tonlarından ve pastan başka bir şey görememiştim. Peder Daigan'ın beyaz cübbesiyle aralarında dolandığını, elma gibi yanaklarının ve hoş yüzünün bir gülümsemeyle aydınlandığını, bu hareketiyle gözlerinin iki hilal hâline dönüştüğünü hayal ettim. Gizli saklı düşüncelerimi duyabildiğini varsaydım. *Henüz değil, Peder Daigan. Bebeğimi size bırakmaya hazır değilim. Hâlâ ona sahip çıkma şansım var. Bu akşam kaçıyoruz!*

Aşmamız gereken sadece bir engelimiz vardı. Müdirenin fare casusları. Yine de o casuslar büyükannemin tilkileri kadar kötü değildi. En azından onların kim ve nerede olduklarını biliyorduk...



Müdire Sato, gelecek hafta yeni kızlar geleceği için Hatsu'nun benim odamda kalmasına izin vermişti. Şu kadının yer konusunu dert etmesine gerek yoktu çünkü bu gece buradan kaçacağımız için bir sürü boş yer olacaktı. Akşam karanlığı çökmüştü ama biz yan yana yatmış, ağaçların arasında şarkılarını söyleyen cırcır böceklerini dinliyorduk.

"Herkesin kendine göre bir hikâyesi olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "Aiko'nun erkek arkadaşının zaten evli olduğunu nasıl öğrendiğini ve hamile hâliyle terk edildiğini... Chiyo'nun hamile kaldıktan sonra bebeğin babası tarafından inkâr edildiğini ve ortada kaldığını... Jin'in de çok ağır bir sınav verdiğini..." Başımı çevirip Hatsu'ya baktım. "Ama seninkini bilmiyorum."

Hatsu incecik battaniyeyi çenesinin altına kadar çekmiş yukarıdaki bambulara bakıyordu. Saçı dağınıktı. Sessiz bir şekilde gözlerini kırptı.

Rahat edemeyerek açıkta kalan ayaklarımı örtmek için yer değiştirdim. "Satoshi, benimle buraya kadar gelen adam, benim kocam değil. Şüphelerinde haklıydın." Ayak parmaklarımı oynatmaya başladım, bu konuyu açtığım için huzursuzdum ama hikâyemi anlatırsam belki o da bana kendininkini anlatır diye umuyordum. "Ama kimseyi bilerek yanıltmadım. Bu yanlış anlamayı düzeltmemek kolayıma geldi."

"O zaman aslında evli değilsin, öyle mi?" Hatsu da gözlerime bakmak için başını benden yana çevirdi, ardından iç çekti. "Hep bu hikâyenin doğru olduğuna inanmak istemiştim."

"Hayır, evliyim." Yan tarafıma dönüp bir dirseğim üzerinde doğruldum. "Herkesin gördüğü adam Satoshi, ailemin evlenmemi istediği kişiydi. Onurlu bir adam ama ben kalbimi çoktan başkasına kaptırmıştım." Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. "Ben ona Hajime diyorum ama gerçek adı Jimmy. Jimmy Kovač... Kendisi Amerikalı bir asker. Şimdi gemisi Tayvan Boğazı'nda devriyede. Nerede olduğumu ya da neler yaşandığını bilmiyor. O göreve gitmeden önce evlendik." Annemin beni nasıl yönlendirdiğini, yaptığım seçimin ailemi nasıl ayrıma sürüklediğini ve buraya nasıl geldiğimi anlattım.

Hatsu da tamamen benden yana dönünce artık yüz yüze bakıyor, fısıldayarak konuşmalarımızı rahatlıkla duyabiliyorduk. "Ama annen, düğününe geldi? Yani oradaydı?"

"Öyle büyülü bir törendi ki, Hatsu." O büyülü günü tüm detaylarıyla anlattım. Fenerlerin parıldayan binlerce ateşböceği gibi ağaçları süslediğini... Hajime'nin üniformasının içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü... Dile getirdiği o aşk dolu yeminin şu an bile beni nasıl etkilediğini... Hatsu'ya düğün günümün ertesi sabahında yaşananları da anlattım. Bir bebeğimizin olma ihtimalini kocama nasıl söylediğimi...

"Peki, mutlu oldu mu?" Hatsu inanmayan bir ifadeyle başını öne düşürdü.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet, evet. Ama..." Başımı iki yana salladım. "İlk başta şaşırdı."

İkimiz de kahkaha attık.

Hatsu yeniden sırtüstü uzanıp rüyalar âlemine dalmış gibi uzun bir iç çekti. "Bebeğin dünyaya geldiğinde muhteşem bir hikâye öğrenecek. Aşk dolu, muhteşem bir düğünün gerçekleştiği bir hikâye." Yeniden iç çekti. "Keşke benim bebeğimin de böyle bir hikâyesi olsaydı."

Aynı soruyu yeniden sormayı düşünerek dudaklarımı ıslattım, ardından bir cesaretle konuşmaya başladım. "Peki, senin bebeğinin hikâyesi ne, Hatsu?"

Hatsu dudaklarını ısırıp bıraktı. "Chiyo ile Aiko'nun hikâyelerinin benzer olduğunu fark etmişsindir. Yoko'nunki bile aynı. Hemen hemen herkesin hikâyesi aynı."

"Jin hariç, evet," dedim.

"Evet, Jin hariç." Yüzünde düz bir ifade belirdi. "Ve ben de hariç."

Elimle ağzımı kapadım.

"Jin yine şanslı. En azından bir iblisle mücadele etmek zorundaydı."

Kalbim paramparça olmuş, gözlerimden yaşlar boşanmaya başlamıştı. Yanaklarımdan süzülen yaşlarla parmaklarım ıslanıyordu. Demek bu yüzden Jin'i kanatlarının altına almıştı. Ona dayanak olmuş, annelik etmişti. Bilmiyordum. Aklıma bile gelmemişti. *Hiç sormamıştım ki...*

"Gördün mü?" Dudakları titrerken sözlerini dile getirmeye çalışıyordu. "Çocuğum yeni ailesine 'Ben neden terk edildim? Nereden geliyorum?' diye sorduğu zaman o aile, büyülü fenerler ve yasak aşkı içeren bir düğün hikâyesi anlatamayacak. Ellerinde benimki gibi korkunç bir hikâyeden başka bir şey yok. Bırakacak hiçbir şeyim yok."

"Bir *hayat* bırakıyorsun, Hatsu." Genç kadına yanaşıp onu kollarımın arasına aldım ve gözyaşlarımın arasından fısıldamaya başladım. "Bir hayat bırakıyorsun."

Hatsu sonunda uykuya dalabilmişti. Her nefes alış verişinde hafif homurtular da ona eşlik ediyordu. Saatlerce onu dinlemiştim, şimdi de söylediklerini düşünüyordum. Anlattıklarını... Anlatamadıklarını...

Korkunç gerçeği...

İngilizcede *tecavüz* kelimesi kulağa korkunç geliyordu. Kelimeyi söylerken dudaklarınız büzülüyordu. Çirkin olsun ya da olmasın, kelimenin kendisi içinde her zaman çok derin hikâyeler barındırıyordu.

Hatsu haklıydı. Ben iyi bir hikâyeye sahip olduğum için şanslıydım. O yüzden Hatsu kendi hikâyesini bana anlatmak istememişti. O da bebeğine aşk dolu büyülü bir düğün hikâyesi anlatmak isterdi, elbette.

Yattığım yerde yan tarafıma döndüm ve kocamı düşünerek duvara bakmaya başladım. *Kocam...* Parmaklarımla karnıma hafifçe vurunca, içeride hafif bir kıpırtı meydana geldi. Öyle hafifti ki âdeta heykel gibi yatmasam bu tekmeleri hissedemezdim. Hajime bu gelişmeleri kaçırıyordu. Ben de onun hasretiyle yanıp tutuşuyordum. Aklımda sürekli o vardı. Acaba iyi miydi? O da beni düşünüyor muydu? Dönmek için çaba sarf ediyor muydu?

Yorgun gözlerimi açık tutmaya çalışarak gerinip uykulu bir hâlde esnedim. Ardından diğer tarafıma döndüm, Hatsu uyanmış bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeden vaktin gelip gelmediğini sorduğunu anlayabiliyordum. Gözlerimi kırpıp etrafı dinledim.

Kalbim ritmini kaybetmiş gibi atıyordu.

Isıtıcı cızırdıyor, pas kaplı çatıdan yumuşak ritimlerle *tıp tıp* sesleri geliyordu. *Yağmur mu yağıyor?* Havanın kokusunu hissetmek için derin bir nefes aldım. Hâlâ soğuk ve nemliydi. Gaz yağı kokusunu da alabiliyordum. Bu da Müdire Sato'nun fitili yine fazla açık bıraktığı anlamına geliyordu. Gözlerimi yeniden Hatsu'ya çevirip başımı olumlu anlamda salladım. Ev uykuya dalmıştı.

Bizim ise uyanma saatimiz gelmişti.

Gecenin soğuğuna karşı sıkı giyinip valizlerimizi rahat taşıyabilmek için fazla doldurmamaya dikkat ettik. Anahtar Hatsu'daydı.

"Haydi gidelim," diye fısıldadım.

Hatsu valizini aldı ve dikkatle yürümeye başladı. Yer döşemeleri rahatsız olmuş gibi inledi. Yürümeye devam etmeden önce geceye ait sessizlik, her zamanki rutinine kavuşsun diye bekledik. Sonra aynı anda bir ayağımızı kaldırıp yere koyduk. Bu durum sıkıcı olsa da fark edilmememizi sağlıyordu. *Kapı gerçekten bu kadar uzak mıydı?* Girişe yaklaştığımızda döşemeler ağırlığımızla yine inlerken, bizi müdire ve casuslarına haber vermekle tehdit ediyor gibiydi.

Birden olduğumuz yerde kalıp gözlerimizi fal taşı gibi açarak etrafı dinledik.

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Belki de yağmurun yağması bir şanstı. Bu hafif pıtırtılar bizim hareketlerimizin duyulmasını engelliyordu. Ön kapıyı açmaya çalışırken kalbim göğüs kafesimi âdeta dövüyordu. Çok yaklaşmıştık. Hatsu da yanıma gelsin diye verandada bekledikten sonra aynı dikkatle kapıyı çektim. Koşmamak için kendimi zor tutuyordum.

Gökyüzünü kaplayan kara bulutlar hem ayı hem de o güzelim ışığının çoğunu saklıyordu. Havanın nasıl olacağını hiç düşünememiştim, elimizde bir fenerimiz yoktu. Şaşkın bir kişi yarı mağlup sayılırdı. Bebeklerimizin hayatları söz konusu olduğundan her adımda daha dikkatliydim.

"Haydi gel," diye fısıldadım, Hatsu'nun elini tutarak. Yer kaygandı ve Hatsu karnı iyice burnunda olduğundan dengesini kontrol etmekte zaten güçlük çekiyordu. Bulutlardan dökülen yağmur çimlerde birikiyordu. Dar patikadan açıklığa giderken elbiselerimizin etekleri ıslanmıştı.

Ağaç dallarından oluşan tepemizdeki gölgelik âdeta bir şemsiye görevi görüyor, sağanaktan bizi koruyordu. Bir ayağımı uzatıp yeri kontrol ettim ama çukur olan yerler suyla

dolduydu. Çukurları göremiyordum ancak içine yanlışlıkla bastıkça nerede olduklarını anlayabiliyordum. "Dikkat et," diye uyardım Hatsu'yu. Sıkı sıkı giyinmiş olmama rağmen soğuk hava içime işliyordu.

Yağmur yüzünden bu yürüyüş her zamankine göre daha uzun sürüyordu.

Hemen önümüzdeki toprak set beni fazlasıyla endişelendiriyordu. Yağmur yüzünden toprak iyice kayganlaşmıştı. Hatsu'nun elini tutmak için çantalarımızı yere bıraktım. "Önce sen git. Benden destek alarak yukarı çık."

Hatsu arkasına dönüp dikkatle aşağıya inmek için hazırlandı. Bacağını aşağıya doğru uzattı ve sağlam yer bulmak için zemini yokladı. Yağmur damlaları sırtımı ıslatıyordu. Ensemden içeri giren sular iyice ürpermeme neden olmuştu. Hatsu'yu sıkıca tutabilmek için öne doğru uzandım. Hatsu bir adım, bir adım daha derken gittikçe uzaklaşıyor, onu tutmam zorlaşıyordu.

"Ah!" Bir elin saçıma yapışıp beni geriye doğru çektiğini hissettim.

Onu birden bıraktığım için Hatsu çığlık atarak düştü.

Müdire Sato'nun bağırışı kulaklarımda çınlıyordu. "Siz ikiniz demek kaçmaya çalışıyorsunuz!?" Müdire yeniden saçımı çekince ona doğru tökezledim. "İkinizin bir haltlar karıştırdığını biliyordum."

Âdeta deliye dönmüş bir şekilde şu iblis kadının ellerinden kurtulmak için debeleniyordum.

"Hem de ödeme yapmadan? Hiç sanmıyorum." Müdire Sato saçımdan tutarak beni ileri geri sallayınca çığlık attım.

"Koş, Hatsu! *Koş!*"

"Naoko!"

"*Kaç!*" diye bağırdım yeniden, ardından müdireye boş elimle bir tokat attım. Beni serbest bırakması için çabalarken kadın geriye doğru sendeledi.

Müdire beni çekiştirmeye başladı. Her zorlu adımda kapıyla aramdaki mesafe gittikçe açılıyordu. Kadın saçımı kökünden çekmesine rağmen özgür kalmak için çabalıyordum. Neyse ki anahtar Hatsu'daydı, sağ salim kapıya ulaşması için içimden dua ediyordum.

Kadının ellerinden kurtulmak için tekmeler savurup çığlık attım, ardından onu ısırdım.

"Ahhh!" Müdire sonunda beni bırakırken acı içinde geriledi.

Ağzımda onun kanının tadı vardı. Hemen arkama dönüp koşmaya başladım. Özgürlüğün tadı damaklarımdan silinmek üzereydi. Kadın peşimdeydi ve öfkeyle bağırıyordu.

Kalbim âdeta bir tavşanınki gibi hızla atarken, ben de bir tavşan gibi hızla hareket ediyordum. Tek arzuma kavuşmak için hızla koşuyordum. Dışarıya kavuşmak... Durumumdan dolayı istediğim hızda koşamasam da farklı yerlerden gidip saklanarak onu şaşırtmayı umuyordum. Bildiğim patikaya girip sık ormanlığa daldım.

Yerdeki dallar ağırlığımın altında ezilerek kırılıyor, uzun çimler baldırlarımı sıyırıyordu. El değmemiş çalıların arasından koşmaya devam ediyordum. Müdirenin bağırışları uzaklaşana kadar aradaki mesafeyi açmak için yoluma devam ettim. Ama yorgunluktan bitap düşmüştüm.

Nefes nefese kalmış bir hâlde durup etrafı dinlemeye koyuldum.

Yağmur damlaları sık ağaç dallarının arasından ormanın derinliklerine iniyordu. Bir yapraktan diğerine akarken âdeta

bir melodi oluşturuyor, farklı bir notaya geçmeden önce *tap-tap-tap* sesleriyle etrafta yankılanıyordu.

Tek duyabildiğim buydu.

Ne uzaktan gelen bağırışlar... Ne ayak sesleri... Kimse peşimden gelmiyordu.

İyi de *burası* neresiydi? Hatsu neredeydi? Buradan yeterince uzaklaşmış ve güvende olması için dua ettim.

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırarak geldiğim yola baktım. Deli gibi koşturmuş, âdeta kapana kısılmış bir av hayvanı gibi sağa sola kaçmış, belki de olduğum yerde dönüp durmuştum.

Yere çömelip kollarımı dizlerime doladım, tüm yön duygumu ve umudumu kaybetmiştim. Dallar bacaklarımı çiziyordu. Uyluklarım bile çizilmiş, şişmeye başlamıştı. O çizikler kaşınıyordu ama umurumda değildi.

Toprağı tırnaklarımla kazıp çamuru parmaklarımın arasında ezerek yuvarlamaya başladım. Burada kalacak, aramanın sonlanmasını bekleyecektim, tabii aralarsa... Sonra da sabahın ilk ışıklarıyla buradan gidecektim.

Doğumevinden gecenin geç saatlerinde çıkmıştık, o yüzden sabaha pek bir şey kalmamıştı fakat hava yağmurlu olduğundan bunu anlamak zordu. Yağmur damlaları hırpalanmış saçıma düşüyor, yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Kirpiklerimde biriken yağmur damlaları ise gözyaşlarıma karışıyordu. Gözlerimi bir açıp bir kapatıyordum. Odaklanmak için gözlerimi kısarak etrafa bakındım.

Diğerleriyle birlikteyken bu duruma bir şekilde katlanabiliyordum ama gecenin karanlığında burada yapayalnızken bu çok zordu. Acıya ve endişeye artık katlanmak istemiyordum. Zihnim geçmişteki anılarla doluydu. Seçimlerim ve benim adıma yapılan seçimler... *Seçimim farklı olsaydı annem*

burada olur muydu? Ben burada olur muydum? Peki, bebeğim olur muydu?

Anılar yüzünden başım dönüyordu. Göğsüm daraldığından rahat nefes alamıyordum. Ellerime odaklandım. Bir parça dalın kovuğunu soymaya başladım. Dal tamamen soyulunca onu atıp elime başka bir tane daha aldım ve onu da soymaya başladım. Hatsu'nun manastırda olduğunu, karnının doyurulduğunu ve sıcacık bir odada onunla ilgilenildiğini hayal ettim. Bu düşünce burada öylece beklerken kalbimi hem ısıtıyor hem de bana güç veriyordu.

Dakikalar... Saatler derken sonunda uzun zamandır beklediğim şafağın kızıllığı, sabah bulutlarının arasından görülmeye başladı.

Etrafımı inceleyerek nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Jin ile Hatsu'ya ne demiştim? "Kilitli kapı ile doğumevi arasında bir ön yol, bebek mezarlığına giden bir de arka yol olduğunu biliyoruz. Ama geri kalan çitlerle çevrili bir ormanlık."

Başımı kaldırdım. İşte bu.

Sadece yukarıya yeniden tırmanıp yolu dümdüz takip etmem gerekiyordu. Sonunda ya bir patikaya ya da çitlerin oradaki engele gidecektim. Her şekilde de yolum kapıya çıkacaktı.

Çamurlu ellerimle baştan ayağa ıslanmış baldırlarımdan destek alarak ayağa kalktım. Önce sola, sonra sağa, ardından da geldiğim yola dönerek ilerlemeye başladım. Her yolculuk bir adımla başlıyordu. O yüzden ne önemi vardı ki? Bu yol işe yarayacaktı. Önümde dik bir yokuş vardı. Sonra başka bir tane daha. Ve bir tane daha...

Zor da olsa ilerlemeye devam ettim. Bir kökten destek alarak bayırı çıkmaya çalışırken ayağım kaysa da düşmedim.

Bir şekilde yoluma devam ediyordum. Yağmurdan sırılsıklam hâlde olan orman ve kıyafetlerimle tamamen başka bir dünyadaydım. Islak toprak kokusu genzimi dolduruyordu. Soğuktan dişlerim takırdamaya başladı. Her yer sessizdi. Ötüşen kuşlar hariç... Bir de bir ses daha vardı. *Bu ses tanıdıktı.* Başımı hafifçe yana yatırdım.

Su.

Nehir! Demek yaklaşmıştım. Hızla atan kalbim kaskatı kesilmiş bacaklarıma ilerlemem için cesaret veriyordu âdeta. *Haydi, daha hızlı! Neredeyse geldin!* Çalıların üstünden bir adım atarak yaprakları hâlâ ıslak olan dalların üzerinden atlayıp açıklığa çıktım, karşımda nehir duruyordu. Nehrin yönüne göre bulunduğum yeri anlamaya çalıştım. Akıntıyı takip etmeye başladım. İşte oradaydı.

Kırmızı köprü... Yol. Ve götürdüğü yer... Kapı.

Koşmaya başladım.

Ormanlık alandaki eğri yolda koşmaya devam ettim. Uzun bambuları görene kadar koştum. Ardından ellerimi hızla bambu kapıya yapıştırdım.

Kapı sarsılınca geriye doğru savruldum.

Kapıyı yeniden ittim.

Yeniden...

Öne doğru eğilerek kapıyı incelemeye başladım. İçim ezilmişti. Kapının diğer tarafına yeni bir kilit asılmıştı. Müdire burada değildi. Hatsu'yu aramak için mi gitmişti? Ya da beni? Belki de benim kaçtığımı düşünüyordu.

Duygu karmaşası içindeydim. Önce, gördüğüme inanmadığım için sakindim. Bu nasıl olmuştu ki? Müdire nasıl anlamıştı? Sonra kalbim çığlık atarken tüm bedenimi bir öfke

sardı. Kapıya sertçe vurdum, vurdum... Ardından arkamdan bir gülme sesi geldi. Chiyo'nun küçümseyen gülmesiydi bu.

"Selam Naoko."

Artık müdirenin nasıl öğrendiğini anlamıştım. Durumu hemen nasıl kavradığını da... Onu küçümsediğimiz için çok aptaldık.

Casuslar ve tilkiler bir sıçanla eş tutulamazdı.

Otuzuncu Bölüm



Japonya, 1957-58

Bir ay içinde orman mevsime göre hazırlanmaya başladı, yaz kendini artık sonbahara bırakıyordu. *Momiji* dediğimiz akçaağaçlar artık kızıl çalılıklara dönmüş, sarı ve portakal rengi yapraklara bürünmüştü. Üstüme almak için eski bir hırkaya uzandım. Güneş yüzünü göstermediğinden rüzgâr ince duvarlardan içeri sızıyordu. Altı ay döngüsünü doldurmuş karnım küçük olsa da hırkanın önü zar zor kapanmıştı. Tabii, bunun nedeni, hırkanın iki gümüş rengi düğmesinin kopmuş olmasından da kaynaklanıyordu.

Doğrularak oturup alnıma masaj yapmaya başladım. Oda sanki etrafımda dönüyor gibiydi, bu yüzden tekrar yatıp gözlerimi kapattım. Hatsu kaçtığından ve benim yakalandığımdan bu yana işler istediğim gibi gitmemişti. Yağmur o ıslak parmaklarıyla tepeden tırnağa beni ıslatmış, soğuğu iliklerime kadar işlemişti. Dişlerim zangır zangır titriyordu. O gece verdiğim çetin sınav beni sağlığımdan etmişti. Hastalıktan eriyip bitiyordum.

Zar zor derin bir nefes almaya çalışırken ciğerlerim acıyordu.

Jin ya da Hatsu olmadan burada tamamen yapayalnızdım.

Belki de artık her yerde yapayalnızdım.

Yan tarafıma dönüp kıvrılarak yattım. Bebeğim için yeteri kadar kilo alamamıştım, kollarım ve bacaklarım doğru düzgün hareket etmediğim için uyuşmuştu. Müdire Sato beni yatağa bağlamıştı ve sağlığım yerine gelsin diye bir tür sıcak çay içirip duruyordu. Tabii o, düşük yaparsam onca ayın ücretini alamayacağı için endişeleniyordu.

Ben ise bebeğim için endişeleniyordum.

Hajime'den hâlâ bir ses yoktu. Ailemden de. Hatsu'nun sağlığı yerinde mi bilmiyordum. Sürekli dualarımdaydı. Annemi rüyalarımda görüp ona sesleniyordum. "*Haha*," diye bağırdım ama güzel annem haykırışlarıma hiç yanıt vermedi. Sonrasında ateşler içinde kıvranarak uykularımdan uyandım.

Chiyo'nun neşeli kahkahası odamı doldurdu. "Bu kız Naoko ama onu boş ver." Daha önceden görmediğim bir kıza fısıldıyormuş gibi konuşurken kelimeleri âdeta tükürüyordu. "*Evli* olduğunu ve kocasının onu kurtaracağını düşünüyor." Başka bir şey daha söylemişti ama kıkırdadığı için duyamamıştım.

Yeni gelen kız meraklı bir ifadeyle bana baktı. Çıkık elmacık kemikleri ve küçük bir çenesi vardı. Uzun saçını kepçe kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Dikkat çeken kahve gözleri şüpheyle bakıyordu. Karnı yeni yeni belirginleşmeye başlamıştı. Dudakları kapalı bir şekilde gülümsedi.

Bense gülmedim. Sanki gözümü açıp kapamamla Chiyo hariç bütün tanıdık yüzler değişmiş gibiydi.

"Haydi gel," dedi Chiyo kızı çekiştirerek, sonra gittiler.

Aylar geçmişti. Tatsız hava ile sonbaharın renkli yaprakları, yerlerini ocak ayının buz gibi havasına bırakmışlardı. Sıcaklıkların düşmesiyle oluşan ayaz bedenimi âdeta dondurup beni hapsediyordu. Kanagawa Bölgesi'ne pek kar yağmazdı ama kışın gelmesiyle her yer uykuya geçmiş gibi olurdu. Ben de sürekli uyuyordum. Akşama doğru yeni uykudan uyanmıştım ama hâlâ uykum olduğundan yatakta öylece uzanıyordum. Bütün mevsim böyle geçmişti.

Elimle yüzümü ovalayıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Kendime gelmek için saçımı geriye doğru ittirdim. Gözlerim yaşlarla dolunca yüzümü ellerime gömüp ağlamaya başladım. *Annem... Hajime... Biri gelsin artık...*

Ölmek belki daha kolay olurdu. Yaşamak çok daha zordu.

Yeni gelen kız arada sırada yanıma geliyordu. Adı Sora'ydı. Bazen uyandığımda onu yanımda otururken buluyordum. Şu an kendimi Jin gibi hissedip kimseyle konuşmak istememe rağmen, bu kız benimle sohbet ediyordu. Sesi bir sis bulutunun arasından bana ulaşıyordu. Hem yanımda olduğu için minnettar hem de bilindik hikâyesi yüzünden üzgün hissediyordum. Görüştüğü Amerikalı asker bebeği inkâr etmiş ve genç kızı, onunla zorla birlikte olmakla suçlamıştı. Sora daha sonra genç adamın zaten bir karısıyla çocuğu olduğunu öğrenmişti. *Başka bir aptal daha...*

Taş kalpli Aiko doğum yapıp doğumevinden ayrılmıştı. Her ne kadar bebeği için kalbim yas tutsa da onun gitmesine hiç üzülmemiştim. İki kişi daha geldi gitti. Sora onların hikâyesini de anlatmıştı, o hikâyeler de aynıydı. Bir tanesi bir koca düşürme umuduyla yanıp tutuşan pervasızın tekiydi, diğeri ise yeteri kadar dikkatli olamamıştı. Ancak ikisi de bebeklerini istemiyordu. Bu güçsüz hâlimle onları başka bir

seçenek daha olduğuna da ikna edemiyordum. Bu durum ruhuma öyle ağır geliyordu ki...

Peki, benim bebeğime ne olacaktı? Jin ve Hatsu ile birbirimize verdiğimiz sözü hatırladım. Hatsu'yu düşündüm, bebeği bir yerlerde güvende olmalıydı. Sonra aklıma Jin geldi. Bebeğinin ruhu hâlâ huzura kavuşmayı bekliyordu.

"Naoko? Naoko, uyan." Müdire Sato yanımdaydı.

Belki gider umuduyla gözlerimi açmadım. O ölüm saçan parmakları omzumu sarsıyordu... Bebeklerin minicik burunlarını sıkıp mezara gönderen parmaklardı bunlar.

Benim bebeğime de bu eller uzanacak...

Jin'in bebeğini de bu kadın almıştı.

Sesi tekrar kulaklarımda yankılandı. Cam gibi keskindi âdeta. Endişeliymiş gibi duruyordu. Yine de uyuyormuş gibi yapmaya devam ediyordum.

Müdire beni bir kez daha sarstı. Bu sefer hareketleri daha sertti. Hislerim harekete geçiyordu. "Haydi. Bak sıcacık şeyler hazırladım sana. Ne hoş, değil mi?"

Battaniyeli masanın altında bacaklarımı ısıtma fikri kulağa gerçekten muhteşem geliyordu. Daha fazla direnemeyerek yan tarafıma yuvarlandım.

"İşte, bu kadar." Müdirenin kemik çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözlerinde ruhsuz bir ifade hâkimdi. Yüzünde sahte bir gülümsemeyle gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Kısa bir süre sonra kadının gidişini izledim. Üzerindeki yün kimono her adımında hışırdıyordu. Yattığım yerde doğrulduğumda baş dönmemin geçmesini bekledim, sonra ayağa kalkmak için gücümü toplamaya çalıştım. Aklım yerinde değildi, uzuvlarım ise ağrıyordu ve uyuşuktu.

Ağır hareketlerle ana odadaki *kotatsu* dediğimiz battaniyeli masaya doğru yürüdüm. Pespembe yuvarlak yanaklarıyla Sora, masanın diğer tarafına oturdu. Ben de masaya yanaştım, karnım masaya değiyordu. İkimiz de ısınabilelim diye battaniyeyi karnımın üstüne kadar çektim. Sıcacık yerde oturmak fazlasıyla rahatlatıcıydı. Kaskatı kesilmiş bacaklarımı öne, sıcak havaya doğru uzattım ve kan gitsin diye uyuşmuş parmaklarımı oynattım.

"Çok solgun görünüyorsun, Naoko," diye fısıldadı Saro. "Hayaletten farkın yok, bir *yūrei* gibisin."

Doğru, öyleydim ama ruhum hiçbir yerde huzur bulamıyordu, iki dünya arasında kalmıştım sanki. Hem her şeyi hissedip hem de hiçbir şey hissetmemek çok can sıkıcıydı.

Müdire Sato çayı getirip fincanlara doldurmaya başladı. Tek eliyle demliğin kapağını tutuyor, diğeriyle de benim fincanımı dolduruyordu. Fincanımdan yükselen sıcacık, baharatlı koku burnuma doluyordu. Fincanı dudaklarıma getirip soğusun diye üfledim.

"Hepsini iç, tamam mı?" Müdire başımla onu onaylamamı bekledikten sonra Chiyo'yu kontrol etmek için yanımızdan uzaklaştı. Mesaisi başlamıştı.

"Bekle." Sora, tam çayımı içmek üzereyken beni durdurdu. "Sana bir şey sormam gerek." Masanın etrafından dolanıp yanıma oturdu. Bacaklarımız sıcaklıktan yararlanmak için aynı yerde mücadele ediyordu artık.

Fincanı masaya bıraksam da ellerimi sıcak tutmak için parmaklarımı fincanın etrafına sardım.

Sora omzunun üzerinden Müdire Sato'nun, Chiyo'yla ilgilendiği arka odaya bir göz attı. Etrafı dinledikten sonra bana doğru yanaştı. "Bir kızın kaçmasına yardım ettiğin doğru mu? Bebeğine bakmak istediğin doğru mu?"

Bu konu dikkatimi çekmişti. Onu doğru mu anlamıştım? Cevap vermem gerekiyor muydu?

"Naoko..." Yalvaran gözlerle usulca konuşmaya başladı. "Bebeğini hâlâ kurtarmak istiyor musun?"

Kalbim hızla atmaya başladı. Parmaklarımı karışık saçlarımın arasından geçirdim. Saçlarım haftalardır ya da belki daha fazla zamandır taranmıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım.

Saro bir deri bir kemik kalmış bileğimi kavradı. "Naoko, bana güveniyor musun? Beni iyi ve sadık bir dost olarak görebilir misin?"

Başımı olumlu anlamda salladım. Bu kız öyleydi. İyi olduğumdan emin olmak için başka kim benim yanıma geliyordu ki? Üşüdüğümde kim bana fazladan battaniye getirip, ateşlendiğimde alnıma ıslak bez koyuyordu ki?

"Güzel." Sora'nın gözleri parlıyor, ışıkta âdeta dans ediyordu. "O zaman bu akşam buradan gidiyoruz."

Sözleri beni kendime getirmişti. "*Ne?*" Sanki konuşmayı unutmuşum gibi zar zor nefes almıştım. Belki de konuşmayı unutmuştum. En son ne zaman konuştuğumu hatırlamıyordum.

Sora biraz daha yanıma yanaştı. "Evet, harika. Chiyo'nun doğumu daha yeni başladı, karanlık çöktüğünde bile Müdire Sato'yu oyalamaya devam edecektir. Biz de gece buradan kaçacağız."

Kapı. Düşüncelerimi toparlamak için incecik parmaklarıma, kırılmış tırnaklarıma baktım. "Hatsu'da anahtar vardı."

"Bende de yeni anahtar var," dedi Sora gülümseyerek.

O zamanı hatırlayarak kaşlarımı çattım. "O gün hava yağışlıydı ve her yer karanlıktı. Kaybolmuştum. Şu an çok zayıfım."

"Naoko, sen bütün gece kucağında bir fener tutan şu kör adam gibisin. O adamın görmek için fenere ihtiyacı yoktu, o

fener diğerleri onu görebilsin diyeydi. Sen hâlâ bizler için o feneri taşıyorsun. *Yönünü* bulmak için bir fenere hiç ihtiyacın olmadı."

Başımı iki yana salladım. *Bunlar sadece hikâye*. "O adamın feneri sönmüştü, Sora." Tıpkı benimki gibi...

"Evet, haklısın." Sora uzanıp elini, elimin üzerine koydu. "Öyle oldu diye şanslı değil miyiz yani? Ben sana başka nasıl ulaşabilirdim ki?"

Neredeyse gülümseyecektim. Yapabildiğim tek şey buydu. Sora ile gerçekten arkadaştık.

"Lütfen," dedi Sora. "Bunu tek başına denemekten korkuyorum. Bu akşam gideceğimizi, şu iblis ebeden bebeğini kurtarmak için savaşacağını söyle."

İblis ebe. Kuş'uma verdiğim sözdü bu. Hatsu ve Jin ile yaptığımız anlaşma... Bebeğimin ruhu, annesinin ruhunu canlandırmak için uğraşıyordu. Gözlerimi Sora'nın gözlerine diktim.

"Bu evet demek mi?" diye diretti Sora.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Sora gözlerini fincanıma dikip kaşlarını çattı. "O zaman... Sakın o çayı *içme*."

Otuz Birinci Bölüm



Japonya, Günümüz

Zushi'deki geleneksel ev için yaptığım daha önceki araştırmalar beni, geleneksel Japon otelleri olan *ryokans*'lara yönlendirmişti. Her biri muhteşem görünüyordu. Hatta bir tanesinde rahatlatıcı yağlar karıştırılmış, sıcak su dolu ahşap beyaz küvetlerin olduğu *hinkoyi* duşlarından da vardı. İki tanesinin dua ve meditasyon için ayrılmış havuzlu, şık bahçesi bulunuyordu. Hepsinde de *tatami* şilteleri ile *yutaka* dedikleri kimono bornozlar vardı. Kalmak istediğim yer burasıydı ama kalamıyordum. İçimdeki suçluluk duygusu buna izin vermiyordu.

Babamın Cadillac marka aracını seyahat masraflarımı karşılamak için satmıştım, tatildeymişim gibi lüks harcamalar yapmak için değil. Bu yüzden güzel, geleneksel bir otel yerine uygun bütçeli Seijaku Capsule Otel'de kalmayı tercih ettim. Seijaku "sessiz" anlamına geliyordu ama burada, bu kelimenin karşılığı hariç her şey vardı. Misafirler lobiye, ortak banyoya ve kilitli valiz odasına bir girip bir çıkıyorlardı.

Küçük bölmeler kocaman bir ikiz yatağın her iki yanına yapılmıştı. Uzun, dar bölmeler yaklaşık dört metre boyundaydı

ve üst üste duruyordu. En üstte kalanların yukarıya ulaşmak için küçük bir merdiven çıkmaları gerekiyordu. İçeride hoparlörle birlikte tavana monte edilmiş bir televizyon, bir ayna, küçük bir askılık, priz ve yatağın üstünde bir lamba vardı. Hepsi bu kadardı.

Kapalı alan korkusu, boy ve kilo sorunu olanlar ya da mahremiyet isteyenler için uygun değildi. Bu küçük bölmeler tek bir kişi içindi ve cinsiyete göre yirmi odaya ayrılmıştı. Benim kaldığım yer ranzadan daha iyiydi. En azından bu şekilde kendi alanım vardı ve şeffaf kapının üstündeki bambudan yapılma güneşliği kapatabiliyordum.

Saat geç olsa da gözüme uyku girmiyordu, bu yüzden sırtüstü yatıp bakamadığım yüzlerce e-postayı incelemeye başladım ama zihnim düşüncelerle doluydu. Yoshio'nun o eski evi ve isimleri evlilik belgesindeki soy isimle uyuşan ev sahiplerinin kayıtlarını bulmasına çok sevinmiştim ama ya o insanların aileyle bir alakaları yoksa? O zaman ne olacaktı?

Yastığımı ayarlayıp sırtımı yasladıktan sonra silmek için birkaç e-postayı seçtim ama kayıt departmanından gelen bir tanesini açtım. Babamın askerî kayıtları e-postayla ulaştırılacak olmasına rağmen, sabırsızlanarak durumu hızlandırmaları için hatırlatma e-postası yazmıştım.

> Ulusal Personel Kayıt Merkezi'ne ulaştığınız için teşekkür ederiz. Servisimiz her hafta 20.000 isteği yanıtlandırmaya çalışıyor. Ortalama yanıt süresi altı-sekiz hafta içerisinde olacaktır. 1973 senesinde Ulusal Personel Kayıt Merkezi'nde meydana gelen yangından ötürü on altı milyon askerî belge zarar gördüğünden ve

bazılarının kopyası olmadığından sizin süreciniz daha uzun sürebilir.

İstediğiniz belgelerin onların arasında olup olmadığını doğrulayamadığımız için araştırmamızda muhtemel bir gecikme yaşanabileceğini tarafınıza bildiririz.

Teşekkür ederiz.

Burun kemiğimi sıkıp gözlerimi yumdum. Yokohama'daki şirket bu aileyle uyuşmaz ve babamın kayıtları da yok olmuşsa elimden başka ne gelirdi ki? Endişe âdeta bir kurt gibi içimi kemiriyordu. Ya Japonya'ya gelmek için babamın arabasını satıp geldiğim onca yol, sadece boş bir ev görmek içinse ne olacaktı?

Geri kalan e-postalarla uğraşırken konu başlığında "USS *Taussig*" yazan bir tanesi dikkatimi çekti, ardından askeriyenin sitesinden birkaç yanıt gözüme çarptı. Birden heyecanlanarak doğruldum. Donanmanın sitesine bilgi mesajı bıraktığımı unutmuştum.

İlk yanıt gemide elektrikçi olarak hizmet eden mürettebattan biriydi ama babamı hatırlamıyordu. Birilerine ulaşmam için bir bilgi paylaşmıştı ama mürettebatın çoğunun ya vefat ettiğine ya da seyahat edemeyecek kadar yaşlı olduğuna dikkat çekmişti.

Bir sonraki yanıt kocası babamla aynı dönemde USS *Taussig*'de makine dairesinde çalışmış olan bir kadından gelmişti. Eşi vefat etmişti ama eşinin kardeşi de donanmada hizmet etmişti ve istersem ona ulaşabilirdi.

Başka bir tanesi ise babalarının gemide hizmet ettiğinden ama kendisinin Alzheimer'a yakalandığından bahsediyordu. Paylaştığım bir fotoğrafı babasına göstermişti ama maalesef hiçbir tepki alamamıştı.

Birkaç yanıt daha vardı ama hepsi hemen hemen aynı hikâyeyi içeriyordu. Sonra...

Sevgili Tori Kovač,

Babanın da hizmet ettiği Taussig ve mürettebatı ile ilgili bilgi istediğine dair mesajını gördüm. 1954'den 1957'ye kadar Taussig'deydim, üç önemli Uzak Doğu ülkesini dolaşmıştık. Babanı gördüğümü hatırlamıyorum, listedeki diğer isimler de aklımda yok ama gemide üç yüz kişiydik ve aradan da elli sene geçti, hafızam beni yanıltıyor da olabilir. Bu yüzden tuttuğum günlükleri, gemi kitapçıklarını araştırdım ve babanın bir fotoğrafını buldum. Belki araştırmanda sana yardımcı olur diye fotoğrafı eke koyuyorum.

Saygılarımla,

Sal Dia

Hemen eki açtım. Fotoğrafı görür görmez boğazımda bir yumru oluşmuştu.

Üzerinde üniforması, yüzünde kocaman gülümsemesiyle babam en önde duruyordu. Omuzları dik, göğsü öndeydi. Cesur delikanlı dünyayı ele geçirmeye hazırdı. Gözlerim yaşlarla doldu.

Yıllıklarına basılmış basit bir fotoğraftı ama bunu daha önce hiç görmemiştim. Sanki babamdan bir parçaya sahip olmuş gibiydim. Daha önce kayıp olan bir parçaya... O an babamı ne kadar çok özlediğimi anladım.

Işığı tamamen açarak küçük odamda dik bir şekilde oturdum ve babamı hatırlamasalar bile bana zaman ayıran bu muhteşem insanlara teşekkür yanıtı yazdım. Özellikle tuttuğu

günlükleri karıştırıp babamın gemideki bir fotoğrafını ekleyen şu yabancıya. Küçücük bir şeydi belki ama o küçük şey beni öyle etkilemişti ki...

Araştırmama devam etmem için ihtiyaç duyduğum umut dürtüsüydü bu. Babamın fotoğrafına bir kez daha baktım. Ne onu ne de kendimi hayal kırıklığına uğratacaktım. Ben bir yanıt istiyordum. Yarın o eski eve gidip komşularla konuşacaktım ve gerekirse seyahatimi uzatıp mülkle ilgilenen kişiyi bulacaktım.

Ev boş olabilirdi ama ben, Japonya'dan elim boş dönmeyecektim.



Güneşin doğmasıyla birlikte uykumdan uyandım ve ağır anlamına gelen *no omoi* dedikleri "dengeli, beden dostu" kahvaltımın tadını çıkardım. Turşu, tofu, kızarmış peynir ve hatta tavuk parçaları bile vardı. Azar azar her şeyin tadına bakmış ama en çok pirinç lapası yemiştim. Eşyalarımı dolaba kilitleyip yanıma babamın mektubu da dâhil birkaç parça eşya aldım. Komşularla konuşabilirsem mektuptaki adresin dil sorununa yardımcı olabileceğini umuyordum. En azından neden orada olduğum hakkında fikirleri olabilirdi.

Zushi İstasyonu'na yürümek yaklaşık on beş dakikamı almıştı ama o da acele ettiğim içindi. Sörf tahtalarıyla kumsala giden gençlerin yanından hızla geçip, yerel dükkânların etrafından dolanırken benim gibi turistleri içeri davet eden tüccarlara el salladım. Yokosuka hattı otuz dakikada bir geliyordu ve bir sonraki treni yakalamak istiyordum. Son yüz adımımı

neredeyse koşarak atmıştım ve tam tren geldiğinde istasyondaydım.

Trene bindiğimde bulduğum boş bir koltuğa oturdum, ardından da seyahat uygulamasındaki gezilecek yerleri kontrol etmeye başladım. Zushi'de bahçesinde yaşlı, kırmızı bir akçaağaç olan Enmeiji Tapınağı bulunuyordu. Kaşlarımı kaldırdım. Ağacın yaşı bin yılı aşıyordu. Önceden babamın geleneksel gelinin fotoğrafını Tokyo yakınındaki bir tapınakta çektiğini düşünmüştüm ama şimdi, *babamın* gelininin olduğu o fotoğrafın civarda ya da kızın evine yakın bir tapınakta çekildiğinden şüpheleniyordum.

Taura tam arada kalıyordu ve listede o da vardı. Yokosukashi Taura, unutulmuş tapınak olarak da biliyordu çünkü orman, yürüme yoluna açılan parlak kırmızı kapıları içinde barındırıyordu. Yolun sonundaki dev bir tilki heykeli, yürüyüşü tamamlayanlar için bir nevi ödül gibiydi. Ormanı yüzlerce tilki heykeli süslüyordu ama nedeni yazılmamıştı.

Her iki yeri de görülecek diye işaretledim, tren köşeyi döndüğünde ise etrafa bakındım. Uzun, göz kamaştırıcı yatlar limanı süslüyor, küçük renkli kayıklar marinanın sularında salınıyordu. Sağ tarafımda ağaçlar rüzgârda dans ediyordu ve biz de dalların arasından görünen çatılara doğru kıvrılarak gidiyorduk. Dakikalar içinde Numama Bölgesi'ndeki Higashi-Zushi İstasyonu'na gelmiştik.

Zushi'ye giden yol çabucak bitse de istasyondan o eski eve giden yürüyüş yolu fazla uzundu. Ancak yolun uzunluğu umurumda değildi çünkü etrafı çevreleyen orman fazlasıyla huzurluydu ve esintiye kapılan yapraklar âdeta bir kâğıt gibi salınıyordu, hava ılıktı.

Babam da bir keresinde bu yolu yürümüştü. Derinlerimde bir yerde onun da şu an benim yanımda olduğunu hissediyordum. Zamanın unuttuğu o eski eve giderken ben hatırlıyordum...

"Neredeyse iki kez geri dönecektim," demişti babam. Üniformasını giymiş, kepini takmıştı. Şu tüccar kral ile tanışacağı için çok gergindi. Ben de o evi görmek için fazlasıyla heyecanlıydım.

Küçük tepenin zirvesine yaklaşırken babamın yaptığını düşündüğüm gibi durdum ve sabah güneşine karşı gözlerimi kısarak etrafa baktım. *O kız, evi çatının kıvrımından tanıyacağımı söylemişti.*

Tıpkı babamın yaptığı gibi ben de evi buldum.

Güneş sabah çiyini eritip âdeta bir tarak tokadaki kiraz çiçeğinin aşağıya sarkan yaprakları gibi yan tarafına doğru vururken, beyaz bir sis o kıvrımlı çatıdan yükseliyordu. Güneşin aydınlattığı büyük beyaz duvarlı yapı neredeyse parıldıyordu. Tepede yer alan o evde tam bir zarafet vardı. Yoshio'nun çektiği fotoğraf göz kamaştırıcı olsa da burayı yakından görmek, âdeta bir rüyanın içindeymişsiniz hissi veriyordu. Zaman durmuştu sanki. Tam da babamın hikâyelerinde anlattığı gibiydi.

Yoshio mimarisini anlattıktan sonra çay evi stilini araştırmış, yapıyı ilgi çekici bulmuştum. İç taraftaki kâğıt duvarların günlük kullanıma nasıl dayandığını hâlâ anlamış değildim. Yırtılmıyorlar mıydı? Öte yandan sert malzemeli kâğıt duvarlar dut ağaçlarından yapılıyordu. Bunlar ipek böceklerinin bulunduğu aynı ağaçlardı ve şaşırtıcı derecede sağlamlardı. Malzemeyi dayanıklı yapan ise çit örgüsüydü. Keşke içeriyi de görebilseydim. Tam o sırada evin yan bahçesinde bir hareketlilik dikkatimi çekti.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.



Yaşlı bir kadın kısa, sık yeşilliklerin arasından beyaz çiçekler topluyordu. Çiçekler kolunda asılı duran sepetten sarkıyordu. Güneşe karşı gözlerimi kısarak bakmaya çalıştıktan sonra elimi gözlerime siper ettim fakat kadının, güneşten korunmak için taktığı şapka yüzünden onu doğru düzgün göremiyordum. Evin boş olduğunu düşünmüştüm.

Bu, *o kadın* mıydı?

Bunu anlamanın sadece bir yolu vardı. Saçımı elimle tarayıp ceketimi düzelttim ve derin bir nefes alarak eve doğru yürümeye başladım.

Otuz İkinci Bölüm

Japonya, 1958

Yatağıma geri dönüp artık tok olan karnımla güzelce dinlenmeye çalıştım. Sora'nın zorla yedirdiği eriştеleri hazmetmeye çalışıyordum. Eğer bu gece buradan kaçacaksak gücümü toplamam gerekiyordu. Yan tarafıma kıvrılarak bedenimi rahatlatmayı denedim ama hiç rahat değildim. Tüm bedenimi bir heyecan dalgası sarmıştı, öyle ki bebeğim de kıpır kıpırdı.

Zihnim bir maymun gibi düşünceden düşünceye atlıyordu. Hajime, bebeğim ve Sora… Üç Maymun. Hatsu, Jin ve ben. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Sora dördüncü maymun olacaktı. Anlatılan eski hikâyelerde dört maymun vardı. Ona *Shizaru* deniyordu ve iblisten korunmak için kollarını göğsünde kavuşturuyordu. Gerçekten de Sora'ya uyuyordu. Çocuğunu kurtarmak için yardım isteyerek beni şaşırtmıştı. Harekete geçmişti ve tanrılar da bu isteği destekliyordu. Tüm bunların bir anlamı olmalıydı.

Tabii, ben kör değilsem? *Büyükannem ne demişti?* Hayır, hayır… Onu diyen Kiko'ydu. Seçimimi, düşündüğüm şeyi ona anlattığımda bağırarak, "Senin gözün aşktan kör olmuş," demişti. "Neyin doğru olduğunu görmüyorsun."

Ağırlaşmış dudaklarım bir açılıp bir kapandı. Duvar bir görünüyor, bir kayboluyordu. İyice kabuğuma çekilerek Hajime'nin okyanus mavisi gözleriyle veda sözlerini hatırlamaya çalıştım. "Söz veriyorum," demişti. "Sonsuza dek..."

"Sonsuza dek." *Bu sözler doğru muydu?* Çok geçmeden anılar içinde kayboldum. Aşkımın içinde kayboldum. Gözlerim rüyasız bir uykuya doğru sürüklenerek kapandı.

Umutsuz olmaktansa kör olmak belki de daha iyiydi.



"Ayyyy!" Chiyo'nun çığlıkları evi inletmiş, beni de uykumdan uyandırmıştı.

Kendime gelmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım ama artık uyumuyordum. Chiyo yeniden bağırdı. Sonra koridordan bir yerden ağır adımlara eşlik eden bir çığlık daha duyuldu.

Bu seferki müdiredendi. "Sakın ıkınma, Chiyo! Bekle. Beklemek zorundasın."

Kısa bir süre sonra Sora kapımdaydı. "Naoko, *hemen* gitmeliyiz." Sora çantamı kaptığı gibi içine birkaç parça eşya koymaya başladı. Delirmiş gibiydi. Gözleri iri iri açılmıştı ve nefes nefeseydi.

"Hemen mi?" Şaşkın bir hâlde doğruldum. Tek yapabildiğim sadece gözlerimi kapatmaktı.

"Ayyyy!" Başka bir çığlık geceyi âdeta inletti, bu çığlıkla hemen ayağa fırladım. Tamam, evet, hemen gitmemiz gerekiyordu. Zavallı Chiyo. Hayır, Chiyo'nun zavallı bebeği. Ayağa kalkmaya çalıştıysam da sendeledim. Adrenalin uyuşuk damarlarımda gezinerek işlevsiz kaslarımı hareketlendirmeye

çalışıyordu. Terden ıslanmış kirli saçlarımı geriye doğru itip dengemi sağlamak için çabaladım. Uyurken ters bir şekilde yattığım için sol ayağım karıncalanmıştı.

Sora kapıya doğru gidip etrafı dinledi. "Üstünü giyin. Hemen geri geleceğim."

Hissiyat geri gelsin diye ayağımı sertçe salladım, sonra odaklanmak için gözlerimi ovaladım. *Bu olanlar gerçek mi?* Düşünmeye ihtiyacım vardı. Çoraplarım... En son Hatsu ile kaçmayı denediğimizde, ayaklarımın ne kadar ıslandığını hatırlayarak iki çift çorap giydim. Ne olur ne olmaz diye de üçüncü çifti cebime koydum. *Başka ne alabilirdim?*

Odada bir o tarafa bir bu tarafa dönerek etrafa baktım. Modern tarzda uzun eteğimin altına fazladan pamuklu iç gömleğimi de giydim. Üstüme artık göbeğimi çok da kapatamayan kazağımı geçirdim, ardından kollarımı sıcak tutsun diye şu eski hırkayı da aldım. Fazla kıyafetlerimi de üstüme giydikten sonra çanta almama gerek yoktu. Her ihtimale karşı başımı bile örtmüştüm. Ne olacağını kestirmek mümkün değildi ve bu sefer hava çok daha soğuktu.

Chiyo'nun çığlıkları hıçkırıklara dönüşmüştü. Müdire Sato'ya yalvarıyordu. "Lütfen, bir şey yap, lütfen, bir şey yap."

Bir çığlık daha kopunca Müdire Sato ve diğer kızlar bir oraya bir buraya koşturmaya başladı. Bense odamın ortasında şaşkın bir hâlde durmuş, gözlerimle her yeri tarıyordum. *Ah, fener...* Masadan kibritleri alıp cebime doldurdum.

Tam o sırada Sora geri geldi. "Müdireye hasta olduğunu, sana çay yapıp bütün gece yanında kalacağımı söyledim." Kıyafetimi görünce kaşlarını çattı. "Sen ne giydin öyle?"

"Ne bulduysam onu," diye yanıt verdim.

"Tamam, güzel. Haydi gidelim."

Sora yeniden başını kapıdan dışarıya uzattı, sonra onu takip etmem için eliyle işaret etti. Ceketimin kol kısmından kolumu çıkarıp feneri aldım ve peşinden yavaşça yürümeye başladım. Tam o sırada koridorda ayak sesleri duyunca olduğumuz yerde kaldık. Bir saniye, iki saniye... Ama ortada kimse yoktu. Chiyo'nun çığlıkları, kapıya doğru gittiğimizi belli eden ayak seslerimizin duyulmasını engelliyordu.

"Git," diye fısıldadı Sora, kapıyı açarak.

Hiç arkama bakmadım.

Sora elinde çantamla arkamdan gelerek önüme geçti. Ay tepedeydi ve etrafta uzun, gümüş gölgeler oluşturuyordu. O gölgeleri âdeta kucakladık. Uzun zamandır hareketsiz kalan bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde açıklıktan yürümeye başladık. Etraf buz tutmuştu, her adımımızda buzlar çıtırdıyordu.

"Haydi gel, acele et," dedi Sora omzunun üzerinden, küçük patikaya yaklaşmak üzereydik. Duman soluyan bir ejderha gibi genç kızın her kelimesinde ağzından beyaz dumanlar çıkıyordu. "Dikkatli ol."

Zayıf bacaklarımla hızla hareket etmeye çalıştım. Şalım başımdan kayınca yüzüm açığa çıktı. Artık ben de ejderha gibi soluyordum. Çıplak ağaç dallarından oluşan gölgelik ay ışığını içine hapsetmiş, sadece aradan birkaç ışık huzmesinin görünmesini izin veriyordu.

Sora cebimdeki kibritleri almaya çalışırken ben de feneri ona göre ayarlayarak tuttum.

Önce kibritlerden bir kıvılcım çıktı, ardından ateşe dönüştü. Feneri hemen yakabilmişti. Sora o el çabukluğuyla kibriti de söndürdü.

Benden feneri alıp neredeyse boş olan çantamı diğer eliyle tutarak önden yürümeye başladı. Fener önümüzdeki yolu aydınlatıyordu. Eğri büğrü zemin yüzünden, her adımı dikkatle atıyordum. Buz gibi hava dişlerimin sızlamasına neden olsa da içimde yeşeren umutla kendimi sıcacık hissediyordum.

Sonunda gidiyorum...

Yağmur olmadığı için toprak setten inmek çok daha kolaydı. Çantamı yere attık. Sora aşağıya inerken ben de feneri tuttum. Sapından tuttuğum fener elimde sallanıyordu. Sarı ışığı inişli çıkışlı alanı aydınlatıyordu.

"Tamam, hazır mısın?" Sora sanki beni yakalamak ister gibi kollarını öne doğru uzattı. Tam o sırada zihnimde, müdirenin saçlarıma yapışıp beni geriye doğru sürüklediği sahne canlandı. Hatsu ve düşüşü de gözlerimin önündeydi.

Arkama döndüm ve ayağımı koyacak sağlam bir yer arayarak inmeye başladım. Feneri Sora'ya verdikten sonra dengemi kurmaya çalıştım. Bunu yapabilirdim. Bedenim yorgun düşmüştü ama ruhum capcanlıydı ve özgürlüğün tadını aldığından doyuma ulaşmıştı. İşte, önümdeydi. Bir adım daha, bir adım daha derken Sora'nın uzatılan kollarına kendimi bıraktım.

"Haydi gel." Sora çantamı alıp feneri yukarı kaldırdı ve köprüye doğru yürümeye başladı.

Kalp atışlarım attığım adımlarla yarış ediyordu sanki. Bir adım, sonra bir adım daha... O an karnıma bir sancı saplandı. Aniden durup ellerimi karnıma bastırdım.

"Naoko?" Sora fener ışığını yüzüme doğrulttu.

Doğrulup derin bir nefes aldım. "Geliyorum." Çok yaklaşmıştık. Köprüye adımımı attım, aceleyle ilerlemeye çalışırken omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Nehrin üstü buz

tutmuştu. Japon balıkları hareket ettikçe de ince buz çıtırdıyordu. Hoşça kal, benim eski dostum *Ganko*, ısrarcı balığım...

Bu sefer geri dönmeyecektim.

"Naoko?" diye fısıldadı Sora, artık kapıdaydı. Fener ayaklarının dibinde duruyordu. Çantam da hemen yanındaydı. Sora, yanına gittiğim zaman kilitle uğraşıyordu ama öfkeyle arkasına döndü.

"Sora? Ne oldu?"

Sora başını iki yana sallarken etrafa beyaz buharlar saçıyordu. "İşe yaramıyor. Yaramı..."

"Ne?" Gözlerim elindeki anahtara kaydı, sonra kapıdaki kilide baktım. "Bana ver." Anahtarı alıp bir de ben denedim. Belki soğuktan donmuştu. Kalbim neredeyse duracaktı. Anahtarın dişleri oturmuyordu. Defalarca denedim. Anahtarı kaldırıp incelemeye başladım, sonra kilide baktım. *Ah, hayır...* "Bu doğru anahtar değil."

Şaşkın bir ifadeyle birbirimize bakıyorduk.

"Şimdi ne olacak? Ben geri dönmüyorum. Dönemem." Kollarımı karnıma doladım. Sancı yine başlamıştı.

"Lütfen, Naoko. Sakin olmak zorundasın. İyi görünmüyorsun." Sora kollarını omzuma doladı.

Kendime hâkim olmaya çalışarak iki büklüm dururken, sancı geçsin diye derin derin nefes aldım. "İyiyim. Haydi, bir daha deneyelim."

Sora anahtarı bir kez daha denedi, sonra kapıyı itti. Kapı sadece gıcırdamıştı. Etrafa bakınıp bir taş buldu. Taşı defalarca kilide vururken parmaklarını ezmişti. Korkudan donmuş bir hâlde olanları izliyordum. Karnımda yeni bir sancı daha hissettim.

Şimdi ne olacaktı? Ya dışarıya çıkamazsak? Sora'nın kilide bir kez daha vuruşunu izlerken çitlere odaklandım. Bambu ya teslimiyet ya da zafer olarak bilinirdi. Ben onun teslim olmasını, bizim de zafer çığlıkları atmamızı istiyordum.

Dışarıya çıkmak istiyordum.

Yaklaşık üç santim kalınlığındaki sapları ve siyah palmiye bağı dediğimiz *shuro nawa* ile birbirine bağlanmış kısımları incelemeye başladım. "Sora, iplere vurmayı dene. İplere vur." Keşke yanımızda bir bıçağımız olsaydı. Niye bunu düşünememiştim ki? Çünkü o kadın beni uyuşturmuştu. "Ah..." Yine acıdan iki büklüm oldum. Sora'nın dikkatini dağıtmamak için sessiz kalmaya çabalıyordum. Lütfen, işe yara. *Lütfen.*

Sora taşın sivri kısmıyla ipleri kesmeye çalıştı ama sadece aşınmakla kalmıştı. Sora öfkeyle inledi. "İşe yaramıyor." Birkaç kez daha vurarak denemeye devam etti.

"Bekle." Aklıma fener gelince gözlerim iri iri açıldı. Bir heyecan dalgası içimi sarmıştı. "İpler kopmayabilir ama yanacaktır."

Sora'nın hüzünlü ifadesi yerini heyecana bırakmıştı. Taşı atıp cebinden küçük bir kitap çıkardı. Sadece altı ya da daha fazla kibrit kalmıştı. Çite şöyle bir baktıktan sonra kapı sövesinin her iki yanındaki çitlere yaklaştı.

Sora sıcak nefesiyle ipliklere üflerken ellerini çitte gezdirdi. Ardından bir kibriti yaktı. Tutuşmasını bekledik. Ancak beyaz bir duman yükselse de parmaklarının arasındaki kibrit sönmüştü. Birkaç kere daha denedik.

İşe yaramıyordu. "Bekle!" Fenerin üstündeki cam korunağı aldım ve fitili sonuna kadar açtım. Feneri açılı bir şekilde tutarken alevlerin ipliklerde dolanmasını izliyordum. Duman

çıkmaya, havayı doldurmaya başlamıştı. Bambuyu saran iplikler de yavaş yavaş çözülüyordu.

"İşe yarıyor!" Sora ile birbirimize bakarak gülümsedik.

Korunaksız feneri Sora'ya verdim, o da kapının diğer tarafındaki çite aynı işlemi uyguladı. O bambu da yavaş yavaş dumana teslim oluyordu. Bu kısımda da bir tek kamış kalmıştı. Sora her bir çubuğa aynı işlemi uyguluyordu.

Ellerim hâlâ karnımda genç kızı izlerken, bebeğimin dayanması için dua ediyordum. *Biraz daha dayan*. Birkaç dakika daha sabredersek ömür boyu huzura kavuşacaktık.

Her iki sıra da bitince, Sora bambu çubuklardan birini çıkardı. Sonra ikinciyi... Derken beşinci çubuk da sökülmüştü. Birkaç tane daha çıkarmamız gerekiyordu. Sora dışarı çıkmamız için hızla hareket ediyordu. Bense bebeğim yerinde dursun diye sakin kalmaya çalışıyordum.

Sora çantamı alıp dışarıya fırlattı ve dışarı çıkmama yardım etmek için yanıma geldi. Karnımı içime çekmeye çalışarak açılan aralıktan geçmeyi denedim, ileri geri kendimi oynatarak sonunda diğer tarafa geçebilmiştim.

Özgürlük ciğerlerime doluyordu.

Sora da yanıma gelince etrafa bakınmaya başladı. "Ne taraftan?"

Tren istasyonu sağ tarafımda kalıyordu, zihnimde o yolu binlerce kez yürümüştüm ama artık eve gidemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden sol tarafa bakıp bitmek bilmeyen çitler boyunca yürürken ellerim yine karnımdaydı. Karnım kasılıyordu ama devam etmek zorundaydım. Başımı saran şal, yüzümdeki acıyı saklıyordu. *Biraz daha dayan.*

"Nereye?" Sora koşar adımlarla arkamdan geldi. "Nereye gideceğiz, Naoko? Ya doğum başlarsa?"

"Her şey yolunda. Yatıp dinleneceğim zaman bebek de sakinleşecektir. Rahiple rahibeler her gün bu yolu yürüyorlar, bu yüzden manastır çok uzakta değildir diye düşünüyorum."



Bambu Doğumevi'nin bitmek bilmeyen çitleri bir köşeyi dönerek devam ediyordu. Ancak biz o köşeyi dönmedik. Dümdüz ilerleyerek küçük manastırın oraya vardık. Başka bir bambu çit bu mülkü de çevreliyordu ama yüksekliği diğer çitlerin yarısı kadardı. Toprak zemin bakımlı olsa da süslü değildi. Karşımızdaki bu kapı da kilitliydi. Ama bu sefer dışarı çıkmak yerine içeri girmek istiyorduk.

Yorgundum.

Sora ile birlikte çantamda kıyafet olarak ne kaldıysa onları üstümüze aldık ve ısınmak için birbirimize sokularak valizin üstüne oturduk. Sancım hâlâ vardı ama belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Kendimi fazla yorduğum için doğumun erkenden başlamasından korkuyordum. Bu yüzden sakin kalıp mantıklı düşüncelere odaklanmaya çalıştım.

"Yanımda olduğun için minnettarım, Sora." Başımı omzuna yasladım, gözlerim kapanıyordu. Artık tükenmekte olan enerjimin son damlalarını harcıyordum.

Uyuşuk bir hâlde dalıp giderken beni tek rahatsız eden karnımdaki sancıydı. Büyükannemin örümceklerle ilgili hikâyesi aklıma geldi ve bir örümceğin tepeden karnıma indiğini hayal ettim. Çok korkunç bir yaratıktı ve boncuk gözleriyle bana bakıyordu. Onu uzaklaştırmak isteyerek gözümü birkaç kere kırptım ama örümcek hâlâ oradaydı.

Hikâyede bir öğrenci, öğretmenine bir örümcek gördüğünü, kucağına bir bıçak koyup örümcek yeniden göründüğünde onu öldüreceğini söylüyordu. Öğretmen de ona bir tebeşir getirmesini tavsiye ediyordu. "Örümcek yeniden ortaya çıkarsa," diyordu öğretmen, "karnına bir çarpı işareti koy ve bana söyle."

Örümcek yeniden ortaya çıktığında öğrenci öğretmeninin dediğini yapıyordu. Sonra öğretmen ona gömleğini yukarı sıyırmasını söylüyordu. Çocuğun karnında bir çarpı işareti vardı. Peki, hikâye ne anlatmak istiyordu? Genelde korktuğumuz şeyi yok etmek isterdik ama bunu yaparak aslında kendimizi yok ederdik.

Evet, çok korkuyordum fakat korkumu kucaklamayı tercih ediyordum. Chiyo, tıpkı Aiko ve diğerlerinin yaptığı gibi bunu reddetmişti. Bunun farkında olmak nasıl bir duyguydu? Kalplerine, vicdanlarına hiç mi ağır gelmemişti?

"Karnındaki örümceği fark etmen beni öyle mutlu etti ki, Sora."

Sesim sanki uzaklardan geliyor gibiydi. Bu kelimeleri gerçekten söyleyip söylemediğimden emin değildim, hatta uyanık mıydım, onu bile bilmiyordum. "Aahhhhh!" O an karnıma bir bıçak saplanır gibi olunca, kendimi rahatlatmak adına iki büklüm oldum. Çok yoğun bir sancıydı. Sıcak, ıslak bir şey bacaklarımın arasından akmaya başladı. "Sora... Sora!" Bir kasılma daha...

Hayır. Henüz değil, lütfen...

Otuz Üçüncü Bölüm



Japonya, Günümüz

Geleneksel mimariyle yapılmış eve ve hemen yanındaki bahçeyle uğraşan kadına doğru ağır adımlarla ilerledim. Asfalt yoldan çıkıp çimlerin arasından geçtikten sonra, çakıl taşlarını sağa sola sıçratarak yürümeye devam ettim.

Kadın fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu.

Şaşkın bir şekilde durdum, sonra sakinliğimi korumaya çalıştım. "Affedersiniz, sizi korkutmak istemedim." Birkaç adım daha atıp derin bir nefes aldım ama göğüs kafesimdeki baskı yatışmamıştı. "Acaba Nakamura Ailesi'nin bir ferdi olabilir misiniz?"

Güneşten korunmak için taktığı başındaki şapkayı çıkarıp katladı ve topuzundan çıkan saç tellerini düzeltti. Kadın önce ipek fularıma, sonra ceketime, en son yüzüme baktı. Beni incelerken ben de onu inceliyordum. Porselen teninde hafif kırışıklıkları olan, yaşlılıktan dolayı ortaya çıkan grilerle bezeli siyah saçlara sahip zarif bir kadındı. Güzel saçlarını topladığı için hoş boynu ve kemik yapısı gözler önündeydi. Babamın hikâyelerinde bahsettiği kadının yaşında gibi duruyordu ama acaba o muydu?

Gülümseyerek ceketimi düzelttim. "Adım Selby Porter," dedim, yazılarımda kullandığım takma adı söyleyerek. Kadına biraz daha yaklaşırken sesimi alçaltarak konuşmaya devam ettim. Onu ürkütmüş olmaktan korkuyordum. "*Tokyo Times*'dan Yoshio Itō ile çalışıyorum. Aileniz ve Yokohama'daki ticaret şirketiniz ile ilgili haber yapmak niyetindeyiz. Hatta bu evi bile haberimize dâhil etmek istiyoruz." Ardından evi gösterdim.

Kadın arkasına döndü ve gösterdiğim yere baktı.

"Bu arada ev çok güzel." Birkaç adım daha atıp kadının yanına yaklaştım. "Çiçekler de kesinlikle göz kamaştırıcı." Çiçeklerin muhteşem kokusu havayı dolduruyordu. Nakamura Ticaret Şirketi'nin danışma masasındaki çiçeklerle aynıydı. Bir çeşit beyaz kasımpatı çiçeğiydi ama Amerika'dakilerden biraz farklıydı, bunlar normalden üç kat daha büyüktü.

Kadın sadece dikkatle bana bakıyordu.

Yeniden konuşmayı denedim ama kalbim deli gibi atıyordu. "Acaba siz Nakamura Ailesi'nden misiniz? Bu mülke nesiller boyu sahip olan aile?" Cesaretim kırılmaya başlayınca omuzlarımı düşürdüm. Galiba aradığım kadın bu değildi. Babamın mektup yazdığı kadın İngilizce konuşabiliyordu. Elimi çantama daldırıp, adresi göstermek isteyerek babamın mektubunu çıkardım.

"Evet, bu ev ailemin."

Başımı yavaşça kaldırdım, dile getirdikleri ve sesinin hoş tonu beni şaşırtmıştı.

"Adım Naoko Nakamura."

Bu, o kadındı.

Onu buldum, baba. Onu gerçekten bulmuştum. "Sizinle tanışmak büyük zevk." Kelimeleri neredeyse fısıldayarak

söylemiştim. "Sakıncası yoksa size birkaç soru sorabilir miyim? Yani ev hakkında?"

Birkaç dakika düşünür gibi sessizliğini koruduktan sonra başını olumlu anlamda salladı. "Ben de yeni çay demledim. Bana eşlik etmek ister misin?" Evin etrafında dolanan çakıl taşlı yolu gösterdi.

Kadının peşinden giderek küçük bir kapıdan geçtim, karşımda yosun kaplı bahçe avlusuna yerleştirilmiş alçak bir masa duruyordu. Üstünde de bir demlik vardı. Babamın kovulduğu yer burası mıydı?

Evin dışı göz kamaştırıcı olsa da nefesimi kesen bahçe olmuştu. Güzel bir bahçeydi. Süs havuzu, büyük kayaları sanki uzakta duran dağlarmış gibi gösteriyordu ve havuzun içine yerleştirilmiş olan yosun kaplı iri kaya parçaları da birer adayı andırıyordu. Beyaz kum sahili oluştururken, her iki tarafı dolanan çakıl taşlı yol meyve ağaçları ile bitkilerin arasında kaybolup gidiyordu.

"Otur, lütfen." Naoko *tatami* şiltesine yerleştirilmiş bir yer minderini işaret ettikten sonra dikkatli bir şekilde koyu renkli, bitkili bir çay doldurmaya başladı. "Güçlü bir çaydır, tıpkı acı gerçekler gibi..." Uzun seramik bardağı bana doğru uzattı. Parmaklarımı bardağıma dolayarak çayın tadına baktım. Kekremsi, topraklı bir tadı vardı.

Kadın gülümseyince gözlerinin etrafındaki çizgiler belirginleşti. Bu kadar küçük yapılı bir kadın olmasına rağmen dik duruşu, dikkati ve sakinliğiyle aramızdaki boşluğu rahatlıkla doldurabiliyordu. Konuya nereden başlayacağımı bilmiyor, vereceği tepkiden çekiniyordum.

"Aile evimiz hakkında bir yazı mı yazmak istiyorsun?"

"Çok isterim, evet," dedim, dudaklarımdan dökülen berbat yalanların tadını alabiliyordum. Çayımdan bir yudum daha alıp kendimi toparlamak adına etrafa bakındım. "Hem ev hem de bahçeler çok güzel." Kocaman beyaz çiçekli, bodur bitki yan avluya kadar uzanıyordu.

"Fuların kadar güzel değil," diye dikkat çekti Naoko, gözleri el boyaması olan kırmızı fulardaydı. "Bu muhteşem hazineyi nereden bulduğunu sorabilir miyim? Detaylar göz kamaştırıcı." Daha dikkatli bakmak için öne eğildi.

"Ah..." Hafifçe gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bir hediyeydi." Neredeyse babamın hediye ettiğini söyleyecektim ki son anda kendimi tuttum, gerçek amacımı dile getirmeye henüz hazır değildim. Yıpranmış uçlarını kıvırıp kötü bir şekilde onarılmış dikiş kısmını göstermek için ters kısmını çevirdim. "Yıllardır kullanıldığı için biraz eskidi sanırım."

"Ah, *kintsugi*," dedi kadın doğrularak. "Bunu bilirim, Japonya'da tamir edilen objelerin, içlerinde daha çok güzellik barındırdığı inancı vardır çünkü tamir, o objenin geçmişinin bir parçasıdır. Tıpkı ailemin yazın kullandığı şu çay kâsesi gibi." Hemen yanında duran seramik kâseyi gösterdi. "Kırılan parçanın nasıl altınla doldurulmuş olduğunu görüyor musun? Boyalı deseni bozsa da onu daha da değerli yapıyor."

"Çok güzel." Desen bahçedeki çiçeklerin küçük bir yansımasını taşıyordu.

Naoko nereye baktığıma dikkat ederek, "Benim ruhu güzel annemin en sevdiği çiçektir," dedi. "Kâse kırık çünkü annemin önüne hiç âdil olmayan, bencilliklerle dolu bir çorba koydum. Onu tamir ettiğini yıllar sonra fark ettim." Gülümsedi. "En iyi altın mücevherlerini eritip kaliteli bir tozla karıştırmıştı. Sonra da onu vernikle buluşturup parçaları birleştirmişti.

Anneciğimin fedakârlığı ve bağışlayıcılığını hatırlattığı için bu çay kâsesini ayrıca seviyorum. İşte, gördün mü? Ben bu kâseyi düşürdüğüm an gerçek hayatım başladı." Kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. "Senin onarılan fuların için de aynı şey geçerli değil mi?"

Omzumu hafifçe silkerek, "Tamamen dikkatsizlikti, gerçekten," dedim.

"Ama senin için ayrı bir anlamı olmalı çünkü hem onarmışsın hem de kullanmaya devam ediyorsun." Gülümsedi. "Peki, Bayan Selby Porter, aile evimiz hakkında ne bilmek istiyorsun?"

İçimi saran suçluluk duygusu yüzünden yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Şey..." Hassas bir bilgiyi elde etmek için kişinin duygularına yönelmek araştırmacı gazetecilikte işe yarıyordu fakat söylediğim yalanlar nezaket sınırını aşıyordu. Ve karşımdaki bu kadının her hareketimi dikkatle incelemesi yüzünden, ne kadar karmaşık olursa olsun söylediğim her yalan ortaya çıkacakmış gibi geliyordu. Ona gerçeği anlatmak zorundaydım. Babam böyle yapmamı isterdi.

Çayımı masaya koydum. "Eviniz hakkında bir haber yazmak istediğim için buraya geldiğimi söyledim ama bu pek doğru değildi, üzgünüm. Bir gazeteciyim ve Selby Porter adı altında yazdığım gerçek olsa da asıl adım bu değil."

"Kim olduğunu biliyorum."

Oturduğum yerde doğruldum. *Biliyor muydu?* Kalbim karmaşık duygular içerisindeydi, nefes almak neredeyse imkânsızdı.

Naoko şaşkınlığıma gülümsedi. "Gözlerin tıpkı babanın gözleri... Bu gözlerde de aynı ışık var, güneşi içine hapsetmiş mavi sulara benziyor seninkiler de... Benzerliği fark etmemek

ayıp olurdu. Buraya adımını attığın an, senin kim olduğunu anladım."

Yüzüm alev alev yanıyordu, sanki üstümdeki ince ceket pamuktan değil de yünden yapılmıştı.

"Ve benim fularımı takıyorsun."

"Anlamadım?" diye sordum, yanlış duyduğuma emindim.

"Boynundaki muhteşem fular." Boynumdaki ipek fuları gösterdi. "Bu babamdan bana bir hediyeydi, sana da baban tarafından hediye edilmiş." Başını yana eğip fulara yakından baktı. "Bu fuları bir daha göremem sanıyordum."

"Bu annemindi," dedim hiç düşünmeden, ardından elimle fuları tuttum.

Naoko hafif bir gülümsemeyle doğruldu. "Affedersin. Sanırım karıştırdım." Bir kez daha elimle tuttuğum fulara baktı. "Annenin fuları çok güzel. Kırmızı beyaz desenler sana çok yakışmış."

Babamın sözleriyle kadının sözleri zihnimde birbirine karışıyor, iki ayrı dünya arasında kendine yol buluyordu. *Bu fuları her zaman sana vermeyi istemiştim. Benim için çok önemli.* Elimi fulardan çektim ama bu hareketim durumu anladığımdan kaynaklanmıyordu. Annemin güzel fuları aslında Naoko'nundu. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Artık adımı bildiğine ve resmî olarak tanıştığımıza göre, sakıncası yoksa ben de senin adını öğrenebilir miyim?"

Evet, adımı hiç söylememiştim. "Adım Tori. Tori Kovač."

"*Tori* mi?" Son hece sanki havada donmuş gibi dudakları açık kalmıştı. Çay kupasını tutan eli titriyordu.

Öne doğru atıldım. "İyi misiniz?"

"Evet. Evet." Naoko kendini toparlayıp gözlerini uzaklara dikerek birkaç kez kırpıştırdı.

Çayımdan büyük bir yudum aldım. Sonunda gerçeği söylemiştim ama verdiği tepki aklımı karıştırıyordu. "Affedersiniz ama kim olduğumu anladıysanız, neden bilmiyormuş gibi davrandınız?"

Keskin bakışlarını gözlerime dikmişti. Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten onca yolu bu soruyu sormak için mi geldin, Tori Kovač?"

Hayır.

Elimi cebime atıp ona ait olan ama sahibine ulaşamayan babamın mektubunu çıkardım.

Naoko yaşlı gözlerini rahatlıkla görebilmek için kısa da yazıyı fark edince o gözler parıldadı. "Mektup Hajime'den mi?" Bir deri bir kemik eliyle titreyen dudaklarını kapatırken gözleri zarftaydı ama ben mektubu ona vermedim, henüz değil.

Bunun yerine zarftaki kırışıklığı düzelterek zamanın bıraktığı izleri hissetmeye odaklanırken kelimeleri özenle seçmeye çalışıyordum, böylece o kelimeler arasında boğulup kalmayacaktım. "Bu mektup bana yanıtlardan çok sorular bıraktı. Sadece babam ile ilgili de değil, her şeyle ilgili. Bunu okuduğum zaman bir kız kardeşim olduğunu öğrendim." Kalbim ağzımda atarken duygularımı bastırmaya çalıştım. "Kardeşimin nerede olduğunu, neler yaşandığını anlatabileceğinizi umuyorum. Babamla olan hikâyenizi öğrenmek istiyorum, böylece kafamda her şeyi yerine oturtabilirim." Vereceği tepkiden çekindiğim için ister istemez çenemi sıkmıştım.

Naoko ince kollarını kucağında kavuşturup uzun bir süre elimdeki mektuba baktı, ardından gözlerini benden yana çevirdi. "Ben de karşılığında senin hikâyeni öğrenmek istiyorum."

"Benimki mi?" Başımı iki yana salladım. "Bir hikâyem olduğunu sanmıyorum."

"Ah, ama var. O hikâye, benim hikâyemi duyman için seni dünyanın bir ucundan buralara sürükledi." Gözleri âdeta kara elmas gibi parlıyordu.

Babamı öğrenmek istiyordu. Nedenini anlayabiliyordum. Hem mantıklıydı hem de fazlasıyla âdildi. Başımı olumlu anlamda sallayarak hızla yanıt verdim. "Size sadece bildiklerimi anlatabilirim."

"O zaman anlaştık." Naoko önce benim çayımı, sonra kendi çayını tazeledi. Çayını yudumlarken kupasının kenarından beni inceliyordu. "Bana Naoko Nakamura adı verildi. Evlendiğimde adım Naoko Tanaka oldu. Çok kısa bir süreliğine ise..." Gözleri gözlerimdeydi. "...Naoko Kovač oldu."

Naoko çayından bir yudum daha alıp uzun, yavaş bir soluk verdi. "Büyükannem hep şöyle derdi: Endişeler küçüktür ama gölgeleri büyüktür. Evet," dedi başını olumlu anlamda sallayarak. "Sanırım bu hikâyenin başladığı yer, işte o gölge."

Otuz Dördüncü Bölüm



Japonya, 1958

Sora bütün manastırı ayağa kaldırmak için panikle bağırdı. "Lütfen, arkadaşım doğuruyor! Bize yardım edecek kimse yok mu?"

Gözlerimi fal taşı gibi açmış otururken, kapının önünde iki büklüm duruyordum. Sancılar artık daha güçlüydü. *Bu çocuk artık daha fazla beklemeyecek!*

Sora ısrarla yalvarırken kendini parçalarcasına bağırıyor, sesini duyurabilmek için elinden geleni yapıyordu. "Lütfen, bize yardım edin! Arkadaşım doğuruyor! Birilerine burada olduğumuzu söyleyin!"

Önce küçük binanın ışıkları yandı. Ayak sesleri, fener alevleri ve telaşlı konuşmalar bulunduğum kapıya doğru yaklaşıyordu. Budist rahibeler binanın bir tarafından, rahipler ise diğer taraftan dışarı çıktı. Kadınlar beni nasıl ve hangi hızda taşıyacakları, nereye götürecekleri konusunda erkekleri yönlendiriyordu.

"Ahhhh!" Yeni gelen sancı âdeta bir kor gibi omurgamı yakıp geçti. Beni yok eden bir ateşti bu. Acı içinde kıvrılırken içeriye taşınıyordum. Ne yüzleri doğru düzgün seçebiliyor ne de sesleri duyabiliyordum.

Küçük binaya girdiğimiz anda Sora ve iki kadın haricinde herkes ortadan kayboldu. Kadınlardan biri yaşlı ve sabırlı, diğeri de sakin ve bilgili görünüyordu. Üstümü çıkarırken Sora'ya sorular soruyorlardı.

"Bu kız kaç yaşında? Kaç aylık hamile? Ailesi nerede? Bebeğin babası nerede?"

Çığlıklarım, Sora'nın yanıtlarını bastırıyordu.

Yoğun safran ve zerdeçal kokan rahibelerin cübbeleri etrafımda uçuşuyordu. Öd ağacının havayı dolduran tatlı kokusu, daha sonra kuru yosunların acı ve yanık kokusuna karıştı.

Sora beni sakinleştirmeye çalışarak başımı okşarken, kırışık yüzlü, yaşlı olan rahibe elinde tespihle dua okuyordu. Dua kadının ta derinlerinden yükseliyor, kelimeleri seri hâlinde söylerken uzatıyordu. Bu hissiyat çok güzeldi ama çığlıklarımla bu anı mahvediyordum.

"Ses çıkarma. Sessiz ol," dedi biri, boncuk gibi gözlerini kemik çerçeveli gözlüğünün ardından bana dikerek.

Doğum anında hissettiğimiz acıyı dışa vurmamamız gerekiyordu. Doğumevinde öğretilen buydu, hoş kimsenin bu kuralı taktığı da yoktu. Müdirenin bize yalan söylediğini düşünmüştüm ama burada da aynı şeyi söylüyorlardı.

İki büklüm olarak çığlık atmaya devam ettim.

Sessiz olmak elimde değildi.

Bel bölgem acıyor, alev alev yanıyordu. Bana kimin yardım ettiğini ne biliyor ne de umursuyordum. Tek istediğim bebeğimdi. "Aaaah!" Başımı kaldırıp dizlerimi kavradım. Kendimi öyle sıkmıştım ki nefes alamıyordum. Bedenimdeki her kas şiddetle kasılıyordu. Bu sancıyla mücadele etmek durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Her şey yolunda, Naoko. Her şey yolunda. Sakin ol. Sakin ol." Sora bu sakinleştirici sözleri bana söylediği kadar kendine de söylüyordu. Gözleri endişeyle büyümüştü, belki de korkuyordu. Çok geçmeden o da aynı şeyleri yaşayacaktı.

Hastalık bir kere bir bünyeye girdi mi giderek daha da kötüleşirdi. Ben de bu yolculuğa hastalıklı bir şekilde başlamıştım ve artık gücümün son noktasındaydım. Bütün enerjimi kaçmak için harcamış, bitkin düşmüştüm. Bir sancı dalgası daha beni esir aldı. Yine iki büklüm olmuştum, yüzüm alev alev yanıyordu ve buna dayanmak için nefesimi tutuyordum.

"Nefes al. Nefes almak zorundasın, çocuğum," dedi gözlüklü rahibe, elini sallayarak. Nasıl nefes almam gerektiğini gösterirken kırmızı yanakları şişip iniyordu.

Diğer rahibe artık sesli bir şekilde duasını söylerken sözleri yarıda kesiliyordu. Cübbesi sonbaharın izlerini taşırcasına salınıyordu. Rahibe sanki havada uçuyor gibiydi.

Nefes almaya çalıştım... Burnumdan derin bir nefes aldım ve kurumuş dudaklarımın arasından verdim. Yeniden nefes alıp vermeye çalıştım. *Hatsu buraya mı geldi? Annemi istiyorum. Anneee! Hajime'yi de istiyorum.* Düşüncelerim zihnimde fırıl fırıl dönüyordu. Bir kasılma daha beni iki büklüm etti. "Aaahhh!"

"Şimdi ıkın, çocuğum! Ikın!"

Dualar hâlâ sesli bir şekilde okunuyordu.

"Ikın!"

"Hayır, yapamam. Bekleyin. Doğumu durdurmam lazım." Kelimelerimi nefes nefese söylesem de mantıklı konuşamıyordum. "Aahhhh!" Acı artık dayanılacak gibi değildi, her kasılmada daha da kötü oluyordu. Sanki kemiklerim çözülüyor, birbirinden kopuyor gibiydi.

Asıl rahibe artık öne doğru eğilmişti. Tıraşlanmış başının tepesini ve yeni yeni çıkan incecik saçları görebiliyordum sadece. Dua okuyan rahibe ise onun arkasında durmuş, huzur dolu kelimelerini söylemeye devam ediyordu.

"Evet! İşte bu. Bebeğin başını görebiliyorum." Bu heyecan dolu gözler benim göremediğimi görüyordu. "Bir kez daha. Hazır mısın? *Ikn!*"

Sora kolumu tutarken ben ellerimle dizlerimi kavradım ve ıstırap içinde öne doğru kendimi ittirdim.

"Yeniden. Bir kez daha. Şimdi!" Rahibe âdeta emir verdiği için ona uymak zorundaydım.

Tırnaklarımla etimi kazırken, gözlerimi yumdum. Tüm bedenimi ve varlığımı tamamen dış dünyaya kapatmıştım sanki. Dişlerimi sıkarak inledim.

"Ah, bebeğin başı dışarıya çıktı. Tamam, tamam," dedi rahibe, dizimi okşayarak. "Şimdi bekle. Öyle kal."

Âdeta cansız bir yığın gibi kendimi geriye bıraktım. Sora beni kollarının arasında tutuyordu. Bir an rahatladım. Acının beni uyuşturduğunu düşünüyordum ki uyluklarımın arasında yeni bir baskı hissettim. Bu diğerlerine göre daha keskindi. Artık dayanamıyordum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Rahibe hızlı bir şekilde fısıldayarak konuşuyordu. Kelimeleri duysam da anlayamıyordum. Gözlerimin önünde benekler uçuşuyordu.

"Şimdi bebeği dışarı çıkarıyoruz. Hazır mısın? Kızı yukarı kaldır, çocuğum. Kızı yukarı kaldır."

"Hayır... Hayır..." Biraz daha bekleyemez miydim? Bir dakikacık daha. Çok yorgundum ama kimse beni dinlemiyordu.

Sora beni koltuk altlarımdan tutarak yukarı kaldırdı. İçim âdeta yanıyor, bükülüp kıvrılıyordu. Baskı derinlerimden geli-

yordu. Söylenen hiçbir şeyi anlayamıyordum. Kan beynimden fışkıracaktı sanki. Dizlerimi sıkı sıkıya kavradığım için ellerimin üstündeki damarları rahatlıkla görebiliyordum. Dua sesleri odayı dolduruyordu. *Bu sesler kapı dışında kalsa olmaz mı?* Tek bir ses sanki çoğalıyor, her yere yayılıyor gibiydi. Benim çığlıklarım ise hepsini kovuyordu.

"Ahhhh!" diye bağırdım, dişlerimi göstererek.

Ikındım.

Ikındım.

Ikındım.

Sonra tüm bedenim bir rahatlamayla titremeye başladı. Göğsüm aldığım derin nefesle kendine geldi. Sora dikkatle beni geriye yatırdı.

İlahi de bitmişti.

"Bir kızın oldu. Bir kızın oldu!"

Bir kız. Öylece yatarken nefes alıp veriyor, olan biteni izliyordum. *Bir kızım olacağını biliyordum.* Sağdan soldan sesler gelmeye devam etti ama tam olarak anlayamıyordum. "Küçük," kelimesini seçebilmiştim, sonrakiler de kiloyla ilgiliydi.

Sora başımı okşayarak gülümsedi. Rahibeler bebeğimle ilgilenmekle meşguldü. Bense onu sadece bir an görebilmiştim. Siyah saçları vardı. Ağlamasını duymak için kulak kabarttım. Ağladığını duymaya ihtiyacım vardı.

Rahibelerin, bebeğimin minik parmaklarına dokunduklarını gördüm.

"Sakın yüzüne dokunmayın!" diye bağırdım, gözlerimi fal taşı gibi açmış, ne yaptıklarını görmeye çalışıyordum. "Bebeğime dokunmayın!" *Bebeğim neden ağlamıyor?*

Lütfen, bebeğimin ağlamasına izin verin. Korkuyla ağlamaya başladım.

O an bir aksırık ve derin bir iç çekişin ardından öfkeli bir bağırış duvarlarda yankılandı.

Hayatımda duyduğum en tatlı sesti. O küçücük ciğerlerden çıkan, ben buradayım diye bağıran mükemmel bir sesti bu. Birkaç kere hıçkırdıktan sonra gözyaşlarım âdeta sel gibi yanaklarımdan akmaya başladı.

Kızım ağlıyor.

Kızım ağlıyor.

Başardık.

"Lütfen," dedim, ellerimi öne uzatarak. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. "Lütfen, bebeğim..."

Gözlüklü rahibe, bebeğimi bir önlüğe sarıp yumuşak bir tonda konuşmaya başladı. "Bir keresinde Buddha'ya sormuşlar, 'Sen bir şifacı mısın?'

"'Hayır,' diye yanıt vermiş Buddha.

"'Peki öğretmen misin?'

"'Hayır,' diye yanıt vermiş yeniden.

"'O zaman, Buddha, sen nesin?' diye sormuş öğrenci, bezgin bir tavırla."

Rahibe yanıma yanaşıp kızımı bana verdi. "Buddha yanıt vermiş. 'Ben... Yaşamın ta kendisiyim.'"

Rahibe bebeğimi kollarımın arasına bırakırken göz göze geldik. "Bebeğin çok küçük ama hayatta."

"Ah..." Bebeğimi kendime yaklaştırdım, neredeyse yok gibiydi. Endişe kalbimi sarsa da büyülenmiştim... Sesi, kokusu, o küçük bedeni... Bu küçücük şey nasıl oluyordu da avucuma sığıyordu?

Kızım. Hajime, bir kızımız oldu.

Tüy gibi siyah saçları küçük kafasının tepesinde bir havuç gibi dik dik duruyordu. Endişeli bir şekilde gözlerimi kırpıp rahibeye baktım.

Rahibe gülümsedi. "Saçları sonra çıkacak." Ardından kadın, diğer rahibeye bakıp kıkırdadı. Bildikleri bir sırrı paylaşıyor gibiydiler.

Bebeğimin her yerini hafızama kazımayı isteyerek bütün detaylarını inceliyordum. O kadar küçüktü ki... Yanağını okşayıp parmağımı çenesinde gezdirerek bir kahkaha attım. *Hajime'ye benziyor.* Sora ile rahibelere gülümseyerek çenesini gösterdim. "Babasına benziyor. Tıpkı onun gibi."

Yanıma yanaştıklarında hep birlikte bebeğime hayranlıkla bakmaya başladık.

Küçük kızımın minik dudakları titriyor, her nefeste hafifçe ağlıyordu.

"Ciğerleri tam gelişmemiş ama bir kızın olduğu için şanslısın," dedi rahibe. "Erkeklerin ciğerleri en son dönemde gelişir. En azından senin kızının bir şansı var." Rahibeler yüzünü görebilmek için örtüyü kenara çektiler. "Küçük ama hayata tutunmak için elinde bir şans var."

Bebeğim elini örtünün dışına çıkarıp havada salladı. İncelemek için elini kendime doğru çektim. Avucumda zarif tırnakları olan beş minik parmaklı bir el duruyordu. Bebeğim erken doğmuştu, hastaydı ama çok güzeldi.

"Merhaba, bebeğim, canım *akachan*."

Kızım iri, su gibi gözleriyle odaklanmaya çalıştı.

"Şuna bakın," dedi yaşlı olan rahibe. "Seni tanıyor."

Minik bebeğimi kendime çekip buğulu gözlerine yakından baktım. Derin sulara bakıyormuşum gibiydi, parlak ve karanlık... O gözlerde kendimi kaybetmiştim. Evet, bebeğim annesini tanıyordu. Onunla sadece ikimizin duyup anlayabileceği bir dilde sohbet ediyorduk. Sohbetimiz şöyle ilerliyordu. *Seni öyle çok bekledim ki... Buradayım anne, buradayım...*

Evet, buradasın, benim Küçük Kuş'um. Buradasın.

Hayattasın...



Hırıltı... Boğazdan gelen yumuşak bir hırıltı beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırdım. Küçük odayı aydınlatan akşamüstü güneşi, dua okuyan rahibenin yüzüne vuruyordu. Kadın dişlerini göstermeden gülümsedi. Burnu âdeta bir akordeon gibi kırışıktı, derin uzun kırışıklıklar gözlerini çevreliyordu. Kendime hâkim olamayarak gülümsedim. Minik bebeğim kollarımın arasında uyuyordu.

Sıcacık bir çatının altında birlikte ve güvendeydik.

Bebeğim erken doğduğundan nefes almak için mücadele veriyordu ama hayattaydı, kalbim mutluluktan ancak bu kadar uçabilirdi.

Dinlenebileyim diye bebeğimi almayı önerdiklerinde bunu reddetmiştim. Küçük kızımı gözümün önünden bir an olsun ayıramazdım. Bu yüzden biri benim yanımda kalmıştı. Bu, biz uyurken bebeğimin güvende olması içindi.

Örtülere sarılı hâliyle küçük başını dışarı çıkarmaya çalışırken, kollarını yukarı kaldırmıştı. Ağlamadığı için yüzü artık kızarık değildi, bu yüzden tenini görebiliyordum. Teni benimkinden daha açıktı ama hastalıklı gibi bir renge bürünmüştü. Teninin aksine saçı ise simsiyahtı, koyu kirpikleri, hava almak ve emmek için açılıp kapanan pembe dudakları vardı. Bünyesi zayıf olduğu için gözyaşlarıma hâkim olamıyordum ama bebeğim çok güzeldi.

"Çok naziksiniz," dedim dua okuyan rahibeye. "Burada olduğumuz için çok şanslıyız, teşekkür ederim." Yan yana

konmuş Japon şiltesi ve bir sandalye haricinde oda boştu ama tamamen huzur doluydu. Uzun zamandır tatmadığım bir histi bu.

"Çoğu kişi şanslıdır ama birkaçının kısmeti açıktır." Dua okuyan rahibenin sesi çatallı olsa da yumuşacıktı. "Sen yazı tura atarsın ama kader ikisini birden karşına çıkarır, çocuğum. Burası senin olman gereken yer. Şansın bununla ilgisi yok." Sanki dişleri yokmuş gibi büzüşen dudaklarıyla gülümsedi.

Belki de dişleri yoktu? Ben de gülümseyip bakışlarımı bebeğimin parmaklarına çevirdim. Sanki esniyormuş gibi ağzının kenarında duruyorlardı. Kahkaha attım. Minik kızımın her hareketi inanılmazdı.

O sırada bölmeli kapı açıldı ve içeriye gözlüklü rahibe, Sora ve başka bir kadın girdi. Bu yeni kişi bir rahibe değildi. Üstünde karlı iğne yaprakları deseni olan yün, siyah bir kimono giymişti. Saçı, kısa boynunu gösterecek şekilde ensesinde sıkıca toplanmıştı. Gözlerini bebeğime çevirdi.

Kadın melodik bir sesle, "Ah, merhaba... Merhaba," diyerek âdeta şakıdı. Hilal şeklindeki gözlerinde sıcacık bir ifade hâkimdi, hâlbuki göz rengi simsiyahtı.

Bebeğimi sıkıca tuttum.

"Naoko, adımı hatırlıyor musun?" diye sordu kemik çerçeveli gözlük takan başrahibe. "Adım Rahibe Sakura." Yanımda oturan, dua okuyan rahibeyi gösterdi. "O da Rahibe Momo ve bu da Hisa. Bebeğinin sütannesi olacak."

Sütannesi mi?

Rahibe Sakura hafifçe kıkırdayınca gözlüğü burnunun ucuna doğru kaydı. "Neredeyse kemiklerin sayılıyor. Sütün olsa bile şu zavallıyı emzirmeye yeteceğinden emin değilim. Bu

yüzden ikinize de bakmamız gerekiyor, tamam mı?" Ellerini açtı ve bebeğimi ona vermem için parmaklarıyla işaret etti.

Önce Hisa'ya baktım. Yuvarlak, tombul suratı yaşını belli edecek tüm kırışıklıkları kapatıyordu. Ardından gözlerimi bebeğime çevirdim, içe göçmüş kırışık yanakları, buruşturulmuş bir kâğıt gibiydi.

Gönülsüzce de olsa bir kolumu bebeğimin üstünden çektim. "Ama bebeği burada emzirecek, tamam mı? Sadece burada." O kadın gözümün önünde duracaktı.

Hisa hafifçe gülümseyince rahatladım.

"Elbette." Rahibe Sakura bebeğimi kucağımdan aldı ve Hisa'nın ellerine bıraktı. Kollarım bomboş kalmıştı.

"Naoko..."

Gözlerim Hisa ve bebeğimdeydi, herhangi bir şey olursa tüm bedenimle onu almaya hazırdım. Bebeğim açtı ama kadının memesini ağzına almayı bir türlü beceremiyordu. Onu emziremediğim için içim acıyordu, bebeğim mücadele etmek zorundaydı.

"Naoko, Sora bize Müdire Sato tarafından yönetilen doğumevinde tutulduğunu söyledi, doğru mu?" diye sordu Rahibe Sakura.

O evin ve lanet ebenin isminin geçmesiyle dikkatimi ona vermiştim, tüylerim diken dikendi. Gözlerimi ona dikerek başımı olumlu anlamda salladım. O ve Rahibe Momo birbirine baktı.

Rahibe Sakura burnunun ucundaki kemik çerçeveli gözlüğünü yukarı itti. "Ve oradan çıkmanız yasaktı, bundan emin misiniz?"

Bu sefer Sora ile bakıştık. Aklımız karışmıştı. Kadının ses tonunda bir farklılık vardı.

Omzumu silktim. "Evet, neden? Müdire sizinle iletişime mi geçti? O burada mı?" Kalbim deli gibi atıyordu.

"Rahibe Momo sana öğle yemeği getirecek, sonra da kendini toparlaman için kuru zencefil köküyle duş almanda sana yardım edecek." Yüzünde bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırarak başını aşağı yukarı salladı.

Niye yanıt vermiyor? "Rahibe, neden müdireyi sordunuz?"

Gözlerini önce Rahibe Momo'ya, ardından bana çevirdi. Dudaklarını büzdü. "Başrahibimiz Peder Yuudai, uygun olduğunuzda ikinizle de görüşmek istiyor. Müdire Sato konusunu onunla konuşursunuz."

Konunun önemini vurgulamak için başını yine aşağı yukarı salladı ve sütanne Hisa ile hâlâ meme emen bebeğime baktı. Kaşları normal hâlini almış, gözlüğü yine burnunun ucuna kaymıştı.

İçimde tuhaf bir his vardı. "Bebeğim emmiyor."

Rahibe Momo iç çekerek, "Erken doğdu, çocuğum," dedi. "Bebeğin hasta ve kırılgan. Denemekten vazgeçmeyeceğiz. Ama önce senin yemeğini hazırlayalım, tamam mı?" Başını tekrar sallayarak peşinde Rahibe Sakura ile dışarıya çıktı.

Hem bebeğime hem de bana endişeyle bakan Sora'ya çevirdim gözlerimi. *Neden başrahip Müdire Sato ile ilgili bizimle konuşmak istiyordu ki? Ya onunla irtibata geçtilerse?*

Hisa gider gitmez bu konuyu konuşmak zorundaydık.

Küçük Kuş gibi ben de hâlâ *hayattaydım*.

Otuz Beşinci Bölüm



Japonya, 1958

Küçük Kuş dünyaya gözlerini açalı daha birkaç gün olmuştu. Bugüne kadar kurumuş zencefil köküyle duş almıştım. Ağzına kadar dolu bir küvette duş aldıktan sonra bile o keskin koku tenimdeydi ve burnumu yakıyordu, tıpkı Rahibe Sakura'nın getirdiği küçük ısıtıcıdan yayılan gazyağı kokusu gibi. En azından bizi kışın acı soğuğundan uzak tutuyordu, odamız da sıcacıktı.

Hisa bebeğimi kucağında sallayıp ninni söylerken, hâlâ nemli olan saçımı tarayarak açmaya ve düşüncelerimi zihnimde toparlamaya çalışıyordum.

Ocak ayındaydık.

Hajime, Formosa'ya eylül ayında gitmişti. Görevi yakında bitecekti, bu yüzden teskere için Amerika'ya gitmek zorunda kalacaktı. Acaba köydeki küçük evimize gidip benim olmadığımı anlamış mıydı? Peki, beni bulmak için Zushi'ye gitmiş miydi? Büyükannem ile babamın onu yalan söyleyerek uzaklaştırmış olmalarından korkuyordum, bu yüzden Sora'dan haber almasını ve durumumu komşum Maiko'ya söylemesini rica ettim.

Bebeğim çok zayıftı ve nefes almak için çabalıyordu, yine de hâlâ hayattaydı, bu yüzden onu emzirerek kilo almasını sağlamaya çalışıyorduk. Rahibe Momo bana çorba, *mochi* et suyu, pirinç keki gibi sıcak yemekler getiriyor ve iştahımın yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Müdirenin zehirli çayı yüzünden başım ve bedenim ağrı içindeydi. Bebeğim de zehir bedeninden çekildiği için acı çekiyor muydu? Hisa'nın kollarının arasında duran bebeğime baktım. Kundağa sarılıydı, karnı toktu, iyi bakılıyordu, seviliyordu ama acı çekiyor muydu?

"Bu ne ninnisi, Hisa?"

"Ah, eski ninnilerden ama kızının sevdiğini düşünüyorum. Sen de sevdin, değil mi?" Kundaklı bebeğimi yukarı kaldırıp yüzünü komik şekillere soktu. "Ah, evet. Evet, sen de sevdin."

Kahkaha attım. "Sevdim, evet."

Normal şartlarda bir kadın doğum yaptıktan sonra yaklaşık dört hafta kadar annesinin evinde kalırdı. Annem de böyle ninni söylemeyi severdi. Şartlar farklı olsaydı büyükannem bile böyle komiklikler yapabilirdi.

Büyükannem farklı davransa hâlâ yapabilirdi.

Burada dört hafta boyunca kalabileceğimi sanmıyordum ama nereye gidecektim? Ve bebeğimi emzirmek de hâlâ başlı başına bir sorundu. Hisa'nın parasını nasıl ödeyecektim? Yorgun kalbime bir ağırlık çöktü, bu yüzden derin bir iç çektim. Ruhumun derinliklerinden gelmişti bu his sanki. Sonra yeniden odaklanmak için gözlerimi kırptım. Hisa'nın kızımı tutuş şeklinden sadece onun başının tepesindeki birkaç mavi-siyah tüyü görebiliyordum. Saç fırçasını kucağıma bırakıp gülümsedim. "Başının tepesi çileğin yeşil kısmı gibi duruyor."

Hisa iki parmağıyla inatçı tutamları yatırmaya çalıştı. Ama o tüy saçlar yine dik dik oldu. Bunun üzerine sütanne bir kahkaha kopardı. "Bu küçük çilek için bir isim düşündün mü?"

Normalde tüm aile isim töreni dediğimiz *meimei* için toplanırdı. Bebeğim için böyle bir tören olmayacaktı ama evet, bir adı vardı.

"Ona annemin adını vermeyi düşünüyordum," dedim, saçımı örerek. "Ama sonra o ismin geleneksel bir Japon adı olduğunu düşündüm ve..." Hisa'ya bakıp sözlerimi açıkça dile getirdim. "O bildiğimiz Japon bebeği değil. Uyumlu bir isim yerine belki de sıra dışı bir ismi olur? Ama daha karar vermedim."

Hisa sadece başını olumlu anlamda salladı. Ne söyleyecekti ki? Açık teni ve yuvarlak gözleriyle benim Küçük Kuş'um, zaten farklı görünüyordu.

"Merhaba Naoko, Hisa." Rahibe Sakura içeri girer girmez bebeğe yöneldi. Hardal rengi cübbesi sanki ipten yeni alınmış gibi duruyordu. Kıyafetin ön kısmı solmuştu ama diğer kısmı yanaklarını yukarı çeken gülümseme gibi parlaktı. "Ve merhaba, iri gözlü küçük yumurta."

Aklıma bir anının gelmesiyle kahkaha attım. Hajime *iri gözlü yumurtayı* güzel anlamına gelen bir kelime sanmıştı. Ona kelimenin tam anlamıyla yuvarlak kafalı, iri gözlü bebekler için kullanıldığını açıklamıştım. Bebeklerimizin gözleri o küçük yüzlerinde kocaman dururdu.

Hisa fısıldayarak konuşmaya başlayınca rahibenin yüzündeki gülümseme de soldu. Bebek için bir damlalık getirmişti, ona süt dolduracaklardı. Yeterli kiloya ulaşamadığı için onun susuz kaldığını düşünüyorlardı. Bebeğimin ağlamaları her geçen gün daha da zayıflıyordu. Endişe, acıyla karışarak gücümü tüketiyordu.

Küçük Kuş'un ise benim gücüme ihtiyacı vardı.

Damlalık sütle dolunca bebeğimi hazırladılar. Yerimde doğrularak onun yanına gidip oturdum.

"Bebeği dik tut, boğulsun istemeyiz." Rahibe Sakura, şırınganın ağzını Küçük Kuş'un ağzına tutup sıktı. "Sadece diline dokunuyoruz ki kavrayabilsin."

Bebeğimin başını okşarken onu cesaretlendirmeye çalışıyordum. "İşte oldu." Dudakları sütün tadını alınca damlalığı kavramıştı. "Bunu yapabilirsin."

"İşe yaradı!" dedi Hisa, kahkaha atarak. "Şuna bakın."

Rahibe Sakura gözlüğünü yukarı itti. "Sen de onu besleyebilirsin, Naoko. Al, dene bakalım." Damlalığı bana verdi. "Dikkatli ol. Sadece bir damla. Sonra bir damla daha alırsın."

Mutluluktan içim içime sığmıyordu. "O zaman bu şekilde karnı hep doyar."

"Evet, bu yöntem ona umut olacak." Rahibe Sakura elini koluma koydu. "Başrahiple konuşmaya hazır mısın?"

O an gülümsemem soldu, içime âdeta bir kurt düştü.

"Bu surat da ne?" Rahibe kaşlarını çattı, böyle yapınca burnu kırıştığı için gözlüğü yine aşağıya kaydı. "Sadece sen ve Sora ile konuşmak istiyor. Bunda endişelenecek bir şey yok, çocuğum."

Yüzümde zoraki bir gülümsemeyle başımı olumlu anlamda salladım, sonra bebeğimi beslemeye odaklanmaya çalıştım ama zihnimde türlü türlü senaryolar dönüyordu. Müdire Sato sadece benden değil, Sora ve Hatsu'dan alacağı ücretleri de kaybetmişti. O kadının bizi aradığını düşünüyordum.

Tabii muhtemelen artık aramasına gerek kalmamıştı.

Sora kapıdan içeri girdiğinde gözlerime bakmaya çekindi. Kalbim hızla atmaya başladı. *Ters giden bir şeyler var.*

"Merhaba, çocuğum." Rahibe Sakura gözlüğünün üstünden Sora'ya baktıktan sonra bakışlarını benden yana çevirdi.

"Sora ile baş başa görüşebilir miyiz?" diye sordum Rahibe Sakura'ya, ardından Hisa'ya baktım.

Hisa ayağa kalktı ama bebeğimi onunla bırakmayı istemiyordum. "Hayır, bebeğimi yanımda götüreceğim. Sorun değil. Kızım uyanır uyanmaz onu beslemeye devam ederim." Kollarımı çoktan öne doğru uzatmıştım. Müdire yakınlarda olabilirdi.

Hisa dikkatli bir şekilde kızımı bana verirken, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Sora'ya bakıyordu.

Rahibe Sakura kolumu okşayarak, "Başrahibe ikinizin de burada olduğunu haber vereyim," dedi.

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra onlar gidince oturduğum şiltenin kenarında yer açtım. "Lütfen Sora, otur. Neler öğrendiğini anlat bana."

Sora yanıma otursa da ağzını bıçak açmıyordu.

Ancak benim o dudakların açılmasına, Sora'nın içindeki sırrın dışarı çıkmasına ihtiyacım vardı. "Sora, komşum Maiko'yu buldun mu?" Sorumun yanıtını beklerken kalbim ağzımda atıyordu.

"Maiko orada değildi." Sora derin bir iç çekerek omuzlarını düşürdü.

"Kızı küçük kardeşine bakıyor muydu peki?" Tatsu'nun yakışıklı yüzü zihnimde canlandı; iri gözler, uzun kirpikler ve çamurla kaplı bir ağız. Ona doğru yanaşınca kızım yerinde kıpırdanmıştı. "Sora?"

"Hayır," dedi Sora, başını iki yana sallayarak. "Orada yaşayan kimse yoktu. Ev boştu."

"Boş mu? Doğru eve gittiğine emin misin?" Kalbim düzensiz bir ritimle atmaya başladı. "*Benim evime* gittin mi?"

Bir şeyler bildiğini gösteren bakışlarını hüzün dolu gözlerime çevirdi.

Arkama yaslandım ve yutkundum, alt dudağımı öyle sert ısırmıştım ki kanın tadını alabilmiştim. Bir şey bilmemek kötüydü ve olan biten şeyleri değiştirmiyordu. "Sora, lütfen, anlat bana. Her ne olduysa, sorun yok, tamam mı?" Başımı olumlu anlamda sallayarak ona cesaret vermeye çalıştım.

Sora derin bir nefes aldı. "Kendini Büyükanne Fumiko olarak tanıtan yaşlı bir kadın..."

"Evet!" Bu bilindik isim içimdeki umudu yeniden filizlendirmişti. "Düğünümde hazırlanmama yardım etmişti."

"Maiko'nun ailesiyle birlikte başka bir köye taşındığını söyledi."

"Ah..." Başımı anlayışla salladım. "Tamam, evet. Sanırım genel bir durum o..." Kelimeyi dile getiremeden kendimi durdurdum. *Eta* nerede iş varsa oraya taşınırdı. Bunu hiç düşünmemiştim. "Peki, nereye gittiklerini söyledi mi? Hajime'yi görmüş mü?" Zihnim düşüncelerle dolup taştığından sorularımın ardı arkası kesilmiyordu.

Sora omuzlarını dikleştirip ellerine baktı.

"Sora?"

Başını kaldırdı ve yanıma yanaştı. "O... şey..." Ellerini ovuşturuyordu. "Naoko, Hajime henüz dönmemiş." Başını öne düşürünce göz temasını da kesmiş oldu. "Üzgünüm."

"Nasıl dönmemiş? Hiç mi?" Göğsümdeki baskıdan kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Anlamıyordum. Hajime mutlaka bir şey bırakmış olmalıydı. Sora'nın koluna uzanıp onu sarstım. "Evde hiç mektup falan var mıydı?"

Sora başını yana yatırarak, "Eviniz boş durduğu için başka bir aile oraya taşınmış," dedi. "Bu yüzden hiçbir şey yoktu."

Hiçbir şey.

Sora'nın kolunu saran parmaklarım düştü.

Artık nefes alamıyordum.

Hajime alıkonulduğu için evimizi kaybetme korkusunu içimde taşıyordum fakat en azından bir mektup gelmiştir diye umuyordum. Maiko'nun ailesi bir süreliğine bana bakar diye düşünmüştüm. Büyükanne Fumiko zaten başka bir ailenin yanında kalıyordu. Uyuyan bebeğime bakarken endişelenmemeye çalıştım ama elimde değildi. "Şimdi ne olacak?"

Sora titreyen ellerimi ellerinin arasına aldı.

Başımı kaldırdım. "Sora, ben sürekli Hajime'nin döndüğünü hayal ettim." Omuzlarım öne düştü, kelimelerim artık fısıltıdan ibaretti. "Beni aradığını, nereye gittiğimi öğrenmek için deliler gibi sağa sola koşuşturduğunu düşündüm hep. Hatta trenle Zushi'ye gittiğini bile hayal ettim. Tepeye koşup ailemin evine gidiyor, beni soruyordu."

"Sonra ne oluyordu?" diye sordu Sora, öne doğru eğilip alnını alnıma dayayınca küçük bebeğimin üstünde âdeta bir çatı gibi durmuştuk.

"'Naoko,' diye sesleniyordu ve büyükannem de kaşlarını çatarak ona kapıyı açıyordu." Sora'yı görebilmek için gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırpıştırdım.

Sora elimi sıktı.

"Hajime, büyükannemin söyleyeceği hiçbir şeye inanmıyordu. Beni bulana kadar aramaya devam ediyordu. Sonra beni kollarının arasına alıp, 'Seni seviyorum, Ateşböceği. Bizim sevgili Küçük Kuş'umuz nerede?' diyordu. Anladın mı Sora? Zihnimde canlandırdığım sahnede Hajime'yi uzaklara

gönderen her zaman babam ve büyükannemdi." Rüyalar âleminden uyanıp ıslak kirpiklerimin arasından arkadaşıma baktım. "Onların bunu yapmasına gerek kalmayacağını hiç düşünmedim ki..." Dudaklarımın titrediğini gizlemek için başımı yukarı kaldırdım.

Sora elleriyle yanaklarımı kavradı. "Belki de Hajime geri *dönemedi* ve mektupları da yanıtsız kaldı. Belki de başkalarının sizin evinize taşındığını öğrendi ve geri dönmenin hoş olmayacağını düşündü?"

Ya da Hajime beni terk etti.

Belki de ben gerçekten aşktan kör olmuştum.

Bebeğim kıpırdandı ve dudaklarını büzerek sessizce ağlamaya başladı. Ben ise ikimiz için sesli bir şekilde ağlıyordum. Duygu yoğunluğundan omuzlarım sarsılıyordu. Sora saçımı okşarken benin aklımda büyükannem vardı. Ailem... Hajime...

Ne çok kaybım olmuştu böyle...

Hıçkıra hıçkıra ağlarken sonunda bitkin düştüm, artık hiçbir şey düşünemez bir hâldeydim.

Onca şey bir hiç uğruna mı yaşanmıştı?



"Sora, Naoko?" diye seslendi Hisa başını içeri uzatarak. "Başrahip geliyor."

Sora ile birbirimize bakarken aklımız da "ya..." ile başlayan cümleler şekilleniyordu. *Ya müdire onunla irtibata geçtiyse? Ya o kadın buradaysa? Ya bu insanlar bizi onunla yollarsa?* Ancak bunları dile getiremeden başrahip içeri girdi.

"İçeri girebilir miyim?" Başrahibin, üstünde herhangi bir desen olmayan ağaç kabuğu ve kökü rengindeki cübbesi bu

hâliyle bile fazlasıyla ağır duruyordu. Boyu fazla uzun değildi ama görevinin getirdiği ağırlığı taşıyordu.

Başrahip bereketli bir topraksa, rahibeler ve rahipler de onun hediyesiydi. Adam içeri girerken zerdeçal ve kimyonun zengin kokusunu da beraberinde getirmişti.

Rahibe Sakura gözlüğünü çıkarıp bir bezle onu silerken kısaca durumu anlatıyordu.

Kalp atışlarımın haricinde hiçbir şey duyacak hâlde değildim.

Gelen başka kimse yok muydu? Yüzümüzde sorgulayan bir ifadeyle Sora ile birbirimize baktık.

"Merhaba, kızlar ve bizim küçük hayatımız," dedi başrahip, Hisa onu damlalıkla beslemeye çalışırken bebeğimi inceleyerek. Başrahibin neşeli gülümsemesi tüm yüzüne yansıyordu. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. O neşe bulaşıcı olsa da ben gülemiyordum. Bebeğimi besleyip besleyemediğini sorduğunda Hisa da gülmüyordu. Onun yerine sadece başını iki yana salladı.

"Bebeğim başaracak," dedim her ikisine de. "Lütfen, denemeye devam edin."

Farkında olmadan bir çember oluşturmuştuk. Rahibe Sakura solumdaydı, Rahibe Momo, Sora ve başrahip ise sağ tarafımda duruyorlardı. Ben hâlâ diken üstündeydim. Bebeğimi Hisa'dan kaptığım gibi dışarıya fırlamaya hazırdım.

"Konuyu en başından anlatmanızı istiyorum. Bizim kapımıza nasıl geldiniz?" Başrahip ellerini önünde kavuşturdu, cübbesinin geniş kolları yüzünden elleri kaybolmuştu, gözleri de üzerimdeydi.

Kibar bir ifadeyle baksa da acaba beni anlayacak mıydı? "Yolun aşağısındaki Bambu Doğumevi'nde kalıyorduk." Susup

bir tepki görmeyi bekledim ama bir şey olmayınca devam ettim. "Annemi henüz kaybetmiştim, bu yüzden evdeydim ve..."

Küçük bebeğim, zihnimdeki sözleri toparlamama yardımcı olmak istercesine kıpırdandı. *Olan biten her şeyi nasıl anlatacağım?*

"Gebeliğim sıkıntılıydı. Bebeğimi kaybedeceğimden korktuğum için büyükannem bir ebe çağırdı. O ebe de benden birtakım testler istedi, bu yüzden doğumevine geldim ama..." Gerginlikten bakışlarımı yere çevirdim, büyükannemin gerçek niyetini nasıl anlatacağımdan emin değildim. "Kendimin bile anlam veremediği bir şeyi size nasıl açıklarım ki?"

"Naoko sadece gerçekleri anlat." Başrahip tatlı ve ikna edici bir ses tonuyla söylemişti sözlerini. Dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Bazen yılanı dışarı çıkarmak için çalılığa çomak sokmak gerekir."

Kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı. Konuşmaya başladığımda da susmak bilmedim. Geçen bir buçuk senede olan her şeyi hızla anlattım. Hajime'yi, düğünümüzü ve ailemi... Hatta Satoshi'yi ve ailemin onunla evlenmemi istediğini bile söyledim. Müdirenin kilitli kapılar ardında yaptıklarını anlatırken Sora'ya bir göz attım, ardından onlara bebeklerden bahsettim.

Bütün bebeklerden...

Nasıl ağladıklarından ve nasıl susturulduklarından...

Yoko, Jin, Aiko ve Chiyo'nun bebeklerinden... Hepsinden bahsettim.

Müdire Sato'yu anlatarak çomağı çalılığa sokmamış, âdeta oraya saplamıştım.

Sözlerimi hiç kesmeden beni dinlemişlerdi, yargılama yoktu. Hisa'nın gözleri yaşlarla dolunca kadın onları mendiliyle

sildi. Rahibeler duyduklarına inanamayarak başlarını iki yana sallıyorlardı. Sora'nın bile gözleri yaşarmıştı. O dönemde Jin, Hatsu ve benim yanımda bile değildi. Belki de Müdire Sato'nun bu kadar zalim biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sora da anlatmaya beni bulduğu kısımdan itibaren devam etti. Zehirli çayı, kaçışımızı ve buraya gelişimizi anlattı.

Başrahip bir iç geçirdi. Yüzündeki gülümseme sanki hiç var olmamışçasına ortadan kaybolmuştu.

Bebeğim huysuzlanınca kollarımı ona uzattım. Hisa tereddüt etse de ısrar ettim. Bu onların sabrını taşıracaksa da umurumda değildi. Şu an hiçbir şeyden emin değildim. Kimseye güvenmiyordum. Kollarımın arasından koparılıp alınmasındansa bir süre aç kalması daha iyiydi. "O kadın burada mı?" diye soruverdim, artık kendimi tutamamıştım. "Bizim için mi geldi?"

"O kadın?" diye sordu Rahibe Sakura, yüzünün rengi atmıştı. "Hayır, hayır, çocuğum. Biz sadece sizin hikâyenizi öğrenmek istedik."

"Bunu bizimle paylaştığınız için de ikinize teşekkür ederim," dedi başrahip, dimdik durarak. "Ve cesaretiniz için de..."

Herkes aynı temennilerde bulunmuştu.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Sora.

Rahibe Sakura gözlüğünü düzeltti. "Yerel mercilere haber vereceğiz, bu işle onlar ilgilenecekler."

"Ama onlar hiçbir şey yapmıyor ki," diye itiraz ettim, tek tek yüzlere bakarak. "Basit bir inceleme tüm bu sorunları çözmez."

"Bu kimin söylediğine bağlı," dedi başrahip. "Bir zamanlar adamın biri sahilde dolaşırken bir keşişin kuma eğilip eline bir şey aldığını ve onu okyanusa fırlattığını görmüş." Başrahip kavuşturduğu ellerini çözdü ve hikâyesini el hareketleriyle

anlatmaya başladı. "Adam keşişe yaklaşıp 'Ne yapıyorsun?' diye sormuş. Keşiş durup bakmış ve şöyle demiş. 'Denizyıldızlarını okyanusa atıyorum. Güneş tepede, akıntı yüzünden kıyıya vurmuşlar.'"

Hikâyeyi dinlerken bir yandan bebeğimi sallıyordum.

"Adam başını kaldırmış ve sahile bir göz atmış, ardından bakışlarını keşişe çevirmiş. 'Denizyıldızları tüm sahili kaplamış, görmüyor musun? Bu yaptığın hiçbir işe yaramaz.' Keşiş adamı kibar bir ifadeyle dinlemiş, sonra dalgaların arasına girip başka bir denizyıldızını denize atmış ve şöyle demiş. 'Ama bak, bu denizyıldızı için durum değişti.'" Başrahip gülümserken gözleri neşeyle parlıyordu. "Anladın mı, Naoko?" Başını kaldırdı. "Hatsu'ya yardım etmedin mi? Sen, Sora, Naoko'ya yardım etmedin mi? Çabalarınız kimseye yardımcı olmadı mı?" Başıyla benim minik Küçük Kuş'umu gösterdi.

Başrahip ayağa kalkmak için hafifçe öne eğilince rahibeler ve keşişler de ayaklandı. Sadece Sora ve Hisa ile birlikte ben arkada kalmıştım. Uyuyan bebeğime göz attım. Büyükannem hep şöyle derdi, "*Hiçlik* bile aslında bir şeydir."

Benim bebeğim önemliydi...

"Peder Yuudai?" diye seslendim.

Başrahip kapıdan çıkarken arkasına döndü ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne var, çocuğum?"

"Babamla görüşmem gerek, lütfen, bunu ayarlayabilir misiniz?"

Bunca çileyi bir hiç uğruna çekmemiştim.

Otuz Altıncı Bölüm



Japonya, 1958

Hisa, bebeğim uyurken benim de uyumam gerektiğini söyledi ama sadece gözlerimi dinlendirebilmiştim. *Shoji* dediğimiz geleneksel Japon penceresinden, uzun palmiye ağaçlarının gölgelerini izleyerek iç geçiriyordum. Kâbusum yakamı bırakmıyordu.

Yaz mevsimiydi ve uzun çimlerle dolu olan tarlada koşuyordum. Kollarımı iki yana açmış koşarken parmak uçlarım tohumlara değiyordu. Tüylü tohumlar önümde âdeta dalgalı bir deniz gibi sallanıyordu. Durdum ve yüzümü güneşten yana çevirip gün ışığının yanaklarımı ısıtmasına izin verdim.

Bulutların arasında Hajime'nin gemisini görüyordum. Rüzgârın çıkmasıyla o gemi uzaklara savruluyordu. Sonra Peder Daigan bebeğimi alıyordu. Ben ona seslenirken peder gözden kayboluyor, sesim rüzgârdan duyulmuyordu.

Etrafımdaki herkes gözyaşları içindeydi. *Jizō* bekleyen su çocukları *mizukolar*, beni çağırıyordu. Bebekler ağlıyordu. Sonra kuşlar ötmeye başladı. Bir ya da iki düzine kuş panikle uçuştu. Kuşların gökyüzüne karışmasını izledim. Bir süre sonra sessizliğin içinde yapayalnız kalmıştım. Sonra hemen arkamda bir hareketlenme oldu. Arkama döndüm.

Kocaman bir kaplan.

Kehribar gözleri hemen üstümdeydi. O öfkeli bakışlarda bilindik bir ifade vardı. Dudakları bir hırıltıyla açıldı ve derinden gelen bir sesle uyarırcasına kükredi. Öyle yakındık ki ılık nefesini yüzümde hissedebilmiştim.

Tarçın renginde koca bir yaratıktı. İri yapılı iki adam uzunluğundaydı, gövdesi ise dört adamın gövdesine eşitti. Öfkeyle sallanan kuyruğu benim kadardı.

Kalbim bir tavşanınki kadar hızla atıyordu. O koca patisiyle ağır hareketlerle sol tarafa doğru ilerlemeye başladı. Ben de sağ tarafa doğru adımımı atıyordum. Hâlâ göz gözeydik. Başka bir kükremeyle sarı dişlerini gösterse de bana saldırmıyordu.

Koca tarlada birbirimizin etrafında dönüyorduk sadece. Uykumda yer değiştirirken kükremesi hâlâ kulaklarımdaydı, o sırada uyandım. Alnım boncuk boncuk ter içindeydi. Bir lokmada beni yutar mıydı diye merak ediyordum.

Hâlâ aklımda bu düşünce vardı.

Bölmeli kapı açıldı ve Rahibe Sakura başını kapıdan içeri uzattı. "Merhaba Naoko. Hazır mısın?"

"İki kaplanın hikâyesini hatırlıyor musunuz?" Kâbusumun etkisi geçmemişti.

"Evet, elbette. Merhaba küçüğüm." Bebeğim elini uzatınca Rahibe Sakura da onun parmağını tuttu. Tatlı sesi şarkı söyler gibi çıkmıştı. "Bir çileği almak için asmaya tırmanan birini anlatıyordu. Orada iki cimri kaplan tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Sonra fareler her iki taraftan onları kemirmeye başlamıştı." Konuşurken Küçük Kuş'u güldürmeye çalışmak istercesine yüzünü şekilden şekle sokuyordu. "Evet, çok korkunçtu." Rahibe Sakura'nın gözlüğü yine kaymıştı ama

gözlüğünü düzeltmek yerine, çenesini kaldırıp komik ifadeler yapmaya devam etti. "Ama sen korkmuyorsun, değil mi?"

"Korkuyorum," dedim, ikisini izlerken. "Kendimi çileğe uzanan adam gibi hissediyorum." Kollarımı kızıma uzattım.

Hisa kapıda belirdi. "Baban burada, Naoko. Hazır mısın?"



Manastır çok büyüktü. Yüzün üstünde keşiş ve rahibeyle dolu bir eğitim merkeziydi. Amfi, hamam, salonlar, tapınaklar ve dersliklerle birlikte en azından otuz tane bina vardı. Şifa bahçeleri o binaları çevreliyordu. Ben sadece ön bahçeyle kendi odamı görmüştüm. Şimdiyse bu alacakaranlıkta güneş ufuktaki yerini almış, sarı ve portakal rengi ışınlarıyla kocaman alanı aydınlatırken binayı gölgeler arasından seçebiliyordum.

Başrahiple Rahibe Sakura'yı, bebeğimi taşıyan Hisa'nın yanında kalmaya özen göstererek arkalarından takip ediyordum. Koridorlardan birine saptık. Kirişleri göz önünde olan yüksek tavanlı, dar bir koridordu. Kolonlara küçük fenerler yerleştirilmişti ve yolumuzu aydınlatırken alevleri titreşiyordu.

Koridor, binaya bağlı bir kabul salonundan geniş bir odaya açılıyordu. Bu kısmı geçerken kendime hâkim olamayarak içeriye baktım. Meditasyon yapan kahverengi cübbeli keşişler ya lotus çiçeği pozisyonunda oturuyor ya da alınlarını yere koymuş bir vaziyette duruyorlardı. Akşam ibadeti huzuru tüm binayı sarmış, zeminden yayılıp benim zayıf kemiklerime bile ulaşmıştı.

Başrahibe arkasına döndüğünde benim durmuş onları izlediğimi görmüştü. "Meditasyon zihnimizdeki maymunu susturmak için. Gözlerini kapat, Naoko. Ve sadece dinle."

Gözlerimi kapadım ve Jin ile Hatsu'nun uzatılarak söylenen heceleri dinlediklerini hayal ettim. Kimisi notalarda dururken, kimisi yeniden başlıyordu. Başlayanlar susarken, susanlar yeniden başlıyordu. Derinlerden gelen ilahiler etrafta yankılanıyordu. Uğultu sanki tek bir kişiden yükseliyormuş gibiydi ve benimle konuşuyordu. Zihnimi kaplayan düşüncelerin arasına sızıyor, onları ele geçiriyordu. Tıpkı kayalıklı bir sahili ele geçiren dalgaları andırıyordu.

"Dileğin ne? İhtiyacın olan ne? Aradığın ne?" diye sordu başrahip.

Gözlerimi açtım. İlahi bir dua değildi, herhangi bir soruyu içermiyordu. "Hiçbir şey."

Başrahibin dudaklarına yerleşen kocaman gülümseme yüzünün her köşesine yansımıştı. "O zaman hazırsın." Geniş odayı yürüyerek geçti ve bir kapıyı açıp diğer odaya girdi.

Bebeğimin saçını yeniden düzeltip Hisa'nın gözlerine baktım. İçeriye çağrıldığım zaman Hisa, Rahibe Sakura ile koridorda bekleyecekti. Vakit geldiği zaman da bebeğimi isteyecek, onu babamın huzuruna çıkaracaktım.

Ne hâlde olduğumu kavradıkça midem düğüm düğüm oluyordu. Hem gergindim hem de fazlasıyla heyecanlı. Sanki tenimde ateş karıncaları dolanıyordu da beni kemiriyordu. Her şeye rağmen ailemi özlemiştim ama babam ne diyecekti?

Ellerimi ovuştururken onunla karşılaşacağım için kendimi güvende hissetmiyordum. Babamın bu kadın işlerini halletmesi için büyükannemi devreye soktuğunu yüreğimin derinliklerinde hissediyordum. O zaman kâbuslarımdaki kaplan, *büyükannemdi* ya da her ikisi de o hikâyedeki kaplanlardı, beni ve küçük çiçeğimi yok etmeyi bekliyorlardı.

Kapı açıldı.

Hisa'nın kollarının arasındaki bebeğime baktım ve içimden dua ettim. Başımla kalbimi doğru yere yönlendirirsem ayaklarım da onları takip edecekti, biliyordum. Bir adım, bir adım daha derken kapıya yaklaştım. Sonra içeriye baktım.

Babam başrahibe bakıyordu, sırtı bana dönüktü. Üstünde beyaz bir gömlekle hâki renginde bir pantolon vardı. Kıyafetleri üstüne bol geliyordu. Kilo mu vermişti? İçeriye adım atarken Hisa'ya ve bebeğime bir kez daha göz atıp titreyen parmaklarımla kapıyı kapattım. Yüzümü içeriye döndüğümde babamla göz göze geldim. Ayaklarım yere çivilenmişçesine öylece kalakaldım. Tüylerim diken dikendi.

Kâbusumu yaşıyordum.

Başrahip eliyle beni yanlarına çağırdı. Üzerindeki cübbe hareketini kısıtlıyordu. "Gel, çocuğum."

Babamın gözlerinde kırmızı, yeşim taşı ve bal rengi tonları hâkimdi. Şimdi o gözleri inceliyordum. Bana öfkeyle mi bakıyordu? Yoksa nefret mi vardı? Bana tokat mı atacaktı? Ancak tek gördüğüm hüzündü. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı, kendimi küçücük hissediyordum. Anne babasının arkasına saklanan bir çocuk gibiydim ama benim arkamda saklanabileceğim bir anne babam yoktu.

Aksine ben bir anneydim.

"Lütfen Naoko, gel," dedi başrahip, eliyle işaret ederek.

Babam benim gözümde büyük, önemli bir adamdı. Onun sözü ailemizde kanundu. Ben hâlâ aileden miydim? Aramızdaki mesafeyi kapatıp saygıyla öne eğildim.

Başrahip yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle başını olumlu anlamda salladı. Şarkı söyler gibi gelen sesi sakinleştiriciydi. "Naoko, babanla doğumevi hakkında uzun uzadıya konuştuk. Senin buraya nasıl geldiğini de anlattım..."

Sözleri zihnimdeki düşünceler tarafından yutulup gitmişti. Gözlerim başrahipten babama kaydı. Şakaklarındaki griler beyaza dönmüştü ve hatırladığımdan daha fazlaydı. Kaşlarının arasında derin çizgiler oluşmuştu ve o kırışıklıklar, dudaklarının kenarından okunabilecek herhangi bir merhamet ifadesini de gizlemişti. O bir kraldı ve ifadesi okunmazdı.

"...ve ben şimdi odadan çıkıyorum, siz de durumunla ilgili neler yapabileceğinizi konuşursunuz." Başrahip ikimize de selam verip odadan çıkarken beni sakinleştirmek istercesine kolumu sıktı.

Babam karşısına oturmam için işaret etti, ben de dediğini yaptım fakat sırtımı kapıya dönmemiştim. Gölgeleri izleyip bebeğimin orada olduğundan emin olmak zorundaydım. Bebeğimle ortadan kaybolan Peder Daigan'ın görüntüsü zihnimde canlanıyordu.

Babamın gözlerine baksam da kelimeler dudaklarımdan dökülemiyordu. Zaten nefes almak yeterince zordu, bu yüzden onun konuşmasını bekledim.

"Başrahibin benimle iletişime geçmesini istemene sevindim." Sanki uzun zamandır konuşmuyormuş gibi sesi çatallıydı ya da o ses kulaklarımdan silinmişti.

Önce ellerime, sonra onun yüzüne, ardından omzunun gerisindeki gölgelere baktım. Gölgeler... Bebeğim. Birden öfkeyle konuşmaya başladım. "O yerin... O yerin nasıl bir *yer* olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Babam bir an gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında içlerinde uysal bir ifade vardı. "Ve evet."

"Evet mi?" Ağzım açık kalmıştı. Yani canavar babam mıydı? Düşünmekle bir şeyin gerçek olduğuna inanmak arasında büyük bir fark vardı. "Neden? Nasıl..."

"Bekle," dedi babam, elini kaldırarak. "Kanaman olduğunda büyükannen korktu, *ikimiz* de korktuk. Sağlığın için endişelendik. Bebeğini kaybedeceğini düşündük, her şey için çok geçti, anlıyor musun? Öyle bir durum olduğunda yapılması gereken belli başlı şeyler vardır... Yapılması gerekenler bellidir..." Sanki sarf ettiği sözler huzursuzluk yaratıyormuş gibi ellerini havaya savuruyordu.

Birbirimize bakıyorduk. Kelimeleriyle etrafımda bir duvar örüyordu âdeta.

Dudaklarını birbirine bastırıp hırıltılı bir sesle iç çekti. "Tüm bunları biliyorum çünkü annen de bir keresinde bir bebeğimizi kaybetmişti." Bunları söylerken bana bakmıyor, geçmişteki anılara göz atıyor gibi duruyordu. "Taro'dan sonraydı. Bir oğlumuz olacaktı."

Omuzlarımı öne düşürdüm. *Annem bana bundan hiç bahsetmedi.*

"Rahmi... Temizlemek için yapılması gereken şeyleri yapmışlardı. Hatırladığım bu." Hayatımda ilk kez babamın bir savaş verdiğine şahit oluyordum. Kendi duygularına karşı giriştiği bir savaştı bu. Bu duyguları dışa vurmamak için sakin durmaya çalışsa da, son savaşta olduğu gibi teslim olmaktan başka şansı yoktu. Öte yandan binadaki rutubet yüzünden boğazını temizleme ihtiyacı duyunca, bu duygu selini savuşturmuştu. "Bu yüzden senin o eve gitmene izin verdim. Anladın mı? Orası böyle şeyleri yapan bir yer."

"Ama ben bebeğimi kaybetmedim."

Babamın suskunluğu yeterli bir yanıttı.

"Madem öyle neden Müdire Sato'ya ödeme yapmaya devam ettin?"

Babam kalın kaşlarını çatarak, "Ben bu işlerden ne anlarım ki?" diye sordu. "Bana iyi bir bakıma ihtiyacın olduğu söylendi, büyükannen de bunu onaylayınca ben de ödeme yapmaya devam ettim."

Oturduğum yerde doğrulup bir sonraki zor soruma geçtim. "Büyükannem onayladı mı? Yani *o* biliyor muydu?"

Babam gözlerini kıstı. "Büyükannenin bu tür konularda güçlü fikirleri vardır ama niyeti sana iyi bakıldığından emin olmaktı. Anneni yeni kaybetmiştik ve..." Başını iki yana sallarken bir eliyle çenesini sıvazlıyordu.

Babamın arkasındaki gölgeler hareketlenince aklım bebeğime gitti. "Torununla tanışmanı istiyorum." Sözler bir kere dudaklarımdan dökülmüştü ve bir daha geri dönüş yoktu.

Babam olduğu yerde doğrulsa da bir şey demedi.

Bu bir şanstı, belki bu fırsatı bir daha yakalayamayacaktım. Ayağa kalkıp önünde eğildikten sonra kendimden emin adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Birden kapı açılınca Rahibe Sakura ile Hisa şaşkına döndü fakat Küçük Kuş hazırdı.

"Lütfen," dedim kollarımı öne uzatarak.

Hisa bebeğimi bana verince küçük kızımın yüzünü incelemeye başladım. O çim gibi dimdik duran tüyümsü saçlarına ve masum gözlerine bakmaya doyamıyordum. Ardından Rahibe Sakura'ya bir göz attım. Hiçbir şey demese de bu ilk buluşmanın ağırlığını ikimiz de hissediyorduk.

Babam minik kızımın güzelliğini ve masumiyetini görsün diye yanıp tutuşuyordum. Birkaç gün içinde manastırdan ayrılmamız bekleniyordu ve gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Babamın bizi kabul etmesi gerekiyordu.

Sakin olmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Arkamı dönerek içeriye girdim ve kapıyı kapattım, ardından doğruca

babama yürüdüm. "İşte torunun, baba." Usulca çıkan sesimdeki umut tınısını sezmemek imkânsızdı.

Babam kollarımın arasındaki yığını inceliyordu.

Ayağımın altındaki yer kayıyor, tüm bedenimin ürpermesine neden oluyordu. Sanki bir fay hattının üstünde duruyorduk, bir felaket yaşansa kırılma kilometrelerce derine ilerleyecekti. Benim isteklerim ailemi bölmüştü belki ama bu bebek aramızda bir köprü olabilirdi. Tabii, babam o köprüyü geçmek isterse... *Lütfen, o köprüye adım at, baba.*

O sırada bebeğim kıpırdanıp homurdandı. Bu buluşmanın ne kadar önemli olduğunu hissetmişçesine o güzel gözlerini açtı. Parmağımı ıslatıp o inatçı saçlarını yatıştırmaya çalıştım.

"Minik kızım pek ağlamaz," dedim babamı inceleyerek. Babam da kızıma bakıyordu. "Hiç sıkıntı çıkarmaz." Babama doğru yaklaşarak bebeğimi aşağıya doğru uzattım, bu açıdan babam da onu rahatlıkla görebilecekti.

Babam kızımı baştan ayağa incelese de yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu.

Bu bebek, istemediği damadından olan bir torundu. Kızım tükürükten kabarcıklar çıkarıp mızıldanıyordu.

Babam hâlâ bir tepki göstermemişti.

Ben ise yerimde duramıyordum. Hayal kırıklığına uğramıştım, kalbim paramparçaydı. Gözlerim yaşlarla dolarken doğru kelimeleri söylemeye çalıştım. "Teni biraz açık, bak..." Ona biraz daha yanaştım. "Gözleri, neredeyse benimkiler kadar siyah." O inatçı saçları parmaklarımın arasından yine fışkırdı. "Bu resmen *tsumuji*." Farklı yöne uzamış aksi saçların zekiliğin işareti olduğuna inanılırdı. "Gördün mü? Saçı ne kıvırcık ne de dalgalı. Dışlanmasını gerektirecek bir durum yok. Hem güçlü bir kız olacak. Biliyorum."

Babam başını kaldırdı, öfkeli bakışları beni delip geçmişti. Artık ona daha fazla bakmayacaktı.

Ellerini yere koyarak ayağa kalktı. Bebeğimi kendime doğru çekip doğruldum. Sadece doğruları söylemek için değil, onlarla yüzleşmek için de omuzlarımı dikleştirdim.

"Hajime geri çağırıldı. Tayvan ile ilgili tehdidi biliyorsundur. Artık hizmeti de bitti." Gururumu bir kenara bırakıp konuşmaya devam ettim. "Henüz geri dönmedi." Gözlerim yaşlarla dolsa da babamın önünde ağlamayacaktım.

"O zaman evine dönüp bekleyeceksin."

"Hayır." Gözlerim babamın boğazındaki inip kalkan yumruya odaklıydı, gözleri hariç her yere bakıyordum. O boş bakışlarına dayanamazdım. Boğazımdaki düğüm gittikçe büyüdüğünden, kelimeler dudaklarımdan zar zor döküldü. "Oraya dönemem çünkü..." Kendimden utanarak başımı öne eğdim. "Çünkü ödeme olmadığı için ev başka bir aileye kiraya verilmiş."

Babam öfkeyle soluyup âdeta etrafa ateş püskürdü, bu yeni bilgiyle odada volta atmaya başlamıştı.

Öylece bekledim. On saniye... Yirmi? Babam yeniden konuşana kadar dakikalar geçmiş gibiydi.

"Peki, onun döneceğini düşünüyor musun?" Ses tonu ciddiyetini belli etse de usulca konuşuyordu. Kelimelerinin ağırlığının beni mahvedeceğinin farkındaydı.

Bu mümkündü.

Gözyaşları yanaklarımdan usulca süzülmeye başladı. Dudaklarım titredi. Dişlerim takırdıyordu. Hızla soluk alıp vermeye başlamıştım. Ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim ama artık her şey için çok geçti. İki kaplan arasındaki asmadaydım. Aç fareler beni yemek için hareketlerimi kolluyordu. Hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. *Hangi kaplan*

daha kötü? Gözlerimi babamın gözlerine dikip doğruyu söylemeye karar verdim. "Hayır, onun döneceğini sanmıyorum."

Öylece bekledim, bir tepki vermesi için babama bakıyordum. Odadaki hava çok ağırdı. Çok durgundu. Kalbim hızla atıyordu. Küçük Kuş kollarımın arasında hareketlenmeye başladı. Ağlamaması için içimden dua ediyordum.

Babam çenesini sıkarak, "Planın nedir?" diye sordu.

Benim sormamı bekliyordu.

Ayaklarına kapanmamı istiyordu.

Yalvarmamı bekliyordu.

Bebeğime baktım. *Kızım için yalvaracağım.* Başımı öne eğdim. "Eve geri dönmeyi istiyorum, babacığım. Kenji ve büyükanneme yardım etmek niyetindeyim. Evde yerimi almak isterim bir..."

"Peki, şu bebek?"

Başımı kaldırıp babamın yüzüne baktım. "O benim kızım."

"Ama hasta." Babam oflayarak odada dolanmaya başladı.

"İyileşecek. Onu beslemenin bir yolunu bulduk." Bebeğimin ne kadar küçük olduğundan bahsetmeye niyetim yoktu.

"Böyle bir çocuğun bakımını üstlenecek durumumuz yok. İhtiyacı olan tıbbi tedavi masrafları çok pahalı."

"Ben ona bakarım!"

"Ayrıca ailemizin şanını düşünmek zorundasın, onu düşünmüyorsan şu çocuğu düşün. Çok küçük, hasta, gelişim problemi var. Peki, eğitimi ne olacak?" Topuklarının üstünde dönerken sesi de gittikçe yükseliyordu. "Nereye gidecek?"

"Ben ona öğretirim."

"Ne kendine münasip bir koca ne de bir iş bulabilecek." Ben hiçbir şey söylemiyormuşum gibi kendi kendine konuşuyordu. "Hayatta kalsa *bile* masrafı çok."

Babamın önüne geçip yalvardım. "O iyi olacak. Kilosu yerine gelecek, sağlığı iyi olacak. Ben ona göz kulak olacağım. Onun eğitimini verecek, tüm ihtiyaçlarını ben karşılayacağım. Lütfen, kızımın yanımda olmasına izin ver."

"Yeter!" Babam susmam için elini havaya kaldırdı. "İhtiyacın var. Yapacaksın. İstiyorsun. *Yeter!*" Babamın yüzü öfke saçıyordu. "İsteklerin yüzünden bu hâldesin. Şu saatten sonra senin isteklerinin hiçbir önemi yok, Naoko. Bu sefer *en iyisi*, en hayırlısı neyse o olacak." Babam kapıya doğru hızla yürüdü ve birden durdu.

Kapıda beklerken arkasına dönmeden konuşmasına devam etti. "Senin için iyi olanla, şu çocuk için iyi olan arasında dağlar kadar fark var. Evde başımızın üstünde *yerin* var. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun? Tek geleceksin."

Bir adım daha atıp kapıyı araladıktan sonra babam gitti.

Ne demek istediğini anlamıştım. Ne de olsa babam bir kaplandı...

Otuz Yedinci Bölüm



Japonya, Günümüz

Naoko, derin bir nefes alarak gözlerindeki yaşları sildi. "İşte böyle, artık benim hikâyemi biliyorsun, Tori Kovač. Karşılığında ben de senin hikâyeni dinlemek isterim."

Adımın seslenilmesiyle birlikte bir anda bulunduğum zamana geri dönmüştüm. Artık 1950'li yılların renkli, zengin Japon kültürü döneminde değil, bugünün keskin, zorlu şartlarındaydım. Gözlerimi kırpıştırarak on yedi yaşındaki Naoko –âşık olduğu için dışlanmış, tanıdığı herkesten koparılmış, annesinin ölümünden sorumlu tutulmuş ve imkânsız bir seçim yapmak zorunda bırakılmış kız- ile babamın mektup yazdığı, âşık olduğu yetmiş küsur yaşındaki Naoko'yu eşleştirmeye çalıştım.

"Bu hikâyeyi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim," dedim, hepsini anlatmadığının farkındaydım. Elbette, ben de her şeyi söylememiştim. Hâlâ ellerimin arasında olan babamın mektubuna bir göz attım. Hikâyesinin geri kalanını öğrenmem için babamın mektubunda yazılanları ona söylemem gerekiyordu.

Naoko başını hafifçe öne eğdikten sonra neredeyse boş olan fincanıma bakıp bir çay daha koydu.

Kalbim âdeta kaburgalarımı dövüyordu. "Ne ile mücadele ettiğini anlayabiliyorum. Ama itiraf etmem gerekirse, baban aklımı karıştırdı, gerçi benim babam da benim aklımı karıştırmıştı."

Gözlerimi yeniden mektuba çevirdim. "Babam daha önceden size mektup yazdı mı?" Onun evet demesine ihtiyacım vardı. Babamın denediğini bilmek zorundaydım. Babamın Naoko'ya yazdığı mektup geçmişte sıkışıp kalmıştı ve tıpkı Peter Pan'daki Wendy gibi ayaklarımın dibindeki karanlık gölgeyi andırıyordu. Bundan kurtulamıyordum. Nereye gitsem peşimdeydi ve şöyle fısıldıyordu. *Ya baban onları terk ettiyse? Ya suçlanması gereken kişi babansa?* Bu gerçek, babam hakkında bildiğim ve güvendiğim her şeyi mahvederdi. Hem karşımdaki bu kadının mücadelesini dinledikten sonra, o gölgenin özgür kalmasını istiyordum.

Naoko geçmişi düşünerek bir an durdu. "İlk başta Hajime'nin bana yazdığını düşündüm. En azından yazdığına inanmak iyi geliyordu." Kaşlarını çatar gibi yaptı, ardından bakışlarını benden yana çevirdi. "Ama yazdıysa bile babamın ya da büyükannemin o mektupları benden sakladıklarını düşündüm. Ondan sonra gelen birkaç mektubu da hiç okumadım. Bunun yerine kederimle birlikte onları gömdüm."

Kalbim ağzımdaydı. Öne doğru eğilerek, "*Neden?*" diye sordum. "Onun dönmeye çalıştığını bilmek istemedin mi hiç?" Soruyu sorarken bir an için kendimi unutmuştum.

"Hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilmek daha iyiydi." Elimdeki zarfa sanki hayalet görüyormuş gibi bakıyordu.

Ben de kendi hayaletime bakarak mektubu yukarı kaldırdım. "Oysa neyin değiştiğini bilmek benim için çok önemli. Bu mektubu okuduğumdan bu yana babamın karakterini

sorgulayıp duruyorum çünkü hiçbir şey mantıklı gelmiyor." Gözlerim kadının gözlerinde bir şeyler arıyordu. "Ailesi için yaşayan bir adam olan babam, nasıl olur da başka bir aileyi ardında bırakır? Genç bir kadını? Hatta çocuğunu? Bunu nasıl yapabilir, hatta bundan hiç söz etmez? Bu benim babam *değil*. Kesin bir şey yaşanmış olmalı."

"Yanıt zaten senin elinde, kendi soruna kendin yanıt veriyorsun."

Söyledikleri aklımı karıştırmıştı.

Naoko başını yana yatırarak, "Hajime iyi bir baba mıydı?" diye sordu.

"Evet. En iyi babaydı."

Naoko kaşlarını çattı. "O zaman her şeyi bilmek neyi değiştirirdi ki?"

İşte, karşımdaydı.

Gerçekler...

Bu kendimle ilgili bir gerçekti. Belki de en önemli yanıttı. "Haklısınız. Değiştirmezdi. Tanıdığım adam harika bir babaydı." Sözlerime yansıyan duygu yoğunluğuna öfkelenerek omzumu silktim. "Ama ben o adamı tanıyorum, Naoko. Onu oraya hapseden delikanlıyı değil."

"Ben de o delikanlıyı tanıyorum, dönüştüğü adamı değil." Ellerini yine kucağında birleştirmişti. "Anladın mı? Daha fazlasını öğrenmek benim için de bir şeyi değiştirmeyecekti. Amerikalı genç bir adamın beni, sırf ailemle çay merasiminde tanışmak için dilimi, göreneklerimi öğrenecek kadar çok sevmesini değiştirmeyeceği gibi... Küçük bir kulübeyi kiralayıp benimle orada bir gelecek planladığı gerçeğini de değiştirmeyecek. Ağaçların altında gerçekleşen muhteşem bir düğünde kalbini bana nasıl sunduğu gerçeğini de..."

"Her ne sebeple olursa olsun geri dönmediği gerçeğini de..."

"Evet, doğru ama..." Gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Büyükannem her zaman şöyle derdi, 'İnsanlar plan yaparken kader gülermiş.' Kader bizim planlarımıza da kocaman bir kahkaha attı ama..." Naoko başını yana eğip düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Kader bile bazı gerçekleri değiştiremiyor. Her şeye rağmen biz birbirimizi deli gibi sevdik."

Başımı olumlu anlamda sallayıp gülümsedim ama sonra başka bir gerçeği hatırlayınca gülümsemem soldu. Kızları... "Buna göre..." Zarfı uzattım. "...babam kızının nerede olduğunu bilmiyordu." Nabzım hızla atmaya başladı. "Bana anlatabilir misiniz? Lütfen?"

Bir süre öylece oturduk. Naoko, Hajime'nin kızı ve ben... Bir zamanlar babamın çok sevdiği kadınlar... Bebekleriyle ilgili sorduğum soru havada öylece asılı kalmıştı.

"*Okaasan?*"

Bu bilindik kelimeyle başımı sesten yana çevirdim.

Naoko'nun bakışları titredi. Başını bahçe avlusunun kapısında beliren genç bir kadına doğru çevirdi sonra ona Japonca bir şeyler söyledi. Ama ona seslenen kadın Naoko'ya değil, bana bakıyordu.

Öylece donakalmıştım.

Bedenimdeki bütün kan çekilmişti sanki. Ben de görmek için yanıp tutuştuğum hayalet kadar beyaz olduğuma emindim. Bu kadın benden büyük müydü yoksa aynı yaşta mıydık? Bunu kestirmek zordu. Birçok duyguyla savaşıyordum. Kadının yüzünde babamdan bir iz aradıysam da tek fark edebildiğim Naoko'ya benzediğiydi. Belki yüz hatları benziyordu? Naoko gibi aynı yüz yapısına ve sıcacık bakan siyah gözlere sahipti.

"Merhaba," dedi kadın ve başıyla selam verdi.

Aynı tatlı davranışlar...

Başımla selam verebildiysem de konuşamadım.

Off, nefes almak bile zordu.

"Tori, bu Shiori," dedi Naoko. "Shiori, bu da *Tokyo Times* için evimiz hakkında bir hikâye yazmak isteyen Amerikalı yeni gazeteci arkadaşım." Naoko göz ucuyla bana bakıyordu.

Aklım karışmıştı.

Kızı Naoko'nun geçmişini bilmiyor muydu, yoksa Naoko yalan söyleyen misafirini utandırmak mı istemiyordu?

Naoko yeniden kızından yana döndü. "Ah, evet, çiçekler..." Ayağa kalktı ve yanında tuttuğu bambu sepeti aldı. "Her hafta kızım için en güzel çiçekleri toplarım, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilir." Başını olumlu anlamda sallayarak sepeti Shiori'ye verdi.

"Ayrıca bütün arkadaşları için de toplar," dedi Shiori İngilizce, yüzünde bir gülümseme hâkimdi. Tıpkı annesinin yaptığı gibi sepeti koluna taktı ve anne kız Japonca konuşmaya başladılar.

Kızı dikkatle izliyordum. Bu kadın kız kardeşim olabilirdi.

Shiori başıyla selam vererek kapıdan dışarıya çıktı.

Kadınların uzaklaşmasını izlerken zihnim sorularla doluydu, sabırsız bir şekilde dile gelmek için hazırda bekliyorlardı. Naoko kapıda belirir belirmez sorumu sordum. "*Bu*... Yani... *O* muydu? Bilmek zorundayım... Lütfen." Gözlerim yaşlarla doldu.

Naoko yanıt vermek yerine yastığı işaret etti.

Ben de ona zarfı uzattım. "Onun bu mektubu okumaya, babamın, babasının onu düşündüğünü bilmeye hakkı var. Onu sevdiğini bilmeye hakkı var. Babam adına bunu yapmama izin verir misiniz?" Son sözü söylerken boğazım düğümlendi.

Naoko'nun da gözleri yaşarmıştı.

"Lütfen, Naoko. Shiori benim kız kardeşimse ona babamı anlatmayı çok isterim. Babamı bağışlamasını isterim ve..." Elimi kalbime bastırdım. "Hiç sahip olmadığı babasına sahip olduğum için *beni* de bağışlamasını isterim. Ama konuyu bilmiyorsa, siz de böyle olmasını tercih ederseniz anlarım. Ama *sizin* de bilmeniz gerekir..." Yalvaran gözlerle mektubu ona uzattım. "Biliyorum, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama bu mektubun sizin için bir *anlamı* olmalı."

Naoko mektubu almak için uzanmayınca, ben de biraz daha öne doğru eğildim. "Lütfen, bu mektubun benim için de bir anlamı var. Bunu babam adına yapmama izin verin." Sesim çatladı, bu duygu savaşını kaybetmiştim.

Naoko yıpranmış zarfı inceleyip bana baktı, ardından zarfı elimden dikkatle aldı. Sanki kelimeler kırılganmış gibi babamın mektubunu çıkardı ve tek sayfayı açınca bir parça iplikle karşılaştı. "Saklamış." Naoko gülümsüyordu.

"Kaderin kırmızı ipi," diye fısıldadım hikâyesindeki bağlantıyı hatırlayarak. "Bu, mektubunda gönderdiğin iplik."

"Evet." Naoko başını olumlu anlamda sallarken gözleri yaşlarla doldu. Mektuba gözlerini kısarak baktı. "Ve hâlâ harfleri küçücük yazıyor." Mektubu görmem için bana doğru tutarken kahkaha attı. "Bana notlar bırakmayı severdi. Ben de hep ona takılırdım. 'Bu çok küçük Hajime, çok küçük.'" Ardından mektubu bana uzattı. "Bunu benim için okur musun?"

Babamın mektubunu alarak kelimelerine bir göz attım. Ortaya çıkmak için an kollayan duygu yoğunluğunu bastırmaya çalışarak boğazımı temizledim. Derin bir nefes aldım ve benim için belki de yüzüncü ama Naoko için ilk kez okumaya başladım.

Benim canım Ateşböceğim,

Umarım bu mektup bir şekilde sana ulaşır. Umarım sağlığın yerindedir ve sevdiklerin, ailenle birliktesindir. Benim kanımdan, canımdan bir parçayı da kapsayan bu aileye dua ediyorum.

Hiçbir beklentimin olmadığını bil lütfen. Sadece kızımızın iyi olduğunu bilmek istiyorum. Kalbinde bir yerde yerim varsa, Küçük Kuş'umuzun da her zaman benim yüreğimde bir yeri olduğunu bilmesini istiyorum. O yer hâlâ değişmedi.

Artık hayatının sonuna yaklaşmış yaşlı bir adamım, Ateşböceği, sancılarım son bulmak üzere. Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, bundan tek bir an bile pişmanlık duymadım. Ama seni kaybetmek? Sebepler ve sonuçlar... Öyle çok ki...

Daima senin olan Hajime

Naoko eliyle ağzını kapattı. Bu sefer mektubu ona uzattığımda iki eliyle kalbine bastırarak tuttu.

Omzumu silktim. "Mektubun kısa olduğunu biliyorum..."

"Başka ne diyebilir ki? Beni seviyordu, her şeyin farklı olmasını istemiş, bizim Küçük Kuş'umuzu hatırlıyor." Başını olumlu anlamda sallayıp derin bir nefes aldıktan sonra, sanki uzun zamandır tutuyormuş gibi aldığı nefesi verdi.

Birbirimize bakarken gülümsüyorduk.

Burnundan nefes alarak gökyüzüne baktı. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve çatık kaşlarla gözlerime baktı. Başını yana yatırarak bana baktı. O an anladım.

"O zaman Shiori, Küçük Kuş değil?"

"Hayır, üzgünüm."

"Bunu anladığımı sanıyorum." Aramızda âdeta bir köprü gibi duran soruyu sormaktan başka çarem kalmamıştı. Beni dünyanın bir ucundan getiren aynı soruyu... "Naoko, Shiori benim kız kardeşim değilse, o zaman kardeşim *nerede*? Öğrenene kadar buradan gitmeyi düşünmüyorum. Gidemem."

Naoko omuzlarını düşürdü. "Ben de *bunu anladığımı* sanıyorum." Mektubu dikkatle katladı ve kucağındaki zarfa geri koydu. Ardından çayından bir yudum aldı ve bana baktı. "Böyle bir gerçeği bilmek yeterli olmaz. Önce anlamalısın. Dahası iki kişinin de buna cesaret etmesi gerekir. Birinin konuşmaya... Ötekininse dinlemeye..."

Hastanedeyken babamın, *"Dinliyor musun?"* diye sorduğunu hatırlamıştım.

"Dinliyorum," diye yanıt verdim.

Naoko başını olumlu anlamda salladı. "Babam bana bir şart koştu. Evet, ne de olsa o bir kaplandı. Sözleri zihnimde dönüp duruyordu. 'Senin için iyi olan ile şu çocuk için iyi olan arasında dağlar kadar fark var.' Babamın evinin kapıları sadece bana açıktı. Çocuğuma tek başına bakmam mümkün değildi. Ne yapmam gerekiyordu? Asmaya çıkıp iki kaplan arasındaki çileği tuttum. Acele etmek zorundaydım çünkü fareler kemirmeye başlamıştı..."

Otuz Sekizinci Bölüm



Japonya, 1958

Kollarımın arasında Küçük Kuş ile birlikte keşişlerin kapalı Zen bahçesinde oturmuş, babamın söylediklerini düşünüyordum. *Senin için iyi olan ile şu çocuk için iyi olan arasında dağlar kadar fark var.*

Ayaklarımla serin kumu etrafa dağıttım. Bahçe, etrafını çevreleyen koridorlardan izlenebilecek şekilde tasarlanmıştı ama ben, tam orta yere yerleştirilmiş kocaman yassı kayanın üstüne oturmuş, ayaklarımla düzgün yolu bozuyordum.

Keşişlerin kumlu huzur denizindeki bir fırtınaydım âdeta.

Parmak uçlarımla kızımın güzel saçlarını okşadım. Benimkiler gibi yumuşak ve siyahlardı. Teni açık olmasına rağmen bu karanlığa âdeta güneş gibi doğuyor, kirpiklerinin siyahına karşı neredeyse parlıyordu. Çok zayıftı ve nefes almak için çabalıyordu.

Ben de ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

Keşke annemin mezarını ziyaret edebilseydim. Annem ile babamın adlarının yazılı olduğu tek bir levha bulunuyordu. Annemin adı vefat ettiğini belirtmek için siyahla işaretlenmişti, babamınki ise annemin yanına gitmeyi beklediğini

gösterecek şekilde kırmızıya boyalıydı. Bütün mezar taşları bu şekilde yapılırdı. Güzel olduğu kadar rahatsız edicilerdi.

Mezarlık, taşlardan oluşan küçük, tuhaf bir şehri andırıyordu, böcekler için yapılmış geniş bir şehir gibiydi. Öte yandan orada huzuru bulabilir, merhamet dilenebilirdim. Bir işaret isteyebilirdim.

Para olmadan bebeğimi nasıl koruyabilecektim ki? Ona nasıl göz kulak olacaktım? Nasıl besleyecektim? Ah, onu tüm kalbimle sevebilirdim ama sevgi, bir bebeğin karnını doyurmaz ya da ona kol kanat germezdi.

Aşkın beni koyduğu hâl ortadaydı zaten.

Babam manastıra hatırı sayılır bir bağışta bulunmuştu ve karşılığında hemen geri dönmemi bekliyordu. Başrahip ise babamın gardını düşürdüğüne inanıyordu. Baba ocağının kapılarının sadece bana açık olduğunu bilmiyordu.

"Naoko, sen misin, çocuğum?" Hisa patikadan seslenmişti.

"Buradayım," dedim, Hisa beklenmedik bir şekilde Zen bahçesine girerken.

Rahibe Sakura beni daha çok şaşırtmıştı çünkü Hisa'nın hemen arkasından geliyordu. "Bu manzara karşısında keşişler çılgına dönecek." Onların huzurlu alanlarını nasıl ihlal ettiğimi fark ederek bir kahkaha patlattı. Kucağımda uyuyan Küçük Kuş'a bakarken gözlüğünü yukarıya itti. "Süt emdi mi?"

Başımı iki yana salladım. Ona damlalıktan süt içirememiştim.

Sanki bebeğim de durumu biliyordu...

"Gidecek bir yerimiz yok," derken sesim çatlamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hisa. "Baban buradaydı."

"Babam sadece benim gelmemi istiyor." Bebeğime bakarken babamın bu kadar katı olması beni kahrediyordu. "Babam onu reddetti, ailemizde bir yeri yokmuş. Bebeğim

hastalıklıymış, bakımı çok masraflıymış, ne gereği varmış..." Nefes almaya çalışırken kekeledim. Kalbim öyle acıyordu ki...

Rahibe Sakura derin bir iç çekerek, "Çocuğum, aslında bir bakıma baban haklı," dedi.

"Ne?" Birden başımı kaldırıp ondan yana çevirdim. "Neresi *haklıymış*?"

Rahibe Sakura başını öne düşürdü. Parmaklarıyla oynarken cübbesinin geniş kolu o parmakları âdeta yuttu. "Miniğimiz çok hasta ve beslenemiyor." Başını iki yana salladı. "An meselesi olmasından korkuyorum."

"Hayır..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Bu sefer onları silmeye gerek duymamıştım. "*Besleniyor*..." Hisa'dan yana döndüm. "Burada sizin yanınızda kalamaz mı? Her gün gelirim ya da burada kalırım. Bebeğim sütünü emecek, biliyorum ve..." Bedenimi saran duygu seli yüzünden kelimeler dudaklarımdan dökülemiyordu, neredeyse boğulmak üzereydim. "Ödemeyi bir şekilde yaparım." Yalvarırcasına başımı salladım. "Ödeme yaparım. Bir şekilde bunu hallederim."

"Naoko, sorun ücret değil," dedi Rahibe Sakura, yanıma oturarak. Beni kollarının arasına aldı. "Üzgünüm, çocuğum ama beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok."

"Peki, eve ne dersiniz?" diye sordum yana kayarak. "Oiso'daki ev? Melez bebekler için olan ev?"

Rahibe Sakura başını yana eğdi. Hisa'dan tarafa döndüm ama o da gözlerini başka yöne çevirmişti.

"Onu alırlar." Bebeğimi göğsüme bastırmış ağlıyordum. "Bebeğimi oraya götürmem için bana yardım eder misiniz? *Lütfen*."

Hisa gözlerini silerek, "Orada olacak olan tek şey bu küçücük yavrunun kimsesiz bir şekilde ölecek olması," dedi.

"Hayır! Bunu bilemezsiniz!" Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. Sanki tüm bedenime bıçaklar saplanıyordu. Hislerime hâkim olmaya çalışırken öfkeyle soluyordum. Söyleyecek sözüm kalmamıştı.

Hissettiğim tek şey öfkeydi.

Ve öfke kanıma karışırken bir dizi suçlama da dilimden dökülmeye başladı. "Bunu nasıl söylersiniz? Niye önce ilgileniyormuş gibi yaptınız da şimdi yardım bile etmiyorsunuz?" Bebeğime sıkıca sarılırken omuzlarım sarsılıyordu. "Neden kimse bize yardım etmiyor?" Sessizce ağlıyordum çünkü artık nefes bile alamıyordum.

Nefes alamıyorum.

"Naoko, lütfen." Rahibe Sakura ve Hisa ayağa kalkıp beni sakinleştirmeye çalıştılar.

Aklım başımdan gitmişti âdeta. Yüreğimde hissettiğim derin ıstırapla içim parçalanırcasına ağlıyordum. "Hayır. Hayır..." Arkamı dönüp Zen bahçesinden koşarak çıktım. Odama koşuyordum.

Dile getirdikleri korkunç gerçekten kaçıyordum.

Odamda bebeğimi sallıyordum. Hisa belki onu çağırırım diye odamın dışında duruyordu ama çağırmayacaktım. Yalnız kalmak istiyordum.

Yan tarafıma kıvrılarak kızıma daha sıkı sarıldım. Gözyaşlarım birbiri ardına yanaklarımdan sicim gibi akıyordu.

İçimdeki acı dışarı çıksın diye gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim. Böylesine berbat kaderlerden hangisini seçmem gerektiğine karar vermeye çalıştığım için içim eziliyordu. Ne yana dönsem, ne yaparsam yapayım kaderim zaten çizilmişti.

Şimdilik Küçük Kuş'a hikâyeler anlatıyordum. Küçük kızım saatler önce uykuya dalmıştı, yine de anlatmaya devam ettim. Sesim kısılana kadar konuştum. Esnesem de uyku tuzağına düşmeyecektim çünkü kendisi kıymetli zamanları çalan bir hırsızdı, benim ise ona verecek zamanım yoktu.

"Bir düşünelim, sana hakaret hüneri ile ayı çalmak hakkında olan hikâyeleri anlattım... Ah, ama en sevdiğim hikâyeyi henüz anlatmadım. Bunu seninle paylaşmadım." Oturuşumu düzeltip sesimi toparlamak için boğazımı temizledim. "Bu hikâyeyi büyükanneme defalarca anlattırırdım. Anlatış şekli beni kahkahalara boğardı.

"Dört maymun sessiz kalacaklarına dair yemin etmiş..." Birden sustum, bunu anlatmaya gücüm yoktu çünkü kızım, büyükannemin bu hikâyeyi nasıl anlattığına asla şahit olmayacaktı.

Bunun yerine Hajime'yi anlatmaya başladım; nasıl tanıştığımızı, birbirimizi deli gibi sevdiğimizi, gemisini ziyaret ettiğimiz gün küçük misafirlerine baba olacağını nasıl da gururla söylediğini... Annemin yüce gönlünü ve bana gelinliğini nasıl getirdiğini de kızıma anlattım. Gelinliği bana giydirişini, canım anneme şu an ne kadar ihtiyacım olduğunu...

Tüm kalbimle Küçük Kuş'a içimdekileri anlattım çünkü bu iyileşmenin de ötesindeydi. Bu, bizim hikâyemizdi, sadece bizim bildiğimiz bir şarkıydı. *Bir ateşböceğinin şarkısı...*

Başka ne kaldı? Küçük kızımın içe göçmüş yanaklarını okşadım. Başka ne anlatabilirdim? Olayların farklı gelişmesini istediğimi... Ancak her şeyi, en iyisi olduğunu düşünerek

yapmamış mıydım zaten? "Çok üzgünüm, Küçük Kuş," diye fısıldadım kulağına, gözyaşlarım yanaklarımdan akarken. "İstendiğini ve sevildiğini bil. Hayatım boyunca seni unutmayacağım. Hiçbir zaman... Sana yemin ediyorum." Bebeğim ağlamak üzereydi. Sanki olanları biliyordu.

"Jin, Hatsu ve ben bir anlaşma yaptık," dedim, gözlerini ve saçını görmek için uzaklaşarak. "Bebeklerimizi o iblis Müdire Sato'nun ölüm saçan parmaklarından koruyacağımıza, ruhlarınızın Araf'ta kalmaması için çabalayacağımıza dair söz verdik." Bebeğimin başını öpüp gözlerimi sildim.

"Seni yanımda tutamaz ya da koruyamazsam Peder Daigan'ı arayacağıma dair kendime de söz vermiştim. Seni yanına alması ve onurlu bir eve götürmesini isteyecektim." Yine ağlamaya başlamıştım, omuzlarım sarsılıyordu. "Ama yemin ederim, bunu yapmayı hiç istemiyorum."

Bebeğimin yanına kıvrılıp deyim yerindeyse içim dışıma çıkana kadar ağladım. Artık acı çekmeyeceğimi sandığım için aptal olmalıydım. Benim acımın sonu yoktu ki...

Pencereye baktım. Güneş yüzüme vuruyordu. Akşam güneşi gölgeleri uzaklaştırmak istercesine her yeri aydınlatmaya çalışıyordu. Bebeğim kundağının içinde neredeyse hareket etmiyordu. Acaba nefes alıyor muydu? Kulağımı ağzına dayayıp dinledim. Belli belirsizdi. "Küçük Kuş," diye fısıldadım ve parmağımla küçük elini tutup öptüm. "Ben sözümü tutacağım. Peder Daigan'ı arayacağım."

Mürekkebi andıran gözlerini kırpıştırdı. Bebeğimin beni anladığını biliyordum.

Vakit gelmişti.

Boğazım düğüm düğümdü. Ciğerlerimdeki baloncuk neredeyse patlayacaktı. Her şeyi içimde tutmaya çalışırken hepsi

dışarı çıkmak için çabalıyordu. Nefessiz kalan göğsüm acı içindeydi. Yüzüm ise baskıdan yanıyordu. Sözümü bebeğim için tutacaktım. Sadece onun için...

Dışarıya baktım. Artık vakit gelmişti.

Üstümü başımı giyinip bebeğimi de sıkıca sardıktan sonra Hisa'ya görünmeden odadan çıkıp kapıya yöneldim. Sora'ya bir not bırakmıştım. *Teşekkür ederim*, diye yazılıydı. Fazla söze gerek yoktu. Rahibeler güçlü, sağlıklı bir bebek dünyaya getirmesi için ona yardım edecek, ardından bebeği kimsesizler evine vermek için düzenlemeleri yapacaklardı. Hisa, Küçük Kuş'un orada tek başına öleceğini söylemişti. Bunun olmasına izin veremezdim. Peder Daigan böyle olmasına izin vermezdi.

Koşar adımlarla dışarı çıktım. Soğuk hava tenimi yalarken giriş kapısına doğru gidiyordum. Oradan çıktıktan sonra tek yapmam gereken uzun yol boyunca koşmaktı.

Arkama baktım. Bir daha geri dönemezdim.

Yazı tura çoktan atılmıştı. Bir mucize dilemiştim sadece, kaderimin bir ihtimal bana güleceğini ummuştum ama paranın her iki tarafında da aynı şey yazılıydı. *Benim için iyi olan ile çocuğum için iyi olan arasında dağlar kadar fark var.*

Bu yüzden Peder Daigan'ı bulup tıpkı annemin bana yaptığı gibi kızımı yanımda tutacaktım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde onu teslim edip, Küçük Kuş'u huzura kavuşturacaktım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm



Japonya, Günümüz

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken öylece dalıp gitmiştim. Tüm bu olanlardan sonra kızını vermişti. Naoko buna nasıl dayanmıştı? Gözyaşlarımı silip kendimi toparlamaya çalışırken, sesimdeki belli belirsiz titreme duygularımı ele vermişti. "Çok üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum."

Naoko yaşlı gözlerini yere çevirdi. "Babanı ya da kızımı sevmekten zerre kadar pişmanlık duymasam da bu aşk bir ömre bedeldi. Ama sonra ne oldu?" Gözlerini başka yöne çevirdi. "Sonrasında kalbim bu yükü taşıyamadı. Bitmek tükenmek bilmez bir karanlık gibiydi. Bu yüzden acımı üç geçişli nehirde yok etmeye çalıştım."

Naoko'nun diyeceklerini duymaya çekinerek elimle ağzımı kapattım.

"Ama zaten annesini ondan alarak küçük kardeşim Kenji'ye bir acı yaşatmıştım. Bunu düşününce kardeşim, valizime koyduğum kayalardan daha ağır bastı. Ona nasıl başka bir acı daha yaşatabilirdim ki? Hem Jin ve Hatsu ile bir anlaşma yapmıştım, bu yüzden belime doladığım kıyafet yığınını çözüp

kıyıya oturdum ve Müdire Sato'nun günahlarını kendiminkiyle kıyasladım. Ömür boyu çekeceğim cezanın, müdirenin kendi cezasını çekmesini sağlamak olduğuna karar verdim."

Kendime hâkim olamayıp elini sıktım. "Peki, o kadın cezasını çekti mi?"

"Başrahip verdiği sözü tuttu ve üst mercilere haber verdi. Onlar da bana geldi. Müdire tutuklandı, yargılandı ve suçlu bulundu." Naoko omuzlarını düşürdü. "Ama dört sene bu hizmeti yapmıştı."

"Dört mü?" Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım.

"Evet, ama üst merciler doğumevini kapattılar. Yani, anladın mı? Başrahip denizyıldızı hikâyesinde haklıydı. Sora ile ben herkesi kurtaramasak da çabalarımız öyle ya da böyle birilerine faydalı oldu."

"Bir de bana," diye fısıldadım çünkü kız kardeşimi dünyaya getirmişti. Naoko'nun sözlerini düşünürken, tüm gerçeği idrak etmeye çalışıyordum. Onun için, onlar için içim sızlıyordu. Ama bir yanım umutla doluydu. Kız kardeşim dışarıda bir yerdeydi.

Bir gazeteci olarak araştırmacı kimliğim benim bel kemiğimdi. Yeni bir amaçla sorumu sordum. "Peki, Peder Daigan'ın kardeşimi nereye götürdüğünü biliyor musun? Hangi evlatlık kurumlarıyla çalışıyordu? Peki, kardeşim şu bahsettiğin eve götürülmüş olabilir mi? Japonya'da mı kalmıştır yoksa Amerika'ya mı götürülmüştür, farklı bir ismi var mıdır?"

"İsim mi?" Naoko iri iri açılmış gözlerle bana bakıyordu. "Benim için sadece Küçük Kuş'tu. O isimle onu özgür bıraktım. Hikâyemi anlatarak, seni, Hajime'nin kızını da özgür bıraktığımı umuyorum." Kaşlarını çatarken başını öne eğdi.

Sanki bu işin peşini bırakmamı ister gibiydi ama ben kardeşimi bulmaya çok yaklaşmıştım. Onca yolu bunun için gelmiştim. "Onu bulabileceğimi biliyorum, Naoko." Kimi arayıp araştırmayı nasıl yürüteceğimi biliyordum. "Belki elimde kardeşimin adı yok ama bana Peder Daigan'ın ismini verdin ve Oiso'daki evden bahsettin." Kalbim hızla atıyordu. "Onu bulmama yardımcı olacak başka bir bilgi var mı? Herhangi bir şey?"

"Hayır." Naoko başını iki yana salladı. Yaşlı kadın ellerimi tutup sıktı, sonra kucağına götürdü. "Sana bizim hikâyemizi, Küçük Kuş'umuzun hikâyesini anlattım. Bu bilgiyi nasıl değerlendirmek istediğin sana bağlı. Senin *ellerinde*."

Ellerimi bırakınca bir süre ellerim önümde öylece kalakaldım, ardından ellerimi kavuşturup kalbime götürdüm. Naoko bana en kıymetli hediyesini vermişti, bu yüzden bana sunulan hediye kadar kıymetli olmasa da benim de bir hediye vermem gerekiyordu.

Annemin fularını boynumdan çıkardım. Her iplik bir anı barındırıyordu içinde. Pazar gezmeleri, aptalca söylenen şarkılar, rüzgârda uçuşan sarı saçlar... Ama bu iplikler ilk başta Naoko'nun hatıralarıyla yoğrulmuştu, o yüzden fuları ona uzattım. "Bunun *size* ait olduğuna inanıyorum. Babam bu fuları aslında bana vermek istediğini ama annemin bulduğunu söyledi, yani babam ne diyebilirdi ki?" Bir omzumu silkerek gülümsedim. "Babam hayatını kaybetmeden önce fuları bana verirken bunun çok önemli olduğunu belirtti." Fuları uzattım. "Şimdi nedenini daha iyi anlıyorum."

Naoko parmaklarını muhteşem ipekte gezdirse de fuları eline almadı. "Fuları bana geri getirerek Hajime'nin verdiği sözü tutmasını sağladın." Gözlerini gözlerime dikti. "Peki, bunun karşılığında senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Elbette, ne dilerseniz..."

"Küçük Kuş'umu bulabilirsen bu fuları ona vermeni istiyorum. Ona bu fuların babalardan kızlarına, kocalardan eşlerine geçtiğini ve tam beş kez koca okyanusu aştığını söyle. Bu güzelliğin beklentileri değil, umutları taşıdığını da anlat." Dudaklarını birbirine bastırarak gülümserken gözleri yaşlarla ışıldıyordu.

Söz verdim.

"Naoko?" Üzerinde taba rengi pantolon ve mavi çizgili gömlek olan yaşlı bir adam, evin içinden dışarıya bakıyordu.

"Ah, kocam gelmiş," dedi Naoko, ayağa kalkmak için öne doğru eğilerek. "Beni eve götürmek için geldi."

Meraklı bir ifadeyle başımı yana yatırıp ayağa kalktım.

Adam avlunun kapısına doğru yürürken bizi fark edip, olduğumuz yere doğru ilerlemeye devam etti. Geriye doğru yatırılmış saçlarının tepesinde gümüş teller hâkimdi. Köşeli çenesi de birkaç günlük gri sakalla kaplıydı. Naoko gibi onun da hâl ve hareketlerinde bir incelik hâkimdi.

Yaşlı adam başını hafifçe öne eğerek selam verdi.

Bu yaşlı adamın bahsi hiç geçmediği için ne diyeceğimi bilmiyordum. Utangaç bir ifadeyle aynı şekilde karşılık verdim.

"Bağışlayın beni ama gözleriniz..." Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşurken başını öne eğdi. "Balayı için Tokyo'ya gelen şu ünlü film yıldızı Marilyn Monroe'dan beri böyle mavi göz görmemiştim. Korkarım, onunkiler gibi sizin gözleriniz de beni büyüledi."

Kalbim yerinden fırlayacaktı. Bu sözler, Naoko'nun hikâyesini anlatırken söyledikleriyle aynıydı. Yoksa o muydu? Kelimeler heyecanla ağzımdan fırlayıverdi. "Siz *Satoshi* misiniz?" Belki de kocasından bahsetmiştik. Hem de birçok kez...

Elbette, oydu. Uzun boyu ve güçlü duruşu... Düşünceli ve ölçülü konuşma tarzı...

Yaşlı adam yanıt vermeyince hata yaptığımı anladım. "Ben çok üzgünüm. Hikâyeler yüzünden Naoko'nun bahsettiği delikanlının siz olduğunuzu sandım." Yanaklarıma ateş basmıştı, kıpkırmızı olduklarına adım gibi emindim.

Adam eğlenmiş gibi bir ifadeyle kahkaha atıp omzuma dokundu. "Lütfen, böyle muhteşem bir tanışma gururumu okşadı."

"Ben de çok utandım." Yüzümde mahcup bir gülümsemeyle ayaklarıma baktım.

"Utanması gereken kişi benim," dedi Naoko, durumun tuhaflığının farkına vararak. "Tüm detayları anlattığım için elbette onu görür görmez tanıdın. Lütfen, seni kocam Satoshi Tanaka ile tanıştırmama izin ver."

"Sizsiniz," dedim sevinçle. İçimdeki sevinç gülümsememe yansımıştı. "Öyle olması beni çok mutlu etti." Onlara bakarak başımı olumlu anlamda salladım. Naoko, Satoshi ile *evliydi.* Bu iyi bir haberdi. Gülümsememe engel olamıyordum.

Satoshi yüzüne yerleşen gülümsemeyle başıyla selam verdi. "Böyle bir tanışmayı ancak umabilirdim."

"Ama kesinlikle bu anı yaşıyorsunuz."

"Ve Satoshi, bu da yeni tanıştığım kıymetli arkadaşım Bayan Kovač. *Tori* Kovač."

"Tori mi?" Yaşlı adam bu kez tebessüm etti. Satoshi, Naoko'dan yana dönüp yüzünde anlamlı bir ifadeyle ona baktı. Sessiz bir şekilde sohbet ettikleri ortadaydı.

Hayatımda ilk kez keşke yanımda bir tercüman olsaydı diye düşündüm.

"O zaman ben sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim." Çekinerek bir adım attım. "Naoko, eğer herhangi bir şey bulursam..."

Satoshi'nin önünde bu konudan ne kadar bahsetmem gerektiğinden emin değildim. "Yani sizinle iletişime geçmemi ister misiniz? Ne öğrendiğimi bilmek ister misiniz?"

Aramızda bir sessizlik hâkimdi.

"Seninle tanıştım Tori Kovač. Tek isteğim ve tek umudum, sonunda babanın geçmişiyle barışabilmen. Seninle tanışıp, adını öğrenerek ben huzura kavuştum." Naoko bir adım gerileyerek önümde eğildi.

İçimden ona sarılmak geliyordu. Hatta ikisine birden sarılmak istiyordum. Ancak ben de eğildim, ardından "*Bunu hiç unutmayacağım, teşekkür ederim,*" dercesine fuları yukarı kaldırıp gösterdim.

Satoshi ile birbirimize tebessüm ettikten sonra başımla selam verip gitmek için arkama döndüm. Yola yaklaştığımda arkamı dönüp eve son kez baktım.

Tepede yer alan Naoko'nun aile evi beyaz çiçeklerle çevriliydi. Burası babamın çay merasiminde bir kralla tanıştığı, farklı bir hayatı hayal edip kaderin planlarına karşı mücadele ettiği yerdi.

Naoko ya da Satoshi'yi görmek için geri gelmeyebilirdim fakat ikisini de unutmayacaktım. Naoko'nun fularıyla onların hikâyesini, daha doğrusu *bizim* hikâyemizi umuda ve aşka taşıyacaktım.

Uçağım yarın sabah kalkacaktı ama gerekirse geç saatteki bir uçuşa göre de planlarımı ayarlayabilirdim. Manastıra gidip Peder Daigan'ı ve yetimhaneyi araştırmadan bu ülkeden ayrılmayacaktım.

Kırkıncı Bölüm



Japonya, Günümüz

Manastırı ziyaret etmek için Hiratsuka'ya giden trendeyken aklım "ya öyleyse" ile başlayan sorularla doluydu. *Ya* manastırda Peder Daigan ile ilgili birçok bilgi varsa? *Ya* çalıştığı yetimhanede kayıtlar bulunuyorsa? *Ya* kız kardeşimi bulursam?

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Artık kendimi aşıyordum. Çünkü manastırın Peder Daigan ile ilgili bilgisi yoksa başka kimin olacaktı ki? Babamın askerî kayıtları gibi başka bir çıkmaz sokakla mı karşılaşacaktım?

O zaman ne olacaktı?

Kırmızı Ayakkabılı Kız heykelini ziyaret edecektim. Tabii, bu geç saatteki uçağa bineceğim anlamına geliyordu. Bunu Naoko'ya, kız kardeşime, bana anlatmaya çalıştığı için babama borçluydum. Kırmızı Ayakkabılı Kız heykeli, aralarında kaybedilen binlerce masum çocuğu bize hatırlatmak için okyanusun her iki yanındaki limanda yer alıyordu.

Hâlâ kayıp olanlar için...

Ya onlardan biri bulunursa?



Aileler arasında görünmez bir bağ, fertleri birbirine yaklaştıran doğal bir çekim vardı. Onu hissedebiliyordum. Yaklaşmıştım. Oturup yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Duygularımla baş etmekte zorlanıyordum.

Tren durmak için istasyona yanaştı, yolcuların çoğu inmişti, bulunduğum alanda neredeyse kimse kalmamıştı. *Neredeyse geldim.* Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Hiratsuka bir sonraki istasyondu ve yürüme yoluyla manastır çok yakındı.

Koşarak gitmek istiyordum.

Bir koltuğa oturarak geçtiğimiz manzaraları izlemeye başladım. Naoko'nun hikâyelerinden aşina olduğum durgun taşra bölgesi, onu etkisi altına alan modern binalarla uyum sağlamıyordu. Diğer tarafa baktığımdaysa tren deniz kenarından ilerliyordu. Sanayi işin içine girmiş olsa da...

Tren durmak için yavaşlayınca hemen ayağa fırladım, gitmek için hazırdım. Adımımı platforma atar atmaz deniz havası tuzlu bir öpücük ve nemli bir kucaklamayla beni karşıladı. Hangi yönden gitmem gerektiğini düşündüm. Naoko istasyondan dümdüz gidildiğini söylemişti ama yol ikiye ayrılıyordu.

"Affedersiniz?" diye sordum ama kadın gülümsedi ve yürümeye devam etti. Etrafıma bakarak yönümü bulmaya çalıştım. Dükkânlar, ofisler ve bisiklet yolu... Hiratsuka en azından durgun bir şehir değildi, hareketliydi.

Telefonumla da haritalara bağlanamıyordum. Bir bar... Dükkâna yaklaştım ve birini görmek umuduyla tezgâha bakındım. Yaşlı bir adam küçük bir televizyonun karşısına oturmuş yemek yiyordu. Gülümsedi.

"Merhaba. Manastır bu yol üzerinde mi?" diye sordum, yolun aşağısını göstererek. "Keşişler? Peder Daigan?"

Adam yüzünü buruşturunca gülümsemesi kayboldu. Sözlerimi yeniden tekrarladım, ardından bundan vazgeçerek gösterdiğim yolda ilerlemeye devam ettim.

Ne kadar yürürsem binalar da o kadar değişiyordu. Küçük ofisler, sıkışık binalar çoğu terk edilmiş, tek katlı evlere dönüşmüştü. Bazısının çatıları göçmüştü ve pencere ya da kapıları yoktu. Japonya'daki yaşlı nesil ve azalan nüfus yüzünden sekiz milyonu aşkın evin terk edildiğini okumuştum ama bunu kendi gözlerinizle görmek ürkütücüydü. Batmakta olan güneş yaşayan hayalet kasabaya uğursuz bir görünüm veriyordu. Koşar adımlarla yürümeye başladım. Manastırın kapalı olmasından korkuyordum. *Tabii*, onu bulabilirsem...

Naoko yürüme yolunun çok uzun sürmediğini de söylemişti fakat ben bir süredir yürüyordum. Birkaç kişiye manastırın nerede olduğunu sorsam da onları anlayamadım. Biri solu işaret ederken, bir diğeri sağı işaret ediyordu. Başımla selam vererek onlara teşekkür edip aynı yönde yürümeye devam ettim.

Yolun tam karşısında yüksek bir çit yol boyunca ilerliyordu.

Kalbim hızla atmaya baladı. *Bambu çit.*

Doğumevinin hâlâ ayakta durduğunu düşünmemiştim bile.

Caddeyi geçip çitlerin arasından içeriye bakmaya çalıştım ama her iki tarafı da çalılıkla kaplanmıştı. O an aklıma Naoko'nun sözleri geldi. Çitlerin diğer tarafına geçmeye çalışıyoruz. *Çocuğum, siz zaten diğer taraftasınız.*

Naoko sadece dışarı çıkmaya çalışıyordu ve ben tam elli sene sonra burada durmuş, içeri girmek için can atıyordum. Kilitli bir kapı yerine girişi açık kemer bir kapı bulunuyordu. Girişten içeri girip yürüyüş yolunda neredeyse kaybolmuş, kaldırım taşlarına takılmamaya dikkat ediyordum. Güneşin son demleri gökyüzünü kaplayan ağaç dallarının arasından

sızıyor, arkamda kalan caddeyi gölgede bırakıyordu. Kuşlar âdeta bu davetsiz gelişimi haber verircesine ötüşüyordu.

Yolun ilerisinde ağaçlık, her iki tarafında da orman bulunuyordu. Biri Japonca seslenince arkamı dönüp koşarak gitmek istedim. Buraya izinsiz girmiştim. Burada olmamalıydım.

Eğilimli yolda önce adamın kel başı, ardından bedeninin tamamı göründü. Beyaz giyinmiş bir keşişti. Adam bana yaklaşırken cübbesi enkazı süpüren bir süpürge gibi ileri geri sallanıyordu. Küçük bir çanta taşıyordu, market alışverişinden yeni gelmiş gibi bir hâli vardı. Bana seslenirken bastonunu yere vurdu.

Bir elimi sallayarak adama yaklaştım. "Merhaba, orada bir doğumevi var mı acaba?"

Adam gözlerini kırpıştırıp dik dik baktı. Belki de İngilizce konuşamıyordu ama bir keşiş olarak bu adı anlardı. "Peki, Peder Daigan'ı biliyor musunuz?"

Kalın kaşları çatıldı.

"*Peder Daigan*, bebeklere yardım eden?"

Keşiş başını kaldırdı. "Ah, bebekler..." Karnını okşadıktan sonra yuvarlak yanakları bir gülümsemeyle daha da belirginleşti. Birer hilâl gibi göz kenarları kırıştı. "*Ojizō-sama*, Peder Daigan?"

"Hımm, evet."

"Tamam, evet. Gelin." Keşiş önden yürümeye başladı. Onu takip etmediğimi görünce şiddetle elini sallayarak cümlesini tekrarladı. "Bebekler. *Ojizō-sama*, Daigan, gel."

Belki de doğumevi hâlâ duruyordu? Beni yanlış anlayıp hamile olduğumu sanmasın diye içimden dua ettim.

Adama yetişerek yanından yürümeye başladım. İleriden bir yerden su sesi geliyordu. Bir nehir miydi yoksa? Evet ve

küçük bir köprü. Naoko'nun ısrarcı balığı! Gülümsedim ve köprüyü geçerken nehre baktım. Yüzgeçleri altın sarısı, beyaz ve siyah olan bir balık sığ suda salınarak yüzüyordu. Naoko ile Satoshi tam bu noktada o balık hikâyesini tartışmışlardı. Satoshi haklı olmalıydı. Naoko âdeta bu balıklar gibiydi, ısrarcıydı ve mücadele etmeyi seçmişti. Tabii, Naoko da haklıydı. O güce ihtiyacı vardı.

Biraz ileride ağaçlar bir açıklığa çıkıyordu. Pas rengi bir bina da ötelerde seçiliyordu. Ya da binanın rengi alçalmakta olan güneş yüzünden böyle görünüyordu. Etrafında birkaç yeni yapı vardı. "Burası doğumevi mi?"

Keşiş başını iki yana salladıktan sonra o binanın yanından geçerek yan yola saptı ve ileriyi işaret etti. Yeni yol daha dar ve bakımsızdı. Tek sıra hâlinde yürümek zorundaydık. Arkada kalmamak için hızlı bir şekilde yürüyordum. Arazi inişli çıkışlıydı, sonra hep yokuş tırmanıp durduk.

Güneş batmak üzere olduğundan hata yaptığımı düşünerek endişelenmeye başladım. Manastır bugün için çoktan kapanmıştı.

"Tamam, bebekler." Keşiş biraz ileride durdu. Güneş adamın yüzüne vuruyor, arka tarafta uzun gölgeler oluşturuyordu.

Tam o sırada bir dal koluma takıldı. Daldan kurtulmak için duraksadım.

"Gel." Keşiş âdeta bir şans kedisiymişim gibi beni çağırıp duruyordu.

Çalılıkların arasından ilerleyerek sonunda keşişin yanına gidebilmek için son adımımı da attım, ışığa karşı gözlerimi kısarak bakınca derin bir iç çektim. Yabani kırmızı çiçekler göz alabildiğine tüm alanı kaplamıştı.

"Gördünüz mü?" Keşiş araziyi gösterdi. "*Bebekler.*"

Şaşkın bir tavırla elimle ağzımı kapadım.

Zihnimde Naoko'nun sözleri yankılandı. *Açıklığın tepesinden bakınca toprak kan ağlıyormuş gibi duruyordu. Ben de ölümün o gebe karnına bakıyordum.*

Bu manzara hem güzel hem de ürkütücüydü. Kırmızı başlık ve önlük giydirilmiş küçük heykeller, düzensiz bir şekilde her yere konmuştu. Bazısı yan yana duruyordu, bir diğeri toprak setin yamacına yerleştirilmişti, bir başkası da sanki ötekiyle sessizce sohbet ediyor gibi yüz yüze bakıyordu.

Keşiş gitmek için arkasına dönünce onu kolundan tutarak durdurdum. Adam beni yanlış anlamıştı. "Hayır, ben Peder Daigan ile görüşmek istiyorum. Bebeklere *yardım eden* Peder Daigan ile."

"Evet. Orada."

"Orada mı?" diye sorarken gözlerimi kırpıştırdım.

Keşiş bir heykeli gösterdi.

"Ama o *Jizō* heykeli. Ben Peder *Daigan* ile ilgili bilgi almak istiyorum."

"Evet, *Ojizō-sama*, Daigan. Orada." Başka bir heykeli daha gösterdi. "Ve orada."

Keşişin ne demek istediğini anlamak için adamın yanından geçip açıklığa daha yakından baktım. Bir *Jizō* heykeli bana gülümsüyordu, kırmızı önlüğü güneşten solmuştu. Keşişten yana dönerek bir yeri gösterdim. "Bu mu? *Bu* Peder Daigan mı?"

"Evet, *Ojizō-sama*, Daigan." Keşiş kalın kaşlarını çatmıştı.

"Ya şu?" diye sordum, bir diğerini gösterirken neredeyse bağırıyordum.

"Evet." Keşiş yine araziyi gösterdi. Önünde durduğumuz heykeli de işaret etmişti. "Hepsi *Ojizō-sama*, Daigan."

Sanki sırtımda dikenli parmaklar dolaşıyordu. Küçücük burunları sıkarak ağlamalarını engelleyen parmaklardı onlar...

"*Ojizō-sama*..." dedim usulca, kelimeyi hecelerine ayırıyordum. "*O-jizō*." O an ağzım açık kaldı.

Jizō heykelleri...

Hem de hepsi...

Naoko şöyle demişti: "*Mizuko* dediğimiz ölü doğan, düşük olan ve kürtajla alınan su çocuklarının yalnız bırakılmadığı söylenirdi. Bir *Jizō* onlarla olan bağını göstermek için bebek kıyafeti giyer, parlak kırmızı mama önlüğüyle bir başlık takardı."

Gözlerim yaşlarla doldu. Peder Daigan yeni bir evleri olsun diye bebeklere yardım eden bir keşiş *değildi*, en azından hayatta olan bir keşiş değildi. Bebekler o köprüyü rahatlıkla geçsin diye yardım ettiğine inanılan bir ruhtu. Naoko bana aslında her şeyi anlatmıştı.

Kalbim hızla atıyordu.

Ah, aman Tanrım, anlaşma...

"Eğer bebeklerimize göz kulak olup onları koruyamayacak hâlde olursak, Peder Daigan'ı arayacak ve bebeklerimizi daha iyi bir yerde onurlandırması için ona verecektik."

"Sonrasında kalbim bu yüke hiç dayanamadı."

Ah, Naoko...

Hemen arkama döndüm, nefes nefese kalmış bir hâlde arazide keşişi aramaya başladım. "*Bekleyin!*" diye bağırdım, adamın peşinden koştururken. "Bekleyin! *Lütfen!*"

Keşiş beyaz cübbesini savurarak benden yana döndü.

"Diğer bebekler nerede?" Kalbim düzensiz bir ritimle atıyor, korku içime işliyordu. "Hımmm, yarı... *Hafu*." Araziyi gösterdim. "*Hafu* nerede?"

"Ah..." Öfkeyle çatılmış kaşlarını kaldırdıktan sonra keşiş önden yürümeye başladı.

Derin derin nefes alarak adamı takip ederken, beni bekleyen şeyden korkuyordum. Taş yüzlü küçük Jizō heykelleri yanlarından geçerken âdeta bizi izliyordu. Bir tanesi elma yanaklarıyla gülüyordu. Diğeri kaşlarını çatıyordu. Bazısı ise sessizce dua ediyordu.

"İşte," diye gösterdi keşiş.

İlerde, Naoko'nun tarif ettiği gibi farklı ağaç türlerinden oluşan bir koruluk duruyordu. Koyu gri gövdeleri ve uzun parmaklar gibi görünen yaprakları vardı. Bazısı gökyüzüne doğru uzanıyordu. Çoğu başımın üstünde bitiyordu. *Burası melez bebeklerin uyuduğu yer*, demişti Hatsu, Naoko'ya.

Mezar yerleri belli olmayan küçük tepecikler bulmayı umarak araziyi incelemeye başladım. Ama her yer düzensiz bir şekilde yerleştirilmiş *Jizō* heykelleriyle doluydu. Gösterişli bir ağacın altındaki ise daha çok göze çarpıyordu. Oradaki heykeller mükemmel şekilde bir daire oluşturmuştu, kırmızı önlük ve başlıkları etraflarını saran beyaz çiçeklerle zıtlık oluşturuyordu. O manzarayı görür görmez derin bir iç çektim.

Kasımpatı...

"Her hafta en güzel çiçekleri kızım için topluyorum, böylece benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor." "Ayrıca bütün arkadaşları için de toplar." Naoko ile Shiori'nin sözlerini hatırlayınca zar zor nefes aldım.

Kulaklarım uğulduyordu. Gözyaşlarım birer sicim gibi yanaklarımdan akmaya başladı. Ağır adımlarla oraya doğru ilerlemeye başladım. Karşımda Naoko'nun gerçeği duruyordu. Ve babamın...

Benim gerçeğim...

Dizlerimin üstüne düşüp iki büklüm olarak ağlamaya başladım.

Onu buldum, baba. Kız kardeşimi buldum.

Kız kardeşimin yanında arkadaşları da vardı.

Bir, iki... Altı mezar saymıştım. Hatsu da Sora gibi kaçmıştı, bu yüzden biri Jin'in bebeği içindi. El yapımı fuları olan? Aiko'nun, belki de Chiyo ve Naoko'nun hiç tanışmayıp bebeğinin sesini duyduğu Yoko'nundu. Daha fazlasını düşünmek istemiyordum.

Her bir heykelin kendine göre bir yüzü vardı. İkisi gülümsüyor, ikisi ağlıyor, biri uyuyordu. Etrafı bolca çiçeklerle kaplı ve tek ahşap mezar taşı olan kız kardeşimin heykeli ise bana bakıyordu.

O an gizli bir sohbete başlamıştık sanki. Uzun zamandır beklediğimiz bir sohbetti.

Şöyle geçiyordu sohbetimiz: "*Seni arayıp duruyordum ve işte, buradayım, geldim.*" Gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırptım ve ahşap mezar taşının üstüne Kanji harfleriyle kazınıp kırmızıya boyanmış yazıya baktım. Burada ne yazıyordu?

Ne yazdığını sormak için keşişe bakındım ama adam çoktan gitmişti. Telefonumu elime alıp yazının bir fotoğrafını çektim ve ağaçların olduğu yere koşarak adama beni beklemesi için bağırdım.

"Merhaba? Bayım?" Mezarların arasından geçerek koştum. Yola giden sete yaklaşmak üzereyken de onu fark ettim. "Bayım?"

Adam benden yana döndü.

Hızla yanına gittim, kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Adamın yanına vardığımda nefes nefeseydim.

Elimdeki telefonun ekran kilidini açıp ona doğru tuttum. Gözleri bir fotoğrafa, bir bana bakıyordu.

"Burada ne yazıyor?" diye sordum, fotoğrafı işaret ederek. "Burada." Bir açıklama yapması için hareketlerimle onu ikna etmeye çalıştım. O kelimeleri duymaya ihtiyacım vardı.

Adam cübbesinin cebine uzanıp okuma gözlüğünü çıkardı. Kemik çerçeveli gözlüğü burnunun ucuna kondurdu. Gözlerini kısarak bakıyordu. "Ah, *Chīsai tori*."

Kalbim yerinden fırlayacaktı. "Affedersiniz?"

"Chīsai tori," diyerek gülümsedi.

Anlamıyordum.

"Ahh..." Adam işaret ve başparmağıyla harflerin arasındaki küçük boşluğu gösterdi. "Chīsai." Sonra gökyüzüne bakınmaya başladı. "İşte, *tori*." Karın kısmında kahverengi bir leke olan kahverengi bir kuş tepede uçuşuyordu. Adam kollarını uçar gibi çırpıp yeniden kuşu gösterdi.

"Kuş mu? Tori 'kuş' demek mi?" Tori Japoncada kuş mu demekti? "*Chīsai tori*, Küçük Kuş."

Telefonumdaki fotoğrafa yeniden baktım.

Mezar taşına.

Kız kardeşimin adına.

Kendi adıma...

Paylaştığımız ada...

Babam Küçük Kuş'u hiç unutmamıştı. Bana onun adını vermişti. Babamın dileklerinden ya da hayallerinden oluşan hikâyesini veya onu bu hayallerden uzak tutan şeyi hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Ancak bunların hiçbiri önemli değildi çünkü ben babamın kalbini biliyordum. Tıpkı babamın mektubunda Naoko'ya dediği gibi... Babam kızını kalbinde saklamıştı.

Gözyaşları içinde keşişe teşekkür ederek kız kardeşimin yanına ilerlemeye başladım. Zihnim düşüncelerle doluydu.

Mektuplar. Naoko mektupların geldiğini ve onları ıstırabıyla birlikte gömdüğünü söylemişti. Acaba buraya gömdüğünden mi bahsetmişti? Kız kardeşim babamın mektuplarını mı tutuyordu? Eğer öyleyse Küçük Kuş, ben bilemesem bile *nasılları* ve *nedenleri* biliyordu. Babam olarak tanıdığım adamı ve Naoko sayesinde onu burada tutan delikanlıyı düşündüğümde, babamın geri dönmeye çalıştığına tüm kalbimle inanıyordum.

Geriye yapacak sadece tek bir şey kalıyordu.

Sözümü tutmalıydım.

Annemin, daha doğrusu Naoko'nun fularını boynumdan çıkardım ve kız kardeşimin *Jizō* heykelinin boynuna dikkatle bağladım. Etrafı beyaz çiçeklerle çevrili heykel kırmızı önlük ve başlık takmakla kalmamış, aynı zamanda iki kez okyanusu aşan ve babalardan kızlarına, sonra da kocalarından eşlerine geçen bir fulara sahip olmuştu. Kız kardeşime aynı isimlere sahip olduğumuzu, bu fulları ona verdiğimi ve sevgimizi içinde sakladığını anlattım.

Annesinin, babasının ve benim...

Naoko, evlerinden ayrılırken bana şöyle demişti. "Tek isteğim ve tek umudum, sonunda babanın geçmişiyle barışabilmen. Seninle tanışıp, adını öğrenerek ben huzura kavuştum."

Kız kardeşimin adını öğrenmekle ben de kendi huzurumu yakalamıştım.

Annesinin Naoko'yla, Naoko'nun da Küçük Kuş'la yaptığı gibi, tüm gece sohbet edip kız kardeşime hikâyeler anlatarak gözyaşı döktükten, hayran olduğum ve yürekten tanıdığım babam –babamız– hakkında bildiğim her şeyden bahsettikten sonra ben de geçmişi özgür bıraktım.

Geçmişi ikimiz için de özgür bırakmıştım.

Hepimiz için...

O kuş artık ellerimde değildi...

Son Söz



Japonya, Günümüz

Şöyle demiştim ya önceden... Zaman ayrımcılık yapmaz. Mutlu muyuz, üzgün müyüz onun umurunda değildir. Ne yavaş akar ne de geçmek için acele eder. Tek bir doğruda ilerlemeye devam eden gökyüzündeki aya bağlıdır. Yüreğiniz acıyla kavrulurken bile akıp gitmeye devam eder.

Peki, bağışlayıcı mıdır?

Bunu hep merak etmiştim.

Karanlık yıllardır bedenimde hüküm sürmüştü, bu yüzden geçmişimden uzaklaşamamıştım. Hep peşimden geliyor, bana sürekli "keşkeler" ya da "öyleyseler" sunuyordu. Satoshi ıstırabımın kendiliğinden beni bırakıp gideceğini, hayaletlerle yüzleşerek bu süreci yaşamam gerektiğini söylemişti.

Hajime'nin hayaletini gördüğümde çiçekleri topluyordum.

Bir demeti sepetime koyarken tepemde dolanan arıyı kovmaya çalışıyordum. Arı yeniden yüzümün yanında uçuşunca hareketlendim. Başımı kaldırdığımda bir adamın yolun aşağısından eve doğru yürüdüğünü fark ettim. Taba rengi pantolon ile kollarını dirseklerine kadar sıvadığı beyaz bir gömlek giymişti. Akşamüstü güneşine karşı gözlerimi kısarak baksam da tek gördüğüm sarı ve mavi beneklerdi.

Ellerimi gözlerime siper ederek odaklanmaya çalıştım. Bu adamın uzun adım atarak yürüyüşünde ve attığı her adımdaki rahat tavrında tanıdık bir şeyler vardı. Adam yaklaşınca başımı yana yatırıp dikkatle bakmaya başladım, aklım karışmıştı. Siyah saçları aynıydı, sadece biraz daha uzamıştı. Keskin hatlı çenesi Küçük Kuş'unkini andırıyordu. Kalbim deli gibi atarken çiçeklerle dolu kolumdaki sepet aniden yere düşüverdi. Gözlerime inanamıyordum.

"Hajime?" Bunu fısıldayarak söylememiştim.

O an dizlerimin bağı çözüldü. Ellerimle ağzımı kapadım. Artık rahat nefes alamıyordum, ciğerlerim azıcık bir hava için âdeta yalvarıyordu.

Hajime etrafımda dolanırken güneşe karşı gördüğüm benekler de onunla birlikte hareket ediyor, *hitodama* dediğimiz yaşayan ruhlara eşlik eden ışıktan kuyruklarıyla ateş topları gibi dönüp duruyordu. Hajime bir rüya aracılığıyla mı beni ziyaret ediyordu? Yoksa ben Hajime'yi mi hayal ediyordum? Bu gördüklerim gerçek miydi? Yeniden kavuşma hayalimiz zihnimde âdeta canlanmıştı. O an büyükannem tarafından susturulan sözlerim geldi aklıma. Hangisinin gerçek olduğunu anlamak yerine belki de ikisinin de gerçek olduğunu düşünmeliydim. Gerçek mutluluk ikisi arasında bir yerde olabilirdi. Yoksa bir kez daha iki yer arasında mı bulmuştum kendimi?

Birbirimize bakarken sessizce sohbet etmeye başladık.

Ateşböceği, seni seviyorum. Dönmeye çalıştım.

Biliyorum, dedim ağlayarak. *Biliyorum.*

Ona dokunmak için elimi uzatsam da parmaklarım gün ışığının arasında kaybolup gitti.

Tam o sırada Satoshi evden bana seslenince ona doğru döndüm. Ters giden bir şey var mı diye soruyordu ama konuşacak hâlde değildim. Yeniden diğer tarafa baktığımda Hajime yoktu.

Bu sadece bir hayal miydi yoksa hediye miydi? Belki de her ikisiydi. Yaşadıklarımdan sonra tüm kalbimle yeniden birini sevebilmiştim. Aynı şeyi Hajime'nin de yaşaması için dua etmiştim onca yıl.

Tori Kovač ile tanışıp hikâyesini öğrendikten sonra bunu yaşayabildiğini anladım.

Hikâyemi Hajime'nin kızına anlatmakla bunun sadece bana ait olmadığını anladım. Bu hikâye aynı zamanda Jin, Hatsu, Sora ve delicesine birbirine âşık olup hayal edemedikleri sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalan her genç kadın ve askerindi. Doğan bebeklere, evlatlık verilen yüzlercesine ve hayata tutunamayan *binlercesine* aitti.

Bu hikâye aynı zamanda Tori'nindi. Umarım bunu kaleme alırdı çünkü denizyıldızı hikâyesindeki gibi bu her bir denizyıldızı için önemliydi. Belki Hatsu'nun kızı ışıklar altındaki düğünü anlar ve kendi yolunu bulurdu. Belki diğerleri de ailelerinin çabaladığını anlardı. Dünyanın ön yargısına rağmen gerçekten çok sevildiklerini görürlerdi.

Hajime'nin mektubunu kalbime götürüp gözlerimi kapattım ve binlerce ışığın yanıp söndüğünü hayal ettim, büyükannem yanılmıştı.

Acı ve mutluluk geçmezdi. Derinliklerimize gömülüp âdeta iliklerimize işlerdi. Güçsüz zeminleri üzerinde dururken ikisi de yok olduğunda dengemizi bulmaya çalışırdık.

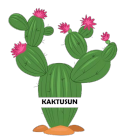
Sadece aşk hakikatti. Tek gerçek buydu.

Ve o aşk bana aitti.



Yazarın Notu





Ateşböceğinin Şarkısı bir kurgu roman olsa da hem kendimin hem de babamın geçmişinden kesitler aldığım gerçek bir hikâyeye dayanıyor. Amerikan Donanması'na kaydolduğunda çok güzel bir Japon kızına âşık olan babamın hikâyesine... Genç kızın ailesi babamı çay merasimine davet etmiş ama merasim sırasında bir Amerikan askeri olduğu anlaşılınca reddedilmiş. O noktadan sonra araştırmalarım ve hayal gücüm devreye girdi.

Bildiklerimden yola çıkarak olay örgüsünü örmeye başladım. Liman yerleri, görev tarihi ve babamın hikâyesi... Sonra detaylı araştırmalarla Amerika Birleşik Devletleri, Japonya ve uluslararası askerî evlilik ve doğum kayıtlarını araştırdım. Üç kaynakta da ırklar arası evlilikleri önlemek için bürokratik önlemlerin olduğunu görmüştüm. Evlenmelerine izin verilen çok küçük bir kesim ise evlerine döndüklerinde sıkı göçmenlik kuralları ve Amerika'nın göçmen desteklemeyen yasalarıyla yüzleşmek zorunda kaldı. Japon gelinler Amerika'da ciddi kısıtlamalar yaşarken, bu kısıtlamalar Japonya'da kalan kesimin yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı. Kendi ülkelerinde sürgün edilen bu kadınlar hiçbir anlamda destek görmemişti.

İstila sırasında ve sonrasında Amerikalı askerlerle birlikte olan Japon kadınlar dünyaya on binden fazla bebek getirmişti. On bin... Bunların dışındaki yedi yüzü aşkın çocuk, Elizabeth Saunders Evi'ne getirilmişti. Oiso, Japonya'daki yetimhane 1948 yılında Mitsubishi'nin vârisi Miki Sawada tarafından sadece melez çocuklar için yapılmıştı.

Ama bu nasıl ve neden oldu?

Bu sorulara yanıt vermek için sadece olası bir hikâye oluşturabilirdim. Ancak gerçek hayatta bu mücadeleyi kazanan Elizabeth Saunders Evi'ndeki çocukları bularak ve *Ateşböceğinin Şarkısı*'nın işlediği konudaki hikâyeleri öğrenerek bir cevaba ulaşabiliriz.

Oiso'daki Yetimhane

Naoko'nun varlığından haberdar olduğu melez bebekler için yapılan gerçek hayattaki Elizabeth Saunders Evi, Mitsubishi vârisi Miki Sawada tarafından 1948 yılında açıldı. Otobiyografisinde Miki, 1947 yılında bir trenle seyahat ederken kat kat gazete ve beze sarılı olan melez bir bebeğin cesedinin, bulunduğu kompartıman rafından kucağına düştüğünü belirtmiş. Bu korkunç olay ona yetimhane için bir ilham vermiş.

Yetimhaneye, oraya ilk bağışı yapan, Japonya'da Mitsui Ailesi'nde kırk yıldır öğretmen olarak hizmet eden Elizabeth Saunders'ın adı verilmiş.

Naoko, Jin, Hatsu, Sora, Chiyo, Aiko ve Yoko

Doğumevindeki Naoko ve diğer kızları, Elizabeth Saunders Evi'nde tanıştığım çocukların gerçek hikâyesinden ve San Diego'daki Shelter Adası'nda gerçekleşen ilk Amerikan birleşim günündeki röportajımdan ilham alarak oluşturdum. Elizabeth

Saunders'ın büyük yeğeni tarafından yönetilen Facebook'taki Elizabeth Saunders Evi Birleşim Grubu'na üye olmaktan da büyük gurur duyuyorum.

Bambu Doğumevi

Bambu Doğumevi tamamen kurgu ama Shinjukuin, Japonya'daki Kotobuki Doğumevi'ni göz önünde bulundurdum. 1948 yılında Waseda polis memurları beş bebek cesedi bulmuştu. Otopsiler bebeklerin doğal sebeplerden ölmediğini ortaya çıkarınca mülkiyeti araştırmış ve yetmişten fazla bebek cesedi keşfetmişlerdi. Ancak arazi çok büyük olduğundan toplam ölü sayısı net değildi.

Müdire Sato

1940'lı yıllarda Kotobuki Doğumevi'ni yöneten gerçek hayattaki "İblis Ebe" Miyuki Ishikawa, Müdire Sato karakteri için ilham aldığım kişiydi. Miyuki Ishikawa, Tokyo Bölge Mahkemesi'nde yargılanmış ve şahit görüşlerinin de alınmasıyla yüz altmıştan fazla bebek ve çocuğun ölümünden sorumlu tutulmuştur. Suçlu bulunmasıyla onu sekiz yıl hapse çarptırmışlardır.

Bir kamu olayı olduğundan 24 Haziran 1949 yılında "ekonomik sebeplerden ötürü" Japonya'da Öjenik Koruma Yasası çıkarılmıştır ve ebeler için ulusal inceleme sistemi oluşturulmuştur.

1952 senesinde Miyuki Ishikawa, doğumevinde doğan istenmeyen bebeklere bakmak için yeterli ekonomik güce sahip olmadığını ileri sürerek sekiz yıllık hapis cezasına itiraz etmiş ve bunu kazanmıştır. Tokyo Yüksek Mahkemesi ebenin cezasını dört seneye indirmiştir.

Kırmızı Ayakkabılı Kız

Heykele ilham veren şarkı ve hikâyelerin hepsi gerçek. Küçük kızın adı Iwasaki Kimi ve heykelin orijinali Yokohoma'da yetimhanenin bulunduğu yerde duruyor. 27 Haziran 2010 senesinde Yokohama Limanı'nın yüz ellinci yıldönümü şerefine Japon delegeler "Kırmızı Ayakkabılı Kız" heykelinin bir eşini kardeş şehirleri olan San Diego Limanı'na hediye etmiştir. Heykel Amerikan üssü yakınındaki Shelter Adası'nda bulunmaktadır.

Hajime'nin Kiraladığı Evin Bulunduğu Taura Köyü

Taura yakınındaki köy kurgu ama gerçek hayattaki Eta bölgesi bir zamanlar Japonya'da vardı. *Burakumin*, Japonya'daki etnik grubun en alt tabakasında yer alıyordu. Japonya'daki federal dönemde dışlanmış tabaka olarak görülürdü. Cellat, cenaze levazımatçısı, kasap veya tabakhane gibi ölümle alakalı işlerle ilgileniyorlardı. Tarihe baktığımızda kendi halkları tarafından dışlanmışlardır. *Burakumin* sınıfı 1871 senesinde resmî olarak yürürlükten kaldırılsa da o nesilden olanlar hâlâ dışlanma durumunu yaşıyorlar.

Jizō heykelleri ve Ojizō-sama

Japonya'da Budist öğretilerinde *Ojizō-sama*, ölümden sonra Araf'ta kalmamaları için bebeklere yardım eden bir keşiştir. Su çocukları denilen yenidoğan, düşük olarak dünyaya gelen ve aldırılan çocuklar olan *mizuko*'ların tek başlarına bunu yapamayacaklarına inanılır. *Jizō* heykelleri, ölümden sonra cübbesinin kollarında onları taşısın diye bekledikleri *Ojizō-sama*'nın dikkatini çekmek için kırmızı önlük ile başlık takarlar. Bu heykeller Japonya'da fazlasıyla yaygındır.

Babanın ve Naoko'nun Hikâyeleri

Büyük Ayrım hikâyesi Uluslararası Tarih Değiştirme Çizgisi'ni geçerek ilk Pasifik Okyanusu deneyimini yaşayan genç denizciler içindir. Özgürlük Heykeli'nin bulunduğu üssün yakınında yer alan Amerikan kasabası Yokosuka üssünde, Womble Gate'in önünde koca bir çapa bulunur. Ve evet, oraya yakın Mavi Cadde de asfalta döşenen mavi ve beyaz taşlardan dolayı bu adı almıştır. Yerel bölgelerden esinlenerek babanın hikâyesini oluşturdum da Naoko'nun hikâyelerini, Japon mitolojisi ve halk öykülerinden seçmeye özen gösterdim.

Bu romanı birkaç kez rafa kaldırmama rağmen her seferinde beni kendine çekti. Bilgi sorumluluk istiyordu. On bin bebek gerçeğini öğrenince onların hikâyesini paylaşmak benim sorumluluğumdaymış gibi hissettim. *Ateşböceğinin Şarkısı* herhangi bir suçlamaya fırsat vermeden birçok noktaya ışık tutmuştur diye umuyorum. Bu çocukların hayatta olduğu bilinen bir gerçek. Naoko'nun Küçük Kuş'u gibi hikâyemi, onların hikâyesini, bu güzel ve trajik gerçeği sizin ellerinize bırakıyorum. Bu hikâyeyle neler yapacağınız size kalmış...